FRANK J.

HARDY

Putere fără glorie

★

EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ

FRANK J.

HARDY

Putere fără glorie

EDITURA DE STAT PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ

In romîneşte de *E. Farca şi D. Manu*

Frank J. Hardy
POWER WITHOUT GLORY
Realist Printing and Publishing Co. 1951

CUVINT INAINTE

Literatura australiană a cunoscut multe conflicte aprig disputate — dar nici unul nu se poate compara cu bătălia care s-a dat în jurul primului roman al tînărului scriitor Frank Hardy — Putere fără glorie, *apărut în august 1950.*

Hardy publicase pînă atunci doar cîteva nuvele scurte, care, deşi scrise cu talent, lăsau să se întrevadă numai într-o mică măsură calităţile puternice pe care avea să le dezvăluie romanul său. Această carte depăşeşte caracterul unei viguroase lucrări originale obişnuite, fiind o vastă frescă a dezvoltării Australiei, iar aspectele surprinse de autor au constituit o lovitură puternică pentru cercurile politice conducătoare din această ţară. Repercusiunile au fost imediate şi violente. La un an după apariţia cărţii, o năprasnică furtună, cu tunete şi fulgere, s-a dezlănţuit ameninţătoare pogorînd urgie şi blesteme asupra autorului. Numai cu mare greu a izbutit Frank Hardy să scape de o condamnare sălbatică; cercurile conducătoare — pe care le demascase — doreau cu tot dinadinsul să-l arunce în închisoare. Dar l-a salvat însăşi forţa operei sale literare şi vigurosul contraatac pe care scriitorul l-a dezlănţuit împotriva celor care se îndîrjeau să-l distrugă. În acelaşi timp, dat fiind specificul şi valoarea lucrării sale, el s-a bucurat

de sprijinul organizațiilor muncitorești și a unui mare grup de intelectuali.

Frank Hardy a știut prea bine ce risca scriind această carte, a știut ce primejdii va avea să înfrunte, dar s-a străduit s-o termine și s-o încredințeze tiparului, dîndu-și seama că ea putea să devină o armă de luptă — o armă a cărei lipsă era adînc simțită în rîndurile muncitorilor și a forțelor progresiste din Australia. Conștient de acest lucru și mînat de un imbold creator imperios, el și-a desăvîrșit romanul ferm hotărît să înfrunte toate consecințele.

Scrierea acestei cărți era o problemă destul de complicată. Pentru a-i da vigoarea pe care o dorea, era necesar ca autorul să pătrundă adînc în culisele vieții politice și chiar în lumea crimei din Australia, să descurce țițele încîlcite, legăturile ascunse ce stăteau la baza scandalurilor și a corupției ce domneau în lumea politică și de care nimeni nu se încumetase să se apropie pînă atunci. Frank Hardy era hotărît să-și asigure o documentare autentică, spre a putea ataca apoi în romanul său problemele cît mai direct, deoarece o simplă relatare a faptelor, în linii generale — fără a ține seama de amănuntele precise, menite să dezvăluie corupția și trădarea din rîndurile mișcării laburiste — nu ar fi fost revelatoare.

Forța de evocare a scriitorului era o chezășie că această carte nu avea să se limiteze la o simplă expunere documentară, bazată pe respectarea strictă a adevărului istoric ; dacă ar fi procedat astfel, romanul ar fi fost o povestire rigidă, lipsită de viață. Putere fără glorie *s-a dovedit, însă a fi un roman adevărat, realizat cu multă fantezie creatoare, o relatare veridică a faptelor legate de înfiorătoarea corupție care domnește în viața politică a Australiei, de uneltirile social-democraților de dreapta, hotăriți cu orice preț să izoleze pe muncitori într-un fel de țarc în care să nu pătrundă socialismul, împiedicîndu-i să-și unească forțele.*

După ce și-a adunat așadar materialul documentar (parte cu ajutorul soției sale), Frank Hardy a trecut la realizarea cărții menită să prezinte dedesub-

turile politicii australiene, în cursul ultimei jumătăți de veac. Dar problema scrierii cărții era de fapt numai una din cele care i se puneau. Cum avea ea să vadă lumina tiparului? Nici o editură n-ar fi publicat o carte cu un conținut atît de exploziv, mai ales cînd era limpede că ea avea să aibă ca urmare acțiuni judiciare, intentate de acele sectoare ale vieții politice și financiare a căror demascare o urmărea. Autorul a hotărît deci să-și tipărească volumul pe cont propriu, să ia asupră-și toată răspunderea.

Lucrul era însă lesne de spus, dar mai greu de făcut. Cum avea să poată un tînăr muncitor lipsit de mijloace, să publice o lucrare de dimensiuni destul de importante, știind sigur ce va avea de înfruntat?

Povestea tipăririi acestei cărți este lungă și plină de peripeții. Ea n-a fost încă istorisită pînă astăzi și cînd va ajunge odată cunoscută tuturor, într-o Australie devenită democrație populară, ea va fi considerată o poveste din cele mai emoționante, aproape tot atît de interesantă ca și cartea în sine. Am să mă mărginesc aici să dau cîteva amănunte.

La un moment dat, Frank Hardy și cîțiva prieteni de-ai lui au izbutit să achiziționeze o presă de tipărit, pe care urmau s-o plătească în rate. Dar chiar dispunînd de această presă, trebuiau să lucreze într-ascuns. Și-au adăpostit mașina în magazia unui mic tipograf, dar nu puteau lucra decît în lipsa proprietarului. Căci noul roman era un adevărat act de acuzare, ce înfiera corupția multor figuri bine cunoscute în țară; scriitorul lua atitudine deschis și cu atîta vehemență, încît nici un australian n-ar fi putut să citească fie chiar și cîteva pagini, fără să-și dea seama cît de primejdioasă era încercarea lui. Unele dintre personajele demascate erau oameni violenți, despre care se putea bănui că vor folosi orice mijloace pentru a se descotorosi de această carte sau de autorul ei.

În aceste condițiuni dramatice munca celor ce se îndeletniceau cu tipărirea și legatul cărții a continuat totuși fără preget. Siliți să se mute din magazia unde-și instalaseră tiparnița proprie, au izbutit să

dea la cules capitole răzlețe la diferite tipografii ai căror proprietari erau dușmani declarați ai scriitorului. În timp ce munca se apropia de sfîrșit, unul din matadorii taberei dușmane descoperi cum stăteau lucrurile și se grăbi să dea alarma. Hardy află la timp că peste cîteva minute colile de tipar aveau să fie confiscate și — ajutat de prietenii săi — le făcu să dispară în grabă.

Nici un legător de cărți nu voia să preia finisajul volumului. Atunci mai mulți muncitori au învățat legătoria și, în timpul lor liber s-au ocupat de această operație. Încet, dar sigur, coalele au fost tipărite, sortate, apoi cartea a fost legată și pusă în vînzare.

Materialul incendiar n-a întîrziat să explodeze. Cartea a fost denunțată concomitent în parlament și în presă. Un bine cunoscut milionar, sprijinitor al partidului laburist, a introdus o acțiune judiciară împotriva lui Hardy. Neavînd totuși curajul să se dea de gol și-a camuflat identitatea folosind numele soției sale.

Hardy și prietenii săi au ripostat, însă, pornind o campanie de mari proporții, în lungul și în latul țării, împotriva celor care încercau să folosească legile în vigoare pentru a împiedica difuzarea romanului. Clasa muncitoare a sprijinit această campanie, deoarece recunoscuse adevărul profund al cărții care dezvăluia fără înconjur și cu atîta putere de evocare de ce „șchiopăta" mișcarea laburistă. În cea mai mare parte a lor, intelectualii, avînd opinii politice extrem de deosebite, s-au alăturat și ei — după trecătoare clipe de șovăială — celor care-l apărau pe Hardy.

Autorul fu învinuit de delictul de crimă — deși acest lucru era ilegal — atît de îndîrjiți erau politicienii, care urmăreau să înnăbușe pentru mulți ani glasul autorului îndărătul zidurilor de piatră ale temniței. A intervenit însă, salvatoare, campania de mase. Judecătorii au fost nevoiți să recunoască și ei că scriitorul fusese tîrît în fața justiției numai pentru că spusese adevărul, și au refuzat să-l condamne. În ciuda manevrelor turbate ale capitaliștilor și social-democraților de dreapta, Hardy a fost achitat. În fe-

lul acesta libertatea cuvîntului a cîştigat în Australia o mare victorie, numai datorită curajului şi poziţiei ferme a lui Hardy şi a atitudinii sale juste, combative, care i-a adus sprijinul clasei muncitoare.

Cartea poate fi, însă, citită şi apreciată şi fără o cunoaştere aprofundată a împrejurărilor din Australia — ţinînd seama de valoarea generală a problemelor pe care le ridică, fiind o operă literară valabilă pentru orice ţară din lume, deşi descrie o sumă de amănunte strîns legate de viaţa clasei muncitoare din Australia. John West, eroul principal al cărţii, financiarul care joacă un rol atît de important în acţiunea de corupere a mişcării laburiste din Australia, se reliefează ca un personaj puternic, bine construit, adevărat simbol al corupţiei ce domneşte în societatea capitalistă. Ca atare, figura lui va apare verosimilă cititorilor, oriunde se duce o luptă împotriva asupririi şi a uneltirilor capitaliste. John West e australian, dar întruneşte însuşirile tipice ale capitalistului de pretutindeni — aspect sub care îl vor recunoaşte muncitorii din lumea întreagă.

*

Cred, totuşi, că ar fi de folos cititorului să găsească aci o relatare fie chiar şi succintă a diferitelor etape ale dezvoltării Australiei.

In urma mişcării pentru independenţă din America, englezii aflaţi în Australia au întemeiat o colonie britanică, deposedînd astfel clasele guvernante din Marea Britanie de pămînturile pe care erau debarcaţi „criminalii" condamnaţi la deportare, în timpul sălbaticelor legi pentru apărarea proprietăţii în secolul al XVIII-lea. In cea mai mare parte aceşti pretinşi criminali erau plugari condamnaţi pentru că prinseseră un iepure pe moşia seniorului, spre a-şi hrăni familia care se stingea de foame — sau pentru alte delicte asemănătoare. Pentru cele mai mărunte încălcări ale dreptului de proprietate, bărbaţi, femei şi copii erau sau duşi la spînzurătoare, sau deportaţi. La începuturile capitalismului muncitorii nu erau

încă sau erau foarte slab organizați. Profitînd de împrejurări, guvernanții și-au impus fără rușine puterea.

Australia, despre care știau doar că este o țară foarte, foarte îndepărtată, părea locul ideal de deportare al braconierilor și „hoților". Iată motivul pentru care erau trimiși acolo cei deportați. Condamnaților siliți să construiască poduri și șosele, orașe și ferme — le era îngăduit după executarea pedepsei să se stabilească acolo, ca mici fermieri și în gestul lor cîrmuitorii vedeau încă o generozitate față de ținuturile acelea aflate tocmai la celălalt capăt al pămîntului, pentru care nu găseau altă folosință.

Primele vase cu deportați au sosit în anul 1788.

Dar războaiele napoleoniene au avut ca urmare ruperea legăturilor dintre patria îndepărtată și tînăra colonie de ocnași. În anii aceia, un ofițer viclean, pe nume MacArthur, făcu constatarea că pășunile Australiei erau minunate pentru oi. Și cum industria textilă engleză, în plină dezvoltare, avea nevoie de lînă, MacArthur luă cu japca pămînturile și-i sili pe condamnați să facă muncă de robi. Iar pilda lui fu, bineînțeles, urmată de alți ofițeri.

Odată cu sfîrșitul războaielor napoleoniene veniră din Anglia guvernatori, care încercară să întindă colonia dincolo de fruntariile stabilite; dar se pomeniră alungați de MacArthur și de capitaliștii ale căror interese acesta le reprezenta. Australia nu avea să devină o așezare utopică de mici rentieri, ci o țară de întinse țarcuri de oi, stăpînite de cei care acaparaseră aceste pămînturi.

Cu unele modificări, orînduirea instaurată de ei a dăinuit pînă aproape de zilele noastre. Prima schimbare importantă a intervenit prin 1850, cînd au încetat transporturile de deportați și au fost descoperite primele zăcăminte de aur. Oameni temerari și dornici să-și asigure oarecare independență sosiră acolo cu duiumul, atît din Anglia cît și de pe întreg întinsul Europei, în dorința de a găsi aur. Stăpînii pămînturilor, invocînd dreptul primului ocupant, încercară să împiedice accesul acestei mulțimi dezordonate. Drept

urmare, în regiunea Victoria avu loc o insurecție înecată pînă la sfîrșit într-o baie de sînge, la Eurecka Stocade. Dar lupta începută de minerii din această regiune avu în curînd ca rezultat unele măsuri pozitive. Guvernul demoralizat, se văzu nevoit să facă o serie de concesii, așa încît Australia a fost cea dintîi colonie care a cunoscut libertățile caracteristice democrației burgheze — votul universal, dreptul de vot acordat femeilor, odată cu constituirea unui partid laburist.

Principala cauză a apariției unor elemente dîrze și combative ridicate din masă — încă înainte de dezvoltarea pe scară largă a proletariatului de la orașe — a fost monopolizarea pămînturilor, zid de care se loveau minerii ori de cîte ori își întorceau privirile de la zăcămintele de aur sleite, în căutarea unor noi așezări. Terenurile mai productive fuseseră de mult acaparate de primii ocupanți.

La un moment dat apăru o întreagă populație de flotanți, de muncitori sezonieri care încercau zadarnic să se stabilească ca mici fermieri, dar erau constrînși de fiecare dată să devină robi ai coroanei, unelte de muncă folosite în agricultura bazată pe metodele capitaliste introduse de MacArthur. Avînd să facă față dintru început unor forme de monopolizare ajunse la o foarte mare dezvoltare, ei au pornit cu curaj la organizarea de uniuni sindicale. Și din acest punct de vedere, Australia s-a dezvoltat în condiții diferite de America; marile întinderi americane îngăduiau oamenilor să se strămute neîncetat în regiuni noi, încă neocupate.

Încetul cu încetul au început să se dezvolte și metropolele australiene, instaurînd formele exploatării capitaliste legate de viața de la orașe. Odată cu primul război mondial din 1914—1918 s-a dezvoltat pe scară largă industria grea, iar în timpul celui de al doilea război mondial s-a pornit cu avînt sporit pe drumul industrializării. Australia este astăzi o țară industrială, păstrînd încă vastele întinderi rezervate turmelor de oi și vite, și lanurilor de grîu.

In 1900, diferitele state au fost reunite într-un sistem federal.

Această scurtă expunere îngăduie să ne formăm o părere asupra caracteristicilor principale ale situației din Australia, determinate de dezvoltarea istorică a acestui continent, de felul în care s-a îmbinat aci de timpuriu un soi de independență a pionierilor stabiliți în aceste locuri, cu lupta pentru organizarea sindicală, și de împrejurările în care muncitorii au pus cu atîția ani în urmă bazele unui partid laburist.

Acesta este cadrul în care a apărut John West — eroul romanului lui Frank Hardy. Acest personaj este o expresie puternică a forțelor nefaste care au căutat să producă sciziuni în rîndurile mișcării laburiste, îndrumînd-o pe căi greșite, după ce se dezvoltase atît de năvalnic la începutul acestui veac.

Hardy a dorit să arate cum acționează „forțele răului", iar poziția pe care se situează el este a acelor organizații din mișcarea laburistă care nu s-au lăsat corupte, a elementelor ce reprezintă adevăratul spirit al pionierilor din această țară și al membrilor Partidului Comunist din Australia.

Romanul lui Hardy mai este important și din alt punct de vedere: este prima lucrare care abordează deschis, și sub toate aspectele, viața orașului australian, prezentîndu-ne citadela industrială cu toate caracteristicile ei.

Pînă acum, operele cele mai reprezentative ale literaturii australiene au fost legate de viața muncitorilor agricoli, culminînd cu descrierea epocii de pionerat de către marele și popularul scriitor Henry Lawson. Multe din cele mai bune lucrări recente prezintă deasemenea aspecte ale vieții rurale, chiar atunci cînd autorul abordează și dezvoltarea vreunei ramuri a industriei; de pildă Katherine Prichard, în minunata ei trilogie despre minele din vestul Australiei.

Hardy a fost primul scriitor australian care s-a ocupat nu numai de aspectele secundare ale vieții de la orașe ci a zugrăvit citadela industrială australiană în ansamblul ei.

Atît din punct de vedere al măiestriei literare, cît şi din punct de vedere politic, romanul „Putere fără glorie" are o deosebită însemnătate pentru literatura australiană.

Scriitorul s-a dezvoltat în jurul anilor 1930 — epocă de mare şomaj şi mizerie pentru muncitori. Experienţele trăite au înrădăcinat adînc în fiinţa lui ura fierbinte împotriva orînduirii care schilodeşte şi pustieşte viaţa poporului său. Ura implacabilă împotriva capitalismului vibrează în fiecare pagină a cărţii sale.

Pentru un scriitor cu vederile lui Frank Hardy viaţa nu este astăzi uşoară în Australia. Dar oricare ar fi greutăţile cărora trebuie să le facă faţă, putem fi siguri că el va continua să scrie şi că în tot ce ne va da va rămîne purtătorul aceluiaşi mesaj de revoltă, exprimînd aceleaşi aspiraţii.

JACK LINDSAY

Operele creeate pentru a desfăta
să fie cît mai apropiate de adevăr.

HORAȚIU

PARTEA ÎNTÎI
1890 – 1907

DRUMUL SPRE PUTERE

„Muncitorul care trădează clasa din care face parte, căutînd cu orice preț să se îmbogățească și să se ridice deasupra ei, păşeşte sigur pe calea minciunii".

CHARLES KINGSLEY

CAPITOLUL I

Într-o după amiază posomorîtă din iarna anului 1893, un tînăr stătea în pragul unei prăvălii de pe strada Jackson, la Carringbush, o suburbie a oraşului Melbourne din colonia Victoria. Prăvălioara nu era prea arătoasă, iar pe firma atîrnată deasupra uşii înguste scria: „La Cummin — Magazin de ceai". În vitrina mică se afla o ladă de ceai, şi sprijinită de ea o listă de preţuri.

Scund, dar bine legat, tînărul era îmbrăcat într-un elegant costum gri închis. Era proaspăt ras şi purta un guler de celuloid şi o cravată de culoare închisă. Cu mîna stîngă zvîrlea mereu în aer o monedă strălucitoare de aur: un *sovereign*.

Pe trotuarul din faţa lui, la cîţiva paşi numai, se oprise un agent de poliţie înalt, în uniformă; ochii lui mici urmăreau cu o privire lipsită de expresie moneda pe care tînărul o azvîrlea mereu şi mereu în sus, ca s-o prindă de fiecare dată în palmă.

Poliţistul vorbi în sfîrşit:

— Ştii, cred că prăvălia asta cade în sectorul meu. Şi sîntem informaţi că patronezi un birou clandestin de pariuri.

O boare de vînt rece pătrunse prin uşă, fluturînd pantalonii tînărului, încît se văzu că avea picioarele foarte strîmbe. De departe tocmai asta observai la el mai întîi, dar de îndată ce te apropiai, ochii lui îţi

atrăgeau atenţia. Nişte ochi de nepătruns, turnaţi parcă în metal, cenuşii ca oţelul şi cam prea apropiaţi ; deşi înfundaţi în orbite, aveau o privire sfredelitoare. Capul ţuguiat şi urechile mari, aşezate prea jos şi cam spre ceafă, îi dădeau o înfăţişare agresivă, accentuată şi mai mult de bărbia rotundă, precum şi de claia de păr pieptănată peste cap ca o creastă de pasăre, deasupra frunţii teşite şi înalte. Nasul îi era drept şi ascuţit, iar gura conturată de buze subţiri îi dădea o înfăţişare aspră.

Avea două zeci şi patru de ani şi îl chema John West.

Fratele lui, Joe, mai mic decît el cu un an, stătea la spatele lui, în prăvălia întunecoasă şi tăcea chitic. Semăna cu John la trup, dar nu făcea nici pe departe o impresie atît de puternică. Întocmai ca şi poliţistul, Joe urmărea zborul monezii care sclipea în lumina slabă a zilei mohorîte.

După un răstimp de tăcere, John West răspunse rar, cu voce tare :

— Ţi-am mai spus doar că ăsta-i un magazin de ceai şi nimic altceva. Continuînd să se joace cu moneda, dar fără să o urmărească, se uita ţintă la agentul de poliţie, căutîndu-i privirea. Poţi să te convingi şi dumneata, domnule Brogan : o lădiţă în vitrină, pachete şi cutii de ceai pe rafturi şi sub tejghea. Un magazin de ceai. Cine te-a informat, te-a informat greşit. Nu-ţi rămîne decît să raportezi că-i o greşeală şi totul o să fie în ordine.

— Domnule West, noi trebuie să dăm curs tuturor reclamaţiilor, mă-nţelegi ? Sîntem informaţi că aproape în fiecare după masă, şi în special sîmbătă, oamenii intră şi ies într-una din prăvălia asta, fără să cumpere nimic. Nu mă-ndoiesc că spui adevărul, dar... hm... am primit ordin să fac o percheziţie în prăvălie. Rostind aceste cuvinte, Brogan izbuti în sfîrşit să-şi ia ochii de la moneda la care se uita ca hipnotizat. Privirile i se încrucişară cu ale tînărului. Atunci, ca şi cum ar fi citit ceva în ochii poliţistului, John West îi aruncă moneda, iar acesta ridică repede mîna şi o prinse strîngînd pumnul. Brogan se uită pe furiş

jur-împrejur, se făcu roşu la faţă şi-şi plecă fruntea.

— Te-ai convins deci că ai fost informat greşit? întrebă John West. Aici e un magazin de ceai. Raportează aşa şi-o să fie bine.

Joe West, care urmărise această scenă cu privirea încordată, răsuflă uşurat cînd poliţistul vîrî moneda în buzunarul de la piept.

— Am să raportez — repetă Brogan — că după cîte am văzut eu, aici e un magazin de ceai.

Poliţistul vorbea răguşit. Şovăi, deschise gura ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, apoi se întoarse şi o luă în josul străzii.

Cînd Brogan se îndepărtase îndeajuns ca să nu mai poată auzi ce vorbesc, John West se-ntoarse spre fratele lui:

— Ţi-am spus că am s-o fac, dar n-aş fi crezut c-o să meargă atît de uşor. Vocea lui, care nu şovăise de loc în timpul convorbirii, acum tremura şi era forţată. Eu mă duc, că am antrenament la fotbal. Închide şi nu uita să iei acasă toate listele cu pariuri. Trecu prin prăvălie şi intră în cămăruţa din fund, de unde ieşi apoi punîndu-şi pălăria. Spune-i mamei că pe la şase sînt acasă. Să-mi pregătească un ceai.

In timp ce mergea cu paşi sprinteni în susul străzii, un tramvai îl ajunse din urmă huruind. Alergă după el şi sări din mers pe platforma deschisă din faţă. Tramvaiele electrice fuseseră introduse de curînd între Carringbush şi oraşul Melbourne, trecătorii se opreau şi urmăreau cu privirea vagoanele care treceau hurducîndu-se.

John West se uita la manipulantul care mînuia manivelele, dar gîndul lui era departe de amănuntele tehnice ale locomoţiei electrice. Încerca o încîntare nemaicunoscută pe care nu şi-o putea explica prea bine. Îşi dădea seama totuşi că buna lui dispoziţie îşi avea izvorul în mituirea poliţistului.

De cînd venise de la Sidney moda jocului la curse, mulţi bookmakeri, printre care şi Joe West, fratele lui, deschiseseră birouri de pariuri mutuale în Carringbush; dar toate aceste birouri fuseseră închise de poliţie. Şi iată că acum el, John West, fusese în stare

să cumpere poliția ! Un sentiment vag de putere îl stăpînea tot timpul. Dar cînd își aminti cum izbutise să schimbe hotărîrea polițistului, un fior nou, puternic, de bucurie îi străbătu trupul. Crezuse întotdeauna că trebuie să te temi de poliție, pentru că are misiunea să-i pedepsească pe oamenii care au călcat legea ; și iată că el izbutise, cu un sovereign, să se „pună bine" cu poliția sau, mă rog, cel puțin cu un membru al ei.

Trecînd pe strada Jackson, imagini bine cunoscute i se perindau prin fața ochilor, dar nu le luă în seamă: prăvăliile, în mare parte cu obloanele trase sau cu vitrinele goale ; casele vechi, șirurile de locuințe noi răspîndite ici colo ; construcții la roșu rămase neterminate ; bilete „De închiriat"; șomeri zdrențăroși așteptînd în van ceva de lucru, acolo în fața hotelului, unde înainte de introducerea tramvaiului electric se schimbau caii de la tramcar ; copii slabi, deșirați, jucîndu-se fără nici un chef în marginea drumului ; bătrînul care mîna vacile spre casă, venind cu ele de pe malul rîului unde le scosese la pășune încă din zorii zilei ; fabrica de ghete care amuțise, căruțele, brișțile, trăsurile, cabrioletele ; șirul lung al disperaților care așteptau în fața clădirii Armatei Salvării să-și primească strachina zilnică de supă ; bărbații cu jobene și favoriți care așteptau în fața porților închise ale băncii și tot mai sperau — deși biletul de pe ușă : „Închis pentru renovare" era semn sigur că nu mai e nici o speranță. În ajun, John West aflase de crahul unor bănci și era de așteptat ca „vremurile grele" care durau de trei ani să devină încă și mai grele.

Acolo, în Carringbush, ca și în casa părinților lui, John West cunoscuse bine aspectele umile, mizere și josnice ale vieții.

Familia lui era una din cele mai nevoiașe din mahalaua lor sărăcăcioasă și rău famată. Muncitorii, șomerii și pușlamalele erau prietenii lui.

Încă de pe vremea cînd el și cei doi frați ai lui erau copii, poliția găsea mereu motive ca să le facă descinderi acasă ; iar mai tîrziu, cînd se-nhăitară cu

alte haimanale, au fost adesea urmăriți de poliție. Acum șase ani, au venit într-o seară doi polițiști, i-au pus cătușe la mîini celuilalt frate, Arty, și l-au luat cu ei.

Mama lui John West se căsătorise curînd după ce venise din Irlanda, cu un ocnaș eliberat. Pe atunci era o fetișcană frumoasă, cu păr bălai, dar sărăcia și bărbatul ei bețiv îi zdruncinaseră sănătatea, o îmbătrîniseră înainte de vreme și-i presăraseră fire argintii în păr.

Locuiau pe o uliță nenorocită în spatele străzii Jackson, într-o casă tot atît de murdară ca toate celelalte din această uliță : o singură încăpere la stradă, care dădea în bucătărie, și o grădiniță neîngrijită, înghesuită între gard și veranda din față. O cărăruie cobora pe partea dreaptă într-o amărîtă de curticică din spatele casei.

Nu se știe prin ce minune izbutea doamna West să-și ducă gospodăria, cu bruma de bani pe care o primea de la bărbatul ei. Cei trei băieți îi erau toată mîngîierea. Ar fi vrut să-i ferească de orice griji, să-i facă să nu simtă lipsurile, dar de obicei nu le putea oferi decît o hrană neîndestulătoare și îmbrăcămintea strict necesară. Sîmbătă seara îi spăla în lighean, căci baia era un lux pe care nu și-l permitea nimeni în Carringbush, se uita cu drag la ei cum cresc, cum învață să vorbească, și se minuna cum de-și făceau de joacă fără jucării. Nu mai putea de bucurie cînd copiii erau cuminți și era deznădăjduită cînd îi vedea obraznici sau porniți pe rele, ori cînd stricau ceva. La vremea cuvenită îi trimise la școala de stat, unde învățară să scrie, să citească și să facă boroboațe.

Iar cînd băieții se făcură mari, doamna West culese roade amare din sămînța semănată cu atîta dragoste. Copiii se îndepărtaseră de ea și nu mai putea să-i stăpînească. Încă de pe cînd erau la școală, simțea nevoia să-și spună că nu sînt copii răi. Prea des trăgeau însă la fit, mai cu seamă Arthur, care era un copil încăpățînat: nici cu vorba bună, nici cu bătaia nu puteai să-l scoți dintr-ale lui.

Băieții crescuseră în perioada de înflorire de la

1880, cînd prețul terenurilor se ridicase în Australia și populația orașului Melbourne trecuse de cinci sute de mii de suflete și cînd edificii masive, bogat împodobite, răsăreau ca din pămînt, transformînd într-un oraș mare localitatea care cu cincizeci de ani în urmă era alcătuită numai din corturi răzlețe și cîteva clădiri de piatră. Case noi creșteau înalte printre cocioabe, împestrițînd mahalalele. Acolo unde cu cincizeci de ani în urmă treceau doar care cu boi pe drumuri bolovănoase sau desfundate, alunecau acum tramvaie electrice, vehicule cu cai goneau pe străzi ori pe șoselele pietruite, netede ca-n palmă, trenuri legau orașul de suburbii și de regiunea dimprejur. Dacă mai vedeai ici-colo cîte un negru, puteai fi sigur că, ori cerșește ori scotocește în vreo ladă de gunoi după o coajă de pîine; deși pînă în 1835, cînd au descins pentru prima oară albii, negrii vînau și pescuiau prin locurile acestea, își ridicau mia-mia-urile [1] și dansau dansurile lor rituale, aici pe malurile fluviului Yarra. Cea mai mare parte dintre ei se retrăseseră în interiorul țării — unde îi urmărea și acum fără răgaz civilizația albilor — iar cei care rămăseseră pe loc fuseseră demoralizați de ea.

Pe la 1880, lîna se vindea cu preț bun în străinătate. Pămîntul și proprietățile atinseseră prețuri fantastice. Speculanți, care operau în numele societăților de construcții, cumpărau și vindeau terenuri sau proprietăți și construiau case, încheind tranzacții ce rămîneau de cele mai multe ori numai pe hîrtie. Iar prin băncile lor imobiliare, făceau afaceri bancare cu gajurile false create de aceste societăți de construcții.

Un suflu de prosperitate plutea în aer. Melbourne devenea cunoscut sub numele de „minunatul Melbourne — regele orașelor din Sud".

Dar pe la 1880 a fost și epoca de aur a bandelor de haimanale. Grupuri mari de tineri hoinăreau pe străzi, mai cu seamă noaptea, spărgînd geamurile, bătînd în ușile oamenilor și deseori insultînd ori chiar lovindu-i pe cei întîlniți în cale, îndeosebi pe femei și fete; une-

[1] Colibe primitive ale indigenilor (n. r.).

ori comiteau furturi şi jafuri, iar în vreo două rînduri se dedaseră chiar la violuri şi crime.

John şi Joe West deveniseră membri ai unei bande locale, iar Arthur se afiliase faimoşilor *Bouvaroos,* care dăduseră o mulţime de „lovituri". Era de altfel unul din puţinii membri ai acestei bande care nu fusese încă la închisoare.

După cum am spus, poliţia vizita deseori casa familiei West, pentru cercetări, atunci cînd vreunul dintre băieţi era bănuit că ar fi participat la un furt de fructe sau învinuit că a spart vreun geam, ori pentru alte fleacuri asemănătoare.

Doamna West trăia într-o necontenită spaimă, dar nutrea mereu nădejdea că băieţii vor ţine seama de sfaturile ei repetate de a-şi căuta slujbe bune şi sigure. Şi într-adevăr, John şi Joe munceau cea mai mare parte din timp, Arty însă niciodată. Se pricepea el să scoată bani şi fără să muncească.

Presentimentul că o catastrofă se va produce în curînd, puse stăpînire pe doamna West. Şi presimţirea ei se dovedi întemeiată cînd Arty fu implicat într-o crimă mai grozavă decît furtul, decît jaful şi chiar decît omorul: el şi alţi tineri fuseseră acuzaţi de crima capitală, de viol.

Ştirea aceasta o umplu de groază şi ruşine pe doamna West. Băiatul ei fusese închis fără drept de eliberare pe cauţiune. Se duse să-l vadă. „Arthur, dragul meu, spune-mi că nu-i adevărat" îl implorase ea dar Arthur nu-i răspunsese şi nici măcar nu se uitase la ea. Îi era ruşine, dar rămăsese tot atît de duşmănos şi înrăit.

In zilele care urmară, doamna West nu putu să-şi alunge din minte scena înfiorătoare. Şase bărbaţi, printre care şi Arty, ademeniseră o femeie într-un loc retras şi-apoi... Totuşi se duse la proces şi luă apărarea fiului ei. „Nu-i un copil rău — declară ea — dar nu i s-a oferit niciodată vreo şansă. Dacă ar fi putut căpăta o slujbă bună şi sigură ar fi fost acum un om cumsecade..." Rămase mută de groază cînd auzi sentinţa sălbatică: „Spînzurat... pînă ce moartea..." Dar îi comutară pedeapsa în doisprezece ani închisoare şi

biciuire. Îl băgară pe Arthur West la închisoare şi-i traseră cincizeci de lovituri pe spatele gol cu „pisica cu nouă cozi".

Cîteodată, noaptea, mama visa această scenă, ori şi mai rău, scena violului. Încerca să nu creadă că fiul ei fusese părtaş la crimă. Cînd îl vizită la închisoare, îl găsi înăcrit şi posac; atunci luă hotărîrea să-l ajute, pentru ca în ziua cînd va ieşi de acolo să poată începe o viaţă nouă. Îşi dădea seama că nu va putea niciodată să-i şteargă cicatricele de pe spate, dar va trebui neapărat să-i şteargă urmele care-i păreau adînc întipărite în minte şi în suflet.

Deocamdată însă ar fi intrat şi-n gaură de şarpe, atît se simţea de umilită cînd auzea bîrfelile rău voitoare ale vecinilor.

După proces, bărbatul ei începu să bea şi mai mult. Ea îi dădea de mîncare, dar altminteri nici nu-l lua în seamă. Toată atenţia şi-o îndrepta asupra celorlalţi doi băieţi, John şi Joe, pe care căuta din răsputeri să-i ferească de necazuri.

Crima lui Arthur şi urmările ei stîrniseră în John West sentimente complexe: se simţea umilit şi furios pentru că din cauza asta familia lor ajunsese oarecum înafara societăţii: căpătase o mai mare teamă de poliţie, pe care o ura şi mai adînc. Înafară de asta, ceva care mocnise în adîncul fiinţei lui ieşea acum la iveală, fără a se defini încă prea bine: hotărîrea vagă de a se ridica din mocirlă. Joe trecuse momentul de criză într-un fel caracteristic: nu prea meditase asupra lui. Tatăl lor nici nu se sinchisise; biciuirea fiului nu-l impresionase: şi el purta urme de bici pe spate.

În ajunul zilelor cînd erau îngăduite vizitele la închisoare, doamna West îşi întreba bărbatul şi copiii: „Veniţi cu mine să-l vedeţi pe Arty?" Altminteri, în propria lui familie, numele lui nu era pomenit niciodată. John sau Joe o însoţeau uneori, dar bărbatul ei nu voia să meargă.

Cînd cei doi băieţi fură angajaţi la una din numeroasele fabrici de ghete din Carringbush, doamna

West nu mai putu de bucurie. „Bine că şi-au făcut un rost, că altfel sînt băieţi buni", îşi spunea ea.

Doamna West nădăjduia că John va izbîndi în viaţă. Fusese un copil adorabil, iar mai tîrziu se dovedise a fi un băieţaş mereu preocupat şi descurcăreţ, deşi era de fapt timid şi se descuraja repede. Din cauza hranei neîndestulătoare, se îmbolnăvise grav de rahitism şi rămăsese cu picioarele strîmbe.

La şcoală se dovedise cel mai dezgheţat dintre toţi fraţii; învăţa destul de bine, şi la aritmetică şi la gramatică, fără a fi însă un elev strălucit. Avea o aplicaţie neobişnuită pentru comerţ; schimba totdeauna cu profit fleacurile pe care le adună băieţii de şcoală. Şi la bile era bun; nu-şi putea îngădui luxul să cumpere multe, dar de obicei cîştiga la joc. Pe la vîrsta de zece-cincisprezece ani îşi meşterise un cărucior cu care făcea comisioane mamei lui ori vecinelor. Numai că vecinii trebuiau să-i plătească în bani sau în natură pentru serviciile făcute.

În primii ani de şcoală fusese ciuca bătăilor. Băieţii mai tari decît el nu-l prea cruţau. Uneori, cînd venea seara acasă, plîngea, plîngea cu hohote în braţele maică-si; dar în ultimii ani de şcoală ea observase o schimbare treptată. Adunase în jurul lui cîţiva băieţi mai mari care puteau să se bată pentru el. Cu ajutorul lor se apăra, ba adesea îşi pedepsea chiar duşmanii.

De multe ori John West îi spunea maică-si că într-o zi are să cîştige bani mulţi şi că atunci o să aibă grijă de ea, n-o s-o mai lase să slugărească, să tragă mîţa de coadă şi să-şi frîngă oasele muncind. Şi ea era fericită cînd se gîndea că s-ar putea să fie aşa.

După ce termină şcoala, John West îşi dură un cărucior mai mare. Cîştiga bani făcînd comisioane, transportînd lemne de la un depozit sau vînzînd şi cumpărînd porumbei. Totdeauna îşi păstra o mică rezervă de bani, pe care-i ţinea într-o pungă şi-i ascundea de toţi ai casei; îi număra într-una, şi cînd se culca punea totdeauna punga sub pernă. Nu bea, nu fuma şi nu cheltuia bani cu fetele. Părea că singura lui slăbiciune era să facă din cînd în cînd cîte un pariu

de trei bănuți la cursele de cai. Găsi însă că acest plasament nu aducea nici un profit și ajunse la concluzia că numai bookmakerii scot bani la curse. Acest punct de vedere se dovedi a fi întemeiat. Și încă pe vremea cînd mai lucra la fabrica de încălțăminte, John deveni agent al unui birou de pariuri.

Lua cu comision pariuri de la tovarășii lui de muncă și își realiza astfel un venit suplimentar de cîțiva șilingi pe săptămînă.

Apoi, Joe rămase din nou fără slujbă, dar nu se prea omorî cu firea. De altfel, doamna West știa că Joe e cam certat cu munca. John, însă lucră la fabrica de încălțăminte pînă la criza din 1889.

În 1889, prețul lînii scăzu pe piața internațională; marfa acumulată depășea mult nevoile pieții, prețurile terenurilor și ale proprietăților începură să scadă vertiginos. Inevitabila criză începu cu falimentul celor mai importante societăți de construcții; lucrurile se înrăutățiră și mai mult cînd capitaliștii englezi, care erau amenințați și ei de o criză pe piața internă, aflînd că statul Victoria e pîndit de o criză și mai gravă, încetară de a mai învesti capitaluri la Melbourne.

Șomajul luă proporții înspăimîntătoare. Panica și zăpăceala puseră stăpînire pe speculanți, pe oamenii de afaceri și bancherii ajunși muritori de foame; șomerii căzură pradă disperării. Sindicatele rezistară printr-o serie de greve, care culminară cu greva muncitorilor din transporturile maritime, în 1890.

Criza economică se abătu vertiginos și asupra Carringbushului, aruncînd în brațele mizeriei pe cei mai mulți din cei treizeci și cinci de mii de locuitori ai săi. John West fu concediat, împărtășind soarta celor mai mulți dintre muncitori. Ca toți cei aflați în această situație, familia West se afundă și mai mult în mocirla sărăciei.

Nu era deci de mirare că John West era încîntat de succesul pe care îl avusese. Acum putea să-și satisfacă pofta de putere, care crescuse în el pe nesimțite în decursul anilor.

Începuse să scoată şi el capul la lumină, deasupra sărăciei şi nevoilor, cam la vreun an după declanşarea crizei. Şi îşi aducea foarte bine aminte în ce împrejurare.

Era în primăvara anului 1890. El, Joe şi alţi şase tineri zdrenţăroşi ca şi el jucau cărţi sub şopronul din fundul curţii lor. Se aşezaseră, care unde găsise, pe lăzi sau troace, şi jucau poker în jurul unei mese înjghebate în pripă.

John West făcea cărţile. Şedea îndărătul mesei într-un colţ întunecos al şopronului.

De-abia împlinise douăzeci şi doi de ani şi părea mai degrabă un copilandru decît un bărbat. Amestecă repede cărţile soioase şi le împărţi cu mare îndemînare: cîte cinci cărţi fiecăruia dintre cei şapte jucători. Singurul lui rînd de haine, de culoare închisă, ros şi jerpelit, abia îl mai încăpea. Purta o cămaşă veche, dar n-avea nici guler, nici cravată. Ghetele-i erau atît de rupte, încît nu mai puteau fi reparate, dar se vedea că le lustruieşte cu regularitate. Înafară de ochii cenuşii, de nepătruns, şi de picioarele strîmbe, întinse sub masă, John West semăna prea puţin cu tînărul care peste trei ani avea să zvîrle cu înţeles o monedă de aur, pe sub nasul agentului de poliţie.

— Cîte vrei, Joe ? se adresă el fratelui său, care se afla la stînga.

— Păi, să iau două, răspunse Joe, care purta pantaloni de pînză groasă şi o flanelă uzată de lînă.

John West zvîrli două cărţi spre fratele său. Părea că jocul nu-l prea interesează, ca şi pe ceilalţi de altfel. Pokerul este prin excelenţă un joc de noroc şi nici unul dintre ei n-avea bani ca să mizeze. Se gîndi într-o doară că Joe pregătea pesemne o „cacialma", cu o pereche şi un as.

— Cîte, Piggy ? îl întrebă pe următorul.

— F'o trei, mormăi Piggy[1]. Nimeni nu-i cunoştea adevăratul nume. Sub această poreclă intrase de mult timp în acel straniu anonimat, întîlnit adeseori la criminali. Hoţ şi bandit recunoscut, ieşise abia de un an

[1] Purceluşul (n. r.).

din închisoare, unde ispăşise o pedeapsă de doi ani pentru jaf la drumul mare. Era un bărbat voinic, care începea să se îngraşe. Avea nasul mare şi lat ca un rît, de unde i se trăgea şi porecla. De fapt, semăna mai curînd cu un urangutan. Avea mai multe pete de chelie în cap, semn că era bolnav de o boală ruşinoasă. Mîinile enorme şi păroase îi ieşeau din mînecile prea scurte ale flanelei murdare şi ţinea neîndemînatic cărţile cu degetele lui groase.

— Pentru numele lui dumnezeu, John, dă-mi te rog altele, se rugă Mick O'Connell care venea la rînd, după ce se uită la cărţile primite. Jur pe Sfînta Fecioară că azi nu mi-a intrat nici măcar o pereche, zău aşa.

Mick O'Connell era un irlandez de vreo treizeci de ani, mărunt şi bucălat la faţă. Nu era el uşă de biserică, deşi pomenea mereu de sfinţi, şi poate că nici prea cinstit nu era, dar avea totuşi calităţile lui: vorbea „la şmecherie", cu un puternic accent irlandez şi era stăpînit cu totul de patima jocului. Era ceea ce se poate numi un leneş „din născare". În fiecare zi trîndăvea în pat pînă la amiază şi putea să doarmă oriunde şi oricînd. Faţa îi era roşie şi rotundă, iar gura-i largă lăsa puţin loc pîn' la bărbie. Mick avea specialitatea, deseori întîlnită la şomerii din mahala, de a trăi de azi pe mîine chiar fără să muncească. Cum, necum, izbutea să-şi întreţină nevasta şi cei patru copii care veniseră pe lume la scurte intervale, aproape an de an.

— Nu mai joc, spuse Eddie Corrigan, care venea la rînd. M-am săturat să tot stau şi să joc. Zvîrli cărţile în mijlocul mesei. Deşi îmbrăcat în zdrenţe, avea o înfăţişare plăcută; era un australian de obîrşie irlandeză, înalt şi puternic, în vîrstă de vreo douăzeci şi cinci de ani. O coamă de păr negru şi buclat împodobea capul lui frumos.

Fără să ţină seamă de această ieşire, John West trecu mai departe.

— Cîte iei, Sugar ? se adresă el jucătorului care se afla la stînga lui Corrigan, un tînăr saşiu, cu capul

rotund ca o ghiulea. Renfrey — aşa îl chema de fapt — purta pantaloni din pînză indigenă, un tricou murdar şi, lucru cu totul neaşteptat, un joben slinos.

— Păi, să-mi tot dai patru bucăţi. Un altul cu cartea asta nici n-ar merge, mormăi Renfrey. Îşi lăsă capul într-o parte şi închise pe jumătate ochiul spanchiu, încercînd în mod ridicul să facă pe şmecherul, fără să-şi poată însă ascunde prostia întipărită pe faţă. Pe cinstea mea, dac-am juca pe zahăr n-aş mai lua eu patru cînd ăilalţi au cerut două şi trei. N-aş mai face una ca asta, doamne fereşte. Să nu-mi ziceţi mie pe nume dacă aş face-o.

— Mie trei, ceru Barney Robinson. Era de statură mijlocie dar bine legat. Faţa lui rotundă şi plăcută, împodobită cu favoriţi şi o mustaţă enormă, răsucită la colţurile gurii, era toată numai zîmbet. Deşi pe jumătate analfabet, ca şi ceilalţi, era dornic de învăţătură; citea mult, dar la întîmplare. Purta o haină răpănoasă, pe care n-o încheia niciodată pentru că nu mai avea nici un nasture. — Stomăcelul meu a început să facă urît, adăugă el. Mi se pare c-am să dau şi eu o raită pe la primărie, să-mi iau porţia.

— De ce nu te duci mai bine dimineaţă la Armata Salvării? îl sfătui Mick O'Connell. N-ai altceva de făcut decît să stai acolo un ceas-două şi s-asculţi pă unu' cum îl laudă pe domnul. P-ormă, îţi dă o supă ca în cel mai fain restaurant din Dublin. Mănînc pe săturate, şi-apoi pun şi ceva deoparte pentru nevastămea şi ăi mici. Dimineaţa eu acolo îmi fac veacul...

— Trei, John, ceru ultimul jucător, Jim Tracey, un tînăr slab şi palid care stătea ca un pachet de zdrenţe stîlcite între Barney Robinson şi John West.

Tocmai cînd John West se pregătea să-i dea lui Jim cele trei cărţi, doamna West ieşi în uşa din spatele casei şi se opri pe pragul îngust. Era mică, slabă şi adusă din spate. Părul ei cărunt îl purta pieptănat lins peste cap, faţa-i era zbîrcită şi buzele strînse. Avea înfăţişarea unei femei blînde şi plăcute, pe care însă începeau s-o doboare necazurile.

— John! Joseph! Aduceți-mi repede niște lemne, strigă ea pe un ton arțăgos. N-am nici un ajutor în casa asta.

— Bine, mamă, îți aduc, spuse Joe cu gîndul aiurea. Acum ți-aduc.

Jocul era deschis; jucătorii lansau și relansau mize imaginare. John West cîștigă cu trei ași și Joe începu să împartă cărțile.

Doamna West se duse bombănind la o grămadă mai mică de lemne, înșfăcă toporul, care avea coada plesnită, și plină de năduf începu să spargă lemne.

— De cînd sînt n-am mai pomenit așa trîntori, striga ea printre lovituri. Nici lemnele astea nu-s în stare să mi le spargă.

Auzind-o, jucătorii de cărți se uitară absenți la ea, apoi își văzură de treabă. O așchie sări, din cauza unei lovituri stîngace, izbind-o pe doamna West în obraz și sgîriind-o pînă la sînge.

— Dar-ar boala în blestematul ăsta de topor și-n trîntorii mei de băieți, care joacă poker cînd mama lor sparge lemne, blestemă ea. Apoi își șterse cu șorțul dîra de sînge de pe obraz și începu din nou să spargă lemne, cu înverșunare.

— Lasă toporul jos, că ți le sparg eu îndată. Numai să terminăm partida, îi strigă Joe, întorcînd o clipă capul înspre ea.

— Dac-ar fi să vă aștept pe voi, n-aș mai aprinde focul în vecii vecilor.

Luă în șort cele cîteva lemne tăiate, împreună cu surcelele, și porni spre casă.

— V-ar sta mai bine să vă căutați de lucru, nu să lînceziți toată ziua jucînd cărți, trîntorilor! le strigă peste umăr.

— Pesemne că te-ai sculat cu fața la cearșaf, doamnă West, de ne vorbești așa, o luă peste picior Mick O'Connell.

Doamna West se opri în prag, cu fața la șopron.

— Să nu fii obraznic cu mine, Mick O'Connell. La ora asta ar trebui să fii acasă, sau să-ți cauți o slujbă ca s-o ții pe nevastă-ta și pe nenorociții ăia de copii.

Se aprinsese; aproape că țipa, ținînd cu o mînă șorțul plin de surcele, în timp ce pe cealaltă și-o proptise în șold.

— Și ție nu ți-am mai spus să nu te mai prind pe aici?... Piggy, sau cum îți mai zice! N-avem nevoie de clienții pușcăriei.

— Dumneata vorbești de pușcărie? Da' mă rog, Arty, băiatul dumitale, unde-i?

Cuvintele lui Piggy o loviră în plin pe doamna West. John sări în picioare, îl apucă pe Piggy de gulerul flanelei și strigă:

— Să-ți tii fleanca... Piggy, că... Ce vorbești așa cu mama?!

— Tu te pui cu mine, mă mucosule, îi sări țandăra lui Piggy. Se desprinse cu ușurință din strînsoarea lui John și se ridică în picioare, țintuindu-l cu o privire furioasă. Tu să-ți tii gura, că acu te umplu de borș, și îl îmbrînci atît de puternic cu palma lui mare, încît John, rotindu-și caraghios brațele, căzu pe lada de pe care abia se ridicase.

Ceilalți urmăreau scena cu încordare, fără să se amestece. Piggy se pregătea să se năpustească peste masă, asupra lui John. Doamna West se uita îngrozită din ușă. John se trase repede înapoi, răsturnînd lada pe care șezuse. Mînia lui de adineauri se transformă în spaimă. Grăbit să se încaiere cu adversarul, Piggy răsturnă masa, astfel că ceilalți jucători se prăbușiră cu toții în praf. Îl înșfăcă pe John și era cît pe ce să-i trîntească drept în față o lovitură înfiorătoare, cînd Eddie Corrigan, izbutind să se pună pe picioare, îi prinse pumnul din zbor și îi răsuci brațul păros într-o poziție chinuitoare. John se dăduse la o parte și urmărea scena cu teamă.

— Stați jos și vedeți-vă de treabă, spuse Corrigan, dîndu-i în sfîrșit drumul.

Piggy îl privi nehotărît, apoi înforcîndu-se spre John West, mormăi:

— Dacă mai faci urît la mine, îți sucesc gîtul, să știi.

Doamna West rămase în loc şi-i privi pînă cînd ridicară masa, îşi aranjară lăzile şi începură să joace din nou. Abia după aceea intră în odaia întunecoasă şi aprinse focul. În timp ce pregătea cina sărăcăcioasă, simţi că o cuprinde o cruntă deznădejde. Din toată dragostea şi sfaturile cu care încercase să-şi înconjoare fiii în trecut, nu-i mai rămăsese în ultima vreme decît obiceiul de a-i cicăli fără rost. Dacă n-ar fi fost atît de amărîtă, nu i-ar fi dat ea prilej lui Piggy să-i vorbească aşa cum i-a vorbit.

Pentru întîia oară în decursul anilor, cineva îi scotea ochii cu închisoarea lui Arty. Se ferise de oameni tocmai ca să evite ruşinea pe care gurile rele o stîrneau în sufletul ei.

Se împlinea anul de cînd trăiau într-o mizerie cruntă. Nici unul din casă nu lucra. John îşi vînduse şi ultimul porumbel, iar căruciorul era aşa de hodorogit că nu mai putea să-l dreagă. Mai înainte făceau ce făceau şi erau la zi cu plata chiriei, dar acum proprietarul îi ameninţase că-i dă afară. Nu mai ştia de unde să facă rost de bani, ca să aibă ce mînca de pe o zi pe alta. Pînă acum rezistase fără să recurgă la ajutorul societăţilor de binefacere, dar îşi dădea seama că în curînd va trebui să-şi calce mîndria în picioare şi să cerşească un pic de ciorbă cu pîine la primărie, de la Armata Salvării, ori de la Misiunea metodistă. Doamne dumnezeule, cînd o să isprăvească o dată cu toate astea ? Cînd o să se termine criza?

Jocul începea şi curînd lăsară cărţile. Începură să discute alene, toţi afară de John West, care rămase dus pe gînduri, gata parcă să spună ceva.

Mick O'Connell începu să le istorisească :

— M-a purtat şi pe mine o dată dumnezeu sfîntul într-un local unde se încheiau vînzări de pămînturi. Erau acolo nişte barosani care cumpărau terenuri pe care nu le văzuseră niciodată şi care se-mbătau crunt cu şampanie pe socoteala altora. Acum s-a zis cu ei. Unii dintre ticăloşii ăştia au început să se jeluie şi să scrîşnească din dinţi, alţii îşi zboară creierii.

— Ştii de ce sînt atîtea sinucideri ? întrebă Barney Robinson. Pentru că porcii ăştia îmbuibaţi nu sînt

învățați cu sărăcia și cu lipsurile. Nu pot să îndure asta și de-aia își zboară creierii, mă-nțelegi?

— Da ce zici de fraierii care au cumpărat case pe „ne ve", de la societățile de construcții? sări și Eddie Corrigan. Cum o să se descurce șnapanii ăia de directori? Dac-ar fi după mine, toți ar trebui să înfunde pușcăria, pentru hoție. În tot cazul, greva asta nouă le arată că muncitorii nu mai au de gînd să îndure ca niște proști, și să poarte ponosul pentru păcatele altora.

— Pă dracu! Grevele nu fac nici două parale! aruncă Piggy, scuipînd disprețuitor. Acum șase ani am făcut și noi grevă la fabrica de ghețe. Și unde naiba am ajuns?

Prin 1884, curînd după ce se apucase de singura treabă cinstită din viața lui, Piggy participase fără nici un fel de entuziasm la una din grevele muncitorilor din industria de încălțăminte. Dar nu trecu mult și își aminti de vechea-i îndeletnicire: se înhăită cu alți criminali și plecă la Sydney unde încercă, fără succes, să spargă o bancă.

— Uite, acum toate fabricile și-au concediat jumătate din muncitori, continuă el.

— Așa-i cînd e criză; i-ar fi pus ei pe liber chiar dacă n-am fi început noi greva. Dar vorba-i că tot ne-am ales cu salarii mai mari de pe urma grevei, și apoi cît n-am lucrat, am mai ciupit și noi cîte ceva, replică Eddie Corrigan.

— Nici vorbă că muncitorul trebuie să lupte, se amestecă în vorbă și John West, care părea că încă mai rumegă o chestiune foarte importantă, pe care ar fi vrut s-o discute cu ei. Dar din păcate patronul e cu bîștarii. Ar trebui să fii și tu plin de bani ca să te pui cu el.

— Dacă muncitorul ar avea ce-i trebuie, nici nu i-ar trece prin minte să lupte împotriva patronului, răspunse Corrigan.

— Să luăm de pildă greva maritimă, nu se lăsă John West clintit din ale lui. Cu ce-o să se aleagă muncitorii de pe urma ei? Patronul șade pe sacul cu bani. Ce mai poate să facă muncitorul? Are și el ne-

voie de bani ca să lupte împotriva patronului, ascultați-mă pe mine.

— Muncitorii n-o să capete niciodată nimic, o ținu Renfrey pe-a lui. Fiecare își apără pielea lui, iar ceilalți ducă-se dracului.

— Ai vorbit și tu ca să te afli în treabă, zău așa, îi trînti Corrigan cu dispreț. Muncitorii au să cîștige, dacă au să fie uniți.

— Muncitorii ar trebui să-și aleagă și ei din ai lor în Parlament, să-și facă singuri legile, vorbi la rîndul lui Barney Robinson. Spunînd asta, el exprima o părere care începuse să fie sprijinită de mulți oameni, pe tot cuprinsul Australiei.

Atunci John West se hotărî să spună ce-avea pe suflet.

— Stați prost cu biștarii, nu-i așa? întrebă el, șovăind.

— Da' de unde, o întoarse Mick O'Connell în glumă. Sîntem toți slujbași la stat cu zece lire pe săptămînă.

— Ba eu chiar sînt în franci; dacă ai vreo șustă, să știi că intru și eu la parte, spuse Sugar Renfrey, deodată interesat.

— Da, să știi că am o șustă. Vă aduceți aminte că acum cîtva timp am lucrat pentru un birou de pariuri? Aflați de la mine că astăzi, numai cu un birou de pariuri la curse poți să faci bani. De teamă că n-o să fie luat în serios, chiar mai înainte de a intra în amănunte, John West făcea sforțări să-și convingă ascultătorii de temeinicia propunerii lui.

— Ca să te-apuci de afaceri îți trebuie capital, trînti Renfrey.

— Adevărat — recunoscu John West, fără să șovăie — dar știu eu cum să facem rost de cele cîteva lire care ne trebuie ca să deschidem măcar o casă de pariuri. Și atunci o să puteți fi toți agenții mei și o să scoateți și voi ceva parale.

— Vrei să-ți dregi hodoroaga și să începi iar să cari lemne? îi aruncă în bătaie de joc Piggy. O să pui deoparte bănuț cu bănuț, pîn' o să-ți umpli sacul cu lire!...

— Nu-i chiar așa ! Pot eu și altfel să fac rost de sacul cu lire sau în sfîrșit măcar de atîtea cîte ne trebuie. Și să știți băieți, c-o să vă pice și vouă cîte ceva dacă-mi dați o mînă de ajutor !

Se uitau toți la el, neîncrezători, dar plini de speranțe. Știau că John West izbutise deseori să cîștige ceva bani, dar de aici pînă la lirele de care aveau nevoie era cale lungă !

John West socoti că venise momentul să le împărtășească planul lui.

— Ați ținut cu toții porumbei, nu-i așa ?

— Ce-ai de gînd ? întrebă Joe West. De fapt nu se prea mira că John nu-i vorbise lui mai întîi despre planurile sale. Stăteau în aceeași casă și dormeau în aceeași odaie, dar frați erau numai cu numele.

— V-am spus doar — răspunse John West — am de gînd să-mi fac rost de bani ca să deschid o casă de pariuri. Peste două săptămîni o să fie o mare cursă de porumbei, de la Waragu la Melbourne.

— Știu, încuviință Barney. Aveam acasă un porumbel pe cinste, care zău c-ar fi ieși primul, dar a trebuit să-l facem friptură săptămîna trecută.

— Nu mai spune ! Porumbeii pe care i-ai avut tu ? Să fiu al dracului dacă nu m-aș fi luat și eu la întrecere cu ei, îl întrerupse Mick O'Connell.

Dar fără să ia în seamă întreruperile lor, John continuă :

— Ei bine, știți ce-o să facem ? Deschidem o casă de pariuri pentru cursa asta ; ori dacă nu vreți așa, o deschid eu iar voi, băieți, fiți agenții mei.

— Dar de unde iei bișnarii, măi John ? îl întrebă Sugar Renfrey, răsucindu-și o țigară din mucuri adunate pe stradă. O aprinse și, spre invidia celorlalți fumători, trase cu sete fumul acru. Doar știi că fără capital...

— N-am nevoie de capital, răspunse John West sigur de sine, aplecîndu-se peste masă. Am mirosit eu ceva de un porumbel, Waratah, pe care nici dracu' nu-l bate. Praf îi face pe toți ăilalți.

— Da' de unde știi tu că n-o să-l întreacă nimeni ? întrebă Barney Robinson.

— N-are importanţă. Dar sînt sigur de asta.

— E ceva aranjat? îl iscodi Eddie Corrigan.

— Porumbelul ăsta, Waratah, a făcut parcursul în timp record, vă rog să mă credeţi, ocoli el răspunsul. Pe ăsta nu-l bate nimeni.

John West începu să vorbească în şoaptă aruncînd instinctiv priviri furişe peste umăr.

— Chiar şi proprietarii celorlalţi porumbei din cursă joacă pe Waratah. O să le dăm tuturor porumbeilor cîteva puncte peste pronostic, bineînţeles, înafară de Waratah. Vorbea acum repede, insistînd: O să scoatem bani buni, sînt sigur; şi vă dau şi vouă, băieţi, zece la sută din pariurile care mi le-aduceţi. Cu cîştigul deschid o casă de pariuri în toată regula şi voi o să fiţi agenţii mei. Spre mulţumirea lui, John West îşi dădu seama că ceilalţi începeau să-l ia în serios.

— Dar cum se face că eşti aşa de sigur? E cursa aranjată? stărui iar Corrigan.

— Nu tocmai. Dar vor oamenii să meargă la sigur, mă-nţelegi? Dacă Waratah se duce pe copcă, mai au ei un alt porumbel care-i seamănă, şi alt inel. Marchează timpul şi se-nfiinţează cu celălalt porumbel. O să încheiem pariuri la trei bani, ba chiar şi la un ban. În Carringbush nu-i om care să nu se intereseze de porumbei. O să ne ducem prin cîrciumi şi o să trecem din poartă-n poartă, acolo unde vedem că au porumbare. Aşadar, ne-am înţeles, voi luaţi zece la sută; iar cu restul deschid o casă de pariuri. Şi tot aşa înainte, dar să ştiţi că luaţi comision numai la pariurile necîştigătoare.

— Serios? Ştii că nu-i rău! Vasăzică tot ca la cursa de porumbei, spuse Mick O'Connell. Şi toate pariurile o să ne intre nouă în buzunare, că doar nu-l punem la bătaie şi pe cîştigător. Ce să spun, vă urmez cu plăcere în noua dumneavoastră aventură, domnule West.

— Merg şi eu, sări Renfrey, deşi nu mai era nevoie. Fusese poreclit Sugar [1] tocmai pentru că în-

[1] Bombonel — cu sensul de „băiat bun" care caută să tragă folosace de pe urma simpatiei ce-o inspiră (n. r.).

cerca într-una, din păcate fără rezultat, să scoată ceva bani nemunciți.

— Nu prea-i frumos să cîștigi bani prin mijloace necinstite, își zise Barney Robinson, da' ce să-i faci; cerșetorilor nu le prea dă mîna să facă mofturi.

Toți, afară de Tracey și de Corrigan, se declarară de acord. John West nu-și mai încăpea în piele de mîndrie, și începu să facă pe șeful, dar Corrigan îl apostrofă:

— Ia stai! Să ne-nțelegem. Oamenii abia au ce mînca și voi aveți de gînd să le luați banii pe-o cursă aranjată? Ți-ar plăcea ca cineva s-o tragă pe maică-ta pe sfoară, măcar cu trei bani, pe timpurile astea?

Vorbele lui Corrigan îl cam atinseră și John West ezită o clipă mai înainte de a i-o tăia scurt:

— Ce-are face una cu alta! Vrei să scoți ceva bani sau nu vrei?

— Pe mine să nu te bizui. Oricît de greu mi-ar fi, nu vreau să mă-mbogățesc pe spinarea unora care sînt tot atît de săraci ca și mine.

— Da tu ce zici? se adresă John West lui Jim Tracey. Și tu o faci pe nobilul?

— Nu fac de loc pe nobilul, John, da' să știi că Eddie are multă dreptate. Oamenii care se țin de pariuri sînt mai toți niște amărîți.

Tracey activase alături de Corrigan în timpul grevei. Erau prieteni buni și simțea că Eddie are dreptate. Jim Tracey se pregătea tocmai să se însoare cînd, din cauza crizei, își pierduse slujba. Și el și maică-sa mureau de foame, și tare ar fi avut nevoie de ceva bani ca s-o pună pe bătrîna lui mamă la adăpost de lipsuri și mai ales ca să se însoare. Răsucindu-și stinghenit mîneca hainei, roasă pînă la urzeală, adăugă:

— Altfel ar sta lucrurile dacă am stoarce bani de la bogați, dar așa, dacă stai și te gîndești bine, înseamnă să luăm pîinea de la gura săracului.

— Da' ce-ai vrea să facem, să stăm cu mîinile-n sîn și să murim și noi de foame se răsti John West.

Treaba ta, dar ai face mai bine să te gîndeşti la maică-ta şi la puicuţa pe care vrei s-o iei de nevastă. Ce, lor nu trebuie să le porţi de grijă ?

Pe faţa lui Tracey, prelungă, inteligentă dar slabă, trecu o umbră de nehotărîre.

— Dacă o iei pe coarda asta — şovăi el — poate că ai dreptate. Merg şi eu.

— Eşti căzut în cap, Jim ? strigă Corrigan. Nu-mi arde mie de fasoane. Şi mie îmi place să fac pariuri, iar dacă oamenilor le place treaba asta, sigur că trebuie să fie şi case de pariuri. Dar aicea nu-i vorbă de pariuri... Asta-i jaf la drumul mare ! Pe legea mea că-i tîlhărie curată !

Ieşi din şopron şi se mistui după colţul casei.

Tracey rămase cu ochii pironiţi pe masă, în timp ce John West, vorbăreţ şi cu mai multă autoritate ca niciodată, le repartiză sectoarele de activitate şi le înmînă pătrăţele de hîrtie pe care trecuse cu scrisul lui stîngaci numele porumbeilor. Lăsase un loc liber pentru şansele fiecărei păsări şi pentru numele nefericitului jucător ce va miza pe un porumbel care numai printr-o minune ar fi putut ieşi învingător.

Renfrey băgă de seamă că John trecuse pe listă şi numele lui Waratah.

— Ce-i asta, John ? îl întrebă el. Credeam că n-o să-l trecem de loc pe Waratah. Dacă vrea cineva să joace pe el ?

Cu răbdare John West îl lămuri că era necesar să figureze şi numele lui Waratah pe listă, ca să-i convingă pe jucători că totul e în cea mai perfectă ordine.

— Dacă cineva ţine morţiş să joace pe Waratah, n-aveţi decît să-i spuneţi că am primit prea multe pariuri pentru el. Sau şi mai bine, aduceţi vorba că Waratah o să fie scos din cursă, ori recomandaţi-le în taină un alt porumbel. Mă rog, îndrugaţi şi voi ce vă taie capul, mie puţin îmi pasă. Numai să nu mizeze nimeni pe Waratah.

Cînd se lăsă înserarea, doamna West ieşi din nou în uşă şi strigă :

— John ! Joe ! Haideți la masă !

Cina familiei West era cît se poate de simplă : o ciorbă cu pîine, puțină marmeladă și bineînțeles inevitabilul ceai. Cei doi băieți și mama lor începuseră să mănînce, cînd un bărbat scurt și gros, cu fața congestionată și cu un ciot de barbă, intră pe ușa din dos clătinîndu-se și-și luă farfuria cu mîncare pusă pe-o cratiță de pe sobă.

— Iar ciorbă, mormăi el și începu să înghită lacom, deși fără poftă.

— Da' ce-ai vrea să fie ? se oțărî la el doamna West.

— Cam ce-ai fi vrut ? repetă și John West obraznic. Ai face mai bine s-aduci banii acasă decît să găsești cusur mîncării.

— Tacă-ți gura că acuși îți trag una să n-o poți duce. Puturoșilor ! Văd că nu prea vă înghesuiți la muncă, nici tu, nici Joe.

Doamna West puse capăt discuției. În odaia cufundată în întuneric, se așternu tăcerea. Bătrîna se sculă de la masă și aprinse o lampă veche.

— Ultima picătură de gaz, rosti ea. Tot una-i dacă-l ardem.

O noapte fără stele învăluise Carringbushul. Rînd pe rînd se aprinseră felinarele, întîi pe strada Jackson, apoi pe celelalte străzi și în curînd luminițele felinarelor străluciră în tot orașul ca niște ochi înfrigurați de boală.

Se culcară devreme ca să facă economie de lemne. Dar John West nu putu să-nchidă ochii ore întregi, gîndindu-se la afacerea cu pariurile pentru cursa de porumbei.

Cum era de așteptat, porumbelul Waratah cîștigă cursa ; după ce plăti comisioanele agenților săi, lui John îi rămaseră unsprezece lire bani peșin.

Din cîștig dădu două lire maică-si. Bănuia ea cam de unde veneau banii ăștia, dar n-avea nici un rost să mai deschidă discuția. John număra mereu cele nouă lire care-i rămaseseră și folosindu-le ca pe un depozit vărsat la bancă, hotărî să-și ducă la îndeplinire planul de a mări cît mai mult casa lui de pariuri.

Dar acest plan nu era uşor de pus în aplicare şi nici nu se dovedi atît de rentabil cum îşi închipuise. La Melbourne aveau loc alergări de cai aproape în fiecare zi. Se părea că nu mai avea altceva de făcut decît să urmărească în ziare numele cailor înscrişi şi apoi să ridice mizele de la clienţi. Întîmpină totuşi nenumărate greutăţi.

John West de-abia deschisese ochii în arta subtilă a încheierii de pariuri, dar era dezgheţat şi învăţa repede. Auzise de mai mulţi bookmakeri din oraş care dăduseră faliment; plin de dispreţ însă, atribuise eşecul lor împrejurării că se lansaseră în afacere cu un capital prea mic sau pentru că îşi „depăşiseră" fondurile disponibile pentru pariuri. În curînd, însă, îşi dădu seamă că existau şi alte motive care lămureau îndeajuns de ce cîte un bookmaker îşi închidea ghişeurile sau se muta în altă parte.

În mod cu totul neaşteptat, lumea miza cîteodată şi pe cîştigător. Şi-atunci dădea gros din pungă, mai ales cînd cîştiga un cal căruia i se făcuse faimă în cartier. Dar mai erau şi alte neajunsuri. Cîteodată oamenii pariau un timp cu bani ghiaţă, pierzînd cu regularitate cîte trei bănuţi sau chiar un şiling; cereau apoi un mic credit, pierdeau din nou şi nu mai veneau să-şi achite datoria. Toate încercările de a mai scoate bani de la ei dădeau greş, că doar nu poţi stoarce sînge din piatră. Unii delicvenţi însă reîncepeau îndată să mizeze pe bani ghiaţă, la concurenţă, lucru cît se poate de neplăcut; dar n-aveai ce face. John îşi dădu seama, de asemenea, că agenţii lui nu erau nici atît de pricepuţi şi nici atît de vrednici de încredere cum ar fi dorit el. Joe era destul de cinstit, dar leneş. Lucra numai pînă cînd îşi asigura un comision care să-i ajungă pentru nevoile lui modeste, apoi „dădea dracului treaba" şi juca biliard ori se ducea să ciocnească un păhăruţ cu alţii.

John West era sigur că Mick O'Connell şi Piggy îl „ciupeau". Bănuia că ei nu întregistrau unele pariuri şi îşi opreau banii încasaţi pe ele. Renfrey făcea pronosticuri imprudente şi primea pariurile neţinînd seama de pretenţia patronului său, ca ele să

„fie sigure". Mai mult, Sugar miza el însuşi mult peste posibilităţile lui, la alte case de joc, şi cerea mereu avansuri asupra comisioanelor. Barney Robinson pe de altă parte, era prea moale cu clienţii. Acorda prea mult credit şi cea mai mare parte din „loviturile proaste" i se datorau lui. Se scuza, spunînd că trebuie să le dea oamenilor posibilitatea să-şi scoată „pîrleala". Jim Tracey era timid şi neîndemînatic. Făcea plasamente puţine şi, asemenea lui Barney, se lăsa mult prea uşor înduioşat; era însă cel mai util dintre toţi, pentru că „se pricepea la registre şi la cifrărie". De aceea John îi încredinţase sarcina de a ţine scriptele şi a întocmi listele. Agenţii cîştigau aşa de puţin, încît ori de cîte ori aveau prilejul, se duceau să lucreze cu ziua. Chiar şi John West, spre bucuria maică-si, lucrase într-o fabrică de ghete în timpul unei „pase ghinioniste". Paguba suferită în acest timp prin pierderea clientelei fusese compensată de pariurile culese de la tovarăşii lui de muncă.

După un an, John West izbutise să-şi sporească capitalul la treizeci şi cinci de lire, deşi dăduse faliment de două ori şi fusese nevoit s-o ia de la început fără nici un ban. De fiecare dată însă avusese norocul să-i meargă din plin, chiar de-a doua zi.

Pe lîngă asta îl mai aşteptau şi altfel de surprize. In 1892, începu să le dea tîrcoale poliţia. „Îl pescuiră" pe Piggy şi-l amendară. Jim Tracey, care tocmai se însurase, se temea atît de mult să nu împărtăşească şi el soarta acestuia, încît încasările lui deveniră neînsemnate. Cu toate asigurările şi făgăduielile lui John c-o să-i plătească toate amenzile, Jim nu îndrăznea să-şi asume nici cel mai mic risc. Joe îl părăsi un timp, în iarna anului 1892, cînd deschise pe cont propriu un birou de pariuri mutuale, pe un teren viran din strada Jackson, unde, cu toată „administraţia" lamentabilă, reuşise să prospere, pînă cînd interveni poliţia. La judecată, îl condamnară la cincisprezece lire amendă (tot capitalul lui) şi-i atraseră atenţia că dacă-l mai prind o dată, va căpăta şase luni închisoare. Carringbush devenise un focar de jocuri de noroc; birourile de pariuri mutuale erau foarte

populare. Patronii lor aveau procente la toate încasările, aşa că ei nu ştiau ce înseamnă o cursă pierdută sau zi cu ghinion. Dar aceste birouri aveau şi un mare dezavantaj. Patronii trebuiau să afişeze liste mari cu toate pariurile şi sumele jucate, astfel încît clienţii să-şi poată controla şansele de cîştig. De aceea, cînd poliţia făcea vreo descindere, oriunde ar fi fost „biroul", într-un local sau în aer liber, nu întîmpina nici o dificultate în obţinerea dovezilor.

In primele luni ale anului 1893, John West trecu din nou printr-o „pasă neagră". Unii dintre clienţii săraciţi începuseră să cîştige. Punguliţa lui dragă, în care-şi ţinea lirele, începu să se dezumfle. Atunci îşi dădu seama că ar fi mai înţelept „să se pună la adăpost". Descoperi un sistem destul de bun : înainte de fiecare cursă, se întîlnea cu agenţii lui la mercerie din colţul străzii Jackson, şi acolo, cu ajutorul lui Tracey, controla toate listele, făcea un calcul rapid al situaţiei şi, cînd era nevoie, dădea fuga la birourile concurente şi miza pe caii care, dacă ar fi ieşit, ar fi atacat în mod serios capitalul lui. Datorită acestei precauţiuni, începu să realizeze incontinuu profituri sigure şi în curînd capitalul lui crescu iarăşi, depăşind chiar o sută de lire.

Joe îi deschisese ochii cît de avantajos era să ţii un birou de pariuri. Nemulţumit de faptul că acum, deşi mergea la sigur, cîştiga banii prea încet, John West îşi bătea capul cum să-şi aranjeze un birou fără riscul de a cădea în ghiarele poliţiei. Mulţi avuseseră această soartă în Carringbush, aşa încît la începutul iernii lui 1893 nu mai rămăsese nici un astfel de birou. Totuşi, nu mai încăpea nici o îndoială că birourile de pariuri se bucurau de simpatia jucătorilor. Cei mai mulţi continuaseră să joace, chiar şi atunci cînd poliţia făcea în mod regulat descinderi în localuri.

John West îşi cîştigase reputaţia de „bun platnic" şi avea mulţi pariori ; îşi dădea seama totuşi că n-o s-ajungă departe cu „listele" lui. Tot timpul îl frămînta gîndul cum să deschidă un birou de pariuri. Trebuia, pîn' la urmă, să găsească o soluţie.

Nu știa nici el prea bine ce voia. Dorea să fie bogat, temut și respectat. De la cursa lui Waratah lucrurile se schimbaseră mult. Își dădea seama că toți agenții lui, chiar și Piggy, îl respectau. Îi stăpînea, îi domina și dorea ca această vădită putere a lui să crească și mai mult. Dacă va deschide un birou și va izbuti să-l mențină, toți jucătorii din Carringbush vor veni la el.

Medită cîteva săptămîni asupra acestei probleme și într-o noapte îi veni ideia să deschidă o prăvălioară, ca să-și camufleze astfel biroul de pariuri, de ochii poliției. Se frămîntă atîta în noaptea aceea, încît nu putu să închidă ochii. Se sculă devreme și în cursul dimineții împărtăși planul său lui Joe.

— E cam riscant, își dădu Joe părerea. Și-apoi, dacă deschizi de pildă o băcănie, trebue să bagi o mulțime de bani și să te mai și spetești muncind.

— O să mă mai gîndesc. Am să caut ceva care să nu ceară nici bani, nici muncă multă, răspunse cu încăpățînare John West, și se ținu de vorbă.

După trei zile, mergea pe strada Jackson cu un scop bine definit. Se opri în fața unei prăvălioare, la numărul 136, și se uită prin fereastra prăfuită la o ladă antedeluviană cu ceai, rămasă în vitrină.

„Nici că se putea mai bine", se gîndi el! Un magazin de ceai cu o cameră în fund și o curticică dosnică ce răspunde în ulicioară. Trecu mai departe cu cîteva case, intră într-un mic magazin de manufactură și se adresă unei femei masive, între două vîrste, care stătea la tejghea:

— Am auzit, doamnă Smith, că sînteți proprietara prăvălioarei de la numărul 136.

— Da, tinere, dar din păcate afacerile mergeau așa de prost încît a trebuit s-o închid luna trecută.

— Aș vrea s-o închiriez, să-mi încerc și eu norocul. Cred că mie unul, negoțul de ceai o să-mi priască.

Astfel își deschise John West biroul de pariuri din strada Jackson numărul 136, în primele zile de iarnă ale anului 1893. Afacerea se dovedi a fi mult mai rentabilă decît sperase. El și agenții lui abia puteau face față „cererilor".

Magazinul de ceai al lui Cummin era deschis de şapte săptămîni, cînd agentul Brogan veni să facă o percheziţie.

Zvonurile care circulau despre poliţia locală, şi care ajunseseră şi la urechile lui John West, se dovediră a fi întemeiate: agentul de poliţie, după cum se convinsese, primise moneda de aur pe care o prinsese din zbor şi o strecurase în buzunar.

Această întîmplare marca primul pas mare făcut de John West în drumul lui spre putere.

CAPITOLUL II

Epoca noastră este epoca bună-voinței față de escroci.

BALZAC

La ora opt seara, în ajunul faimoasei curse de cai pentru „cupa Melbourne", ediția 1894, sergentul Devlin se afla în biroul său din circumscripția polițienească Carringbush. Era o namilă de om și uniforma plesnea pe trupul lui puhav. Tocmai se adresa unui agent înalt care stătea înainte-i în poziția de drepți:

— Ei, Grieve, ai pregătit totul pentru razie ?

— Da, domnule, răspunse agentul Grieve. Am ținut tot timpul prăvălia sub observație, așa cum mi-ați ordonat. Au venit peste șaizeci de bărbați gata să intre pe ulița din dos, iar ceilalți așteaptă să vină cu noi prin față.

— Frații West sînt acolo ?

— Nu știu, domnule, dar unuia din agenți i se pare că spre seară l-a văzut pe John West intrînd în prăvălie.

— Asta-i bine și sper c-o să-l găsim în plină activitate. N-ar avea nici un haz să ne-ntoarcem fără tartorul ăl mare, răspunse Devlin, ridicîndu-se greoi de pe scaun. Opt și jumătate. Să mergem.

— Fir-ar a dracului de treabă, mormăi sergentul Devlin, în timp ce se urca împreună cu agentul într-o cabrioletă ce-i aștepta în fața circumscripției de poliție. El personal n-avea nimic cu John West, dar fusese silit de împrejurări mai puternice decît voința lui să întreprindă această razie. Primise plîngeri de la

pastorii protestanți, plîngeri de la bietele neveste chinuite ale jucătorilor, care dădeau la joc și ultimul ban din casă, plîngeri din partea oamenilor cumsecade care nu jucau și socoteau că nici alții n-ar fi trebuit să joace. Dar mai grav era faptul că aceste plîngeri ajunseseră și la urechea „haitei de la prefectura orașului". Apoi agentul Grieve, acest cumpătat metodist și dușman al jocurilor de noroc, hotărît să-și capete galoane în poliție, îi raportase că agentul Brogan și încă vreo cîțiva îl cocoloșesc pe John West și nu iau nici o măsură ca să închidă biroul de pariuri.

Sergentul bănuia că John West îi mituise oamenii din sectorul în care se afla prăvălia, ba poate că mituise și pe alți polițiști; numai cu el, cu Patrick Devlin, nu încercase niciodată să intre în relații. Atunci care-i avantajul de a fi sergent, dacă numai polițailor le pică lovele așa de-a gata? Poate un om să-și întrețină nevasta și nouă copii, să aibă un ban de buzunar și să mai pună și cîte ceva deoparte ca să-și cumpere o bucată de pămînt numai din leafa nenorocită de la poliție? În tot cazul, John West își cam luase nasul la purtare. Trebuia să-i dea o lecție.

Hotărînd să facă razia, sergentul Devlin se apucase s-o organizeze cu priceperea și competența de care știa să dea dovadă atunci cînd era nevoie. Dădîse ordin ca nimeni să nu sufle o vorbă despre asta polițiștilor bănuiți că ar fi în legătură cu John West. Apoi Devlin nu se lăsase dus de numele de pe firmă! Amărîtul de Paddy Cummin, un irlandez numai piele și oase, o ducea atît de prost încît n-ar fi putut plăti chiria nici pentru o cutie de chibrituri. Sergentul zîmbi pe sub mustață, gîndindu-se cum a dibuit el că de fapt chiria o plătea cînd John West, cînd Joe West. Problema cea mai grea de rezolvat pentru Devlin era să se apropie de prăvălie fără să fie observat de „ginitorii" postați la colțurile străzilor. Dar cînd Grieve îi raportase că în ajunul marilor curse de cai, se adună foarte multă lume în prăvălie ca să facă pariuri asupra curselor de a doua zi, găsi că cel mai potrivit era să facă razia după căderea nopții. Și ce zi ar fi fost

mai nimerită decît ajunul alergărilor pentru „Cupa Melbourne“ ? „Intr-o zi bună, şi recolta-i bună“.

Cînd trăsura se apropie de prăvălioara lui Cummin, sergentul Devlin îşi scoase pistolul din toc şi-l cercetă dacă e încărcat.

„Poţi să ştii“, s-ar putea să aibă nevoie de el. Mai cu seamă că, aşa cum auzise, John West îşi ţinea totdeauna prin preajmă cîţiva derbedei... din aceia care nu se dau îndărăt de la nimic.

O mulţime pestriţă de bărbaţi bătrîni şi tineri, ba chiar şi copilandri de paisprezece-cincisprezece ani, se înghesuiau în prăvălie şi în cămăruţa din fund. Cei mai mulţi veniseră pentru „Cupa Melbourne“ şi pentru celelalte curse de cai care urmau să aibă loc a doua zi după masă pe hipodromul Flemington; alţii, care nu prea jucau sau erau lefteri, se aflau acolo pentru că n-aveau unde să se ducă în altă parte; veniseră să-şi întîlnească prietenii şi să mai schimbe o vorbă cu ei. Cei mai mulţi arătau destul de jerpeliţi; ici-colo dacă mai vedeai unul sau doi îmbrăcaţi ca lumea. Din zgomotul confuz care stăruia în odăi se desprindeau voci şi tîrşîit de picioare pe podele.

La lumina lămpilor cu gaz, umbre se agitau pe pereţi ca nişte fantome stranii. Pachetele şi cutiile de ceai zăceau neatinse pe rafturile de după tejghea. La început mai fuseseră naivi care intraseră să cumpere ceai, dar de luni de zile nu se mai vînduse nimic.

Patrick Cummin, presupusul proprietar al ciudatei prăvălioare, se afla la locul cuvenit dincolo de tejghea, împreună cu Barney Robinson şi cu Mick O'Connell. Să tot fi avut vreo treizeci şi cinci de ani; era înalt şi neobişnuit de slab şi de osos. Primea pariurile simple, dînd celui în cauză un bilet şi înregistrîndu-l pe o mare coală de hîrtie liniată. In acest timp, sporovăind ca nişte gaiţe, Mick şi Barney primeau pariuri pentru eventuri şi le înregistrau direct pe o mare coală de carton atîrnată în spatele lor, pe perete. Paddy Cummin era văr cu John West. Cum auzise că ruda lui îndepărtată îşi făcuse un rost ca bookmaker, Paddy se şi înfiinţase să ceară ceva de lucru. Tocmai atunci,

John West căuta pe cineva care să-şi asume riscul şi onoarea de a-şi da numele firmei, iar Paddy acceptase fără şovăire propunerea.

Mick O'Connell şi Barney Robinson se arătară intrigaţi la culme de noul asociat. Patrick Cummin era „cel mai irlandez dintre toţi irlandezii" pe care-i întîlniseră vreodată. Era greoi la minte, deşi mai şiret decît mulţi alţii; nu fuma, nu bea, nu juca şi punea la o parte cu sfinţenie orice ban cîştigat. „Un irlandez zgîrcit e cel mai zgîrcit om din lume", aruncase o dată o vorbă despre el Barney şi de atunci îl porecliseră „Paddy Scoţianul". Lipsa de agerime a lui Paddy Scoţianul se vădea chiar şi acum, din felul tacticos cum lua şi înregistra pariurile.

Cea mai simplă operaţie aritmetică îl punea în încurcătură. „De mult ar fi zburat, dacă nu i-ar fi numele pictat deasupra uşii", socotea Mick. Cînd discutau, Paddy Scoţianul se gîndea atîta pînă scotea o vorbă, încît Barney Robinson era oricînd gata să jure că îi trebuia jumătate de oră ca să răspundă la o întrebare.

În odaia din fund, John West, Sugar Renfrey şi Jim Tracey stăteau de o parte a unei mese. John West şi Sugar primeau pariurile iar Jim, în picioare, le înregistra pe nişte coli de carton atîrnate de peretele din spatele lui. Pe fiecare carton, Jim scrisese cu litere mari şi groase numele cailor ce alergau într-o cursă, iar în coloana alăturată trecea sumele jucate, astfel încît clienţii să poată calcula cîştigurile pe care urmau să le primească pentru fiecare cal, în cazul că ar fi ieşit învingător. Clienţii nu ştiau că John West reţinea întotdeauna o treime din banii încasaţi, dar nici n-ar fi putut să bănuiască ceva, pentru că John — bazîndu-şi calculele pe experienţa din trecut — putea să ajungă la fluctuaţii şi previziuni destul de corecte.

Piggy circula printre clienţii din prăvălie, gata oricînd să-şi ia în primire funcţia care-i fusese încredinţată, şi anume: menţinerea ordinei. În odaia din fund, Dick Cauliflower, un fost boxer, avea atribuţiuni asemănătoare. Era un vlăjgan puternic ca un

urangutan, şi judecînd după aspectul urechilor, al sprîncenelor şi al nasului său turtit se vedea cît colo că în cariera lui sportivă răzbise mai mult prin rezistenţă decît prin talent.

Deodată se auziră lovituri puternice în uşa din faţă. Piggy îşi croi drum prin mulţime. Se auzi o voce cu un puternic accent irlandez :

— În numele reginei, deschideţi !

Se iscă o hărmălaie de toată frumuseţea. Luaţi parcă de un vîrtej, alergau toţi încoace şi încolo, lovindu-se unii de alţii.

— Poliţia !

— Valeu, copoii !

— Uşchiţi-o prin dos ! Mai repede !

Fiecare se gîndea numai la pielea lui. Cei mai iuţi de picior, sau mai voinici, se năpustiră în curtea din dos şi se căţărară peste gard, dar nimeriră drept în braţele poliţiştilor care-i aşteptau afară.

Uşa din faţă se prăbuşi scoasă din ţîţîni şi în odaie năvăliră mai mulţi poliţişti în frunte cu Devlin şi Grieve.

— Sînteţi cu toţii arestaţi şi aţi face mai bine să rămîneţi liniştiţi pe loc.

John West şi oamenii lui încercaseră în zadar să ascundă listele şi să smulgă cartoanele buclucaşe de pe pereţi ; poliţia îi luase pe nepregătite. Jim Tracey se făcu alb ca varul. Neviastă-sa îl tot pisase să asculte sfatul lui Eddie Corrigan şi să dea dracului biroul de pariuri. Ce-o să spună acum ? !

John West fu cuprins de panică. Se strecură ca un nebun printre oamenii care se îmbulzeau la uşa din dos. În loc să sară în uliţă, se căţără pe gardul dinspre curtea vecină şi sări dincolo. Îl auzi pe Barney Robinson strigînd :

— Jim, Mick, veniţi încoace ! Să trecem şi noi după Jack, în curtea doamnei Moran !

Un altul strigă :

— Copoii în ulicioară !

Barney Robinson şi Jim Tracey apucară să sară la timp, dar poliţiştii puseră mîna pe Paddy Scoţianul

şi pe Mick O'Connell şi-i traseră de picioare jos de pe gard.

John West, Barney, Jim şi alţi trei-patru se făcură nevăzuţi prin curtea doamnei Moran, iar Renfrey şi încă vreo cîţiva scăpară de poliţişti pe uliţa din dos.

În magazin, Piggy rezistă cu îndîrjire, dar pînă la urmă fu doborît de trei poliţişti voinici.

Cîţiva clienţi, mai şmecheri, văzînd că altfel nu-i chip de scăpare, puseră mîna pe cîte o cutie de ceai din rafturi şi declarară că veniseră numai ca să cumpere ceai. Poliţiştii însă nu se lăsară înşelaţi.

În scurt timp, arestaţii — peste cincizeci la număr — fură urcaţi în dubele care-i aşteptau afară şi transportaţi la secţia din Carringbush, unde formalităţile pentru redactarea actului de acuzare şi pentru eliberarea lor pe cauţiune durară pînă la miezul nopţii.

În drum spre închisoare, unii strigară din maşini la trecătorii cunoscuţi să vină să depună cauţiunea pentru eliberarea lor ca să poată asista a doua zi la Cupă.

Pînă la urmă, cei mai mulţi fură eliberaţi pe cauţiune. John West depuse sumele de bani cerute pentru Mick O'Connell, Piggy, Dick Cauliflower şi Paddy Scoţianul.

Cu toată razia din ajun, „Cupa Melbourne" a fost o zi record pentru „birou". Un val neîntrerupt de oameni intra pe uşa din faţă a prăvăliei şi se scurgea pe uşa din dos, în curtea care dădea înspre strada Bagville, unde aşteptau sosirea porumbeilor lui John West cu rezultatul cursei precedente. Cînd vedeau pasărea curier rotindu-se deasupra porumbarului din curte, alte mulţimi de oameni răsăreau ca din pămînt şi se adunau la poarta din dos ca să afle rezultatul. Apoi fericiţii care jucaseră un cal cîştigător sau plasat intrau din nou în prăvălie ca să-şi ia banii de la Jim Tracey ori de la John West, după ce aceştia calculau cîştigurile.

Numai John West şi încă vreo cîţiva din oamenii lui cunoşteau secretele serviciului poştal de porumbei. Clienţii naivi credeau că păsările aduc numai rezultatele cursei precedente ; dar de fapt unul din „oamenii

de încredere" ai casei, poreclit de Mick O'Connell „Generalul", trimitea de la hipodrom şi numele cailor care aveau să fie retraşi din cursa viitoare.

Biserica Tabernacolului era situată în strada Bagville, chiar în dreptul ulicioarei care trecea prin spatele prăvăliei. Foarte mulţi pariori aşteptau în faţa lăcaşului sfînt. În mulţimea adunată acolo, se desluşeau şi cîteva femei zdrenţăroase. Deoarece femeile nu erau admise în magazin, ele dădeau pariurile soţilor ori cunoscuţilor lor.

John West supraveghea totul. Cu ochi de vultur urmărea listele şi mînuirea banilor, iar în agitaţia febrilă din ajunul fiecărei curse, primea şi el pariurile. Toţi îl cunoşteau şi se părea că şi el îi cunoaşte pe toţi! Glumea cu cunoscuţii, îi felicita pe fericiţii cîştigători şi avea în general atitudinea familiară, prietenoasă, caracteristică tuturor proprietarilor de case de noroc din toată lumea.

De fapt, sub aparenta lui încredere în sine se ascundeau cele mai negre presimţiri. Luase toate precauţiunile împotriva unor eventuale razii în cursul după amiezii, dar cum să-i treacă prin minte că o să se trezească deodată cu poliţiştii pe cap, după căderea nopţii? Va izbuti oare să-l ducă pe Devlin?

Biroul lui de pariuri era ultimul care mai funcţiona. Nimeni nu-i mai făcea concurenţă. Avea acum un capital de aproape cinci sute de lire şi după destule şovăieli se hotărîse să-şi depună grosul banilor la bancă.

Unele bănci fuseseră deschise din nou după „reconstrucţie". Foştii depunători primiseră numai un şiling pentru fiecare liră depusă, iar restul fusese plătit în acţiunile băncii falimentare.

„Cine ştie dacă unele din ele n-o să dea iar faliment" se gîndise John, şi ca să micşoreze riscul, depusese banii la mai multe bănci.

Întorsese o nouă foaie în cariera lui cînd îl mituise pe agentul Brogan! Dar după o săptămînă venise un alt poliţist să-i percheziţioneze prăvălia şi trebuise să-i dea şi lui o liră. Curînd Brogan veni din nou să-şi ia tainul, veni şi celălalt, iar peste vreo

două săptămîni se băgase şi un al treilea în porţie. De atunci plătea regulat cîte o liră pe săptămînă fiecăruia dintre cei trei. Începuse să se întrebe cum o să sfîrşească toate astea. Şi iată că prăvălia i-a fost percheziţionată, iar copoii care-i păpaseră bănuţii nici nu l-au anunţat cel puţin că Devlin pregătea o lovitură. Dar, de altfel, poate că Devlin nici nu ar fi dat de el, dacă n-ar fi fost „popimea" asta care tuna şi fulgera din amvon împotriva pariurilor la curse şi scria în ziare cerînd să se ia măsuri împotriva patimii jocului.

John West se tot gîndise în fel şi chip cum să facă şi cum să dreagă ca să iasă bine, dar cînd începură pariurile pentru „Cupa Melbourne," aveau atîta de lucru încît nu-i mai rămînea timp să se gîndească la nimic altceva. Acum luase noi măsuri de pază. Prăvălioara lui Cummin se afla numai la cîteva case de strada Silver. Acolo, chiar în colţ, Mick O'Connell sta rezemat alene de stîlpul unei verande. Doar-doar că nu dormea de-a-n picioarele. Misiunea lui era să stea la pîndă căutînd în josul străzii Jackson, ca să vadă dacă nu vine poliţia. La celălalt colţ al străzii Silver, Piggy sprijinit de zidul prăvăliei instalatorului, arăta ceva mai dezmorţit decît Mick.

Piggy primise însărcinarea să se uite în susul străzii Jackson şi să semnaleze apariţiile suspecte. Ceva mai încolo, de cealaltă parte a străzii Jackson, dădea o stradă laterală; la colţ, făcea de gardă o gămălie de om cunoscut sub numele de „Apucatul" spre a da de veste în cazul că poliţia ar fi fost destul de şmecheră ca să vină din direcţia aceea. Jigger suferea de epilepsie şi Mick O'Connell îl poreclise astfel pentru că se bălăbănea tot timpul, chiar şi atunci cînd făcea de gardă la colţ. Mai întîi îşi ridica braţul stîng cu o mişcare bruscă, apoi îşi scutura capul şi dădea în gol o dată sau de două ori, cu piciorul stîng.

In punctele strategice din preajma întregului corp de case cuprins între două străzi, precum şi în spatele magazinului de ceai al lui Cummin, făceau de gardă şi alţii, mai mult sau mai puţin destoinici.

Piggy era plouat.

Fusese retrogradat din înalta funcţie de „măturoi al ordinii“ şi de gardian al porţii şi fusese încorporat în rîndurile numeroşilor „ginitori“, pentru că John West susţinea cu tărie că dacă în noaptea trecută şi-ar fi îndeplinit funcţia cum trebuie, ar fi putut întîrzia poliţia pînă apucau ceilalţi să dispară cu dovezile. In urma „degradării“ pierdea cinci şilingi pe săptămînă, dar de multă vreme Piggy nu mai îndrăznea să-i ţină piept lui John West. Se proptea de zid cu un aer nepăsător ; ţigara îi atîrna în colţul gurii şi îşi trăsese gioarsa de pălărie pe-o ureche.

Din timp în timp se uita în josul şi în susul străzii. Deodată se dezlipi de zid, îşi puse mîna streaşină la ochi şi privi lăsîndu-se cînd pe un picior, cînd pe celălalt. Apoi, zmucindu-se din loc, o rupse de fugă spre prăvălie, sprinten şi iute cum nu te-ai fi aşteptat la un om îndesat ca el. Ii căzu pălăria dar nu se opri s-o ridice. Frînă brusc în faţa prăvăliei şi se năpusti înăuntru.

— John, John, strigă cu sufletul la gură... Am văzut doi copoi.. venind din susul străzii.

John West ieşi în grabă din cămăruţa din fund.

— Eşti sigur ?

— Cum te văd şi mă vezi. Bătrînul Devlin şi spînul de Grieve.

— Ştii ce ai de făcut. Scoate-i din prăvălie pe toţi. Spune-i lui Joe să ascundă toate listele, foile şi banii.

Piggy se năpusti în curtea din dos strigînd ca un apucat :

— Poliţia ! Afară cu toţii. Fugiţi că intraţi la „mititica.“

Clienţii nu aşteptară să li se spună o doua oară. Se îmbulzira pe poarta deschisă, înjurînd, stîlcindu-se şi călcîndu-se în picioare. Dădură alarma înştiinţînd şi pe oamenii care aşteptau în ulicioară, şi pe cei din strada Bagville.

John West adună banii care se găseau pe tejghea şi pe mesele din odaia cealaltă. Grăbit, uită un fişic de monede de argint pe masă ; cînd se întoarse să intre în prăvălie, Piggy se strecură din curte pe uşa din fund, înhăţă banii pe care-i vîrî cu o iuţeală de

prestidigitator în buzunar şi ieşi pe poarta din fund, trăgînd-o după el atît de grăbit încît nici n-o închise bine.

După cîteva clipe, nu mai rămase nici picior de om în jurul prăvăliei lui Cummin ; chiar şi „ginitorii" se topiseră. Numai John şi Joe West, în spatele tejghelei, discutau cu înfrigurare. Joe se arăta mai stăpînit, dar fratele lui era palid şi agitat.

— Eşti sigur că au dispărut toate listele şi hîrtiile? întrebă John West cu voce tremurîndă.

— Totul e în ordine. Ţine-ţi firea, pentru numele lui dumnezeu, îi răspunse Joe.

— O să vorbesc eu cu ei, cînd vin, hotărî John West, care-şi venise în fire. Ce-ar putea să ne facă ? N-au nici o probă împotriva noastră. Nu pot dovedi că noi sîntem patronii. Intrară în camera din fund şi aşteptară acolo cu încordare, pînă cînd auziră zgomot de paşi care se apropiau. Sergentul Devlin intră în prăvălie urmat de agentul Grieve. John West ieşi afară şi trecu după tejghea.

— Bună dimineaţa, domnule sergent. Frumoasă vreme, nu-i aşa ? i-o luă înainte, ca să-şi facă curaj, John West. Vocea îi tremura puţin.

— Da, vremea-i într-adevăr frumoasă, dar nu despre asta am venit să vorbesc cu tine, puişorule. Devlin avea aerul sever, stătea drept de parcă ar fi înghiţit un baston, iar centura părea că o să-i plesnească burta revărsată. În spatele lui, Grieve se tot muta de pe un picior pe celălalt.

John West se uită ţintă la Devlin :

— Atunci de ce ai venit ? Să mă arestezi ? De ce ?

— Ştii foarte bine de ce ! Pentru că eşti patronul unui birou de pariuri care funcţionează în această prăvălie.

— N-ai nici un fel de probe. John West îşi ţinea mîinile de-a lungul trupului ; de dincolo de tejghea nu i se vedeau pumnii strînşi. În schimb, aşa cum stătea, fără pălărie, cu urechile lui mari şi joase, capul alungit şi ochii pătrunzători, arăta ca un animal încolţit. Puteţi să percheziţionaţi localul, n-o să găsiţi nimic.

Asta-i magazinul de ceai al lui Paddy Cummin, şi pe el l-aţi arestat noaptea trecută.

— N-o să te mai supăr cu o nouă percheziţie. Am toate probele de care am nevoie. Unde ţi-e fratele?

— Caută-l.

— Eşti aici, Joe West? strigă Devlin.

Joe West intră în prăvălie.

— Şi tu eşti arestat, bobicule!

Joe nu răspunse nimic.

John West scotoci cu ochii toate ungherele încăperii, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare, apoi se uită din nou la Devlin.

— Ştiu cîteva lucruri... şi n-o să-ţi facă plăcere cînd le-oi vrăji la judecată.

— N-o să vrăjeşti nimic la judecată, mormăi Devlin plictisit. Apoi, nedorind să se pună rău cu John West, adăugă: Am primit instrucţiuni, aşa că n-are rost să te tîrgueşti cu mine. Tu şi frate-tău sunteţi de fapt patronii magazinului. Pe voi v-am căutat noaptea trecută.

Devlin scoase o pereche de cătuşe din buzunar, se aplecă într-o mişcare repede peste tejghea şi prinse o mînă a lui John West.

John făcu un gest întîrziat, încercînd să se ferească, ridică mîna, se uită la cătuşe şi în privirea pe care o îndreptă spre Devlin se putea citi şi teamă şi ură şi umilinţă.

— O să-ţi pară rău, Devlin... cîine spurcat, mărîi el.

— Taci din gură, John, îi strecură Joe liniştit.

— Dacă nu-ţi ţii clanţa, scrîşni Devlin, înroşindu-se şi mai tare, să ştii că-ţi mai torn o acuzaţie. Ia vezi! Vino-ncoace, Joe.

Joe se apropie de fratele său şi Devlin îi prinse mîna cu cealaltă cătuşă.

— Vă leg împreună, cimpanzeilor. Nu de alta, dar să nu-i treacă prin minte vreunuia din banda voastră să vă smulgă din mîinile poliţiei. Ia-ţi pălăria şi închide prăvălia, domnule John West.

John West auzise că Devlin e om de înţeles.

— Ascultă, domnule sergent, îi şopti apropiindu-se de el. Ţi-ai îndeplinit misiunea cu razia din noaptea trecută. Eu nu mă uit la bani. Poate că am putea să ajungem la o înţelegere... N-ai vrea să stăm puţin de vorbă?

Devlin şovăi, apoi se uită la agentul Grieve ca şi cum i-ar fi displăcut prezenţa acestuia.

— Da, răspunse el cu jumătate de gură. O să vorbim cînd ajungem la poliţie, ca să vedem ce cauţiune o să plăteşti.

Devlin şi Grieve, încadrîndu-i pe fraţii West, porniră în sus pe strada Jackson.

Tocmai cînd Devlin termină de scris actul de acuzare, Sugar Renfrey sosi la poliţie, şi cu banii pe care John West i-i trecu pe sub mînă, plăti cauţiunea pe loc.

— Am ciupit un pont grozav, îi şopti Sugar cînd ieşeau de la poliţie. Coborîră strada Jackson discutînd foarte aprins. Sugar, care se credea mîna dreaptă a lui John West, nu pierdea niciodată prilejul să-i aducă veşti senzaţionale şi să-l măgulească căutînd să-i intre sub piele.

— Am dat de fir, John. Devlin a tras-o de limbă pe domnişoara Smith, fata vrăjitoarei acelea de proprietăreasă. Ea i-a spus că tu şi Joe plătiţi chiria, şi acum că are dovada că se încheie pariuri în prăvălie, poate să vă acuze că voi sînteţi stăpînii. Înţelegi? Îşi aplecase capul într-o parte, uitîndu-se saşiu cu ochiul stîng.

— De asta era deci aşa de sigur, blestematul! Cine ţi-a spus?

— Brogan.

— Brogan!!! De ce nu ne-a anunţat că se pregăteşte o razie?

— Spune că n-a ştiut nimic. Abia după aceia a aflat şi el, de la Devlin.

John West îşi muncea creierii să afle o portiţă de ieşire. De data asta era sigur că va scăpa cu o amendă, dar dacă Devlin obţinea acum condamnarea lui, însemna c-o să-i tot facă descinderi, pînă îi va închide localul.

„Dar dacă o conving pe fata asta să-şi ţină gura, Devlin n-o să mai poată face nimic dacă ea va reveni asupra declaraţiei," îşi spuse John West.

De cînd Devlin îi călcase pragul prăvăliei, John trecuse prin cele mai diferite stări sufleteşti. Cînd simţise cătuşa închizîndu-se în jurul încheieturii, îşi amintise de ziua cînd venise poliţia şi-i pusese cătuşe la mîini lui Arty, înainte de a-l ridica. În drum spre circumscripţia de poliţie, umilinţa şi ruşinea îl copleşiră făcîndu-l să-şi îndrepte gîndurile spre maică-sa. Îşi închipuia cît de îngrijorată are să fie cînd o să audă că a fost arestat. La poliţie, un sentiment de nepăsare pusese stăpînire pe el, dar se lupta cu sine însuşi: „Ei şi? Nu te mai necăji atîta, se încuraja singur. O să-ţi ardă cel mult o amendă."

Acum se află în faţa unei alternative. Să se supună inevitabilului sau să închidă prăvălia? Asta însă ar fi însemnat din nou prăbuşirea în mizerie şi suferinţă. Cele cîteva sute de lire n-aveau să dureze o veşnicie. Nu! Trebuie să lupte şi să cîştige. N-o să se dea bătut! Şi într-o zi o să fie bogat, chiar milionar — o să le arate el!

Oprindu-se în faţa prăvăliei doamnei Smith, îi spuse lui Sugar:

— Las' că aranjez eu asta. Vino la prăvălie pe la opt.

Doamna Smith auzise de arestarea lui John şi era foarte neliniştită. John West era pornit, dar văzînd-o atît de prăpădită, un sentiment de superioritate puse stăpînire pe el. Avu grijă să-i spună că ea e tot atît de vinovată ca şi Joe şi că nu trebuie să se încreadă în oamenii poliţiei. Să ia seama, că şi ea şi fiică-sa ar putea să dea de bucluc. Plîngînd, doamna Smith îi mărturisi că Devlin venise în lipsa ei şi că fata făcuse unele declaraţii, pe care acum trebuie să le repete la judecată.

John West se uita nepăsător la faţa ei buhăită de plîns. „O biată nenorocită, care-mpuşcă francul", gîndi el.

— Ascultă bine ce-ţi spun, doamnă Smith, i se adresă el hotărît. Dacă mă scol din pîine n-o să mai-

închiriezi prăvălia așa de ușor. Uite ce am de gînd să fac. Ai să primești chiria dublă, dacă fata dumitale declară la judecată că nu știe cine plătește — în orice caz că nu o plătesc nici eu nici Joe.

— Dar cum? Să jure fals?! se sperie doamna Smith. Noi sîntem oameni cinstiți. Nici n-am știut că ați deschis un birou de pariuri.

— Justiția n-o să te creadă, după cum nu te cred nici eu, îi răspunse John West. Își scoase portmoneul din buzunar, numără pe-ndelete zece lire și le puse pe tejghea.

— Uite un mic cadou. Și aș dori să-mi închiriezi casa aceea goală a dumitale, din ulița din fund.

Femeia șovăi, uitîndu-se țintă la bani. Întinse încet mîna grăsuță și înșfăcă cele zece lire.

— Suzano! își strigă fiica. Vino-ncoa!

Cînd John West ajunse acasă, o găsi pe maică-sa plîngînd pe pat. Se opri șovăind în prag.

Doamna West aflase de arestarea lor. O să-i amendeze numai, ori o să-i bage la închisoare? O îngrozea gîndul că va trebui să-i viziteze pe cîteșitrei băieții la închisoare.

Bună starea lui John avea să-i scutească însfîrșit de nesiguranța zilei de mîine. Mobile noi, pe lîngă care cele vechi păreau și mai sărăcăcioase; haine noi; o nouă mașină de gătit... Casa îndestulată cu toate bunătățile... Amărăciunea și răzvrătirea dispăruseră în parte din inima doamnei West, care începuse să se simtă mai bine și mai veselă. Dar cînd se gîndea la sărăcia celor mai mulți dintre cei care jucau la curse nu se putea opri să nu-i roage pe băieți să lase naibii biroul de pariuri și să-și caute niscaiva slujbe mai sigure. John se îmbufna și-i dădea mereu cam aceleași răspunsuri: că „oamenilor le place să joace", că „dacă nu pariază la el vor nimeri la altcineva" și că „la el cel puțin, sînt siguri că își încasează banii cîștigați".

Aceste maxime aveau darul să o liniștească pentru o vreme; dar pe măsură ce trecea timpul, o năpădeau presimțiri tot mai sumbre pentru viitor. Era îngrijo-

rată văzînd cu ce soi de oameni se înhăitase John, de lepădăturile pe care le angajase, dar mai mult decît orice o înspăimînta firea de neînţeles a băiatului ei.

În vîrful picioarelor, John West se apropiă de patul mamei sale, îi puse mîna pe umăr şi încercă s-o mîngîie. Ea însă se agăţă de braţul lui şi începu să ţipe ca ieşită din minţi, cerîndu-i să închidă biroul de pariuri, indiferent de ce se va întîmpla la judecată. Îl cuprinse strîns în braţe şi-l rugă plîngînd să nu-i mai facă de ruşine. John ar fi vrut s-o liniştească, dar nu putea. Se smulse din braţele ei şi fără să-i răspundă, trecu în dormitor, unde Joe, foarte abătut, şedea pe pat.

— De ce-ţi mai faci sînge rău ? încercă John să-l încurajeze. Lasă că scăpăm noi şi de data asta.

— Ţie îţi convine să vorbeşti, îi răspunse Joe răutăcios. Tu eşti la prima acuzaţie, pe cînd eu pot să mă aleg cu şase luni; şi mama-i prăpădită de tot.

John West se duse la un avocat din cartier, care acceptă să-l apere. Pe urmă îi chemă pe Sugar, Mick O'Connell şi Paddy Scoţianul şi le spuse să dea sfoară-n ţară c-o să plătească toate amenzile şi că o să restituie toţi banii pariaţi în „Cupa Melbourne"; descinderea din ajun întrerupsese toate pariurile în această cursă.

A doua zi dimineaţă, cîţiva pariori înfuriaţi, care jucaseră pe cîştigătorul Tarcola, îl căutară acasă. Joe izbuti să-i liniştească şi să le explice că poliţia pusese mîna pe o parte din liste în timpul descinderii din ajunul cursei. Le făgădui că, pe viitor, le va restitui toate pariurile încasate asupra curselor în ajunul cărora poliţia va face descinderi, şi va plăti amenda pentru fiecare condamnat. Se putea ceva mai cinstit ? El aflase însă că Tarcola va fi „o lovitură-n gol" pe foile de event. Despre asta bineînţeles nu le spuse nimic. Dar banii salvaţi astfel avea să-i folosească la plata amenzilor.

După amiază se duse la judecătorie, ca să asiste la procesul lui Paddy Cummin, Mick O'Connell şi a altor cincizeci şi trei de acuzaţi, care nu aveau apărători.

Toată lumea din sală, chiar şi cei care nu-l cunoşteau pe magistratul gîrbovit şi cu barba căruntă, îşi dădură seama că bătrînul e cam tare de ureche. Mereu îşi ducea mîna stîngă pîlnie la ureche, asta însă nu-l împiedica, pe bună dreptate de altfel, să presupună că toţi acuzaţii şi-au recunoscut vina. Cînd Devlin se prezentă la bară pentru a expune punctul de vedere al Coroanei, fu întîmpinat cu fluierături şi obrăznicii şoptite cam tare. Judecătorul nu le auzi, dar Devlin se făcu roşu de mînie. Sala gemea de clienţi ai birourilor de pariuri şi de oameni care veniseră să se distreze.

Toţi făceau haz şi buna dispoziţie domnea în sală.

Depoziţia lui Devlin şi prezentarea biletelor şi a listelor de pariuri ca probe pe care se întemeiau acuzaţiile aduse, fu primită cu observaţii spirituale şi cu rîsete. John West răsuflă uşurat cînd Devlin încheie, fără să fi făcut nici cea mai mică aluzie la încercarea lui evidentă de a-l mitui.

Grieve depuse apoi mărturie cu voce fermă, dar joasă. Bătrînul judecător întindea gîtul, ducea mîna pîlnie la ureche şi se încruntase tot la faţă, încercînd, fără prea mare succes, să audă ce spune.

— Moşul e surd ca stîlpii de piatră de la primărie, strigă tare Mick O'Connell. N-aude nici atîtica măcar, aşa că scăpăm noi şi de data asta.

Această exclamaţie fu aprobată de rîsul copios al galeriei, şi chiar al unora dintre acuzaţi. Bătrînul magistrat nu părea să fi auzit gluma, observă în schimb rîsetele şi bătu cu ciocanul în masa de pe estradă, strigînd:

— Păstraţi ordinea în sala de şedinţe!

Procesul dură pînă seara tîrziu. Acuzaţii fură condamnaţi să plătească o amendă de zece şilingi... Toţi, afară de Paddy Scoţianul, care avu onoarea să fie amendat cu douăzeci şi cinci de lire, pentru că prăvălia era pe numele lui.

A doua zi, John West stătea încordat şi cu pumnii strînşi, cînd Suzana Smith, tremurînd ca o frunză, se înfăţişă la bară ca să depună mărturie. Cu vocea

stinsă şi întretăiată, ea declară că nu-i spusese nimănui, nici lui Devlin, nici altcuiva, că John sau Joe ar fi plătit chiria pentru localul din strada Jackson 136. Devlin se văzu pus în grea încurcătură. Încercă să-i amintească fetei cele declarate de ea în cursul întrevederii avute, şi-l acuză pe John West că a determinat-o să-şi schimbe declaraţia. Dar cînd judecătorul, un om mai tînăr decît cel din ajun, îi ceru să aducă dovezi, Devlin nu mai insistă. Totuşi, pe John West nu-l prea încînta înfăţişarea magistratului: faţa lui era severă, iar auzul — impecabil.

„Ţin'te bine, John", strigă cineva din sală cînd John West se prezentă la bară. Era nervos şi tremura, dar nu recunoscu în ruptul capului că el ar fi condus un birou de pariuri. Joe făcu şi el o dezmînţire asemănătoare. Avocatul argumentă apoi că nu puteau fi declaraţi vinovaţi atîta timp cît, în procesul din ajun, Patrick Cummin primise o amendă mult mai mare decît ceilalţi coacuzaţi, tocmai pentru că se ţinuse seama de faptul că prăvălia era pe numele lui.

In timp ce şedinţa se suspendase pentru deliberare, înainte de pronunţarea verdictului, John West ieşi afară, în faţa clădirii cenuşii de piatră, unde fu înconjurat de salariaţii şi clienţii lui permanenţi. Purta un costum nou, ireproşabil lucrat, şi o pălărie la modă. Cuvintele şi înfăţişarea lui exprimau încrederea, dar de teamă simţea un gol în stomac. Joe stătea departe, pe dinafara grupului, palid şi fără să scoată o vorbă.

La reluarea şedinţei, judecătorul făcu comentarii sarcastice asupra depoziţiei domnişoarei Smith şi declară apoi că trebuie să se pună capăt maniei jocului; era convins, informă el curtea, că prăvălia din strada Jackson 136 devenise un local de întîlnire pentru persoane indezirabile. Ultima parte a declaraţiei fu primită în mod foarte nefavorabil, deoarece mulţi din cei prezenţi în sală o considerau ca o insultă adusă reputaţiei lor. Îşi exprimară nemulţumirea prin fluierături şi murmure, care nu încetară decît numai atunci cînd

judecătorul îi amenință că va evacua sala. John West stătea ca o stană de piatră, în timp ce Joe tremura și își frîngea mîinile.

— Socotesc că acuzatul John West este vinovat de a fi condus o casă de jocuri de noroc, în localul din strada Jackson 136, în Carringbush, și-l condamn să plătească o amendă de cincizeci de lire, sau să facă trei luni închisoare.

Un murmur de dezaprobare străbătu sala. John West sări în picioare ca și cum ar fi avut de gînd să protesteze, dar se așeză încet la loc.

— Socotesc că acuzatul Joseph West e vinovat de același delict. Îl condam la o amendă de douăzeci și cinci de lire sau o lună de închisoare și dacă vreunul dintre ei se va mai face vinovat de același delict, îl voi condamna la închisoare fără să poată opta pentru amendă.

John West era ca năucit cînd se prezentă să plătească amenzile. Suferea crunt, mai ales pentru că încerca să se convingă singur că fusese nedreptățit.

Își spunea în sinea lui că deși îl nedreptățiseră, nu vor reuși totuși să-l înfrîngă. Afară în stradă, se adresă cu un aer sfidător acelor care încercau să-l consoleze :

— O să deschid din nou biroul, n-aveți nici o grijă ! Și o porni de acolo singur, năpădit de gînduri.

Curînd ajunse în dreptul unui grup de oameni în zdrențe, care spărgeau pietre pe marginea drumului. Lucrau în silă fără nici o tragere de inimă. Unul din ei lăsase lucrul și se uita la palmele-i bășicate ; auzind pași, își ridică privirea. Văzîndu-l pe John West, se sprijini de ciocanul de spart pietre și strigă :

— Hei, John, cum a mers la proces ?

John West se opri :

— M-au condamnat să dau cincizeci de cearșafuri și Joe douăzeci și cinci.

— Cam albastru, nu-i așa ?

— Da, dar degeaba ! Nu mă las pînă nu deschid din nou. Tu ce mai faci ?

— Vai de lume, John. N-am văzut o leţcaie de luni de zile, şi acum, asta-i tot ce-am găsit. Dar bine că s-au gîndit să ne mai dea ceva de lucru. Reparăm drumurile şi umplem şanţurile pînă în josul străzii Riley. Leafa-i foarte proastă şi în curînd n-o să mai avem nici pe asta. Dacă lucrurile nu se îndreaptă, mă gîndesc să plec în vest la Kalgoorlie.

— Ce să se-ndrepte ! Mi-e teamă că lucrurile o să meargă şi mai rău. Cică pe acolo ar fi aur pe toate drumurile : nu aşteaptă decît să venim noi să-l culegem.

John West îşi vîrî mîna în buzunarul pantalonului şi se apropie de pietrar :

— Uite, să cumperi ceva pentru nevastă şi prichindel, îi spuse el, dîndu-i cîţiva bani de argint.

— Mulţumesc, mulţumesc !

John West porni mai departe. În urma lui, îl auzi pe om spunînd :

— Bun de pus la rană, John West ăsta, zău aşa !

De-abia îşi mai încăpea în piele. Şi aşa pretindea că-i gata oricînd să ajute un nenorocit la strîmtoare. Devenise o adevărată personalitate. „John West a ştiut să se învîrtească“ spuneau oamenii, recunoscînd cu admiraţie, dar şi cu invidie, meritele acestui băiat care ştiuse să răzbească ; deşi se vedea „om ajuns“, era totuşi înţelegător şi milostiv cu săracii.

Trecînd în dreptul unei străzi laterale, ceva îi atrase atenţia : cîţiva oameni scoteau dintr-o casă nişte mobile şchioape din care curgeau zdrenţele şi le încărcau într-o căruţă. John se opri la colţ să urmărească scena.

„Iar au dat afară vreun amărît“, se gîndi el. O femeie slabă ca o stafie ieşise din casă, şi se ruga de oameni să nu-i ia cele două paturi nenorocite şi aşternutul. John şovăi o clipă, apoi dădu să se apropie. Nu ştia nici el ce-avea de gînd să facă. Dar se opri iar în loc cînd văzu doi oameni venind din partea cealaltă : unul dintre ei era Eddie Corrigan. Cei doi începură să discute tare cu oamenii care executau evacuarea. Doi poliţişti se dădură jos dintr-o brişcă şi se

amestecară în discuţie. John West şovăi. „Mai bine să n-ai de-a face cu poliţia, îşi zise el. N-are decît s-o ajute Corrigan pe amărîta ceea de femeie, dacă se crede aşa de grozav." Făcu stînga împrejur şi-o porni spre casă.

★

După trei luni de zile, anumite semne arătau că activitatea fusese reluată la magazinul de ceai al lui Cummin.

Uşa principală era zăvorită şi barată cu un drug de fier, dar Mick O'Connell măturа în prăvălie, stîrnind nori de praf.

În camera din fund, John stătea la masă şi, cu pălăria neagră dată pe ceafă, aşeza mărunţişul în fişicuri. În cameră se mai aflau Sugar Renfrey, Barney Robinson, Paddy Scoţianul şi încă un tip venit de curînd printre ei, pe care Mick O'Connell îl poreclise „Alec Fulgerul".

Alec Fulgerul fusese misit, pînă cînd afacerile cu terenurile au început să meargă prost. De-atunci se arăta gata să facă orice pentru bani, bineînţeles numai să nu muncească. Îi fusese recomandat lui John West atunci cînd Jim Tracey, după descinderea din ajunul „Cupei Melbourne", se angajase din nou la fabrica de încălţăminte. Alec Fulgerul mai purta încă ghetre, redingotă şi joben, ca pe vremea cînd bea şampanie şi făcea misitii cu terenurile. Acum, deşi hainele erau zdrenţuite şi roase, iar ghetele scîlciate, încerca totuşi să păstreze aparenţele. Era un tip efeminat, care vorbea ca un nobil englez.

Pe peretele din spatele lui John erau agăţate coale mari de carton alb, pe care fuseseră îngrijit desenate, cu cerneală roşie, numele cailor. Pe masă se aflau teancuri de tichete mici numerotate. În curtea din fund, sub porumbar, fusese construit un şopron lat de douăzeci şi cinci de picioare şi înalt de patru picioare. Era deschis în faţă, iar podeaua era înălţată cam la un picior deasupra pămîntului. Piggy era foarte ocupat cu bătutul unor coale mari de carton alb pe peretele din fund al şopronului. Aceste coale, ca şi cele folosite mai

înainte — numai că acum erau ceva mai mari — îngăduiau clienților să-și calculeze șansele. Ajutîndu-se cu o cazma mare, Dick plivea iarba care năpădise curtea. Mormăia și asuda din greu în soarele fierbinte al dimineții.

În fundul curții, Apucatul, care se dovedea foarte îndemînatic în mînuirea sculelor, cu toată boala lui, înșurubase balamalele unei portițe aproape invizibile pe care-o tăiase în gardul dintre curtea prăvăliei și curtea din fund a casei părăsite, închiriată de la doamna Smith.

În schimbul serviciilor aduse, Apucatul locuia în casă fără să plătească vreo chirie, astfel că la o eventuală descindere, puteau folosi cu toții curtea pentru o retragere strategică.

John West tocmai le spunea celorlalți :

— Țineți minte, măi băieți, cînd calculați beneficiile luați numai zece la sută din suma înscrisă, plus mărunțișul. Dacă beneficiile sînt de... să zicem trei șilingi și un penny, noi plătim trei șilingi ; dacă-i trei șilingi și unsprezece penny, noi tot numai trei șilingi plătim.

— Am înțeles, dragă, răspunse Alec Fulgerul. Mi-aș permite totuși să remarc că asta reprezintă de fapt aproape 15 la sută.

John West îl privi furios. N-avea nici o simpatie pentru acest filfison decăzut, dar Alec era destul de priceput în meseria de contopist, așa că trebuia să-l suporte. Barney Robinson aruncă și el de la locul lui : „Pe vremuri luam 33,3 la sută", atrăgîndu-și de îndată o privire furioasă din partea lui John.

John West nu voia să știe lumea că luase pe vremuri procente atît de exorbitante. Le redusese acum numai din pricina concurenței. De vreo două săptămîni se deschiseseră alte două birouri de pariuri, în strada Jackson. Desigur că proprietarii lor își propuseseră să stoarcă din punga jucătorilor cît mai mulți bani, mai înainte ca poliția să dea buzna peste ei.

— Am încasat o treime din intrări, pînă m-am pus pe picioare. De acu' încolo însă, procentele mele vor fi cele mai mici, iar beneficiile mai mari ca oriunde. Cei care pariază la mine o să ia caimacul. După bene-

ficiile lor, se vede că Ryan și Cohen își opresc cel puțin 20 la sută. N-o să poată duce ei lupta cu mine.

— Oricum ar fi — spuse Barney — clienții n-au decît de pierdut. Dar tu îți iei partea înainte de sfîrșitul săptămînii, indiferent de procentaj.

John West îl țintui din nou cu privirea. Își dădea seama că Barney trecuse din nou pe la fabrica de ghete și că fusese influențat de Corrigan. Treburile începuseră să miște. După ce închiseseră biroul de pariuri, Barney, Jim Tracey și Joe West găsiseră de lucru la fabrica de ghete. Sugar Renfrey se angajase ca muncitor într-un atelier al căilor ferate, tocmai la celălalt capăt al orașului.

— Știi că nu te trage nimeni de mînecă. Dacă nu-ți place, n-ai decît să pleci, îi zvîrli John West.

— Trebuie să cauți să ciupești ceva cînd ești în grevă.

— Aha! Așa stau lucrurile. Eu sînt manta de vreme rea. Mai știi, atunci poate că-n curînd o să vină Joe și Tracey la mine, să ceară de lucru.

Barney nu răspunse nimic. Își răsuci cu un gest nervos vîrful mustății, scoase o carte din buzunar și începu să citească.

— Mie să-mi spui chiar acum, dacă ai de gînd să rămîi sau nu, insistă John West. Nu-mi convine să vă vînturați pe-aici cum vă place.

— Rămîn, John, răspunse Barney destul de plictisit. Îi făcea curte unei fete de la fabrică, Florrie. Avea de gînd să se însoare cu ea și se pare că dragostea îi cam tulburase veselia-i înnăscută. Florrie n-o să fie de loc mulțumită cînd o afla c-a început să lucreze iarăși cu John West. Dar ce să-i faci, omul trebuie să-și țină zilele și să aducă un ban în casă, chiar cînd e în grevă. Și apoi salariile de la fabrica de ghete erau prea mici pentru un om care avea de gînd să se însoare. În răstimpul de tăcere care urmă, John West strecură niște monede într-o punguță mică de pînză, trecînd banii printre degete cu atîta grijă de parcă i-ar fi mîngîiat. După ce termină, mormăi ca pentru sine:

— N-o să fim în siguranță pînă cînd n-o să avem un chepeng chiar aici lîngă masă.

— Cred că doamna Moran o să leşine de bucurie, cînd s-o pomeni că dăm buzna în bucătăria ei, spuse rîzînd Mick O'Connell, care terminînd cu măturatul, se aşezase pe scaunul liber şi îşi ştergea sudoarea de pe faţă cu mîna murdară.

— N-are nici un rost să trecem prin bucătărie, o ştergem prin curtea din dos.

— Tot aia-i. Are o limbă otrăvită, scorpia... Mick îşi amintea de papara pe care o mîncaseră de la ea, cînd, împreună cu Piggy, fluieraseră o dată după fiica ei Nellie — un boboc de fată.

John West se prefăcu că nu-l aude.

— Da — continuă el — nu ne-ar strica o scară secretă aici şi alta care să ducă din fundul şopronului în curtea doamni Moran. Aşa în caz de descindere. Clienţii o să dea buzna prin chepeng în curtea Apucatului, iar poliţia o să ne ia pe noi ca din oală, cu colile de pariuri şi cu bilete cu tot.

— Ai dreptate, dragă, observă Alec Fulgerul. O să scape nevătămat numai cine-o fi mai iute de picior.

— Pe cinstea mea că-i un plan strașnic, John, se entuziasmă Sugar Renfrey. Numai dacă te-ai înţelege cu doamna Moran.

— Mă duc diseară la Bazarul catolic. Doamna Smith mi-a făgăduit c-o să mă prezinte doamnei Moran şi fiică-si, Nellie. Se-nroşi cînd pronunţă numele lui Nellie, dar ceilalţi se făcură că nu observă. Numai Mick O'Connell nu-şi putu ţine gura :

— A, nu e rele. Şi mie mi s-ar aprinde călcîile după o păpuşă ca Nellie. E dulce ca o acadea, ca o puicuţă din Irlanda noastră. Azi-mîine o să-ncălzească patul vreunui fericit.

John West se-nroşi pînă la rădăcina părului : ochii parcă-i erau doi cărbuni aprinşi.

— Ascultă, O'Connell — îl fulgeră el cu priviri pline de mînie — dacă nu mai pui lacăt gurii tale păcătoase, să ştii că zbori afară. Să nu te plîngi pe urmă că nu ţi-am spus. Îţi merge gura de parc-ai fi papagalul babei Thornton.

Se lăsă o tăcere grea, s-o tai cu cuţitul. O tăcere apăsătoare, ca atunci cînd se opresc brusc maşinile într-o

fabrică. Tot vorbăreţul Mick simţi nevoia să întrerupă tăcerea :

— Ai citit în ziarul de dimineaţă că vechiul tău prieten Eddie Corrigan a fost dat în judecată ? rîse el puţin cam silit. A fost amendat pentru că şi-a urmărit patronul.

John West păru interesat, vru să-l întrebe ceva, dar Barney Robinson îi luă vorba din gură :

— Nu-i nimic de rîs în asta, Mick ! se răsti la el.

— N-am citit, spuse John West. În ce ziar e ?

Pe cînd Sugar Renfrey scotea ziarul *Age* [1]) dintr-un buzunar al pantalonilor, Mick O'Connell repetă :

— E-n ziar, zău aşa. Am văzut eu cu ochii mei.

— Cum dracu' ai citit tu, că doar nu ştii carte, îi trînti Barney Robinson în faţă şi Mick O'Connell nu mai spuse nimic.

— Scrie aici în *Age*, arătă Sugar Renfrey. Bătrînul Dunn a dat un anunţ că angajează lucrători, care să-i adreseze ofertele în scris. Şi s-a dus p-ormă pe la casele lor să stea de vorbă cu fiecare din ei în parte. Ca să spargă greva, a deschis o altă fabrică. Corrigan şi încă vreo cîţiva băieţi s-au ţinut după el... În timp ce vorbea, Sugar scoase o cutie din buzunarul de la cămaşă şi scoţînd ochelarii şi-i puse pe nas. Avusese din totdeauna vederea slabă, dar numai de curînd îşi putuse permite luxul să-şi cumpere o pereche de ochelari ieftini. De atunci Mick O'Connell îi juca mereu feste uitucului de Sugar. Începea : „Ce, măi Sugar, şi ocheiarii tăi sînt saşii ?" iar Renfrey răspundea de fiecare dată la fel : „Nu-i adevărat" şi îşi scotea ochelarii, să le arate că o lentilă e mai groasă decît cealaltă, tocmai ca să vadă cu ochiul saşiu.

Tocmai cînd Renfrey se pregătea să citească, interveni Barney Robinson :

— Ştii ce făcea Corrigan ? Aştepta pînă pleca blestematul de Dunn, şi pe urmă se ducea şi-i convingea el pe oameni să nu spargă greva. Halal băiat, Eddie Corrigan ! Barney se uită la John West : şi dacă vreţi să

[1] Secolul (n. t.).

ştiţi, aflaţi că şi eu m-am dus de cîteva ori cu Corrigan şi l-am ajutat.

— „O condamnare stranie, citi Sugar cu voce gravă. Edward Corrigan a fost acuzat că l-a urmărit în mod persistent pe John Dunn. Acuzaţia se bazează pe legea care fixează raporturile dintre patroni şi salariaţi..."

John West smulse ziarul din mîna lui Renfrey şi citi articolul. Îl înghiţi pe nerăsuflate.

Se-mprietenise cu Corrigan la şcoală, cînd avea nevoie de prieteni care să-l apere, dar mai tîrziu Corrigan refuzase să participe la planul lui, ba chiar îl „lucrase", influenţîndu-i pe unii dintre salariaţii lui. Corrigan era un exemplu viu, care dovedea că mai există şi alte lucruri pentru care merită să lupţi înafară de bogăţie.

John West împături ziarul :

— Mă duc să văd dacă desenatorul a terminat şi restul de foi. Viu repede.

Piggy trase zăvorul în urma lui.

Cînd celelalte două birouri de pariuri îşi începură activitatea, John West se hotărî să-l deschidă şi el pe al lui şi să reducă procentul, ca să înlăture concurenţa.

De cîteva ori, Joe îi atrăsese atenţia :

— Sper că n-ai de gînd să deschizi biroul, nu-i aşa? Să ştii că mama se prăpădeşte dacă intri în închisoare. John îl rugase să-şi vadă de treabă şi să nu-i poarte lui de grijă.

Avocatul îi spusese că, fără dovezi noi, culese la fiecare descindere, poliţia n-o să aibă cum să-l dea în judecată. Deci putea să-şi vadă liniştit de treabă, dacă găsea mijlocul să se facă nevăzut cu probele. Altfel risca prea mult. Dacă puneau ghiara pe el, intra sigur la răcoare. Trebuia cu orice preţ s-o hotărască pe doamna Moran să-i dea voie să iasă pe o uşiţă secretă deschisă lîngă masa din camera din fund, spre a fi sigur că putea oricînd să fugă. Şi mai avea nevoie şi de o trapă în spatele şopronului, pe unde să dispară oamenii lui cu dovezile aflate acolo.

John West mergea sprinten, cu mîna dreaptă în buzunar şi bălăbănindu-şi stînga, cînd se lovi de Eddie Corrigan care venea repede de pe o stradă laterală.

— Scuzați, spuse Corrigan. Apoi cînd îl recunoscu pe John West îl întrebă :

— Tu ești ? Ce mai faci, John ?

— Binișor, răspunse John West. Observă deodată că hainele jerpelite ale lui Eddie fluturau acum pe el numai zdrențe și că din trupul lui voinic nu mai rămăsese decît pielea și osul. Tocmai am aflat că ai avut neplăceri, pentru chestia cu bătrînul Dunn.

— Da, măgarul ăla bătrîn își tocmea spărgători de greve ca să le dea drumul în fabrica lui cea nouă.

— O să-ți fie, cred, învățătură de minte să nu te mai amesteci în greve și în spargerea grevelor.

— Asta s-o crezi tu. Oamenii se țin destul de bine, deși ai afla zece șomeri gata oricînd să ia locul unui grevist.

— Nu poți să le ții piept, Eddie. Au prea mulți bani. Fără bani, degeaba lupți împotriva patronilor.

— Am auzit că tu ești plin de bani, de ce nu lupți împotriva lor ?

— Mă da' deștept mai ești ! Ai tu grijă de cei săraci, cît am eu ? Cînd e cineva la strîmtoare întotdeauna găsește bani la mine.

— Le dai înapoi o părticică din ce le iei, nu-i așa ?

— Nu le iau nimic. Doar și tu ai recunoscut că oamenilor le place să joace. Eu unul știu că mă port frumos cu ei.

— Bine, John. Fă cum vrei. Eu trebuie să plec. Am aflat că la fabrica Franklin vor să deie drumul la lucru cu spărgători de grevă. Ne ducem să le facem o primire cu alai. De, dacă n-au vrut să înțeleagă de vorbă bună... și cu un gest foarte grăitor Corrigan își pocni pumnul enorm în palmă.

— Nu crezi cumva că mergi cam departe ? Și eu sînt împotriva muncii nesindicalizate, dar poți să-i condamni ? Unii n-au de lucru de ani de zile.

— Spargerea unei greve e un păcat de neiertat. Nu mi-e milă de ei. Corrigan se pregăti să plece. Am plecat, John.

O clipă, sîmburele de omenie nestins încă în John West păru că străbate scoarța de asprime în care se-

învăluise. Se surprinse admirîndu-l pe Corrigan, deşi nu era de acord cu el.

— Ce-ţi face nevasta, Eddie ? Dar puştii ? îl întrebă el pe un ton prietenos.

— Destul de bine, mulţumesc, destul de bine. Deocamdată o duc şi ei mai greu...

John West scoase un sovereign din buzunar şi încercă să i-l strecoare în mînă.

— Uite o liră, pînă sări hopul... cumpără ceva pentru nevasta şi prichindei...

Corrigan îşi trase mîna.

— Nu. Iţi mulţumesc John, las' că ne descurcăm noi.

— Atunci ia-o pentru fondul grevei şi, ţine, mai ia una, să nu-i fie urît singură. Dacă veneai de la început la mine aş fi subscris.

— Aşa da. E-n regulă, John. Mulţumesc foarte mult. Cu banii ăştia o să dau de mîncare nevestelor şi copiilor greviştilor.

Plecară, fiecare în altă direcţie.

Gîndurile lui John West se-nvîrteau în jurul demersurilor pe care avea de gînd să le întreprindă la bazar. Toată ziua îl preocupase acest gînd, mai mult chiar decît redeschiderea biroului de pariuri.

Intotdeauna fusese curat şi de obicei se îmbrăca elegant, dar niciodată cu atîta grijă ca în seara aceea. Deşi înotase de dimineaţă, se duse din nou la rîu cu săpun şi prosop. N-aveau încă baie pentru că nu era loc pentru ea în căsuţa modestă. Se bărbieri cu grijă. Medită adînc dacă să pună noul costum gri sau celălalt, de culoare închisă, şi pînă la urmă se decise în favoarea acestuia.

După ce îşi puse cravata, se aşeză în faţa oglinzii de la şifonier şi la lumina lămpii se examină cu ochi critici. Nu-i plăcea cum legase nodul. Îşi scoase cravata şi repetă operaţia de trei ori.

Pieptănatul era o treabă foarte complicată pentru John. Şuviţa pe care de obicei o dădea peste cap, acum nu voia să stea cu niciun chip. O udă cu apă şi după ce se pieptănă şi se perie zdravăn, reuşi s-o biruie. Îşi puse haina şi pălăria şi se dădu înapoi,

pozînd şi învîrtindu-se, ca să se vadă din toate părţile în oglindă. Fără îndoială că era cel mai elegant bărbat din Carringbush. Cînd trecu prin bucătărie, maică-sa şedea într-un balansoar vechi, lîngă foc, şi cosea.

— John, — îl rugă ea cu blîndeţe, — ascultă-mă te rog şi pe mine, nu mai deschide iar...

— Lasă, mamă, o întrerupse el. Acum mă grăbesc. Dorea din tot sufletul să evite o discuţie cu maică-sa în privinţa redeschiderii biroului de pariuri. În felul lui, ţinea la ea şi n-ar fi vrut, doamne fereşte, s-o supere, dar era sigur c-o să-i ţie piept, dac-o fi cazul.

Coti spre strada Jackson şi se îndreptă spre salonul din piaţa bisericii Sfîntului Iosif. Tremura uşor şi-i bătea inima. John West întrebă de doamna Monan — şi pentru că avea nevoie de consimţămîntul ei ca să deschidă cele două uşi secrete, dar şi pentru că îl interesa fiica ei. Nellie era o fată frumoasă. Îi plăcea cum îşi rotea fusta lungă, în mers, şi cum se uita uneori la el, cînd trecea prin faţa casei lor, iar ea se afla pe micuţa terasă ce dădea spre stradă. O observase pentru prima oară cam la trei luni după ce deschisese biroul. De atunci o vedea mereu, dar nu-i vorbise niciodată. Într-ascuns, încerca să afle cîte ceva despre ea.

De cînd ieşise de la şcoala călugăriţelor catolice, Nellie, pleca deseori la ţară, la mătuşa ei. De cîteva ori John o văzuse călărind pe caii şcolii de echitaţie din strada Jackson. Era foarte frumoasă în costumul de călărie şi părea că se ţine bine în şea. Doamna Moran avea un atelier de croitorie şi mode la celălalt capăt al străzii Jackson. John West bănuia că din cauza crizei o duceau destul de greu. După cîte se părea, tatăl lui Nellie murise de mult.

Nervozitatea lui John creştea cu fiecare pas. De mai multe săptămîni încerca să se convingă că e îndrăgostit de Nellie, şi că o să se însoare cu ea. De cîteva ori o visase chiar noaptea.

Timiditatea înnăscută a lui John West şi sentimentele lui înăbuşite ieşeau la iveală cînd era vorba de femei. Nu avusese surori, nu învăţase şi nici nu citise nimic despre problemele sexuale. Simţise încă mai de

mult neliniștea bărbăției, dar din cauza timidității și a neștiinței, nu găsise nici un mijloc de potolire. La început crezuse că-i bolnav, dar din discuțiile celorlalți membri ai bandei înțelesese că neliniștea lui și fenomenele fizice care-o însoțeau erau normale.

Uneori, noaptea, își imagina unele scene de dragoste, dar cînd era vorba să discute cu o fată se intimida, se rușina, se îngrozea.

Apoi întîlnise la fabrica de încălțăminte o tînără zdravănă, plină de viață, care era disprețuită de celelalte fete, dar avea în schimb succes la unii bărbați. John West se gîndise că ar putea să-și satisfacă poftele cu această „femeie ușoară". Într-o iarnă, seara tîrziu, după încetarea lucrului, se dusese cu ea în curtea din fund. Habar n-avea ce să facă. Cu buzele ei groase îi astupase gura și se culcase cu ea înfiorat și speriat. Totul se petrecu repede și se simți deodată rușinat și grozav de înspăimîntat. Nu putu închide ochii toată noaptea. Dacă s-a molipsit cumva de cea mai îngrozitoare boală de care auzise? Răsfoi cartea de medicină pe care o ținea maică-sa într-un șifonier; dar textul foarte sumar găsit acolo nu-i fu de nici un ajutor. După o săptămînă de zile chinuite și de nopți albe, își închipui că simte o mîncărime. Să se ducă la doctor? Îi era prea rușine și apoi pe atunci nici nu-și putea permite acest lux. Își aminti că Piggy spusese o dată că e de ajuns un singur minut ca să te molipsești și că, dacă ai o formă gravă, nu mai scapi toată viața. Trecură mai multe săptămîni chinuite, dar mîncărimea îi dispăru și o dată cu ea i se spulberară și temerile.

Se jură că nu se va mai apropia niciodată de astfel de femei. Era hotărît să aștepte pînă va găsi femeia viselor lui, o fată frumoasă și curată cu care într-o bună zi să se însoare.

Își lăsă pălăria la vestiar, se strecură timid în sală și se opri lîngă ușă. O văzu pe doamna Smith servind la un stand de legume, îmbrăcată cu o rochie care încerca, fără succes de altfel, să-i ascundă corpolența. Era un bazar ca toate bazarele organizate de congregațiile bisericești, cu standuri, loterii, nu-

mere cîştigătoare, femei care se fîţîiau mereu de colo-colo şi zgomot de voci. Mai toate femeile purtau fuste lungi, pălării mari iar bărbaţii aveau favoriţi, mustăţi şi gulere tari.

John West fusese botezat în religia romano-catolică. In copilărie, maică-sa îl ducea de multe ori la slujbă, duminică dimineaţa, la biserica Sfîntul Iosif. Îi învăţase să se spovedească şi să se împărtăşească, dar cînd copiii începură să meargă la şcoală, ea se ducea din ce în ce mai rar la biserică şi nu-i mai lua aproape niciodată cu ea. Şi cum la şcoala comunală nu învăţau religia, John West şi fraţii lui uitară toate obiceiurile religioase, rămînînd catolici numai cu numele. În ultimul timp, doamna West începuse din nou să se împărtăşească regulat cu sfintele taine, dar în ciuda rugăminţilor ei repetate, băieţii n-o însoţeau niciodată.

— Bună ziua, doamnă Smith, o salută John West.

— Ah, bună ziua, domnule West.

Porni cu paşi şovăielnici spre ea şi roşi.

— Ce de lume, nu-i aşa, doamnă Smith ? Cred ca încasările sînt bune.

— Da, e multă lume, domnule West. E şi domnişoara Moran pe aici.

— Da ?

Nellie Moran era foarte ocupată cu vînzarea unor fileacuri, la un stand lîngă o uşă laterală. Era foarte drăguţă şi elegantă în rochia-i lungă, cu talia strînsă în corset şi cu părul arămiu adunat într-un coc pe ceafă, sub pălăria înaltă şi înzorzonată. „Parc-ar fi coborît din vitrina magazinului de obiecte de artă din strada Jackson", gîndi John West. Se-ndreptară spre standul ei şi aşteptară puţin pînă termină vînzarea. Lui John West îi bătea inima, avea crampe şi urechile mari îi ardeau.

— Nellie, vreau să-ţi prezint pe cineva.

— Ah, bună ziua, doamnă Smith. Ce de lume !

— Intr-adevăr, Nellie. Mi se pare că nu-l cunoşti pe domnul John West, nu-i aşa ?

— Nu, n-am avut plăcerea.

— Să vă prezint atunci : domnul West, domnişoara Nellie Moran.

Nellie răspunse timid :

— Bună seara, domnule West.

— Bună seara, domnişoară Moran. Ce de lume!

— Da, lume multă şi aleasă.

— Fru-frumoase încasări, nu ?

— Da, pentru o cauză nobilă.

— Chiar aşa.

Nellie Moran se făcuse roşie la faţă. John West era sigur că prezentarea lui fusese o surpriză plăcută pentru ea, dar nici chiar această impresie nu putu să-i biruie timiditatea.

— Avem şi loterie, domnule West, spuse doamna Smith. Tu ce bilete ai, Nellie ?

— Avem două loterii cu bilete de trei penny, una pentru...

— Daţi-mi bilete pentru o liră, o întrerupse John West scoţînd un sovereign. Era sigur că o dăduse gata pe Nellie. Să dea o liră pe bilete, înainte de a se informa care-i obiectul pus la loterie !

Nellie Moran îşi exterioriză cu volubilitate uimirea :

— Sfinte dumnezeule ! Mulţumesc, domnule West ! Minunat.

Clienţii începuseră din nou să se-nghesuie în jurul standului şi Nellie Moran, scuzîndu-se, începu să-i servească. După ce făgădui c-o să se mai întoarcă, John West porni să viziteze bazarul. Zări cîţiva cunoscuţi, care părură surprinşi să dea de el acolo. Printre ei era şi sergentul Devlin, îmbrăcat în civil.

— Măi, să fii tu ! îl salută vesel pe John West, şi-şi dădură mîna. Mă prinde mirarea că te văd aici, mai băiatule ; dar îmi pare bine că faci şi tu ceva pentru o cauză bună.

— Totdeauna sînt gata să ajut o cauză demnă, răspunse John West repezit. Poţi să întrebi pe cine vrei.

— Bine, dar sînt cauze şi cauze şi nici una nu mi se pare mai onorabilă decît aceea de a ajuta la repararea casei domnului.

John West aprobă din cap. Poate că Devlin nu s-ar fi arătat aşa de prietenos, dacă ar fi bănuit că magazinul de ceai al lui Cummin avea să se deschidă din nou, chiar a doua zi.

Devlin se apropie de un preot, care se afla în apropiere.

— Mi se pare, părinte, că nu-l cunoaşteţi pe domnul John West. Domnule West, vi-l prezint pe părintele O'Toole.

Părintele O'Toole era un preot irlandez, gras şi roşu la faţă, din categoria acelor slujitori ai bisericii care au grijă să-şi satisfacă toate poftele şi se pricep să-şi trostuiască o viaţă trîndavă şi uşoară. Nasul îi era împînzit de vinişoare roşii şi albăstrui; deşi părea buhăit, cu pungi la ochi şi cu buze senzuale, faţa-i plăcută străluceea de bunăvoinţă faţă de toţi, dar mai cu seamă faţă de catolici.

Preotul nu pierdu prilejul şi făcu de îndată apel la mărinimia lui John, rugîndu-l să doneze pentru fondul de reconstrucţie al bisericii. Iar cînd John West îi dădu cinci lire, mulţumirea care se citea pe faţa cuviosiei sale nu putea fi întrecută decît de bucuria care luminase faţa sergentului.

Bazarul răsuna de freamătul glasurilor şi forfota necontenită ţinu pînă tîrziu, la ora închiderii. După ce Nellie Moran îşi aranjă standul, John West o întrebă timid dar foarte hotărît dacă-i dă voie s-o însoţească acasă.

— Sînt cu mama — îi răspunse Nellie — aşa că trebuie s-o conduci şi pe ea.

John îşi aminti de ieşirile secrete pe care le plănuia şi fu chiar încîntat. O şi văzu pe doamna Moran apropiindu-se. Era o femeie cu părul roşu, căreia nimeni nu i-ar fi dat vîrsta pe care o avea. Putea trece chiar drept sora lui Nellie, căci avea faţa netedă, fără o zbîrcitură şi talia subţirică.

— Uite-o şi pe mama. Mamă, ţi-l prezint pe domnul John West.

— Nu-i nevoie, îl cunosc şi pe el şi prăvălia aia a lui, cum dumnezeu îi zice, spuse ea cu o veselie lipsită de răutate!

— Biroul meu de pariuri lucrează cinstit, toată lumea-şi primeşte cîştigurile, răspunse John West.

— Asta nu mă priveşte pe mine, tinere. Dar aş vrea să nu le mai dai voie nespălaţilor ăia să mai

fugă prin curtea mea cînd vine poliția. I-am văzut în noaptea aceea.

— Îmi pare foarte rău, răspunse John West. Au făcut-o fără știrea mea.

— Bine, dar să nu se mai întîmple. Prăvălia dumitale îmi scoate peri albi. Toată după-amiaza aud tîrșîitul picioarelor și murmurul vocilor. Slavă domnului că n-aud și ce spuneți, pentru că spurcat mai vorbesc cînd strigă. Mă tem că unii dintre funcționarii și clienții dumitale sînt foarte vulgari, domnule West. Tonul ei glumeț părea ciudat față de seriozitatea celor spuse. John West mormăi că pe viitor o să fie mai liniștiți.

Mergeau încet, vorbind despre vreme și despre bazar. John West aminti de donația pe care o făcuse, sperînd că le va cîștiga astfel bunăvoința. Dar se gîndi că ar fi mai bine să nu deschidă încă vorba de ieșirile secrete. Plimbarea aceasta alături de Nellie îi dădea fiori neașteptați. Nădăjduia că va găsi prilejul să-i vorbească între patru ochi. Dar cînd ajunse în fața casei, doamna Moran spuse :

— E timpul să mergem la culcare, Nellie. Bună seara, domnule West.

După două luni, doamna Moran îi îngădui să deschidă spre curtea ei cele două uși secrete, în schimbul unui sovereign pe lună. Faptul că vecina își călcase pe inimă îi întări lui John credința că familia Moran „împușcă franc"...

Celelalte două birouri își continuau activitatea, așa încît concurența era mare între cele trei „firme."

Din cauza cîștigurilor mai mari pe care le plătea și a talentului lui organizatoric, John West se bucura și de trecere mai mare. În curînd capitalul lui spori la o mie de lire. De multe ori cele trei bande rivale se băteau între ele, dar și aici grupul lui John West se distinse, în special datorită lui Piggy, Dick Cauliflower, Sugar și Mick O'Connell.

In cursul unei discuții violente cu maică-sa, la o săptămînă după redeschiderea biroului, John West își ieși din fire și-i spuse că va trebui să admită totul, chiar dacă nu-i place, și o amenință că el o să

se mute în altă parte. Bătrîna plînse şi se rugă de el să nu plece de acasă. Dar pe măsură ce treceau săptămînile, vechea amărăciune puse din nou stăpînire pe ea şi atmosfera din casă deveni iarăşi încordată, ca în trecut.

Firma tot mai împodobea frontonul prăvăliei, iar cutia de ceai tot mai zăcea în geam ca o relicvă prăfuită, dar uşa din faţă rămînea mereu zăvorită în lanţuri şi bare metalice. Clienţii intrau şi ieşeau pe din dos.

Afacerile mergeau aşa de bine, încît după trei luni John West îi angajă din nou pe Joe şi pe Jim Tracey, care începură să lucreze la prăvălie cu o lună înainte ca greva din fabricile de încălţăminte să se termine cu un compromis. Joe nădăjduia că poliţia nu va mai face noi descinderi şi se hotărî să se reîntoarcă; iar Jim Tracey veni înapoi împins de sărăcie.

Incepu din nou campania împotriva manierei jocului dela amvon şi în ziarele din Carringbush; ba chiar şi ziarele din capitală, relatînd cele petrecute cu prilejul descinderii anterioare, făcură aluzie în cîteva rînduri la birourile de pariuri din Carringbush.

Timp de şase luni de la redeschidere, John West luase mari precauţiuni împotriva descinderilor poliţieneşti, dar apoi ajunse la concluzia că Devlin fusese atît de impresionat de generozitatea lui faţă de biserica catolică, încît îi acordase imunitate. Zelul lui profesional scăzu. Dar, într-o sîmbătă după-amiază, pe la mijlocul anului 1895, un camion plin cu „civili" intră în strada Jackson, venind din strada Silver. Cînd pasagerii începură să coboare la intrarea în ulicioară, un „ginitor" îl recunoscu printre ei pe agentul Grieve. In învălmăşeala crîncenă care urmă, Jim Tracey fu prins înainte de a fi putut scăpa prin curtea doamnei Moran. Din nenorocire pentru el, avea sub braţ un pachet de bilete şi trei liste de pariuri, care fură confiscate ca dovezi împotriva lui. In magazinul de ceai a lui Cummin nu puseră mîna decît pe Tracey, dar proprietarii celorlalte prăvălii unde se încheiau pariuri fuseseră arestaţi în cursul

unor razii simultane, conduse una de sergentul Devlin, iar cealaltă de agentul Brogan.

Tîrziu, spre seară, John West plăti cauțiunea pentru omul lui. Tracey era palid și îngrijorat. Incercă să-l îmbărbăteze făgăduindu-i că o să plătească amenda pentru el, dar Jim se duse acasă la nevastă și copil, tremurînd de spaimă.

Ziarele din oraș relatară cu lux de amănunte procesul birourilor de pariuri, care stîrni un viu interes în Carringbush și în împrejurimi.

Tînărul magistrat cu fața severă, același care-i judecase pe John și Joseph West, făcu aluzie în rechizitoriu la un vinovat care „lipsea din boxă" și condamnă pe fiecare dintre ceilalți acuzați la trei luni închisoare, fără dreptul de comutare a pedepsei în amendă. Uimirea și furia lui John West nu cunoscură margini. Se uită la Jim Tracey care se făcuse alb ca varul și era' cît pe ce să leșine.

Cînd îl duseră de acolo pe Jim, John West o văzu pe doamna Tracey, o femeie sărăcăcios îmbrăcată, cu fața ofilită purtînd urme vagi ale frumuseții de odinioară. Își îmbrățișă soțul, care își lăsase capul în piept, rușinat și îndurerat, apoi împleticindu-se și plîngînd în hohote ieși din sala de ședințe, plină pînă la ultimul loc, dar în care nu se auzea nici cel mai mic zgomot. John West se apropie timid de ea încercînd să o consoleze. Femeia își înălță chipul răvășit de durere și printre suspine îi spuse rar și cu multă amărăciune :

— Sper că acum ești mulțumit.

Intr-o noapte, după vreo șase săptămîni, agentul Brogan, îmbrăcat în civil, îl căută pe John West acasă.

— Pot să-ți vorbesc între patru ochi ? îl întrebă el pe John West care ieșise în ușa bucătăriei.

Merseră pe cărare înspre poarta din față. Brogan începu nervos :

— Nu m-a trimis sergentul Devlin, dar...

— Duceți-vă dracului amîndoi, și tu și Devlin.

„Rîmă tîrîtoare, gîndi John West, ai stors bani de la mine cînd ai vrut, și acum..."

— Mi se pare că nu-nțelegi situația, răspunse polițistul, înghițind docil înjurătura. Avea față de John West atitudinea firească a mituitului față de cel care l-a cumpărat; încerca un sentiment de inferioritate pentru că-și dădea seama că oricîte servicii va aduce, va fi totdeauna disprețuit.

— Ba-nțeleg foarte bine, răspunse John West. Vrei să te asiguri că n-am să scap nici o vorbă că ai luat bani de la mine. Suferea așa de crunt la ideea că va trebui să închidă biroul și să deschidă o umilă casă de pariuri la hotelul de peste drum, încît simțea nevoia să se răzbune.

— N-ai să faci tu așa ceva, răspunse Brogan.

— Asta s-o crezi tu!

Brogan care juca și bea, cheltuia cu femeile și se întindea mai mult decît îi era plapuma, simțea lipsa banilor pe care-i primea cu regularitate de la John West, așa încît socoti că-i mai bine s-o lase mai moale.

— Zău, n-ai să faci asta... cînd ți-oi spune ce am de spus, adăugă el confidențial, cu voce scăzută. Ți-am mai explicat că nu m-a trimis sergentul Devlin... Ei bine, să știi că poți să deschizi din nou prăvălia, fără prea multe riscuri.

— Ce vrei să spui?

— O să te coste cinci lire pe săptămînă, și să nu-mi pui întrebări.

— Nu, zău! Cinci lire pentru Devlin, și cîte cinci pentru fiecare copoi din sector, nu-i așa? M-am săturat să tot plătesc și să n-am nici o protecție.

— Nu. Numai cu cinci lire te-ai asigurat. Ești în sectorul meu, așa că eu și Devlin sîntem singurii care ți-ar putea face mizerii. Tot ce ai de făcut e să-mi dai cinci sovereigni pe săptămînă și-ți garantez că totul o să fie în perfectă ordine.

— Dar de unde știi că Devlin n-o să se amestece? N-ai spus chiar tu că nu te-a trimis el?

— Păi, să vezi, de fapt Devlin n-are nici un amestec. Brogan tăcu și tuși cu subînțeles. El n-are nici un amestec. Dar dacă-mi dai cinci lire pe săptămînă,

Devlin n-o să te mai necăjească. Cine are urechi de auzit, să audă ; deschide prăvălia şi-ai să te convingi singur. Poate mai tîrziu o să trebuiască să mai ungi şi pe alţii, ştii pe cine.

— Da, ştiu... clătină West din cap. Hm ! Iar o să mă stoarceţi pînă la sînge. Mai treci pe-aici mîine seara, dar ţine minte, cu mine nu te joci. Să nu mi-i trimiţi pe toţi copoii din Carringbush să-mi dea tîrcoale !

— Înţeles, domnule West.

John West se duse la culcare într-o stare de extremă agitaţie. Tocmai cînd se declarase învins, iată că se ridicau singure barierele, lăsîndu-i liberă calea pe care pornise. Îi părea rău că le spusese angajaţilor şi clienţilor lui că deocamdată „o să se dea la fund". Se lăudase că „o să le-arate el în curînd blestemaţilor de copoi" şi acum asta începea să se adeverească.

Convorbirea din seara aceea îi întări şi mai mult credinţa în puterea mitei. Oricine îşi are preţul lui. În viitor, o să ţină totdeauna seama de acest principiu.

A doua zi îşi va strînge oamenii la repezeală şi sîmbăta viitoare va deschide biroul. Dar de data asta n-o să-l mai închidă. O să rişte totul, chiar şi închisoarea. Şi o să mituiască pe oricine s-o amestece ori o să-l înlăture.

După şase săptămîni, într-o vineri seara, vreo douăzeci-treizeci de oameni se adunară în prăvălie cu uşile zăvorite. Discutau şansele şi îşi plasau banii în vederea curselor care urmau să aibă loc a doua zi pe hipodromul de la Moonee Valley. Afară se auzea urletul vîntului şi ropotul ploii care bătea pereţii clădirii.

John West stătea la masă în camera din fund, cu spatele la uşiţa secretă, şi la lumina unei lămpi cu gaz, pusă pe colţul mesei, scria ceva pe o mare bucată de carton.

Poliţia nu-şi mai vîrîse nasul pe acolo de cînd se deschisese din nou „biroul". La început, John se te-

mea ca nu cumva Brogan să fi venit fără ştirea lui Devlin, aşa că făcuse tot posibilul să-l întîlnească pe Devlin pe stradă, ca din întîmplare. Purtarea sergentului îl convinse însă pe deplin că Devlin primea partea leului din cele cinci lire pe care Brogan le încasa în fiecare vineri. Cînd John deschise din nou prăvălia, doamna West se plînse iar ; primi însă asigurarea că de data asta poliţia n-o să-şi mai bage nasul în treburile lui. Fie că l-a crezut pe cuvînt, fie că se resemnase în faţa inevitabilului, fapt este că „biroul de pariuri" nu mai constituia un subiect de discuţie în casa lor.

Singura neplăcere din cursul ultimelor săptămîni era faptul că fuseseră redeschise şi cele două „birouri" rivale, chiar în timpul absenţei forţate a proprietarilor lor. John West bănuia că Devlin şi Brogan îşi vîrîseră coada şi acolo. În tot cazul „biroul" lui era cel mai popular şi cel mai bine administrat ; cîştiga în medie vreo patruzeci de sovereigni pe săptămînă.

Deodată, cineva bătu la uşa din dos, după vechiul cod ; o dată cu redeschiderea biroului schimbaseră şi codul de recunoaştere. John West se uita intrigat la ceilalţi. Piggy şovăi o clipă, apoi trase drugul de fier şi deschise uşa.

Înfăţişarea stranie a omului care intră îl făcu pe Piggy şi apoi pe toţi ceilalţi să-şi ţintuiască privirile asupra lui. Era de statură mijlocie, iar haina lui zdrenţuită şi udă leoarcă de ploaie atîrna ca pe un umăr de garderobă, pe trupul lui neînchipuit de slab. Umerii colţuroşi ieşeau în afară deasupra pieptului scobit. Ochii lui arătau ca două găuri decupate într-o coală de hîrtie şi avea capul ras. Semăna cu un animal pe jumătate înecat. Se părea că nimeni nu-l recunoaşte. După intrarea lui, se aşternu în cameră o tăcere ameninţătoare. Omul făcu doi-trei paşi spre John West şi-l privi drept în ochi, peste masă. Silueta lui apărea şi mai fantastică, în lumina lămpii de pe masă şi a fîşiei de lumină care venea din prăvălie.

John West îl examină uimit cîteva clipe, cu gîtul încordat, apoi deodată îl recunoscu.

— Sfinte dumnezeule! exclamă el cu glas sugrumat de emoție. Jim Tracey! Atmosfera devenise deodată încărcată. Rîse scurt, dîndu-și capul pe spate.

— Ce-ai găsit de rîs, John West?

Toți urmăreau scena cu încordare. Tăcerea se așternu din nou în odaie, iar cîțiva oameni se înghesuiră în prag, urmărind scena și ascultînd tot ce se spunea.

Rîsul lui John West se stinse.

— Nu-i nimic de rîs, cîine crăcănat!

— Ce-nseamă asta, Jim? De ce vorbești așa, îl apostrofă John West foarte nervos, uitîndu-se la Piggy care se și pusese în mișcare și se postase în spatele lui Jim Tracey, gata să intre în acțiune.

— De ce? Mi-ai uns ochii cu un amărît de sovereign pe săptămînă și cînd m-au băgat la închisoare mi-ai lăsat nevasta și copilul în mizerie! Dacă n-ar fi fost Eddie Corrigan și nevastă-sa, sigur că ar fi murit de foame. Tracey urla ca scos din fire. De ce-l lăsați să se îmbogățească pe pielea voastră, băieți? Voi nu v-alegeți cu nimic și dac-o fi vreo razie înfundați pușcăria, iar ăstuia nici nu-i trece prin minte să v-ajute nevestele și copiii.

John West amuți. Îl făcea de ocară și nu știa ce să-i răspundă. Uitase de existența lui Tracey.

— De unde să știu eu că nevastă-ta și copilul sînt în mizerie? Ce, au venit la mine? îngîimă el în sfîrșit. Poți să începi chiar de mîine să lucrezi și o să-ți dublez salariul. Doar tu știi, Jim, că eu sînt gata oricînd să-i ajut pe cei căzuți în nevoie. N-aveam de unde să știu.

— N-ai știut! Cui spui tu asta! N-aș mai lucra cu tine chiar de mi-ai da cincizeci de sovereigni pe săptămînă. Mă duc la Kalgoorlie săptămîna viitoare.

Pe John West îl ustura disprețul lui Jim Tracey.

— Din partea mea du-te și la dracu!... dacă-i vorba pe așa.

Deodată Tracey îl plesni pe John West cu palma peste obraz.

— Am să-ți trag o sfîntă de bătaie înainte de plecare, s-o ții minte. Hai, scoală-te să te bați!

John West se trase înapoi şi se uită cu disperare în jur, cerînd parcă ajutor. Piggy sări la Tracey şi prinzîndu-i braţul drept ca într-un cleşte, i-l răsuci fără milă la spate. Tracey se smucea ca un nebun şi striga clienţilor care căscau gura din uşa prăvăliei :

— Şi-a început afacerile cu o cursă de porumbei măsluită... P-ormă şi-a făcut parte 33,3 la sută...

Deodată izbuti să scape de strînsoarea lui Piggy, se feri într-o parte şi se năpusti peste masă la John West care, dîndu-se înapoi, trînti scaunul.

Piggy îl înşfăcă din nou pe Tracey şi cu ajutorul lui Dick Cauliflower, care venise din prăvălie, îl tîrî spre uşa din fund.

Tracey se zmucea din mîinile lor :

— Ascultaţi, oameni buni, strigă el : West nu publică toate eliminările din cursă, aşa că pierdeţi banii pe cai care nici nu aleargă. Porumbeii aduc numele codaşilor, dar el nu le mai trece pe listă. E adevărul adevărat, zău ! Vă jecmăneşte în fiecare zi.

Zbătîndu-se cu disperare şi înjurînd, Tracey fu tras spre uşă. Piggy o deschise cu o mînă. Îl azvîrliră ud leoarcă în vijelia nopţii şi zăvorîră uşa în urma lui.

★

În cursul anului următor, prosperitatea lui John West avea să atingă culmi nebănuite. Nimic nu i se mai punea în cale.

Zădărnici urmările izbucnirii de furie a lui Jim Tracey anunţînd că, pe viitor, oricine va intra la puşcărie pentru vina de a fi prins în local va primi o despăgubire de cincizeci de lire pentru o pedeapsă de trei luni sau mai puţin şi o sută de lire pentru o perioadă mai lungă... Răspîndi zvonul că el plătise drumul lui Tracey la Kalgoorlie ! Pariorii profitară însă de pe urma ieşirii lui Tracey căci de atunci fură publicate toate eliminările.

Afacerile prosperară : cîştigurile lui John West atinseră suma de treizeci de sovereigni pe lună, iar capi-

talul lui la bancă ajunse să depăşească cinci mii de lire. Devenise atît de cunoscut, încît veneau oamenii şi din alte părţi, nu numai din Carringbush, să joace la el. Mulţi îl sunau la telefonul care înlocuise de curînd serviciul de porumbei. Cei mai de seamă bookmakeri din oraş, care pentru mai multă siguranţă se fereau să mai înregistreze pariuri, nu ezitau să-şi plaseze surplusul de investiţii la „tînărul John West".

Singurul motiv de nemulţumire în existenţa lui John West era „idila lui" cu Nellie Moran. Cînd se ducea să-şi plătească chiria lunară, aşa cum se înţelesese cu maică-sa, Nellie se arăta politicoasă şi prietenoasă cu el ; cînd se întîmpla s-o întîlnească pe stradă — şi John West căuta să „se întîmple" aceasta cît mai des — ea se înroşea răspunzînd la salutul lui timid. John începuse chiar să se ducă la biserică, pentru că astfel avea prilejul să se întoarcă acasă cu Nellie şi maică-sa. În curînd află că Nellie mai cunoştea un tînăr, un profesor, cu care se ducea din cînd în cînd la dans sau la vreun spectacol de music-hall. Pe zi ce trecea se gîndea tot mai hotărît la însurătoare. Se încumetă o dată s-o roage pe Nellie să-l însoţească la teatru, la un vodevil. Ea primi cu plăcere, dar din păcate, veni însoţită de maică-sa. John îşi pusese chiar problema dacă n-ar trebui să înveţe să danseze ; dar îl împiedică atît timiditatea lui înnăscută cît şi convingerea formată încă de pe vremea „bandei" lui, că dansul „e o ocupaţie tîmpită".

Într-o zi, la birou, cînd tocmai se gîndea la neplăcerile lui sentimentale, îşi făcu apariţia sergentul Devlin, care-i aduse ştiri mult mai îngrijorătoare.

John West îl auzi pe Mick O'Connell întrebînd :

— Vreţi să cumpăraţi ceai, domnule sergent ? Avem o specialitate la preţ redus săptămîna asta. Sau poate că dumneavoastră, care aveţi o familie numeroasă, aţi prefera o cutie „Griffin" de trei şi jumătate. Ştiţi cum scrie şi pe reclamă : „Bea ceaiul lui Griffin ; e aromat şi fin", deşi, trebuie să recunosc, eu prefer un whisky..."

— Ţine-ţi clanţa ! îl repezi Devlin, nu vezi că vorbeşti prostii ziua-n amiaza mare ? Hai mişcă-te şi spune-i lui John West că vreau să-i vorbesc.

— Da' de ce să mă deranjez ? Vă rog poftiţi înăuntru, cum i-ar spune păianjenul muştei. O să-l găsiţi la casă numărîndu-şi bănuţii, răspunse Mick.

John West îl întîmpină foarte surprins pe sergentul Devlin, deoarece din ziua descinderii, era pentru prima oară cînd îi călca pragul prăvăliei.

— Ce vînt te-aduce pe-aici, domnule sergent ?

— Veşti proaste pentru amîndoi. S-au tot legat de mine că nu ţi-am închis prăvălia şi au tot scris la ziare, pînă cînd poliţia centrală din Melbourne a început să cam aibă bănuieli în ceea ce priveşte povestea cu jocurile de noroc din Carringbush. In sfîrşit, ştiu din sursă sigură că au de gînd să facă o descindere şi aici şi la Ryan şi la Cohen.

John West se făcu mic în scaun şi îşi puse palmele pe masă, cufundat în gînduri. Îşi scoase un mic revolver din buzunar şi începu să se joace cu el.

Devlin, mai gras ca oricînd, căzu pe un scaun. Îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Poate că ar fi trebuit să fac şi eu cîte o descindere din cînd în cînd, ca să nu miroasă poliţia centrală ceva. Dar cred că nu-i niciodată prea tîrziu să-ndrepţi răul. O să fac o razie sîmbăta viitoare.

John West se uită la el cu privirea lui de oţel.

— Am să-ţi arestez cîţiva oameni, dar n-ai grijă, n-o să mă leg nici de tine, nici de Joe.

— Ţi-am mai spus, domnule sergent, că nu mai vreau să aud de razii sau descinderi la mine ! Dacă mai daţi iar în judecată pe cineva pentru că l-aţi prins aici, o să fie vai şi amar de mine. N-am nimic împotrivă să faci descinderi la celelalte prăvălii, dar de mine să nu te atingi.

— Nu mă-nţelegi, John. Au scris la gazete că te ocrotesc şi că n-am pus mîna pe tine pentru că m-ai plătit. Auzi cine vorbeşte. Văd paiul din ochii altora şi nu-şi văd bîrna din ochii lor. Acum zece ani, o comisie regală a făcut o anchetă într-o acuzaţie de mită privind forţele poliţieneşti şi a scos la iveală o mul-

ţime de murdării, zău aşa. Dar bine-nţeles că s-a mu-şamalizat totul. Devlin părea jignit şi adăugă cu tărie : Au şi mutră să vorbească. Să se lege de Patrick Devlin, care-i un sfînt, faţă de majoritatea detectivilor poliţiei din oraşul Melbourne !

— Spui c-ar fi oameni dispuşi să primească... c-ar fi dispuşi adică să colaboreze ? De ce să nu încercăm ceva în direcţia asta ?

— Nu, nu, John. Am riscat prea mult pînă acum. Nu-mi cere să fac mai mult. Deodată Devlin se plecă înainte, vorbindu-i cu insistenţă : De ce nu-nchizi prăvălia, John ? Ai făcut afaceri de aur, dar acum e prea mare riscul pentru...

— Drept cine mă iei ? se plecă John West, cu un aer agresiv, către Devlin. Biroul de pariuri o să rămînă deschis cît oi crede eu de cuviinţă. Nici prin gînd nu-mi trece să-l închid acum pentru că te-au apucat pe dumneata bîţîielile. Şi să ştii că nu-mi place că v-aţi înmulţit la pomană. Îl plătesc pe Brogan şi pe încă vreo cîţiva, dar m-a călcat şi Gnieve. Acum că te plătesc pe tine, pe Brogan şi încă atîţia, îşi bagă coada şi poliţia municipală. Unde-o s-ajung ?

Devlin răspunse umil :

— Deocamdată să lăsăm lucrurile aşa. Poate că mai tîrziu o să vorbesc eu cu ăia din oraş.

— Bine, dar să ştii că n-am de gînd să dau bani pentru liniştea pe care nu mi-o asiguraţi. Dacă-i vorba ca poliţia municipală să-mi facă mizerii, n-o să te mai pot plăti pe tine.

Devlin constată că în ultimul timp West se făcuse mai arogant şi mai neomenos. Îşi dădea seama că făcea ce voia din el.

— Ia ascultă, vorbeşti cam mult şi ţi-ai cam luat nasul la purtare. Te-am ajutat să strîngi o avere frumuşică, dar dacă stricăm căruţa, să ştii că spun în gura mare cum stau lucrurile aici în Carringbush.

— Nu-mi prea vine a crede, domnule sergent. Ţii prea mult la pielea dumitale, spuse John West aruncînd revolverul în aer şi prinzîndu-l cu multă îndemînare. Deocamdată lucrurile o să rămînă aşa, da'

să faci ce-i ştii şi să m-anunţi cînd au de gînd să facă descinderea.

— Bine. Dacă aflu ceva te pun neapărat la curent. Şi te rog să nu te superi pentru ieşirea de-adineauri. Dar sînt şi eu cam nervos astăzi.

John West părea absent. Îşi strînse buzele şi se uita-n pămînt.

— Nu mi-o lua în nume de rău. O să fac tot ce mi-o sta în putinţă să aflu cînd vin ; trebuie să pice dintr-un moment într-altul. În tot cazul, fii cu ochii-n patru la cine vine să joace. Aşa au de gînd să te prindă. Ca să culeagă dovezi, or să trimită iscoade să parieze şi p-ormă s-aducă tichetele la judecată.

La aceste cuvinte, John West înălţă capul.

— Aha !... Las'că le arăt eu lor. O să verific pe fiecare la poartă şi dacă nu-i recomandat de un client serios, n-am să las pe nimeni să intre. Vorbea cu hotărîre, bătînd cu pumnul în masă. O să pui mai mulţi „ginitori". Dumneata deschide ochii şi urechile şi ţine-ţi gura, că de rest am eu grijă.

După plecarea lui Devlin, John West se cufundă în gînduri amare. Trebuia deci să se măsoare acum şi cu poliţia municipală.

Perspectiva îl neliniştea oarecum, dar îi dădea un sentiment de importanţă şi-l îndîrjea şi mai mult.

CAPITOLUL III

„Toți cei care vin în conflict cu legea n-au decît o singură preocupare : cum să ocolească prevederile legii."

BALZAC

Un car cu fîn tras de doi cai vînjoși urca strada Jackson. Trecu prin fața „ginitorilor" care nu-l luară în seamă pentru că se uitau după polițiști, și cotind pe strada Silver, se opri în capătul ulicioarei. Deodată fînul începu să zboare în toate părțile și din car săriră doisprezece vlăjgani cu bastoane în mînă. Unul dintre ei avea chiar și un topor. Mai înainte ca Apucatul care dăduse tocmai colțul ulicioarei să poată deschidă gura și să strige, șase dintre ei o și luaseră la fugă spre poarta din dos. În zadar încercară Piggy și Dick Cauliflower să-i țină în loc ; fură daţi la o parte. Ceilalți șase ocoliră casa în pas alergător îndreptîndu-se spre ușa din față. De-abia pătrunseseră primii șase că se și auzi o bătaie puternică în ușa de la stradă.

O zarvă neînchipuită se stîrni în prăvălie. În camera din fund, Joe West și Sugar Renfrey își uitară îndatoririle și se călcară pe picioare, fiecare vrînd să iasă mai întîi prin ușa secretă care dădea spre curtea vecină. Mick O'Connell, strecurîndu-se înăuntru, din curte, era gata să-i urmeze, cînd și-aduse aminte că îl așteptau cincizeci de lire dacă va fi arestat și va încasa trei luni de închisoare. Cu gîndul la bani, se întoarse.

Cînd cei șase oameni pătrunseră în curtea plină de lume, clienții biroului se-mprăștiară ca puii de potîr-

niche. Poliţiştii nu încercară să pună mîna pe ei. Barney Robinson smulse chepengul de la ieşirea secretă din fundul şopronului, dar Alec Fulgerul se repezi şi ieşi cel dintîi în curtea vecină. Înainte de a fugi şi el, Barney avu grijă să-i strige lui John West, care în momentul cînd începu zarva tocmai inspecta curtea: „Ia seama John!"

Apucatul izbuti în sfîrşit să pătrundă în curte, strigînd cam cu întîrziere: „Ieşiţi afară!! Au venit copoii într-un car cu fîn! Ieşiţi afară!!" Piggy şi Dick Cauliflower îşi umplură buzunarele cu banii de pe rafturile din şopron şi prin trapa secretă se strecurară în curtea casei Apucatului şi de-acolo în bucătărie, unde se instalară la o ceaşcă de ceai cu nevasta acestuia.

John West se pregătea să-i urmeze, cînd trei poliţişti îi tăiară drumul. Făcu stînga-mprejur şi-o luă la fugă spre şopron, acolo însă alţi doi poliţişti încercară să pună mîna pe el. Izbuti să scape din mîinile lor şi-o porni spre uşa din fund a prăvăliei, cînd calea îi fu tăiată de ceilalţi şase agenţi, care spărsăseră uşa din faţă cu toporul.

Mick O'Connell stătea în mijlocul curţii, cu mîinile-n şold, aşteptînd să fie arestat, iar Jigger umbla de colo-colo sfătuindu-i pe clienţi — care se răriseră de altfel — să se strecoare prin fund. Jigger spera şi el să fie arestat şi închis cel puţin pentru trei luni.

John West se opri brusc şi se uită în jur ca un om încolţit într-o fundătură, pînă cînd doi poliţişti îl înhăţară strîns.

— Ce-aveţi cu mine? îi întrebă, nădăjduind că îl vor lua drept vreun client.

— Nu face pe prostul! Sîntem de la poliţie.

Paddy Scoţianul fu tîrît în curte, din uliţă, unde fusese arestat după o adevărată luptă. Mick O'Connell şi Jigger fură apucaţi de ceafă şi de turul pantalonilor şi zvîrliţi în stradă. Mick se sculă, se scutură de praf şi plînse.

— Pă cinstea mea dacă n-au înnebunit. Nici cînd vrei nu-s în stare să te aresteze.

Tocmai atunci sună telefonul şi unul din poliţişti se duse să răspundă.

John West îl auzi spunînd :

— Care John ? Aha ! Vrei să-i spun lui John West să mizeze doi șilingi pe Kirkby în cursa de obstacole. Bine, am să-i spun... La telefon e poliția, și află că n-o să mai pariezi la biroul ăsta.

— N-am nici un amestec în afacerea asta. De ce mă reții ? răcni John West cu disperare. Sînt și eu un client.

În timp ce tot striga în gura mare ca e nevinovat, fu percheziționat și tîrît prin prăvălie, împreună cu Paddy Scoțianul, pînă la un camion care tocmai se oprise în fața intrării. În camion, printre alții, îi văzu pe Ryan și Cohen. Arestați mai devreme, aveau mutre foarte nenorocite.

La postul de poliție din strada Russell, detectivii refuzară să ia în discuție cauțiunea, pînă a doua zi.

John nu-nchise ochii toată noaptea. În singurătatea celulei umede și mucegăite, simți cum se prăbușeau zidurile de protecție cu care se-nconjurase. În sufletul lui se dezlănțui o adevărată furtună. În tăria nopții își aminti, de parcă s-ar fi petrecut mai ieri, scena arestării lui Arty. Se gîndi apoi la maică-sa : curajul simplu de care dăduse ea dovadă în viață ; tăria cu care îndurase sărăcia, rușinea și amărăciunea de care avusese parte... Ce n-ar fi dat el să poată șterge trecutul, ca să dispară rușinea provocată de Arty ! Și cum nesocotise totuși rugămințile maică-si. Dar nu ajunsese chiar atît de departe încît să socoată că de dragul ei ar fi trebuit să-nchidă biroul de pariuri. Se gîndi la Nellie Moran și o dori cu tot sufletul și trupul lui. Să-i fi fost oare teamă de el ? Să fi avut, ca și maică-sa, vreo îndoială în privința lui ? De ce se mutaseră din casa lor ? Nu cumva pentru că era alături de localul lui ? Dar las' că le va arăta el lor ! O s-o ia pe Nellie de nevastă și încă foarte curînd. Pînă se lumină de ziuă, dormi un somn chinuit și visă că era la judecătorie, înconjurat de o mulțime de judecători. Îl arătau cu degetul și spuneau toți în cor : „O să-nfunzi pușcăria ca frate-tu ! Și maică-ta o să moară de rușine !"

Apoi scena se schimbă şi visă că era urmărit de poliţie, pe stradă ; trăgeau focuri de armă în urma lui ; nu mai putea de oboseală şi poliţiştii se apropiau. Picioarele nu-l mai ţineau şi-o văzu în vis pe Nellie şi pe maică-sa plîngînd şi implorîndu-l să se grăbească, să nu se oprească din fugă. Dar cu cît făcea sforţări mai mari ca să scape, cu atît rămînea parcă în urma lor, iar poliţiştii se apropiau tot mai mult — vedea sute de poliţişti care trăgeau după el. Visă apoi că era înhăţat de sute de mîini, care-l tîrau într-un loc unde aştepta un om legat la stîlpul infamiei. Îl recunoscu pe Arty. O namilă de om, un monstru, îl biciuia pe spinarea slabă, lăsîndu-i răni adînci. După fiecare lovitură Arty răcnea şi-i înjura pe cei care-l chinuiau. Sîngele îi curgea şiroaie pe spinare şi se prelingea pe caldarîm pînă la cismele lui John West. Visă apoi că striga : „Opriţi-vă ! Eu sînt milionarul John West ! Sînt un om puternic. Nu vă dau voie să-mi bateţi fratele !“

Coşmarul continuă şi visă că puseseră iarăşi mîna pe el, cu toată împotrivirea lui, şi auzi pe cineva numărînd : „Treizeci şi nouă, patruzeci, patruzeci şi unu“... iar un altul porunci : „După ce o să încaseze cincizeci de lovituri, o să-ţi ardem şi ţie cincizeci. Nu eşti milionar, eşti doar un prăpădit de pungaş din Caringbush, şi mai eşti şi laş. Acum o să-ţi vie şi ţie rîndul !“

O văzu pe maică-sa : stătea ceva mai departe cu Joe. Plîngea cînd oamenii îl tîrără şi pe el spre stîlpul infamiei. Auzi aceeaşi voce numărînd iritat : „Patruzeci şi şapte, patruzeci şi opt, patruzeci şi nouă...“

Se trezi din coşmar, ţipînd ; îl treceau sudori reci şi tremura, iar rădăcina părului parcă-i îngheţase.

Lumina palidă a dimineţii pătrundea în celulă. Îşi veni repede în fire. Visul parcă-i eliberase mintea de temeri şi de remuşcări. Începu să se gîndească la ce-l aştepta în cursul zilei. Hotărî să fie calm, să-şi facă un plan. Trebuia să iasă din încurcătura asta şi să transforme biroul de pariuri într-o fortăreaţă de ne-

pătruns. Tot se mai frămînta, făcîndu-şi planuri peste planuri, cînd Joe şi Sugar Renfrey veniră să depună cauţiunea pentru el şi Paddy.

In cursul serii se duse să-l vadă în căsuţa lui pe Barney Robinson, care se însurase de curînd cu Florrie. Barney, Joe, Paddy Scoţianul şi Sugar îl aşteptau în odaia din faţă, curată dar sărăcăcios mobilată.

— După mine unul, jocul devine prea primejdios, spuse Joe. Cred c-ar trebui să ne mulţumim cu o casă de pariuri, ca la-nceput.

John West nu răspunse nimic.

— Pe legea mea dacă ştiu ce să fac, zise Sugar, schiţînd un gest de nedumerire cu mîna în care îşi ţinea ochelarii. Dacă-am uns copoii de-aici, cine-mi spune că n-o să-i putem unge şi p-ăia de la oraş? Fiecare om îşi are preţul lui. Se uită cu ochii-i saşii la John West, încercînd să-i citească ceva pe faţă, dar „şeful" stătea neclintit ca o stană de piatră.

— Dar dacă n-or fi înţelegători? întrebă Barney. Chiar dacă John iese basma curată, cum o să se termine toată afacerea asta? Singurul mijloc ca să nu-nchidem, ar fi să facem de gardă zi şi noapte, ca să nu-i lăsăm să pătrundă. Asta însă înseamnă să ne luăm de gît cu poliţia. Piggy, Dick Cauliflower şi tipul ăla care lucrează de cîtva timp la noi, cum îi zice, Tommy Chiorul, toţi sînt înarmaţi. Dar cine ştie ce poate să mai iasă de aici... Şi făcînd uz de expresiile învăţate de prin cărţi, adăugă: „S-ar putea să degenereze uşor în altercaţii violente."

— Barney are dreptate, îl susţinu Joe. Chiar dacă John nu înfundă acuma puşcăria, pînă la urmă tot acolo o să nimerim cu toţii, dacă nu ne băgăm minţile în cap. John a pus deoparte bani frumoşi, ar trebui să-njghebeze o afacere serioasă.

Deodată John West se aplecă înainte:

— Să-njghebez o afacere serioasă? Da asta ce e? Să ştii de la mine că toţi curcanii şi copoii din Melbourne n-o să mă facă să mă las de asta! Aproape că

striga. Tu şi Barney aţi fost totdeauna nişte papă-lapte. Dacă tremură inima-n voi, n-aveţi decît să vă lăsaţi voi. Duceţi-vă la dracu amîndoi!

Barney îşi examină preocupat picioarele şi-şi răsuci mustaţa. Joe ripostă potolit:

— Nu cîştigi nimic dacă te-nfurii.

Paddy Scoţianul avusese destul timp de gîndire ca să formuleze un răspuns la prima întrebare pusă de Sugar Renfrey.

— Da — rosti el cu convingere — fiecare om are un preţ, în special avocaţii. Nu-mi pasă ce-o să facem după judecată; deocamdată însă n-am decît un singur gînd: să scap de puşcărie. Frate-meu lucrează la David Garside, ăl mai mare avocat din lume. Ştii, grozav avocat; l-a apărat şi pe Ned Kelly, să ştiţi voi!

John West se uită la Paddy Scoţianul, dintr-o dată foarte interesat.

— David Garside, zici? Crezi că ne-ar apăra? Asta-i omul care ne trebuie nouă! Nu-i nici o scofală cu avocaţii ăştia de-aici din Carringbush.

După ce se gîndi puţin, Paddy răspunse:

— Apără pe oricine-i plăteşte. Eu n-am bîştari, dar o să-l rog pe frate-miu. E văr cu tine, John, şi tu nu-l ştii. Băiat subţire, cu educaţie, mă rog...

La perspectiva că marele Garside ar putea să-l apere, John West se-nmuie.

— Eu sînt om de cuvînt, Paddy. O să ai cel mai bun avocat; şi dacă-nfunzi totuşi puşcăria, îţi dau cincizeci de lire pentru trei luni, sau o sută de lire dacă iei mai mult.

Această făgăduială mărinimoasă îl umplu de satisfacţie pe Paddy; faţa i se lăţi de zîmbet.

— Chiar mîine dimineaţă mă duc să vorbesc cu Garside, hotărî John West. Să ieşim din încurcătura asta şi-apoi le-om arăta noi copoilor de la oraş! Pe urmă se adresă din nou lui Joe şi lui Barney: Iar voi, hotărîţi-vă o dată! Ce-aveţi de gînd? Dacă vă e frică, spuneţi şi gata. Nu ne mai încurcaţi degeaba!

— Sînt cu tine, John, doar o ştii. Numai de n-ar fi primejdia prea mare. Da' ce-o să spună mama? Eu la asta mă gîndesc.

John şovăi o clipă, dar răspunse cu blîndeţe:

— Lasă că am eu grijă de mama. Şi întorcîndu-se către Barney, îl întrebă:

— Tu ce spui?

Barney vorbi încet, aruncînd priviri piezişe spre uşă:

— Să vedem cum merg lucrurile. Da' cred c-o să-ţi aduc, ca şi pînă acum, pariurile de la fabrica de încălţăminte... Şi-o să lucrez şi la birou sîmbăta după masă.

Peste cîteva minute intră în odaie şi Florrie Robinson, aducîndu-le ceai şi prăjituri de casă. Barney o prezentă în mod ceremonios, foarte mîndru de ea. Florrie, o blondă voinică şi simpatică, purta părul strîns într-un coc pe ceafă, ceea ce dădea şi mai mult farmec capului ei frumos modelat.

Îi salută destul de veselă, dar John West îşi dădu seama că nu prea-i avea la inimă.

După ce oferi oaspeţilor ceai şi cîte o prăjitură, se aşeză pe pat lîngă Barney şi-i spuse:

— Dragul meu, parcă mi-ai făgăduit că n-o să mai lucrezi la biroul de pariuri. Am auzit tot ce-aţi vorbit; de altfel nici nu era greu, că doar unii strigau în gura mare. Părea mai degrabă jignită decît supărată.

Barney îşi lăsă ochii în pămînt, ca un copil dojenit.

— Florrie, iubito, păi să vezi, cred că n-are importanţă dacă lucrez acolo numai sîmbăta.

— Părerea mea o ştii, Barney, continuă Florrie. Sigur că avem nevoie de bani, dar mai bine mă chinuiesc numai cu leafa ta, decît să-mi aduci banii ăştia.

Barney nu răspunse nimic. John West interveni:

— La biroul meu de pariuri se lucrează cinstit, doamnă. Oamenilor le place să joace, şi dacă n-ar paria la mine s-ar duce la altcineva.

— Puţin îmi pasă dacă oamenilor le place să joace sau nu, răspunse Florrie înţepată. Dar Barney este

un om priceput şi talentat, şi ar merita o soartă mai bună; iar pînă atunci o să ne mulţumim şi cu leafa pe care o are.

John West n-avea chef să mai lungească discuţia. De cînd Paddy pomenise de David Garside întrevăzuse noi posibilităţi, şi era însufleţit de speranţa că va izbuti să scape din nou de rigorile legii. Cum îşi termină ceaşca de ceai, se scuză şi plecă împreună cu Joe.

Cînd ajunseră acasă, găsiră luminile stinse. Nu se auzea nici un zgomot afară de sforăitul tatălui lor care dormea în bucătărie. Se strecurară în dormitor şi John West se dezbrăcă repede, de teamă să nu-l cheme maică-sa.

A doua zi dimineaţa, la ceai, doamna West nu scoase nici o vorbă; dar pe faţă avea adînc întipărită expresia de amărăciune din trecut... nu-i vorbi nici el nimic pînă plecă de-acasă.

De-ar fi căutat în toată colonia Victoria, John West n-ar fi putut găsi un alt avocat mai bun decît David Garside, care să-l sfătuiască, să-l ajute şi să-l înveţe mai bine ca el cum să sfideze poliţia din Melbourne. Garside era un om de vreo cincizeci de ani, care acumulase un bogat bagaj de experienţe juridice şi se bucura de mare faimă datorită succeselor lui la bară. La începutul carierei de avocat, îl apărase în 1878 pe Ned Kelly, după ce banditul fusese prins la Glenrowan. Garside şi fratele lui Ned adunaseră şaizeci de mii de semnături pe o petiţie care cerea achitarea lui. Cînd Kelly fusese totuşi spînzurat, o mulţime de zece mii de oameni aştepta în faţa închisorii din Melbourne.

Garside îi apărase şi pe directorii companiei „Premier" prima societate de construcţii care dăduse faliment. Spiritul său străluci atunci în tribunalul întunecos şi martorii Coroanei se văzură într-o situaţie critică, în faţa contraprobelor aduse de avocat la fiece moment. Bandiţi la drumul mare, escroci şi jefuitori de tot soiul, oameni de afaceri, criminali şi hoţi se adresau deopotrivă lui David Garside, care îi apăra pe toţi cu entuziasm şi şiretenie. N-avea nimic împotrivă

ca numele faimosului bookmaker din Carringbush să fie adăugat pe lista clienţilor lui.

Îl primi pe John West în biroul său confortabil instalat la primul etaj al unei clădiri din oraş. Garside era un bărbat înalt, bărbos şi pletos ca un poet, un om plin de viaţă şi de încredere în el. Sub sprîncenele-i stufoase străluceau ochii inteligenţi, iar părul şi barba căruntă îi dădeau o înfăţişare respectabilă. Cînd avocatul se sculă de la biroul său masiv de cedru ca să-l salute, John West observă că era foarte îngrijit îmbrăcat. În cuierul din colţ atîrnau un joben, peruca de avocat şi un baston. Masa de lucru era înconjurată de o bibliotecă enormă, plină de cărţi, în special lucrări juridice. Garside ocoli masa cu paşi elastici şi strînse cu putere mîna lui John West.

Şi cînd vorbea în faţa juriului, şi atunci cînd vorbea în faţa unui client, Garside nu-şi găsea astîmpăr. Se plimba de colo-colo, gesticulînd; ba îşi punea mîinile la spate, fluturîndu-şi pulpanele redingotei, ba ridica ameninţător degetul sau mîinile-n sus, ba îşi pocnea pumnul în palmă.

— Presupun că ai venit să mă vezi în legătură cu acuzaţia adusă împotriva dumitale, începu Garside. Cunosc cazul din ziare. O să te coste ceva, dar ştiu că nu te uiţi la bani. De fapt, părerea mea e că jocurile de noroc ar trebui să fie legalizate; că n-ar trebui să fie un drept exclusiv al bogătaşilor din Flemington, care joacă-n fiecare seară în locuinţele lor spaţioase. În ceea ce priveşte jocurile de noroc, legea are încă multe portiţe de scăpare, domnule West. Le cunosc foarte bine, pentru că le-am exploatat de multe ori cu succes. Să revenim, de pildă, la cazul dumitale. Au reuşit vasăzică să treacă de... de-aceia, cum le spuneţi?

Se opri şi-şi pocni arătătorul şi degetul cel mare cu un gest de enervare.

— De „ginitori", îi aminti John West, complet năucit de acest om extraordinar.

— „Ginitori!" Da, da, ăsta-i cuvîntul. Aveţi un langaj foarte interesant. David Garside îşi reluă plimbarea, în timp ce John West îl urmărea cu privirea

dintr-un capăt în celălalt al odăii. Cum am spus, au ştiut să scape de „ginitorii" dumitale într-un fel foarte ingenios, dar pe care n-o să-l mai poată repeta cu succes. Să nu treci cu vederea acest lucru. Au adunat cartoane şi tichete, dar pot convinge curtea că aceasta nu constituie dovezi împotriva dumitale sau a lui Cummin, care mi se pare că e frate cu unul din secretarii mei şi văr cu dumneata, după cîte mi s-a spus.

— Da, chiar el mi-a dat ideea să viu la dumneavoastră, recunoscu John West.

— Ascultă ce-ţi spun eu: să ştii că a fost o zi mare cînd ţi-a propus să vii la mine. După cum spuneam, s-ar putea ca la judecată hîrtiile şi tichetele să nu constituie probe. Va trebui să aducă martori. Ei bine, experienţa mi-a dovedit — şi există nenumărate precedente în această privinţă — că poliţia îi va aduce printre martori şi pe informatorii care au făcut pariuri şi i-au identificat pe acuzaţi. Poţi să fii sigur că şi la procesul dumitale o să apară vreo doi indivizi de ăştia. Nimeni nu-i mai de dispreţuit decît un spion, indiferent în solda cui este. Prima noastră grijă va fi să-l convingem pe spionul, sau pe spionii din acest proces, să nu-şi mai îndeplinească nefasta misiune.

John West rămase uluit. Se tot gîndise cum să-i dea de înţeles lui Garside că era dispus să plătească mită dacă va fi nevoie, şi iată că Garside însuşi îi propunea acest lucru.

Garside îl privi triumfător:

— Aha, văd că te-am uimit, domnule West, dar să ştii că sînt mult mai mulţi factori care conlucrează la reuşita unei cauze. Începu din nou să se plimbe şi să gesticuleze. Primul şi cel mai important lucru este să-ţi asiguri serviciul unui avocat strălucit şi experimentat. Să ştii că, despre asta, poţi să te bizui pe mine, domnule West. Urmează martorii Coroanei, în cazul nostru informatorul sau informatorii, poliţia, apoi judecătorul sau judecătorii, procurorul Coroanei şi în sfîrşit juriul, bineînţeles dacă e cazul. Trebuie să ţinem seama de toţi aceşti factori. Chiar dacă ar

fi acuzat cineva c-a asasinat-o pe regina Angliei, tot i-aș obține achitarea ; cu condiția să știu ce-au de gînd să facă aceste persoane, ca să le pot influența declarațiile, fie printr-o manevră abilă în sala de judecată, fie prin mijloace lăturalnice, înafara instanței. Dar înainte de toate, să-ți explic ce fel de legi împotriva jocurilor ilegale există în această colonie. Aceste legi au fost elaborate de niște capete pătrate. Dacă le-aș fi făcut eu, află că acum ai fi fost ca și arestat, domnule West. Dar așa, poliția nu poate interveni cu una cu două. Ea nu poate decît să facă descinderea, să culeagă dovezi și să angajeze un informator sau doi care să parieze, să aducă apoi tichetele confiscate în fața instanței judecătorești și să recunoască pe acuzat sau pe acuzați. Se-ndreptă cu pași mari spre John West și plecîndu-se asupra lui, cu barba-n vînt, îl privi țintă. Dar, domnule West — lucru extrem de important — legea jocului de noroc nu definește locul. Aici e buba. Văd însă că nu m-ai înțeles. Să-ți explic. Cu alte cuvinte, ei nu pot să-ți definească prăvălia drept o casă de jocuri de noroc și deci nu te pot obliga să o evacuezi. Citi în ochii lui John West că-nțelesese. Garside continuă : Văd c-ai început să mă pricepi, domnule West ; dacă nu se va veni cu un amendament la această lege, poți să-ți ții deschis magazinul de ceai pîn' la ziua de apoi. Cu singura condiție — pentru că există și aici o condiție — cu singura condiție zic, să fii achitat de data asta sau cel puțin să scapi cu o amendă, așa încît să-ți poți convinge clienții că nu riscă prea mult cînd vin și joacă la dumneata. Apoi trebuie să-ți iei toate măsurile ca să împiedici poliția, în primul rînd să-și mai vîre spioni în prăvălia dumitale, iar în al doilea rînd să facă o descindere fructuoasă.

John West izbuti în sfîrșit să-și stăpînească sentimentul copleșitor de respect și de admirație care pusese stăpînire pe el.

— Au avut mare baftă c-au pus mîna pe mine, zise el. Cînd am mirosit că poliția metropolitană are de gînd să mă calce, mi-am dublat numărul ginitorilor : am pus oameni la poartă ca să-i fileze pe toți,

iar un om al meu cu bicicleta aştepta în faţa secţiei din strada Russell, gata să vină să m-anunţe dacă poliţiştii o iau spre Carringbush. M-au păcălit ei de data asta ; dar scapă-mă dumneata acum, şi las' pe mine : să fiu cîine dacă o mai trece vreodată vreun copoi sau vreun codoş peste pragul prăvăliei mele !

— Bine, domnule West. Sînt sigur că las afacerea pe mîini foarte capabile. Garside se aşeză şi aplecîndu-se spre John West, îşi puse coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia în palme. Deci prima noastră sarcină este să-l facem pe codoşul în cauză, ori pe codoşi, dacă-s mai mulţi, să nu mai meargă pe căi greşite. Trebuie să aflăm imediat cine sînt şi unde sînt de găsit. In sfîrşit, aranjez eu asta. Iar detectivul care a condus descinderea... Nu-mi amintesc acum cum îl cheamă, dar n-are importanţă, e ambiţios şi nu-i dispus să ne-ajute. Să nu mă-nţelegi greşit, domnule West. Asta nu înseamnă c-ar fi un om cinstit. E ambiţios de felul lui şi-şi închipuie, desigur, că dacă închide birourile de pariuri din Carringbush, o să-i ridice o statuie, sau mai ştiu eu ce. Cu oricare dintre ceilalţi detectivi, aş fi putut să ajung la o înţelegere şi ar fi fost şi onorariul meu mai mare. Apoi mai e judecătorul. Cînd o să-i cunosc identitatea probabil c-am să pot obţine şi bunăvoinţa lui, dar un judecător nu poate să ne ajute pînă nu-i furnizăm probe suficiente ca să te poată achita. Garside îşi înălţă sprîncenele şi-şi îndreptă arătătorul spre John West : Mai ai încă multe de învăţat, domnule West. Toate sistemele poliţieneşti din lume se bazează pe informatori plătiţi. Dacă i-ai tăiat din unghii informatorului, ai pus şi poliţia cu botul pe labe. Cum crezi că reuşeşte poliţia să descopere făptaşii atîtor crime şi hoţii ? Numai şi numai datorită reţelei de informatori plasaţi printre criminali. De obicei, detectivul este un cap pătrat; n-ar fi în stare să facă nimic fără codoş, cum îi spui dumneata. Un pungaş de buzunare, un proxenet, un bandit la drumul mare, sau oricare alt criminal este lăsat un timp în pace de poliţie dacă furnizează informaţii asupra activităţii rivalilor lui. De obicei in-

formatorii au suferit ei înșiși ușoare condamnări și poliția îi intimidează ca să se facă codoși — să știi că-mi place foarte mult acest cuvînt, e foarte expresiv! Informatorul este principalul punct de contact între poliție și criminali, și de obicei este disprețuit atît de unii cît și de ceilalți. De multe ori acești codoși sînt la dispoziția aceluia care oferă mai mult.

David Garside se sculă și-l conduse pe John West pînă la ușă.

— Am să iau legătură cu... hm... un prieten al meu din biroul de detectivi; cheamă-mă mîine la telefon pentru că s-ar putea să-ți spun cine sînt codoșii în această afacere. Presupun că știi cum trebuie să te porți cu martorii. Mi-amintesc perfect c-am citit în ziare cum ai determinat-o pe tînăra aceea să-și schimbe depoziția în fața instanței. Și totuși ai fost condamnat, deși curtea n-a avut nici o dovadă că ești proprietarul! Cînd am citit verdictul, mi-am spus: „Cine știe pe mîna cui a încăput? Dacă mi-aș fi asumat eu răspunderea, n-ar fi îndrăznit nici un judecător să-l declare vinovat!" Dar voi, băieți, vă adresați brînzoilor de la mahala... De multe ori, citind în ziare cîte un verdict de felul ăsta, îmi spun: „alt nenorocit care-nfundă pușcăria pentru că nu l-a tăiat capul să se adreseze lui David Garside!".

Își scutură claia de păr din cap ca și cum ar deplînge soarta miilor de criminali, hoți și alți răufăcători, care zăceau în închisoare numai pentru că nu avuseseră prevederea să-și aleagă un avocat capabil.

Deschise ușa cu un gest brusc și-l apucă pe John West de mînă.

— La revedere, domnule West. Cheamă-mă mîine la telefon și nu fii îngrijorat. O să fie bine. Am eu grijă să fie bine.

John West porni pe jos și străbătu cele două mile pînă la Carringbush, pășind cu o nouă vigoare. Se gîndea că acum, în urma cunoștinței cu Garside, i se deschideau perspective nelimitate.

La proces, Ryan și Cohen fură judecați cei dîntîi și condamnați la o lună închisoare și o sută sove-

reigni amendă. Cînd părăsiră sala de şedinţe, erau convinşi că afacerea cu birourile de pariuri, deşi rentabilă, era totuşi mult prea primejdioasă. Pe viitor se vor mulţumi să conducă o casă modestă de pariuri într-un hotel retras.

Patrick Michael Aloyisius Cummin (aşa-l chema de fapt pe Paddy Scoţianul) fu judecat separat de John West. În boxă, se gîndea aşa de mult înainte de a răspunde la numeroasele întrebări pe care i le puneau magistraţii, încît judecătorul îl ameninţă că dacă nu va răspunde mai repede, va considera atitudinea lui ca duşmănoasă şi-l va condamna pentru dispreţ faţă de instanţele judecătoreşti.

Doi oameni depuseră mărturie că au pariat la „magazinul de ceai" al lui Cummin şi îl recunoscură pe Paddy ca pe unul din proprietari. Paddy Scoţianul fu condamnat la o sută de lire amendă. John West era sigur că Paddy scăpase de închisoare numai graţie sforţărilor depuse de David Garside, care de altfel declară imediat că are intenţia să facă apel în faţa instanţei superioare.

Cu toate legăturile lui la poliţie, Garside nu fusese în stare să afle unde locuiau codoşii. Îl sfătui deci pe John West să pună pe cineva să-i urmărească atunci cînd vor pleca de la tribunal, după procesul lui Paddy Scoţianul.

Piggy şi Dick Cauliflower se achitară de această sarcină şi descoperiră că martorii, aduşi de cine ştie unde, trăseseră la un hotel dintr-un oraş de provincie, la vreo sută de mile de Melbourne. A doua zi Danny, fratele lui Paddy Cummin, tot aşa de slab ca şi fratele său dar mult mai ager la minte, luă trenul plecînd într-acolo împreună cu John West. Îi găsiră pe amîndoi martorii la hotel. John West oferi celor doi oameni îngroziţi cîte douăzeci de sovereigni şi îi sfătui să dispară fără urmă, deoarece, „noi ăştia din Carringbush — le atrase atenţia — ştim cum să ne purtăm cu codoşii".

Cînd începu procesul lui John West, publicul, care ocupa pînă la ultimul loc sala de şedinţe, asistă la

scene senzaționale. Și acuzatul și David Garside observară cu îngrijorare că numai unul din martorii Coroanei ascultase de sfaturile date; celălalt, care se afla în sală, stătea îngrozit între doi polițiști.

De-abia începuse audierea martorilor și un detectiv îl învinui pe acuzat de încercare de mituire.

John West sări în picioare, strigînd: „E o minciună!" dar Garside îl trase jos de poalele redingotei și după ce îl întrebă pe reprezentantul Coroanei pe ce se bazează cînd aduce asemenea grave acuzații, începu să ia un contrainterogatoriu martorului poliției. Informatorul își debită povestea cu multă nervozitate. David Garside, dînd dovadă de un calm lăudabil și de-o mare siguranță, respinse acuzațiile una cîte una și-l întrebă deodată:

— Spui că lucrurile s-au petrecut joia sau vinerea trecută? Știi precis în ce zi, ori nu știi?

Martorul răspunse că nu știe precis. Trase cu coada ochiului la John West și-și aminti de avertismentul pe care i-l dăduse acesta: „Noi ăștia din Carringbush știm cum să ne purtăm cu codoșii".

Procesul fu apoi amînat ca să permită poliției să dea de urma celuilalt martor.

Ziarele din Melbourne publicară dări de seamă asupra acestei ședințe senzaționale, dar nu putură să scrie nimic despre cele petrecute mai tîrziu în cursul acestui proces, așa că se mulțumiră doar să consemneze rezultatul. Reporterii juridici nu cunoșteau toate dedesubturile afaceriĭ și chiar puținul pe care-l aflară socotiră mai prudent să-l treacă sub tăcere; mai cu seamă după ce John se sfătui cu Garside, îi convinse să nu țină seama de amănunte.

Poliția nu mai putu să dea de urma martorului care nu se prezentase. In ce-l privește pe al doilea, se convinse că cei din Carringbush nu glumeau cînd era vorba de codoși.

Piggy, Dick Cauliflower și Sugar Renfrey avuseseră grijă să-i amintească de avertismentul dat. Îi aținură calea într-un loc potrivit, lîngă cimitirul din Melbourne, și mai înainte de a-l lăsa lungit în ne-

simțire la pămînt, îi frînseră brațul de gardul de fier.

După multe amînări, în cursul cărora, în mod destul de straniu, judecătorul se feri să ancheteze mai adînc din ce motive se fereau martorii Coroanei să depună, procesul lui John West fu scos de pe rol. După aceea și apelul lui Paddy Cummin în fața unei instanțe superioare fu rezolvat în mod favorabil.

*

„Pentru John West de trei ori : Hip, hip, ura ! Hip, hip, ura ! Hip, hip, ura ! Ura, ura !"

Cînd camioanele fabricii trecură prin fața „magazinului de ceai" al lui Cummin, uralele izbucniră în mod spontan. Bărbați și femei se duceau „la iarbă verde" unde urmau să aibe loc întreceri sportive...

John West oferise și acum premiile pentru întrecerile sportive, precum și răcoritoarele, așa cum mai făcuse adeseori la serbările cîmpenești ale fabricii; de asemeni finanțase de multe ori excursiile organizate de muncitori în regiunea dealurilor, la culesul murelor. Mulți dintre cei din camioane erau clienți ai biroului de pariuri. John își cîștigase faima de om generos, atît printre clienți cît și printre locuitorii din Carringbush și chiar din alte localități.

Se proptise în fața prăvăliei, cu brațele încrucișate și cu picioarele crăcănate. Purta un costum gri, foarte scump, și nelipsita pălărie neagră. Răspunse la urale fluturînd mîna, iar camioanele o luară în jos pe strada Jackson.

Căldura soarelui de după-amiază îi dădea o toropeală plăcută. După aproape treizeci de ani de luptă disperată cu mizeria, timpurile începuseră să se îndrepte. Se găsea mai mult de lucru și o dată cu creșterea veniturilor muncitorilor crescuseră și profiturile lui John West, care își evalua averea la cincizeci de mii de lire în proprietăți, bani și valori. David Garside jucase un rol însemnat în această acumulare de bunuri

imobile şi valori. Garside îi explicase că banii vegetau cît stăteau în bancă; trebuia să-i utilizeze punînd pe alţii să muncească pentru el, făcînd — cu alte cuvinte — investiţii. Dar, cu toate asigurările lui Garside, John West n-avea încredere în acţiuni; voia să plaseze banii în afaceri pe care le putea vedea şi stăpîni, aşa că începu să cumpere case — mai multe duzini de case modeste, în special în Carringbush, uneori chiar la preţul infim de cincizeci de lire una — şi multe dintre ele îşi dublaseră valoarea, în timp ce preţurile proprietăţilor şi ale terenurilor de-abia începuseră să crească. Înafară de aceasta, investise bani şi-n diverse combinaţii, la Carringbush.

Dacă un om isteţ voia „să facă afaceri", John West îl asculta cu simpatie şi-i oferea capitalul, cerîndu-i în schimb o dobîndă de 52 la sută, ceea ce de altfel i se părea „foarte corect".

Cumpărase chiar şi două hoteluri; unul chiar în Melbourne şi unul în Carringbush. Le utiliza de fapt ca agenţii pentru „biroul lui de pariuri", dar chiar şi afacerile normale erau destul de profitabile. Zeci de bărbieri din Carringbush şi din alte părţi erau, în schimbul unui comision, şi agenţi ai biroului de pariuri.

Uralele muncitorilor îl umpleau de bucurie. Îi plăcea să fie popular. Întreprinderea lui era doar o „firmă" cinstită; John West se purta corect cu toată lumea; trecea drept un om de cuvînt şi se arăta gata oricînd să dea o mînă de ajutor celui aflat la strîmtoare. Nu se uita niciodată la bani cînd era vorba de donaţii făcute cluburilor sportive sau operelor de binefacere.

Cînd camionul dispăru după deal, dădu şi el colţul pe lîngă atelierul de caroserie şi se-ndreptă spre intrarea din fund a prăvăliei. Femei şi bărbaţi stăteau adunaţi la colţ şi pe ulicioare. John răspundea vesel la saluturi. Peste tot locul se zăreau grupuri-grupuri de oameni care stăteau de vorbă. Biroul de pariuri mergea din ce în ce mai bine; veneau aci jucători din Melbourne şi din toate celelalte suburbii. Tramvaiele

de pe strada Jackson gemeau de oameni, în special sîmbătă după-amiază.

Curtea în care intră John West se deosebea ca cerul cu pămîntul de vechea curte din dos a magazinului de ceai al lui Cummin. Intrai printr-o uşă secretă înaltă de şapte picioare şi lată de patru picioare, tăiată într-un gard înalt de stejar. Pe muchia gardului fuseseră trase trei rînduri de sîrmă ghimpată. Deasupra uşii secrete se afla o firmă „LEMNE ŞI CĂRBUNI", iar curtea era plină cu stive de lemne şi grămezi de cărbuni.

Gardul din fundul curţii, prevăzut cu o uşă secretă asemănătoare, avea deasupra alte rînduri de sîrmă ghimpată. Aceasta era de fapt intrarea în curtea biroului de pariuri. Curtea, foarte ingenios camuflată, fusese creată împingînd înapoi gardurile curţilor dosnice ale caselor din partea aceea, care deveniseră între timp proprietatea lui John West. Acest spaţiu fusese înconjurat de un gard înalt, cu sîrmă ghimpată deasupra, şi avea cîte o uşă secretă spre fiecare din curţile înconjurătoare. Pentru mai multă siguranţă însă se mai aflau şi scări proptite de gard în anumite puncte alese cu multă grijă. Casele fuseseră puse pe rînd la loterie şi toate biletele cîştigătoare se nimeriră ca prin minune să pice în mîna cîte unuia dintre funcţionarii de încredere ai biroului. „Fericiţii cîştigători" se instalau imediat în casele lor, unde puteau să stea fără să mai plătească chirie.

Mai fuseseră luate şi alte măsuri care să-i pună în siguranţă pe funcţionari şi pe jucători, pentru cazul cînd poliţia ar fi încercat totuşi să facă vreo descindere. Chiar şi locul unde se juca fusese amenajat cu îngrijire. O platformă lungă şi acoperită se înălţa acum în partea dreaptă a curţii, cam la două picioare de la pămînt. Trei bare groase, printre alţi stîlpi de lemn, sprijineau pe de margini acoperişul şopronului. La capătul din fund al platformei se afla o poartă masivă de stejar, cu o ferestruică zăbrelită la nivelul ochiului. Această intrare dădea în camera din spatele prăvăliei. O nouă uşă secretă, amenajată în podeaua pră-

văliei, cobora într-un tunel care lega localul cu bucătăria unei clădiri din strada Bagville. Numai John West și oamenii care lucraseră luni de-a rîndul ca să-l sape știau de existența acestui tunel.

Poarta depozitului de lemne era păzită de Piggy și de Dick Cauliflower, care identifica fiecare client și nu-i dădeau nici unui nou venit voie să intre, dacă nu-l lua vreun client vechi pe garanție. La a doua ușă secretă, care dădea spre curtea biroului de pariuri, doi indivizi cu mutre respingătoare îndeplineau aceeași sarcină. La dreapta veghea Tommy Chiorul. Cu cîțiva ani în urmă își pierduse ochiul stîng într-o încăierare. În locul ochiului scos rămăsese o cicatrice care-i dădea o înfățișare fioroasă. Tommy Chiorul avea la activul lui o mulțime de condamnări penale, ca de altfel și omul care stătea de pază în stînga porții și care-și merita numele de Urangutanul (fusese condamnat la doi ani și biciuire pentru că maltratase o tînără și la alți doi ani pentru scandal și violență). De multe ori se iscau scandaluri și atunci cei patru cerberi îi tratau fără nici un fel de milă pe vinovați. Tot ei îi intimidau pe jucătorii „neparoliști", care încheiau pariuri la telefon și pe urmă nu-și respectau angajamentul. Noaptea, cei doi făceau cu schimbul de pază.

Înșirați de-a lungul platformei, în spatele gratiilor, patru oameni foarte curios îmbrăcați primeau pariurile. Purtau pelerine lungi, negre, iar pe față aveau măști negre, în care fuseseră tăiate găuri pentru ochi și pentru gură, așa încît era cu neputință să-i recunoști. Una din măști spunea cu un puternic accent irlandez:

— Eventul ăsta s-a dus, băiatule, dar poți să iei ca favorit în cursa de obstacole pe Kitty; să știi că-i un event grozav. Nu vrei? Să nu zici că nu ți-am spus. Vrei să punem pe Kitty cu Firefly. Firefly n-o să cîștige nici dacă-i dă drumul acum, da' eu de aia sînt pus aici, ca să-ți iau banii.

Și ceilalți mascați, dominînd zgomotul vocilor din curte, primeau pariuri, eliberau tichete și notau caii aleși de jucători pe niște cartoane mari atîrnate pe peretele din spatele lor.

Pe un afiş mare, lipit de peretele din capătul platformei, scria cu litere groase:

> Nu faceţi gălăgie. Avem angajat un om anume care să facă gălăgie şi să înjure cînd e cazul. Iar pentru lătrat ţinem un cîine. Nu căutaţi bătaia cu lumînarea. Bătăuşul nostru e boxer de categorie grea şi ocheşte banul din zbor cu revolverul. Un antreprenor de pompe funebre vine-n fiecare dimineaţă să ia comanda.
>
> Biroul de pariuri al lui West
> Str. Jackson 136, Carringbush

Acest avertisment fusese scris de Barney Robinson. John West îi ceruse să facă un anunţ care să-i ajute să mai pună capăt bătăilor şi sudălmilor. Dedesubt se zărea un alt anunţ pe înţelesul tuturor.

> Omul care dădea pe credit a murit ieri.

Telefoanele sunau fără întrerupere în camera din spatele prăvăliei. Joe West, Barney Robison şi Alec Fulgerul primeau pariuri la cele trei telefoane.

Barney lucra tot timpul la birou; văzînd că poliţia nu mai făcuse nici o descindere de atîta vreme, îşi convinsese soţia c-ar fi cazul să revină la prăvălie.

John West tot mai avea angajat un ciclist care pîndea în preajma prefecturii de poliţie din oraş, şi cheltuia cincizeci de sovereigni pe săptămînă cu „protectorii". Pe statele lui de plată figurau înafară de Devlin, Brogan şi alţi cîţiva poliţişti locali, nu mai puţin de zece detectivi din Melbourne care-i fuseseră recomandaţi de David Garside.

De cînd îşi luase atîtea măsuri de precauţie, bănuia că, doar o singură dată, un agent de poliţie izbutise să pătrundă pînă la poarta biroului. Dar Tommy Chiorul recunoscuse la timp că era un informator în solda poliţiei. Presupusul codoş fusese urmărit pînă acasă de Piggy şi de Urangutan. Iar în cursul nopţii, ascultînd de ordinul lui John West care-i încurajase: „să-i dea o lecţie, pentru orice eventualitate", îi aţinură calea, îl stîlciră în bătaie şi-l lăsară în nesimţire. Avusese loc între timp şi o descindere, una singură, executată de

agentul Grieve, fără autorizaţia sergentului Devlin. Pătrunse într-o noapte în curtea biroului de pariuri, sărind gardul. Dar după atîta osteneală se alese doar cu pantalonul de uniformă rupt şi cu glonţ tras de Piggy care făcea de gardă. Glonţul îi pătrunsese în antebraţ, sfărîmîndu-i oasele încheieturii, aşa că fu scos din poliţie pentru incapacitate fizică. Fostul agent Grieve se mută imediat din Carringbush, împreună cu tînăra lui soţie îngrozită. De atunci nu-l mai văzuse nimeni, şi nimeni nu mai auzise vorbindu-se de el. Toţi jucătorii primiră încîntaţi vestea că au scăpat de o asemenea pacoste.

Curtea de joc era şi acum, ca întotdeauna, plină de oameni care discutau perspectivele, studiau rubricile rezervate curselor, din ziare şi din revistele sportive, sau făceau pariuri. Plutea în aer un amestec de încordare, speranţă, teamă, dezamăgire, triumf, disperare şi emoţie.

Perspectiva cîştigului îi mîna pe toţi, îi făcea pe oameni şi îndeosebi pe săraci să joace. Cei mai mulţi erau săraci. Ici un muncitor în pantaloni de doc, venit să încheie mici pariuri pentru el şi pentru tovarăşii lui ; dincolo, un om în ochii căruia se putea citi deznădejdea : dimineaţa se dusese să amaneteze pantofii copiilor ca să aibă cu ce juca, şi mai mult ca sigur că o să piardă, căci disperaţii pierd întotdeauna. Unii, dar foarte puţini, nu erau săraci ; tînărul acela de pildă, de-o eleganţă ţipătoare, era un profesionist al jocului, care venise să plaseze un comision înafara cursei ; omul cu trăsături severe şi cu ochii strălucitori, era un „vînzător de ponturi" care trăia pe spinarea naivilor, cărora le spunea că are o informaţie grozavă, îi convingea să parieze pe un cal şi să pună o mică sumă şi pentru el ; deoarece recomanda fiecăruia alt cal, pînă la urmă tot nimerea cîţiva cîştigători şi se alegea şi el cu ceva. Oamenii care stăteau la coadă în faţa ferestrei cu gratii erau fericiţii cîştigători care veniseră să-şi încaseze banii.

Cînd John West trecu pe lîngă Urangutan şi Tommy Chiorul, primul îi spuse cu vocea răguşită, tremurînd încă de spaimă :

— Cred că un blestemat de codoş pariază la noi, John.

— Aşa e, John, adăugă şi Tommy Chiorul. Zicea că-l cheamă Stacey. Chiar că şi are mutră de „copoi".

— Atunci de ce l-aţi lăsat să intre ? !

— A trecut poarta c-un client şi am crezut că sînt împreună, răspunse Urangutanul cu jumătate de gură. Se cam lăsase pe tînjală în ultimul timp ; de altfel ca şi toţi ceilalţi „ginitori" şi păzitori ai porţii.

— De ce nu căscaţi ochii ? Nu vreţi să vă faceţi treaba ca lumea, văd eu ! De cîte ori v-am spus să nu lăsaţi să intre aici nici un străin pînă nu garantează cineva pentru el ! V-am spus ori nu v-am spus ?

— Ne-ai spus-o tu, John. Da' javra ne-a tras clapa.

— Vedeţi să nu se mai întîmple. Dacă mai vine, nu-l mai lăsaţi să intre, auziţi ?

— Cred că o să mai vie, John. Mi se pare că a cîştigat.

— Dar ce te face să crezi că-i un copoi ?

— L-a recunoscut Piggy cînd ieşea. Spune că a fost ani de-a rîndul turnător.

— L-o fi recunoscut Piggy !... Da' cum de nu l-a recunoscut la intrare ? Asta aş vrea să ştiu. John West se supărase de-a binelea. Nu vă cer altceva decît să nu lăsaţi nici un necunoscut să intre. Ce mare lucru ? ! Să ştiţi că vă mătur pe toţi ! O să avem iarăşi neplăceri din cauza voastră. Să vă ferească dumnezeu să avem vreo razie... daţi amîndoi de dracu !

John West intră în curtea interioară. Se îndrepta tocmai spre biroul lui, cînd auzi zgomot pe stradă.

— Pe cine vrei tu să duci ? N-o să intri ! Ai înţeles ? striga Piggy la un omuleţ tras la faţă şi sărăcăcios îmbrăcat.

— De ce să nu intru ? îngăimă omuleţul, dîndu-se înapoi cînd îi văzu pe Piggy şi pe Dick Cauliflower venind spre el.

— Fiindcă n-avem nevoie aici de codoşii poliţiei, d-aia ! Nu te chiamă Stacey ? Eşti un copoi blestemat ! Crezi că nu ştiu ?

— Nu-s copoi. Să-mi sară ochii dacă sînt ! miorlăi Stacey îngrozit, trăgîndu-se şi mai mult înapoi.

Dar cei doi veniră şi mai aproape, iar Piggy îl înşfăcă de umăr.

— Cred că e cineva care s-ar bucura să dea ochi cu tine, şuieră el.

— Cine ?

— John West ! Ştie el cum să se poarte cu un blestemat de copoi !

Auzind acest nume, Stacey tresări. Ochii lui vicleni sticliră îngroziţi ; zmulgîndu-se din strînsoarea lui Piggy, o luă la fugă şi izbuti să iasă din ulicioară.

Piggy se pregătea să-l urmărească, dar Cauliflower îl opri.

— Dă-l dracului de javră ! Lasă-l. Şi mai bine ţine-ţi clanţa ; să nu afle John, că se lasă cu scandal.

Stacey dădu colţul pe strada Jackson şi mai alergă vreo două-trei sute de metri pînă cînd îndrăzni să se uite înapoi. Constată că nu-i urmărit. De-abia trăgîndu-şi sufletul, se urcă în tramvai. „Să-i ia naiba ! gîndi el. N-am putut să-mi iau bîştarii şi mi-am mai aprins paie-n cap cu John West. Cine m-a pus să-i ascult pe copoii ăia ?“.

După ultima cursă, John West — ajutat de cîţiva funcţionari — totalizau pariurile. Alături, în camera din fund Piggy şi Tommy Chiorul îl aşteptau înarmaţi ca să-l conducă spre casă.

— Cum au mers azi eventurile ? întrebă John West, întrerupîndu-se pentru moment din număratul banilor.

— Cred că iar ne-am ars, mormăi Boney Bill, un funcţionar nou.

— Nu mai merge aşa ! Păstrăm pentru noi o parte din eventurile bune, minţim că s-au terminat înscrierile, şi totuşi ne-am ars şi ieri şi azi. Cine s-a ocupat de ele astăzi ?

— Mick.

— Unde-i Mick ?

— A plecat mai devreme.

— Zău ? Ia să ne uităm puţin la foile astea !

Examină cu ochi sfredelitori hîrtiile lui Mick.

— Azi nu mi-a mirosit mie a bine purtarea lui Michael, spuse Alec Fulgerul. Mi se pare că vrea s-o şteargă.

— Nu vorbi prostii, îl contrazise Barney Robinson dar fără convingere. Mick n-ar face niciodată una ca asta.

— Termină tu de controlat foile, Joe, şi John West le dădu fratelui său. Mă-ntorc îndată. Piggy şi Tommy, haideţi cu mine.

Toate mobilele lui O'Connell, afară de cele din bucătărie, zăceau claie peste grămadă, afară, în curtea din fund. Trei paturi de fier, cu vopseaua albă cojită pe ici-colo, lăsînd să se vadă barele de metal negre dedesupt ; trei saltele îmbîcsite ; jalnicele resturi ale unei mobile de salon ; o comodă înaltă, şchioapă de un picior, în locul căruia nevasta lui Mick punea de obicei o cărămidă învelită în hîrtie neagră ; o masă rotundă cu trei picioare, care se apleca beată într-o parte ; un cufăr vechi şi două cutii pline cu fel de fel de nimicuri ; fotografia lui Mick şi a nevesti-si ca mire şi mireasă ; mai multe fotografii de-ale copiilor şi rubedeniilor ; o oglindă spartă, şi o mulţime de cromolitografii bisericeşti, dintre care una mare reprezentînd pe Isus purtînd cunună cu spini, alta pe Fecioara Maria cu pruncul Isus în braţe, apoi diferite chipuri de sfinţi.

În jurul mesei din bucătărie mîncau şase copii străvezii, spălaţi de curînd şi îmbrăcaţi cu haine bălţate — de alminteri, hainele lor bune, de duminică.

Mick O'Connell purta singurul lui costum, care-i rămăsese prea strîmt pentru formele lui pline. Umbla prin bucătărie, scrutînd din cînd în cînd întunericul curţii. La lumina slabă a lămpii cu gaz, odaia părea sărăcăcioasă şi neagră de fum.

Deasupra căminului puseseră un ziar tăiat cu găurele pe margine.

Cu spatele la focul care-şi trăia ultimele pîlpîiri, doamna O'Connell stătea în capul mesei şi-şi alăpta copilul; farfuria de supă din faţa ei rămăsese neatinsă. Era o femeie mică, slabă şi zbîrcită. Părul negru şi lung îi atîrna pe umeri.

Nevasta lui Mick era o catolică înfocată, şi credinţa ei fanatică părea s-o consoleze de mizeriile vieţii. Duminicile mergea regulat la biserică, să asculte slujba şi să se împărtăşească, iar sîmbătă se ducea întotdeauna să se spovedească. Toţi cunoscuţii se întrebau cu mirare ce păcate o fi mărturisind preotului, de oarece ducea o viaţă ireproşabilă. Vorba ceea, mai catolică decît papa ! Nu numai că accepta toate dogmele credinţei, dar avea oroare de jocurile de noroc şi de băutură, spre deosebire de unii păstori sufleteşti şi de cele mai multe dintre oiţele lor. Fiind convinsă că Mick păcătuieşte în faţa lui dumnezeu, lucrînd la biroul de pariuri, în fiecare zi, dimineaţa şi seara, înălţa rugi fierbinţi Fecioarei Maria, cerîndu-i să-l aducă pe calea cea bună şi să-l mîntuiască, iar în fiecare duminică, după slujbă, aprindea o lumînare pentru izbăvirea lui la biserica sfîntul Iosif. În cursul săptămînii îl pisa într-una, cerîndu-i să plece — cu ea şi copiii — şi să cumpere o bucată de pămînt la ţară, unde să se bucure de aer curat, ca în tinereţea ei.

Pînă la urmă ajunsese să creadă că poate această rugăciune nu-i era pe plac lui dumnezeu, de vreme ce nu-i dădea ascultare ; de aceea cînd Mick îi spusese cu două zile în urmă că vor pleca în vestul Australiei, nu-i venise să-şi creadă urechilor şi nu mai ştia ce să facă de bucurie. Îngenunchiase de bucurie lîngă pat, mulţumind Cerului şi Sfintei Fecioare. In ajun Mick adusese acasă cincizeci de sovereigni şi iată că astăzi mai venise cu încă vreo cincizeci ; apoi bucuria ei se transformase într-o amarnică bănuială. De unde are banii ? Mik îi spusese că i-a cîştigat mizînd pe un event norocos.

De fapt, Mick încheiase într-adevăr mai multe eventuri cîştigătoare, numai că le încheiase după terminarea curselor. Se-nţelesese cu trei prieteni de-ai lui să-l fure pe John West. După fiecare cursă, Mick controla dacă ultimul cîştigător fusese cuplat cu cîştigătorii din toate cursele anterioare ; în caz că nu, dădea un bilet pentru acest event unuia din prietenii lui.

— Mick ! De unde-ai luat banii ? îl întrebă nevasta, poate pentru a suta oară.

— Ţi-am mai spus că am cîştigat un event ieri şi altul azi! Şi te rog să nu mă mai baţi la cap! Ce eşti tu, judecător de instrucţie? răspunse Mick tăios, ducîndu-se din nou la uşă şi scrutînd întunericul care învăluise casa şi curtea.

— Lua-l-ar maiba de căruţaş. Zicea că la şapte o să fie aici. Golanul! Dacă nu se ţine de cuvînt, pierdem trenul!

„S-ar putea ca John West să controleze foile în seara asta şi-atunci o să mă pomenesc cu el aici, înainte de-a pleca", se gîndea Mick. Roşeaţa-i dispăru din obraz şi se făcuse alb ca varul. Nu mai rămăsese nimic din buna-i dispoziţie; era doar un biet amărît, mort de frică.

— Ai împachetat totul? o întrebă pe nevastă-sa, aşezîndu-se să mănînce. Dar n-avea de loc poftă de mîncare.

— Da, Mick, tot. Dumnezeu ni-i martor că n-avem prea multe de luat! Tăcu şi se porni pe plîns.

— Nu plînge, fetiţa mea! o mîngîie Mick cu o rară gingăşie. Nu mai plînge! Cînd om ajunge în Vest, ai să vezi tu ce bine o să ne meargă. Am auzit că pe-acolo găseşti aur la tot pasul.

— Mi-e teamă, Mick, nu ştiu de ce mi-e teamă. Cum ai făcut rost de bani? Îl apucă de mînă şi el o cuprinse cu braţul, încercînd s-o liniştească, în timp ce copiii se uitau la ei, fără să scoată o vorbă.

— Nu mai plînge, mamă, gunguri unul din copii. Plecăm în vacanţă, şi nu trebuie să plîngi cînd pleci în vacanţă.

Femeia se mai linişti din plîns şi lăsă capul pe umărul lui Mick. Deodată, în tăcerea care se lăsase, dinspre uşa din dos se auzi un glas ameninţător:

— Şi zi, vrei s-o ştergi, hai?

Mick se răsuci în loc. În prag stătea John West, cu faţa severă, umbrită de borul pălăriei.

— Dar... da' de unde, John!

John West făcu un pas înainte şi intră în odaie. Piggy şi Tommy Chiorul îl urmară în tăcere. Se postară în stînga şi în dreapta lui cu mîna pe revolverul din buzunarul hainei.

Intr-o clipită, atmosfera din cameră se schimbă. Doamna O'Connell se ridică, își încheie rochia la piept și strînse copilașul în brațe, cu ochii mari de spaimă. Unul din copii scînci, iar ceilalți priveau fără să-nțeleagă nimic.

Mick simți că i se moaie picioarele.

— Atunci, poate ai de gînd să te culci în curte, hai ?

— N... nu plec, John. Nu...

— N... nu plec, John. Nu... îl îngînă John West. Păi chiar c-ai să pleci, ascultă-mă pe mine. Mai făcu un pas înainte și-l sfredeli pe Mick cu ochii amenințători : Unde-s banii ?

— Ce bani, John ? Știi doar că n-am nicio lețcaie, răspunse Mick cu voce gîtuită. Se sculă greoi de pe scaun și se sprijinii de speteaza lui, cu ochii ațintiți la John West.

— Dă-i încoa. Scoate banii imediat !

— N-am nici un chior, John. De unde să am eu bani ? Doar îmi plătești numai două lire pe săptămînă.

John West înconjură masa, se furișă pe lîngă perete și se opri în fața lui Mick O'Connell care se trăsese înapoi lîngă sobă.

Unul dintre copii începu să plîngă. Doamna O'Connell se ridică și vru să se apropie de el să-l împace. Dar rămase pironită locului, uitîndu-se îngrozită la Tommy Chiorul, care înainta tiptil prin odaie. In lumina slabă și tremurîndă, fața lui părea o mască înfiorătoare. Se scutură de parcă ar fi vrut să-și alunge o nălucire, și începu să-i liniștească pe copii, mai cu seamă pe cel mic, care începuse să scîncească.

— Ți-am spus să scoți banii. Banii pe care i-ai șterpelit aranjînd eventurile. Hai, scoate-i !

Uitîndu-se fără să clipească la omul care-l amenința, Mick scoase doi pumni de bani de aur. John îi luă și-i trecu lui Piggy.

— Numără-i !

Tocmai atunci se auzi zgomotul unei căruțe care trăgea în curte ; apoi o voce groasă strigă ;

— Hei, Mick !

— Aha, vasăzică n-ai de gînd să pleci ? Ei bine, îţi dau douăzeci şi patru de ore ca să dispari din Caringbush şi din Victoria, şi să nu te mai prind pe-aici !

— Nu mai pot pleca, John. Acum nu mai am bani.

— Sînt treizeci şi nouă de lire, John ! îl întrerupse Dick Cauliflower.

— Numai atît ? Trebuie să fie mai mult. Căutaţi-l !

Cei doi aghiotanţi îl înghesuiră pe Mick în colţ, iar John West se trase din calea lor. Îl perchiziţionară cu brutalitate.

— Băieţi, să nu-mi şifonaţi haina, că-i nouă, făcu Mick o încercare disperată de a întoarce totul în glumă.

Deodată doamna O'Connell izbucni :

— Blestemat să fii de dumnezeu şi de Sfînta Fecioară, John West ! Eşti pierzania tuturor care trăiesc în preajma ta ! Şi mai faci pe grozavul ! Dar să te văd cînd nu ai mardeiaşii cu tine !

John West o priponi cu uitătura lui cruntă. Femeia îi înfruntă pentru o clipă privirea, apoi îşi întoarse capul.

— Bărbatu' dumitale e un hoţ şi un pierde-vară, îi aruncă el în obraz.

— Mick, hoţ ? ! Tu l-ai pus să fure !

— Avea şi asta la el, John, spuse Tommy Chiorul, înmînîndu-i lui John West o pungă zornăitoare de pînză.

— Dă-i înainte, diavole. Scotoceşte-l ! Ia-i pe toţi ! Ia-i ! ţipă tot mai tare doamna O'Connell. N-avem nevoie de banii tăi împuţiţi, furaţi de la toţi săracii. Ia-i ! I-ai şi duceţi-vă de-aci, pedepsi-v-ar dumnezeu să vă pedepsească !

Mick observă că vorbele nevestei sale înmuiaseră puţin mînia lui John West.

— Dar cum să plec, John, dacă m-ai scuturat de bani ?

— Dă-i-i înapoi p-ăia treizeci şi nouă, se întoarse John West spre Dick. Dă-i-i hoţului ca să scăpăm de el. Şi străpungîndu-l din nou pe Mick cu privirea-i de oţel strecură printre dinţi : Du-te învîrtindu-te şi să nu te mai prind pe-aici.

Cînd ieşiră tot prin uşa din fund, trecură pe lîngă căruţaşul care începuse să încarce lucrurile. Înainte de a intra în prăvălie o mai auziră pe doamna O'Connell plîngînd în hohote, în timp ce Mick îi spunea căruţaşului: „Mi-a călcat Scaraoţchi casa, însoţit de doi dintre îngerii lui căzuţi în păcat..."

În faţa uşii John spuse celor doi:

— Nu pomeniţi nimic de asta. Aţi înţeles? Nici o vorbă.

John West uită îndată de incidentul cu Mick O'Connell, şi chiar de vizita presupusului spion al poliţiei la biroul de pariuri, pentru că în seara aceea urma să-i facă o vizită lui Nellie Moran, care era singură acasă.

Se găti cu multă grijă şi străbătu strada Jackson aproape tremurînd de dorinţă; dar la fiecare pas simţea cum îi scade încrederea ce-l însufleţise. Ştia că Nellie îl aşteaptă; cînd îi spusese că diseară va trece să-i aducă chiria, ea nu făcuse nici o obiecţie, deşi ştia că maică-sa n-o să fie acasă.

De cîte ori venea să aducă banii pentru chirie, John încerca să facă astfel încît să rămînă singur cu Nellie, dar maică-sa era totdeauna de faţă, foarte amabilă, ce-i drept, dar făcînd cu neputinţă orice gest intim. Ieşise de cinci ori cu Nellie în oraş, dar de fiecare dată doamna Moran îi însoţise.

Din felul cum Nellie îl privea uneori, se convinsese că ea îl iubeşte. De ce atunci nu-i dădea niciodată prilejul să rămînă singuri? Desigur că maică-sa nu-i îngăduia. Nu voia s-o dea după el din cauza biroului de pariuri. De altfel se mutase din casa de lîngă prăvălie: nu-i convenea că o foloseau ei ca portiţă de scăpare. Dar nici destul de mîndră nu era ca să refuze lira pe care i-o dădea lunar.

John West era plin de bani; numai să fi vrut, că putea să ia o fată bogată şi mondenă din Toonak. Banii deschid toate porţile! Dar nu voia el să se însoare cu o fată bogată. Ce nevoie mai avea de avere cînd putea să o facă el singur? Şi apoi, poţi stăpîni o femeie bogată?

Avea însă și un alt motiv, care trăgea mai greu în cumpănă decît toate celelalte : o iubea pe Nellie Moran și era hotărît să se însoare cu ea, cu sau fără voia maică-si. Și iată că de astă dată i se oferea prilejul. Astă-seară, în sfîrșit, avea să fie cu ea ; o s-o sărute și o să-i ceară să se căsătorească cu el.

Nellie Moran îl aștepta. Familia Moran ocupa acum două camere, chiar îndărătul umilei lor prăvălioare de mode, care se afla ceva mai sus pe strada Jackson, aproape de centru. Nellie stătea la foc, cusînd, în bucătăria modestă dar primitoare. După plecarea maică-si, își schimbase rochia și se pieptănase. Era foarte atrăgătoare, cu părul ridicat pe creștet și prins în doi piepteni frumos lucrați. Formele ei pline erau tulburător conturate de corsajul strîmt al rochiei. Inima-i bătea să se spargă în piept, și tot sîngele i se suise în obraz. Are să vină omul cu ochii misterioși și-o să rămînă singură cu el. O înfiora întotdeauna privirea lui pătrunzătoare, de parcă altă pereche de ochi o scrutau dinapoia celorlalți. Cum să-l privești drept în față ? Cum să știi ce gîndește ? De ce simțea în asemenea clipe că-l dorește pe John West, cu toate că maică-sa îi atrăsese de atîtea ori atenția și cu toate că și ea își dădea seama în sinea ei că nu face bine ? Să fie dragostea ? Ori poate că ochii lui o fascinau și o sileau să răspundă chemării lui tăcute ? Dar la urma urmei de ce să nu-l iubească ? E frumos, elegant și bogat. Trupul lui e mlădios și puternic. Și ce-i dacă mintea nu-i dădea ghes ? Sau dacă maică-sa se ferește s-o încurajeze, deși se poartă așa de bine cu el ?

John West o atrăgea, dar în același timp o și respingea pe Nellie Moran. Cîteodată încerca să se convingă că el e visul vieții ei, altcori se temea parcă de el. Ce va fi în seara asta ? Dece nu-i spusese maică-si că John West o să vină în lipsa ei ?

Bănuia că sub timiditatea lui John West se ascunde o forță de neînfrînt. Desigur că în seara asta are s-o dezmierde. Și aștepta de la el cu totul altfel de dezmierdări decît acelea la care se putea aștepta de la singurul ei prieten de pînă atunci, care, fiind un tem-

perament placid, se mulțumea întotdeauna doar cu un sărut la despărțire.

Il aștepta tulburată, înfiorată de teamă și timidă. Cînd auzi scîrțîind portița de lîngă prăvălie, simți că i se oprește inima. Pașii se apropiau, și se auzi o puternică bătaie în ușă. Deschise.

— Ah, bună seara, domnule West, rosti fata cu vocea sugrumată.

— Bună seara, răspunse el scoțîndu-și pălăria.

Nellie se dădu înapoi ca să-i facă loc să intre:

— Te rog, ia loc, aproape îi șopti.

Își puse pălăria pe masă și se așeză, privind-o insistent cu ochii lui de nepătruns. Își scoase portmoneul din buzunar și alese o liră.

— Poftim chiria, întinse el moneda. Fata luă banul de aur, îl puse pe cămin și se așeză în partea cealaltă, lîngă foc. Își reluă lucrul, dar îi tremurau mîinile așa de tare, încît se înțepă cu acul.

— Au! exclamă fără să vrea, uitîndu-se la sîngele care-i înflorise ca o boabă de rubin pe vîrful degetului.

John West se apropie repede de ea, scoțîndu-și batista albă.

— Lasă-mă... se feri Nellie.

John West îi apucă mîna și-i tamponă degetul rănit.

Apropierea ei deșteptă în el o caldă zvîcnire a simțurilor care-i spulberă șovăiala. Dădu drumul batistei, o apucă de umeri și-i strivi buzele cu ale lui.

Nellie încercă să-și recapete răsuflarea. Inima-i bătea să-i spargă coșul pieptului. Simțea cum o dogorăște făptura lui.

În sfîrșit, se smulse din brațele lui vînjoase și se sculă în picioare.

— Nu, domnule West, noi...

— Nu-mi spune domnule West... John! Spune-mi John... Nellie... te iubesc.

O sărută cu furie. La început ea îl respinse, apoi se lăsă moale și răspunse sărutărilor lui pătimașe. O sărută pe gură cu nesaț, apoi pe obraji, pe ochi, pe gît. Pasiunea, stăvilită de atîta vreme, se dezlănțuise.

Începu s-o mîngîie. Mîinile îi alunecau stîngace de-a lungul trupului ei.

— Nu, nu, John, şopti ea stins : dar trupul îi tremura de încordare.

Îşi simţi din nou gura acoperită de buzele lui şi se destinse de tot, răspunzînd patimii.

Tînărul încerca un sentiment complex de nestăvilită dragoste, de posesiune şi dominaţie, de putere.

— Oh, John, nu... murmură ea cînd îşi desprinse buzele.

John îi luă căpşorul în mîini, privindu-i obrajii aprinşi, ochii umezi şi buzele roşii.

— Te iubesc, începu el pe nerăsuflate. Te iubesc, Nellie. Am să-ţi cumpăr bijuterii şi rochii frumoase, o casă mare în care să locuieşti, şi cai de călărie... Şi tu ai să mă iubeşti... Să ne căsătorim, Nellie...

— Oh, John ! Cred că te iubesc. Da, iubitul meu, asta trebuie să fie dragostea !

O îmbrăţişă din nou.

— Da, asta-i dragostea, şopti John sărutînd-o cu furie.

De data asta fata se împotrivi cu hotărîre.

— John ! John, te rog. Nu se cade. Trebuie să aşteptăm. Nu-i bine.

Îşi veni şi el în fire. Îşi atinsese scopul. Se aşeză din nou la locul lui.

— Iartă-mă, bîigui în cele din urmă.

Nellie îşi aranjă părul despletit.

— Iei o ceaşcă de ceai ? îl întrebă apoi, punînd ceainicul pe plită, în mijlocul sobei.

— Da, răspunse John West. O ceaşcă de ceai. Am s-o aştept pe mama ta, să-i cer voie să ne logodim.

Nu primi nici un răspuns. Nellie tremura, gata să leşine. Îi era cu neputinţă să-şi adune gîndurile.

*

Marţea următoare, după masă, în brişca nouă a lui John West, care trecea hurducîndu-se pe strada Jackson, puteau fi văzute trei persoane. John West ţinea hăţurile, aşezat într-un capăt al banchetei, iar

la celălalt capăt şedea doamna West şi plîngea. Bărbatului care şedea între ei nu puteai să-i dai o vîrstă precisă. Hainele-i erau noi şi de bună calitate, dar nu-i veneau bine pe trup. Avea umerii aduşi, şi îşi ţinea capul plecat, aşa încît borurile pălăriei îi ascundeau ochii; în schimb i se vedea mustaţa albă ca de moş. Era Arthur West. Cu doisprezece ani în urmă îl aruncaseră în închisoare, unde lîncezise pînă acum. Chiar în prima săptămînă îl biciuiseră pe spinare cu pisica cu nouă cozi. Fratele lui şi maică-sa veniseră să-l ia de la închisoare şi-acum îl conduceau acasă.

Doamna West se întoarse iarăşi spre Arthur şi luîndu-i mîna într-ale ei, îi vorbi cu blîndeţe:

— Te-întorci acasă, Arthur; şi nu mai pot să-ţi facă nici un rău. Lasă c-o s-avem noi grijă de tine. Repetase de multe ori cuvintele astea. John West însă tăcea mereu, uitîndu-se la drumul care se aşternea în faţă.

Arthur West îşi înălţă capul şi se uită pe rînd la maică-sa şi la fratele său. Ochii îi erau duşi în fundul capului şi se mişcau parcă brusc, ca la păpuşi. Avea ochii plumburii, stinşi. Ghiceai în dosul lor o minte îngheţată de o ură rece, îndreptată împotriva nimănui şi a tuturor. Aceşti ochi plini de ură îi întîlneşti adesea la oamenii care-au fost biciuiţi de alţi oameni, şi care indiferent de ce-au fost mai înainte, sînt oricînd gata să comită crime violente. Arthur West se uită la maică-sa şi la fratele său, apoi plecă fruntea fără să scoată un cuvînt. Faptul că ieşise din închisoare nu însemna încă libertatea pentru el: la poarta puşcăriei se luptase cu el însuşi să nu se repeadă înapoi şi să ceară să-l închidă din nou în celula lui. Se simţea ca un om naufragiat într-o ţară stranie şi duşmănoasă. Urmele biciului nu se şterseseră de pe spinarea lui Arthur West, după cum nu-i dispăruse din minte nici amarnica amintire a biciuirii. Din momentul în care pedeapsa cu moarte îi fusese comutată în doisprezece ani închisoare şi biciuire, nu se mai gîndise la altceva decît la biciuirea care-l aştepta. Uitase şi de ruşinea care-l stăpînise

la amintirea crimei comise. Aveau să-l biciuiască! Îi pierise pofta de mîncare şi căzuse într-o stare de apatie din care nimic nu mai izbutea să-l scoată.

Trecuse atunci prin clipe groaznice. Nu mai fusese în stare să facă nimic altceva decît să stea lungit pe pat, gîndindu-se la teribila încercare prin care avea să treacă. Se temea să adoarmă, pentru că visa că-l lovesc şi se scula urlînd, leoarcă de sudoare şi tremurînd de spaimă. În ajunul zilei cînd urma să fie biciuit, hotărîse chiar să-şi curme zilele. Făcu un ştreang grosolan din pătură, îl trecu în jurul gîtului şi legă celălalt capăt de gratiile celulei. Dar pînă la urmă nu mai avu curaj. Viaţa este un bun prea preţios, chiar şi pentru un om osîndit să primească cincizeci de lovituri de bici.

A doua zi, doi gardieni cu mutre înfricoşătoare veniră să-l ridice. Se-mpleticea şi ei îl sprijineau, în timp ce-şi tîrşea picioarele de plumb de-a lungul coridorului rece, pardosit cu piatră. Dintr-o celulă, o voce cu rezonanţe adînci îi strigă: „Nu-ţi face inimă rea, băiatule, în curînd o să treacă". Arthur West întoarse capul şi se uită la faţa celui care-i vorbise: faţa ultimului om pentru care Arthur West avea să simtă ataşament sau recunoştinţa în toată viaţa lui. Îl duseră la spital, unde un doctor îl examină şi afirmă că era în stare să suporte biciuirea. Apoi îl tîrîră în curte, dezbrăcat pînă la brîu, şi-l legară strîns cu curele de piele pe triunghiul biciuirii.

Ca într-un coşmar, îl auzi pe guvernatorul închisorii citind sentinţa. Apoi se aşternu tăcerea, pentru un răstimp care i se păru o veşnicie, pînă cînd o voce hotărîtă strigă: „Uită-te drept în faţă!... Una!". Prima lovitură parcă-i despicase spatele în două jumătăţi; îl cuprinse o mînie rece: iată că un om putea să-i pricinuiască unui semen al său atîta suferinţă şi atîta umilinţă!

Îşi jură să se răsbune crunt. Loviturile curgeau în ritmul vocii care continua să numere; cu fiecare lovitură corpul lui îşi pierdea din rigiditate, pînă se moleşi de tot; numai curelele îl ţineau să nu se prăbuşească la pămînt, jos, la picioarele călăului.

Apoi nici nu mai simți durerea usturătoare ; simțea vag că sîngele i se prelinge pe spinare și-i picură pe pămînt. Leșină înainte de-a se fi terminat biciuirea. Cînd își veni în fire, era în celula lui țeapăn tot. Împins de o curiozitate bolnăvicioasă, dorea să vadă urmele biciuirii. Își întoarse cu greu capul peste umăr și văzînd că-i numai carne vie, leșină. A doua oară cînd își veni în fire, știa că o prăpastie adîncă îl va despărți de-acum înainte de semenii lui.

Cei doisprezece ani de pușcărie nu îndulciseră ura înverșunată a lui Arthur West. Dimpotrivă. Timpul o infiltrase atît de adînc în sufletul lui, încît nici o putere din lume n-ar fi putut s-o descopere sau s-o înlăture.

Cînd se apropiară de casă, doamna West își dădu seama că Arthur nu se regăsește în această lume.

— Nu te teme, dragul meu. Acum ajungem acasă și-o să te-ngrijim... îi spunea printre suspine.

Ajunseră acasă la căderea nopții. Doamna West își șterse lacrimile și se repezi înăuntru ca să prepare cina — o cină pe care o chibzuise de mult. Se tot învîrtea în jurul mașinii de gătit, dar privirea ei îl căuta mereu numai pe Arthur. Bărbatul ei, apoi și Joe, intrară pe rînd și, foarte stînjeniți, îi strînseră mîna lui Arthur.

Masa servită sărbătorește nu izbuti de loc să aducă buna dispoziție printre ei, cum spera doamna West. Îmbufnarea și amărăciunea lui Arthur aduseseră o atmosferă încărcată, iar aluziile tatălui său că e bine să fii liber și din nou printre ai tăi n-avură nici un răsunet.

După cină cei trei băieți intrară în odaia de la față, unde John West îi explică lui Arthur în amănunțime cum funcționează biroul lui de pariuri ; dar Arthur părea că nu înțelege. Se trîntise pe patul nou, care fusese înghesuit în cameră, și-l asculta pe John. În curînd, conversația începu să lîncezească. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Arthur își mîngîia mustățile albe, apoi trecu mîna prin părul tuns scurt, alb și el ca neaua. Părea că se gîndește la cele auzite de la fratele său. Deodată vorbi :

— Eşti cineva deci. Perfect ! Atunci John, ai să-mi ajuţi să-l scot pe Dick de acolo, nu-i aşa ?

— Cine-i Dick ?

— Dick Bradley, un prieten de-al meu. Păru că reînvie. Cred că-l cunoşti şi tu, a învăţat cu mine la şcoală. O să-l scoatem, nu-i aşa ? Aranjăm noi totul... Să le-arătăm blestemaţilor...

John West rămase uimit de ura sălbatică ce mocnea în vorbele lui.

— Foarte bine, se arătă el de acord. O să-l scoatem. Dar rămînem înţeleşi : lucrezi la mine... Fă ce-ţi spun eu, şi n-o să te mai supere nimeni. Să ştii asta. Vii mîine să-ţi arăt ce-i pe acolo ?

Şi Arthur West răspunse :

— Bine, am să vin, dacă m-ajuţi să-l scot pe Dick Bradley. Vasăzică ne-am înţeles. O să le arătăm noi blestemaţilor !

Se pregătiră de culcare. Fraţii lui băgară de seamă că în timp ce se dezbrăca, Arthur se ferea să i se vadă spatele.

*

Felinarele se aprinseseră pe străzi. John West mîna caii. Lîngă el, pe canapea, şedea Danny Cummin. Dar nu era o simplă plimbare cu brişca, prin oraş. Porniseră cu un scop precis. Cu vreo două săptămîni în urmă într-o sîmbătă, un camion tras de cai trecuse în viteză pe strada Jackson. Cînd cei doi cai se opriră brusc, sforăind, în apropierea magazinului lui Cummin, zece poliţişti şi doi detectivi în civil săriră jos, se repeziră în uliţa din spate şi intrară în curtea depozitului de lemne. In dezordinea care se produse îl arestară pe Boney Bill şi încă pe alţi doi. John West şedea la biroul lui din prăvălie; deodată auzi strigătul de alarmă : „Copoii !“ In cîteva clipe, se şi refugiase în bucătăria unei case de după colţ, unde ajunsese prin tunelul de sub pămînt.

După ce plătiră cauţiunea, David Garside află că spionul e un oarecare Arthur Stacey, care putea fi găsit pe o stradă dosnică din Carlton, unde-l ascunseseră detectivii.

John West şi Daniel Cummin îl vizitaseră pentru prima oară pe Stacey vineri, cam la o săptămînă după razie, şi-i oferiseră zece lire de aur ca să jure în faţa instanţei că nu pusese niciodată piciorul în biroul de pariuri şi că nu declarase niciodată la poliţie acest lucru. Îi dăduseră un aconto de două lire, iar Stacey, care părea înfricoşat rău, rămase să se gîndească. Îl vizitaseră din nou sîmbătă şi duminică, dar nu putuseră scoate de la el nici o făgăduială temeinică. De aceea se îndreptau acum iarăşi spre suburbia Carlton.

Potcoavele cailor răsunau pe drumul pietruit. John West rupse tăcerea care se aşternuse de multă vreme.

— Mie nu-mi place de loc cum se poartă. Cam stă cu fundul în două luntri... Mă tem că pînă la urmă tot pentru poliţie o să lucreze.

— M-da, făcu Danny Cummin; i-e teamă şi de noi, dar se vede treaba că i-o fi teamă şi de poliţie. E şmecher şobolanul, nu poţi să ştii ce zace în el!

— Dac-o încerca să mă tragă pe sfoară, apăi îl pupă mă-sa rece!...

— Într-adevăr n-are nici un rost să-l mai lăsăm să tărăgănească povestea. Trebuie să se hotărască în seara asta.

— Da, şi-o să-i facem vînt de aici. Nu m-ar mira de loc să ne-ntindă o cursă. Aşa că-l trimitem la plimbare, cum am vorbit.

Izbucniră amîndoi în rîs. John West aranjase această „plimbare" cu Tommy Chiorul. Urma ca Tommy să plece cu Stacey în „vilegiatură" la mare, şi acolo, să-l îmbarce cu sila, pe un vapor care pleca în Europa.

În timp ce ei mai rîdeau încă în brişcă, Arthur Stacey, îmbrăcat în nişte haine albastre, foarte uzate, purta o discuţie foarte serioasă cu cei doi tineri detectivi care conduseseră ultima razie, pe nume Williams şi Armfield. Detectivii şedeau pe o sofa veche de piele, iar Stacey se aşezase pe singurul scaun din camera întunecoasă.

— Acum trebuie să pice, se uită Williams la ceas. Era un bărbat înalt şi subţire. Am face mai bine să

ne ascundem. Şi ia seama, să nu mai umbli cu prostii d-astea.

— Pentru numele lui dumnezeu, să nu faceţi zgomot, scînci Stacey. Am auzit că West e întotdeauna înarmat.

— N-o să aibă timp să facă uz de armă, se lăudă Armfield, care era scund şi neînchipuit de gras pentru un detectiv. Şi apoi am vrut să-ţi dăm un revolver, de ce nu l-ai luat! Nu uita: noi sîntem afară şi ascultăm prin geamul spart al ferestrei.

— Ţine bine minte ce ţi-am spus, adăugă Williams; lasă-te mai greu, ca să putem scrie tot ce vorbiţi. Avem nevoie de dovezi. Dacă o scrînteşti, e vai de pielea ta!

Detectivii ieşiră pe uşa din dos şi se instalară sub fereastră.

După cîteva minute se auzi o bătaie în uşa din faţă. Arthur Stacey, cu inima cît un purice, se duse să deschidă. Apăsă pe clanţă şi cînd uşa scîrţîi, se trase la o parte, ferindu-se de parcă s-ar fi temut că reprezentantul biroului de pariuri din strada Jackson, pe care îl aştepta să intre, o să intre mînios şi-o să-l şi poconească în cap. Dar se trezi faţă-n faţă cu inofensivul şi jovialul Daniel Cummin.

— Hai, nu ieşi puţin pînă afară? John West aşteaptă cu brişca în stradă.

— Nu, nu pot să ies, mi-e rău. Atîta sînge rău mi-a făcut afacerea asta că m-am îmbolnăvit. Uite, zac aici ca un cîine. Înfăţişarea jalnică a lui Stacey nu-i dezminţea de loc vorbele.

Cummin şovăi o clipă, apoi dispăru şi se-ntoarse peste cîteva clipe cu John West. Stacey îl conduse în odaia mare, foarte sărăcăcios mobilată, unde toţi trei se aşezară la lumina tremurîndă a unei lămpi cu gaz. John West şi Cummin se aşezară pe sofa, unde stătuseră şi detectivii, iar Stacey îşi reluă locul.

Uitîndu-se cu grijă în jur, John West îl întrebă:

— Au mai fost de-atunci?

— Au fost noaptea trecută. Le-am declarat că tot ce am de spus, am să spun la bară.

— Foarte bine ai făcut, interveni Cummin. Du-i de nas pe blestemații ăia.

— Arăți prost, să știi. Ți-ar prinde bine acum o plimbare pe malul mării. Nu vrei să mergi la Queenscliff pînă după judecată? Îți plătesc eu toate cheltuielile.

— Nu pot să plec. Cum să plec? Mi-aș aprinde paie-n cap!

— Ei, ai aflat dacă mai sînt și alți martori? întrebă John West, uitîndu-se bănuitor la Stacey.

— Nu. E greu. E tare greu.

— Mai încearcă. E foarte important... Că degeaba spui tu tot ce trebuie, dacă depune altcineva împotriva noastră.

Stacey se uită plin de îngrijorare spre fereastră, unde detectivii culcați pe burtă în întuneric încercau să noteze tot ce auzeau. John West și Cummin erau numai ochi, detectivii numai urechi, iar Stacey, lac de apă, își frămînta mîinile. Se făcuse și mai mic de teamă și neliniște.

Apoi John West se aplecă spre el cu un aer foarte serios:

— Uite ce-ai de făcut. Cînd ai să fii la bară, să juri că n-ai pus niciodată piciorul în curtea biroului de pariuri; în orice caz ei n-au cum dovedi că ai fost — și mai spui că n-ai dat nici o declarație. N-au cum să te sucească la bară; ești doar un martor clasa-ntîia. Complimentul pregătit dinainte n-avu nici un efect asupra lui Stacey, care era mult prea speriat că să aprecieze această laudă adusă meseriei lui de spion. O să-l încuiăm rău pe Williams, nu-i așa?

— M-da, bîigui Stacey.

— Ia bine seama. Spui că n-ai călcat pe-acolo, și că n-ai făcut nici o declarație. Tichetele să spui că le-ai luat de la un băiat care stătea la colțul străzii Jackson cu strada Silver. Dacă te-ntreabă ce băiat, spune că-i zicea Joe și că ți-a spus că tichetul e cîștigător. Spune că i-ai dat un șiling pe cuponul acela și că apoi te-ai dus la depozit unde-ți spusese că poți să încasezi banii. Ai să declari că la poarta

depozitului de lemne era un tînăr care ţi-a spus: „Aici nu-i nici un birou de pariuri". Să ştii că tînărul de care-o să pomeneşti o să fie în sală; aşa încît poţi să spui: „Da, el e". De-o fi să te-ntrebe dacă erau clienţi în curte, să răspunzi: „Da, erau vreo doi-trei, care cumpărau lemne". Cînd o să te-ntrebe la bară, să spui că te-ai înfuriat că nu-ţi luaseşi banii şi că d-aia te-ai dus şi i-ai dat tichetele lui Williams şi ai făcut o declaraţie în faţa lui; da' să juri că declaraţia a fost falsă.

— Şi ce-mi dai pentru asta?

— Ţi-am mai spus, îi răspunse John West. Zece piese dacă juri bine şi douăzeci dacă-mi scapi oamenii.

— Nu crezi că asta face mai mult?

— Da' de unde! Parcă mare lucru ai de spus? E foarte uşor.

„De ce n-or fi intrînd" se gîndea Stacey.

— Pînă acum n-am văzut decît două lire, cînd îmi dai restul?

— Eu sînt om de cuvînt, se aprinse John West. Poţi să ai încredere în mine. Toată lumea mă cunoaşte. Ţi-am spus că-ţi dau zece piese dacă spui aşa, şi douăzeci dacă-mi scapi oamenii. Vîrî mîna în buzunarul pantalonilor şi scoţînd şase lire, i le dădu lui Stacey deşi avusese intenţia să i le dea numai după ce omul îşi va fi dovedit „buna credinţă", în faţa instanţei.

— Mai ia şase, dar restul ţi-l dau după ce se termină procesul.

Stacey luă banii iar John West şi Cummin se pregăteau să plece.

— Şi-o să-ţi mai pice şi alţii, îi făgădui John West. Numai să fii băiat de treabă. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus. Mai trecem mîine seara pe aici, ca să-ţi aducem ultimele instrucţiuni.

În acel moment, fereastra se dădu de perete şi detectivul Williams, cu revolverul îndreptat spre ei, sări în odaie urmat de Armfield.

— N-o să mai treceţi, nici mîine seara, nici în altă seară. Sînteţi arestaţi amîndoi!

Mai înainte ca cei doi vizitatori, năuciți, să facă vreun gest, cei doi detectivi le puseră cătușe la mînă.

— Ce-nseamnă asta ? De ce mă arestați ? întrebă John West, tulburat.

— Pentru tentativă de corupție. Ai vrut să-l convingi pe Arthur Stacey să jure fals. Am fost aici afară, și am auzit tot ce-ați vorbit. S-a zis cu tine, John West. Pușcăria o să vă mănînce pe amîndoi. Cel puțin cinci ani o să luați.

John West își zmuci mîinile în cătușe.

— O să mi-o plătești, Stacey, cîine blestemat ! O să mi-o plătești !

— N-o să plătească nimeni, numai tu o să plătești, rînji Williams. Dă-mi banii, Stacey, iar voi doi, urmați-mă.

John West și Cummin se supuseră liniștiți. Ieșiră împreună cu detectivii, lăsîndu-l pe Stacey să petreacă încă o noapte de chin. Brișca lui John West îi duse pe toți patru la postul de poliție din Carlton.

Curînd după miezul nopții, doamna West se trezi speriată din somn. Auzi o bătaie puternică în poartă.

— Cine-i ? strigă ea, ridicîndu-se în capul oaselor.

— Poliția. Deschideți !

Sări din pat și își aruncă o haină veche peste cămașa de noapte. Bărbatul ei se mișcă, se frecă la ochi, și se sculă și el.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă somnoros.

— Poliția ! Doamne ajută-ne...

Joe veni din camera de la față, dar ea îl trimise înapoi să se culce și se duse să deschidă. Se întoarse după cîteva clipe și-i spuse bărbatului ei :

— L-au arestat pe John și pe tînărul Cummin, secretarul avocatului. Cic-ar fi încercat să mituiască un martor. Trebuie să te duci chiar acum la Carlton să plătești cauțiunea. Banii sînt în dormitor. Doamne, doamne, îndură-te de noi.

Vorbea pe un ton resemnat, de parcă ar fi discutat despre moartea unui om care zăcuse multă vreme.

Domnul West se sculă din pat, trase o duș că din

sticla de vin care se afla pe noptieră şi fără să spună un cuvînt începu să se îmbrace. In ultima vreme pornise, cum s-ar spune, pe calea cea bună ; spera că în felul acesta îşi va atrage bunăvoinţa fiului său, căruia îi mergea atît de bine.

— M-am rugat de Sfînta Fecioară să ne scape de necazurile astea !... Of, doamne, doamne ! De-abia a ieşit bietul Arthur, şi acum o să intre John la închisoare. De ce, de ce nu termină o dată ?

— N-o să-l bage niciodată pe John la puşcărie ; e prea deştept.

— Dar de data asta nu-i de glumit ! Ce ne facem dacă îl închide ? Nu mai vreau să-mi fac sînge rău şi să plîng la poarta închisorii... Destul l-am plîns doisprezece ani pe Arty...

— Nu-ţi mai face griji, femeie. Pe John n-o să-l bage la închisoare. Are prea multă trecere. Peste un ceas vin cu el acasă. Pentru numele lui dumnezeu, nu mai plînge.

După plecarea lui, doamna West se trînti peste plapumă, aşa cum era îmbrăcată, cu haina peste cămaşa de noapte. Începu să plîngă. Izbutise, în ultima vreme, să nu-şi mai facă sînge rău din pricina ocupaţiei lui John. Acuma încerca din răsputeri să se-ndîrjească împotriva poliţiei. Ce au cu băieţii ei ? De ce îi persecută ? Dar un gînd chinuitor îi sfredelea mereu creierii. Dar şi băieţii ei ! De ce se tot învîrtesc pe drumurile care duc la puşcărie ?

Doamna West era albită de griji. N-avea decît cincizeci şi cinci de ani, dar părea mai bătrînă, şi se simţea chiar îmbătrînită. O lună de griji şi de sărăcie lasă urme mult mai adînci asupra trupului şi spiritului omenesc decît un an de fericire. Şi ea se zbătuse ani de zile în griji şi sărăcie. Plîngea fără zgomot, vărsînd şiroaie de lacrimi, ca omul care caută în zadar o uşurare în plîns. Şi plînse aşa pînă spre dimineaţă, cînd bărbatul ei se întoarse acasă cu John.

— John ! John, dragul meu ! Ce s-a întîmplat ? întrebă ea încet. Din odaia băieţilor, John îi răspunse :

— O să fie bine, mamă. Culcă-te că-i tîrziu.

Dar cum ar fi putut să doarmă? Muncită de temeri şi gînduri amare, plînse într-una pînă se lumină de ziuă.

Nici de John West nu se lipi somnul; cînd se gîndea cu groază c-ar putea să înfunde puşcăria, cînd îşi scotocea mintea să vadă dacă nu găseşte vreo portiţă de scăpare. Ca toţi oamenii care trăiesc înafara legii, îi dispreţuia pe spionii poliţiei, dar se şi temea de ei. Pentru el, Arthur Stacey era cel mai josnic individ. Stacey trebuia să plătească pentru trădare, trebuia să fie înfrînt şi pedepsit. Cînd se lumină de ziuă, era stăpînit de o dorinţă sălbatecă de răzbunare împotriva lui Stacey.

Se sculă, îşi bău cafeaua fără să scoată o vorbă, şi plecă. Arty îl însoţi pînă la poartă. De la eliberarea lui nu se încumetase niciodată să iasă mai departe.

— Ce e John? ce s-a întîmplat? Pot să-ţi fiu de vreun ajutor?

— Ne-au înhăţat ca pe nişte fraieri, pe mine şi pe Cummin de la biroul de avocatură (ştii că-i văr cu noi) pentru că am încercat să-l mituim pe scîrba ceea de codoş, care a pariat la birou înainte de razie.

— Ştii, s-ar putea să te-nchidă pentru asta... spuse Arthur. Şi ăsta o să fie principalul martor împotriva voastră şi împotriva băieţilor care-au fost prinşi la razie, nu-i aşa?

— Mai mult ca sigur.

Arthur West rămase cu privirile pierdute în gol, meditînd asupra problemei. Era în cămaşă. Părul lui alb începuse să crească; încerca să şi-l pieptene peste cap, dar îi stătea ţepos în sus. Îşi mîngîie, dus pe gînduri, mustaţa înmuiată parcă în lapte, apoi spuse cu hotărîre:

— De ce nu-i faci de petrecanie? Morţii îşi ţin pliscul.

John West tresări, apoi se uită la el:

— Las' că scăpăm noi de bucluc şi fără asta. Încercă să pară nepăsător. Mă duc la Garside, avocatul meu, să văd ce spune şi el. Îi plăcea foarte mult

să vorbească de „avocatul lui". Spune-i te rog, mamii că mă-ntorc la prînz.

Se duse în oraș și-l găsi pe Garside la birou. Citea ziarele de dimineață.

— Ei, domnule West, de astă dată am pățit-o, îi spuse Garside în loc de bună dimineața. Intotdeauna cînd vorbea cu clienții, spunea așa: „Am pățit-o", ori „cîștigăm sigur procesul ăsta", „o să facem, o să dregem"... Băgase de seamă că asta le mărea încrederea în el.

— Am aflat totul din ziare. Nu te supăra, dar foarte neîndemînatic ai procedat... cît se poate de neîndemînatic! Cum de nu ți-ai dat seama că-ți întind o cursă? Acum trebuie neapărat să-l vezi din nou pe Stacey și să aranjezi ceva cu el. Altfel...

— Cam greu. Unde să-l mai găsesc?...

— Fă ce știi, dar pune mîna pe el. Altminteri, tare mă tem că și dumneata și cel mai bun funcționar din biroul meu o să fiți oaspeții maiestății sale, poate chiar pe cinci ani.

— Dar spuneați c-aveți trecere la magistrați?

— Am, sigur că am, domnule West, dar de data asta vom avea de-a face cu un altfel de judecător, răspunse Garside. Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin odaie.

— Cazul acesta o să treacă de la judecătoria Carlton la Curtea supremă de justiție. La judecătorii de acolo nu prea merge. Sînt mai puțini și mai bine plătiți. S-ar putea totuși să aranjăm ceva, dacă avem norocul să dăm peste un om binevoitor. In acest caz onorariul meu va trebui considerabil sporit — mai mult decît în cazul unui magistrat obișnuit.

Vocea lui urca și cobora cu mlădieri plăcute.

— Dar, domnule West — își înălță el sprîncenele — chiar dacă dăm peste un judecător binevoitor, trebuie să-i ușurăm sarcina. N-o să riște nimeni să se expună unui scandal. Sigur, domnule West, că prefer un proces în care toți își iau rolul în serios: judecătorul, poliția, martorii și dacă este cazul, chiar și juriul. Atunci poți într-adevăr să-ți desfășori forța. Acolo se dă o mare bătălie tactică, în cursul căreia avo-

catul poate să-şi arate talentul oratoric şi toată subtilitatea. Ah! Ce n-aş da ca toate procesele să fie aşa? Dădu din cap cu tristeţe. Ce să-i faci, asta-i meseria mea. Trebuie să sfidez legea, pentru clienţii mei. Dar m-am cam depărtat de subiect. Vezi dumneata, tinere, chiar dacă judecătorul se arată — să zicem — binevoitor, tot trebuie să dai ochi din nou cu Arthur Stacey.

— Şi dacă dau ochi cu el, ce fac? Parcă nu poate să ne vîndă din nou!

— Domnule West, nu trebuie să priveşti lucrurile aşa. De ce primeşte un om să facă pe codoşul? Pentru că se teme de poliţie. Ce-i drept, mai ciupeşte el ceva de la poliţie, dar nu numai pentru banii ăştia, riscă atîta, ci pentru că i-e frică să nu-l aresteze din nou. Şi, domnule West, aşa cum amicul Stacey a fost intimidat sau cumpărat de poliţie, ar putea să fie intimidat sau cumpărat de dumneata. Omul ăsta e de vînzare. Şi-i va cînta în strună celui care-i oferă mai mult, şi celui de care i-e frică mai tare. Garside oftă din adînc. Uneori, domnule West, mă gîndesc cu milă la oamenii de teapa lui Stacey. Asta nu-nseamnă că sentimentele ar avea vreo legătură cu afacerile. Sînt deci de părere să-i dai de urmă lui Stacey, şi dacă nu izbuteşti să-l mituieşti, atunci intimidează-l.

— Să-l întimidez? Îl omor pe cîinele ăsta spurcat! izbucni John West cu sălbăticie. Garside îl privi ironic. „Ai fi în stare s-o faci şi pe asta", gîndi în sinea lui.

— Dar cum să dau de el? Doar să-i urmărim pe detectivi...

— O idee foarte bună, domnule West. O să-ţi caut chiar acum adresa unuia din cei doi bravi detectivi. Cu o mişcare graţioasă Garside puse mîna pe telefon.

În dimineaţa aceea cei doi detectivi care îi amărau zilele lui John West se sculară cu noaptea-n cap. Armfield şi Williams, unul rotofei şi celălalt lung, se înrolaseră în poliţie cu un an în urmă, la cererea prefectului de poliţie; deşi era un bătrînel încuiat, prefectul de poliţie îşi dădu seama că nu se putea bizui

aproape pe nici unul dintre detectivii săi. De aceea îi angajase pe cei doi, ca să lucreze direct sub ordinele lui. Le ceru de la început să păstreze secretul, mai cu seamă față de anumiți colegi. Cînd plîngerile împotriva patimei jocului în Carringsbush și în alte părți deveniră prea insistente, prefectul le dădu sarcina să facă o descindere la biroul de pariuri.

David Garside obținu eliberarea pe cauțiune a celor trei funcționari ai lui John, prinși în timpul raziei ; și mai izbuti să amîne cu o lună data procesului. Cazul John West-Cummin urma să fie judecat săptămîna viitoare.

Williams și Armfield, oameni cinstiți, socoteau că trebuie să-și îndeplinească misiunea fără teamă, și fără să facă nimănui favoruri. După arestarea lui John West și a lui Cummin, îl mutaseră pe Stacey într-o casă liberă, aproape de fosta lui locuință. Nu mai știa nimeni altcineva unde se află, înafară de prefectul poliției și de cei cîțiva agenți demni de încredere care-l păzeau zi și noapte. Deoarece Stacey era cam greu de cap, îi scriseseră declarația pe care urma s-o facă la judecată, și el se străduia s-o învețe pe dinafară. De fapt, prostia nu era singurul lui cusur, Stacey era și fricos de moarte, iar acum — mai mult ca oricînd — era atît de paralizat de spaimă, încît detectivii se temeau că dacă nu se va începe în curînd judecarea procesului n-o să mai fie în stare să depună ca martor.

Cînd dădură colțul străzii unde locuia Stacey, tocmai se lumina de ziuă. Auziră droșca unui lăptar care intrase pe stradă și zăngănitul garniților și al cănilor cu care lăptarul intra din curte în curte.

De odată Williams se uită în jos la colegul lui, rotund ca un butoi :

— A intrat lăptarul și la Stacey ori mi s-a părut mie ? Stacey doar n-are nevoie de lapte ! Îi aducem noi de mîncare, și măcar de-ar mînca tot ce-i aducem.

— Ciudat. Și totuși a intrat acolo. Ce face agentul de la poartă ?

Grăbiră pasul.

Stacey se trezise şi el foarte devreme. Stătea trîntit în pat şi asculta speriat nişte zgomote uşoare ce se auzeau din pod şi dintr-un colţ al odăii. Dar nu erau decît şoareci ori poate şobolani. Se simţea sfîrşit şi înspăimîntat, blestema ziua cînd devenise informatorul poliţiei. Deodată auzi o bătaie la uşă şi o voce înăbuşită care întrebă :

— Eşti aici, Stacey ?

Stacey tremura în pat, dar nu răspunse. Auzi din nou bătaia în uşă şi glasul care îl chema pe nume ; urmă o tăcere apoi auzi un fîşîit ca şi cum cineva ar fi împins o hîrtie pe sub uşă. Auzi apoi în curte paşi grăbiţi coborînd spre poartă. Se sculă din pat şi cu mîinile tremurînde aprinse lampa. Aruncă o privire pe geam şi văzu un lăptar care ieşea în fugă. Tocmai trecea pe lîngă agentul care nu bănuise nimic, cînd sosiră şi detectivii. Auzi că detectivii îl întrebau ceva pe lăptar ; dar acesta nu-i luă în seamă ; sări în căruţă şi dădu bice cailor. Stacey se apropie de uşă cu lampa-n mînă. Văzu o hîrtiuţă şi o ridică de jos.

Cînd detectivii intrară în casă, îl găsiră pe Stacey în picioare lîngă pat, şi tremurînd ca o frunză. Cămaşa de noapte murdară atîrna pe el ca o zdreanţă, iar ochii îi erau duşi în fundul capului.

— Cine a fost ? întrebă Armfield.

— N-nu, nu ştiu. Am auzit bătînd. M-am dat jos din pat, dar se căraseră.

— Şi ce-ascunzi la spate ?

— N-nimic.

— Hai, dă-ncoace, se răsti Williams la el. Ce-ai în mînă ?

Stacey se dădu puţin înapoi şi se aşeză pe marginea patului.

— Nimic. Doar o bucăţică de hîrtie.

— Dă-o-ncoa' ! Williams se apropie de el şi aplecîndu-se se uită ce ascundea la spatele lui.

Şovăind, Stacey îi dădu petecul de hîrtie. Williams apropie biletul de lampă şi citi cîteva cuvinte mîzgălite cu creionul : *„Ia seama, dacă depui contra lui John West, o să-ţi pară rău"*.

— Du-te și spune agentului să nu mai lase pe nimeni să intre înăuntru, îl trimise Williams pe Armfield.

— Cine a fost ? îl întrebă Stacey cu glas stins.

— Nu știu. Nu l-am văzut. De fapt, Williams mințea. Văzuse fața lăptarului ; avea o înfățișare înfiorătoare, cu o cicatrice roșie în locul unuia din ochi. Îmbracă-te, adaugă Williams. Atunci observă că Stacey, care se vărîse din nou în așternut, era scuturat de un tremur convulsiv ; îi clănțăneau dinții și un sunet prelung ca un vaiet îi ieșea din gură.

— Vino-ți în fire, omule. Hai, că-ți aprind focul, și-ți fac niște ochiuri cu slănină. Dar pentru numele lui dumnezeu, să mănînci, că de-o săptămînă n-ai pus nimic în gură.

Cînd John West îi spusese lui David Garside c-o să-l omoare pe Stacey, vorbise cu patimă, ca să-și mai deșerte și el năduful ; niciodată însă nu-i trecuse prin minte să facă una ca asta. Dar pe măsură ce se apropia ziua procesului, gîndul acesta începu să-l chinuiască. Interesele celorlalți, ba chiar și viața lor, nu contau la el decît în măsura în care contribuiau la satisfacerea intereselor lui. La început îl surprinse faptul că se putea gîndi cu sînge rece să ucidă un om, așa cum ar fi suflat într-o lumînare. Această hotărîre îi mai potolea însă ura care fierbea în el. Ca păcătosul care se simte împăcat sufletește cînd a luat hotărîrea să se spovedească, și John West se mai liniștea puțin cînd plănuia cum să se răzbune pe aceia care-l înfruntau.

N-avea de gînd să-l omoare pe Stacey cu mîna lui ; violența-n sine îl umplea de groază. Dar nici n-avea nevoie s-o facă. Destui dintre „băieții" ce stăteau la ordinele lui erau oricînd gata să-l scape de Stacey. Piggy, de pildă ; și Tommy Chiorul și Urangutanul, ba chiar și Arty ; era convins că Arty nu aruncase doar o vorbă-n vînt cînd se oferise să-l omoare pe Stacey.

Dar după vizita îndrăzneață a „lăptarului", detectivii îl mutaseră din nou pe Stacey și nu mai puteau

să-i dea de urmă. Dacă Garside nu izbutea să-l influenţeze pe judecător, sau dacă nu se întîmpla o adevărată „minune judiciară" — din fericire Garside îl asigurase că acest lucru nu era exclus — John West era sortit ruinii şi închisorii.

Ştia că Nellie Moran şi mama ei se îngroziseră aflînd că fusese arestat sub o acuzaţie atît de gravă. „Bine că am convins-o mai înainte pe bătrînă să-şi dea consimţimîntul la logodnă", gîndea în sinea lui, în timp ce se ducea să le facă o vizită, în ajunul procesului. De cînd fusese arestat, Nellie părea că se teme de el. Dar nici ea nici maică-sa nu-şi exprimaseră intenţia de a rupe logodna. Cu toate acestea, doamna Moran îi urmărea ca o umbră oriunde se duceau, şi în rarele ocazii cînd rămîneau singuri, Nellie nu se mai arăta atît de pătimaşă ca prima oară : „Nu se poate să mergem prea departe, îi spunea ea răspunzîndu-i cu răceală la sărutările lui fierbinţi. Cădem în păcat!"

Această opreliştе îl întărîta la culme şi se jură să înfrîngă obiecţiile doamnei Moran împotriva „logodnelor prea scurte" şi s-o aducă pe Nellie în patul său.

Le găsi în bucătărie. Doamna Moran călca. Auzind clopoţelul de la uşă prăvăliei, Nellie se duse să deschidă.

— Cum stai cu încurcăturile dumitale ? îl întrebă doamna Moran. Ii cam dai de lucru îngerului dumitale păzitor.

— Eu sînt îngerul meu păzitor, ripostă el.

— Vai de mine, necredincios mai eşti ! Ei, dar ce-ai făcut cu nepricopsitul ăla de Stacey ?

— N-am făcut nimic. Nu-i chip să mă apropii de el.

— Ştii ce mă gîndesc... o fi catolic ? întrebă doamna Moran pe gînduri, apoi adăugă cu tărie : Să mă ierte dumnezeu, dar...

John West se ridică brusc.

— Ce-ar fi să fie catolic ? S-ar putea. Nu m-am gîndit niciodată la asta.

Doamna Moran urmă, văzînd că-l interesa subiectul :

— Noi, catolicii, ar trebui să fim strîns uniţi, să ne ajutăm unii pe alţii. Şi dacă Stacey e catolic, trimite-i

vorbă printr-un preot şi-atunci, mai ştii ? poate renunţă la toată povestea asta...

— Tot ce se poate, răspunse John West. „Catolic ori nu, gîndi în sine, un preot e singura persoană care-ar putea să se apropie de el, dacă aş putea convinge pe careva să joace rolul ăsta."

John West nu se pricepea aproape de loc la preoţi. Îi considera ca făcînd parte dintr-o altă lume. Avea pentru ei, într-adevăr, veneraţie şi teamă, dar spre marea dezamăgire a lui Nellie şi a maică-si, nu se putuse hotărî să se spovedească. Cunoştea un singur preot, pe bătrînul Logan, parohul din Carringbush, care îi arăta mult respect şi storcea adeseori bani de la el, pentru operele de binefacere ale bisericii.

Doamna Moran se opri şi punînd fierul de călcat pe suport, se întoarse spre John.

— Eu, ştii cred, sînt preşedinta „Asociaţiei femeilor catolice". Sînt prietenă chiar şi cu arhiepiscopul din Ballarat, care-a fost preot aici în Carringbush. Şi părintele Logan vine deseori pe la noi să ia o ceaşcă de ceai cu Nellie şi cu mine. Spuse toate astea foarte mîndră, apoi continuă cu tonul unei persoane care după o matură chibzuinţă ajunsese la o hotărîre îndoielnică : Părintele Logan mi-e bun prieten şi, din întîmplare, e prieten şi cu părintele Carroll, parohul din Carlton. Iar părintele Carroll, să nu-mi fie cu păcat, are şi el metehnele lui : îi cam place să bea şi să joace din cînd în cînd la curse ; altminterea, e omul lui dumnezeu. Dac-ai vorbi cu părintele Logan şi el ar vorbi cu părintele Carroll şi părintele Carroll ar vorbi cu Stacey, mai ştii, poate că lucrurile s-ar aranja. S-ar putea ca Stacey să fie catolic... dumnezeu să mă ierte !...

John West plecă îndată să-l viziteze pe părintele Logan, la cancelaria bisericii.

A doua zi după amiază, Arthur Stacey rămase cu gura căscată, cînd unul din agenţii care stăteau de veghe în preajma lui apăru în uşă cu un preot gras,

între două vîrste. După ce îl pofti înăuntru, agentul se retrase foarte respectuos.

— Dumnezeu să te aibe în paza lui, fiule. Eu sînt preotul Carroll. Am aflat că ai fost botezat în legea bisericii noastre, şi de aceea am fost autorizat să te văd, pentru cazul că ai avea nevoie de sfaturi ori de ajutorul preoţesc.

Stacey se aşează pe pat şi-i oferi preotului, care se aşează greoi, singurul scaun din odaie. Deşi Stacey era departe de a fi credincios, totuşi prezenţa unui om cu gulerul întors la spate era pentru el o încercare.

— N-nu, părinte. Mă simt foarte bine. Mulţumesc totuşi că te-ai gîndit să vii să mă vezi, spuse el, dar cuvintele lui erau desminţite de înfăţişarea lui jalnică.

— De mulţi ani nu ţi-ai mai îndeplinit obligaţiile. Dumnezeu să-ţi ierte păcatele! Am aflat însă că aparţii totuşi bisericii noastre.

— E-adevărat, părinte, recunoscu Stacey. Dar după ce scap din boclucul ăsta, am de gînd să mă duc din nou la biserică şi să mă-mpărtăşesc cu sfintele taine.

— Dumnezeu să te binecuvinteze, fiule, răspunse preotul înălţînd privirile spre cer, mulţumindu-i parcă domnului pentru că un păcătos rătăcit era pe cale să se pocăiască. Şi pentru că veni vorba de... boclucul ăsta; ştiai că John West şi Cummin aparţin şi ei bisericii noastre?

— Nu, n-am ştiut, zău că n-am ştiut, părinte.

Preotul se uită furiş peste umăr, apoi continuă vorbind mai încet:

— Şi-apoi ştii, fiule, că cei doi detectivi care te-au băgat în pacostea asta sînt protestanţi, franomasoni?

— N-nu, n-am ştiut.

— Ei vezi! Da, fiule, sînt nişte laşi şi nişte... Şi te rog să-mi spui, nu-i păcat să-i ajuţi pe protestanţii ăştia să le facă atîtea neajunsuri bieţilor băieţi, tînărul West şi lui Cummin, care sînt amîndoi catolici?

— Păi, nu m-am gîndit niciodată la lucrurile astea, părinte.

— Chiar așa, fiule. De multe ori acționăm fără să ne gîndim. Dar acuma că știi, desigur că ai să-ți faci datoria. Să nu recunoști nimic din ce ai declarat, și să dezminți totul în fața instanței. Poți să dai astfel o mînă de ajutor unor catolici credincioși, ca să poată scăpa, cu voia lui dumnezeu, dintr-o atît de grea încurcătură.

— Dar la judecată trebuie să jur. Cum să jur fals, părinte? Doar e păcat să minți!

— Nu, fiule. Nu-i nevoie să minți. Spune numai că întreaga poveste e o înscenare împotriva lui West și a lui Cummin; de altfel, martor mi-e domnul, așa și este. Să nu spui nimic altceva. Și asta nu-i minciună.

— Dar dacă o întorc acuma, părinte, sigur că dau de bucluc?

— Nu, n-ai să dai de nici un bucluc, fiule. Am eu grijă de asta, se cam pripi părintele Carroll să făgăduiască. Întreprinderea lui John West nu e de fapt necinstită; ar trebui să fie legalizată. În schimb ei, păcătoșii, cum știi, au zăpăcit toată lumea cu raziile și mărtorii lor.

— Sînteți sigur că nu intru mesa, dacă o întorc?

— Cît se poate de sigur, fiule. Cum ți-am mai spus, n-ai altceva de făcut decît să spui că totul a fost o înscenare împotriva lui West și a lui Cummin.

— Bine, părinte, așa am să fac. Și dacă-i vorba pe-așa, am să spun că totul n-a fost decît o înscenare împotriva lui West, a lui Cummin și a mea.

În timp ce părintele Carroll se-ndrepta spre ușă, Stacey se ridică și-l apucă de braț:

— West știe unde sînt?

— Dacă faci ce-ți spun, n-o să pățești nimica, îl liniști preotul.

— Așa am să fac, părinte. Spune-i lui West c-o să jur așa cum trebuie.

Și într-adevăr, Arthur Stacey „jură așa cum trebuia." În cursul audierii preliminare, la judecătoria din Carllon, nici nu se prezentă bine la bară că și începu să strige:

— Asta-i numai o înscenare împotriva domnului West, a celuilalt tip şi a mea. Nu-i nimic adevărat.

După o audiere sumară, cazul fu trimis în judecata Curţii supreme. David Garside se dovedi într-o formă splendidă... Sala gemea de lume. Veniseră sumedenie de clienţi ai biroului de pariuri, atraşi mai cu seamă de făgăduiala lui West „c-o să le facă una copoilor, să-l ţină minte". Garside îi distra copios. Refuzase peste douăzeci de oameni, mai înainte ca juriul să poată fi format. Mergea cu paşi apăsaţi, gesticula de-i tremura peruca, gata-gata să-i cadă, şi declama ca un actor într-o piesă de Shakespeare. Luă contrainterogatoriul lui Williams şi lui Armfield, cu toată dibăcia şi lipsa de scrupule de care era în stare.

În curînd detectivii, lipsiţi de experienţă, începură să se contrazică între ei. Îi făcu pe Armfield să declare că notase totul în amănunt, pe cînd stăteau afară în întuneric şi ascultau cum acuzaţii îl mituiau pe Stacey, deşi numai cu o jumătate de oră mai înainte, Williams afirmase că abia pe urmă a consemnat, cu oarecare aproximaţie ceea ce se vorbise atunci. Garside se-ntoarse triumfător către judecător, strigîndu-i : „Rog pe înălţimea voastră să constate că aceşti martori se contrazic". De fapt nici nu mai era nevoie s-o roage pe înălţimea sa, pentru că înălţimea sa îi făgăduise mai de mult lui David Garside că o să facă tot posibilul să influenţeze juriul, cu condiţia ca depoziţia să nu fie prea categoric împotriva acuzaţilor. În schimb, urma să primească patru sute de sovereigni.

John West stătea pe banca acuzaţilor alături de Danny Cummin. Singura lui preocupare era juriul. Garside îl asigurase că le citeşte juraţilor şi gîndurile, şi că după ce „îi avea el la mînă", ar fi fost gata toţi să revizuiască şi procesul lui Deeming, vestitul criminal. John West nu-şi luă ochii de la cei doisprezece oameni, aşezaţi pe două rînduri, care urmăreau dezbaterile. „Oare n-ar putea totuşi, se gîndea el, să cumpere vreo doi-trei ?"

Cînd îi veni rîndul, Arthur Stacey se înfăţişă la bară, şi după ce repetă jurămîntul, declară răspicat:

— Totul nu-i decît o înscenare împotriva domnului West, a celuilalt şi a mea. Nu-i nimic adevărat. Atîta îi ceruseră să spună, şi-o spuse bine şi clar.

Sala se zguduia de rîs. După ce larma se mai potoli, Stacey adăugă foarte grav:

— Am fost bolnav, zău aşa. Am slăbit, m-am topit de tot de-atunci. Adevărul acestei afirmaţii era atît de evident, încît rîsetele izbucniră din nou şi mai nestăpînite, iar înălţimea sa ameninţă că va evacua sala.

Procurorul Coroanei începu un interogatoriu atît de amănunţit, încît Stacey începu să se-ncurce şi să se bîlbîie; John West se temea să nu-i scape cumva adevărul. David Garside sărea mereu ca ars, obiectînd asupra întrebărilor care i se puneau. Stacey nu putu să tăgăduiască acum că John West îi dăduse banii în timp ce detectivii ascultau sub fereastră; dar după ce se bîlbîi îngroziţor, declară că John dăduse banii ca să afle numele martorilor, în caz c-ar mai fi fost şi alţii înafară de el.

La contrainterogatoriu, Garside îi puse mai întîi o întrebare ca să-i permită omului să repete declaraţia cu „înscenarea". Apoi îl întrebă dacă poliţiştii încercaseră să-i influenţeze depoziţia. După ce aruncă o privire îngrijorată în direcţia lor, Stacey declară, cu vocea şovăitoare:

— Da!

— Ţi-au scris şi depoziţia?

— Da!

— Atunci de ce nu te-ai folosit de depoziţia lor? Ai refuzat să faci apel la ea pentru că nu corespundea adevărului?

— Da, aşa-i, pentru că nu corespundea adevărului, răspunse Stacey; apoi repetă ca un papagal: Totul nu-i decît o înscenare împotriva domnului West, a celuilalt tip şi a mea.

Curtea suspendă şedinţa pînă a doua zi după amiază. În biroul său, Garside declara:

— Nu mai e nevoie să riscăm, domnule West. Nu, nu mai vorbim cu nici un membru al juriului. Păstrează-ţi banii. Păcat şi de aceia care i-am prăpădit cu judecătorul. După pledoaria mea finală, nici un tribunal din lume nu te-ar declara vinovat.

Spusele lui se adeveriră întocmai. Rezumînd, judecătorul afirmă că într-adevăr părea straniu că acuzatul dăduse opt sovereigni unui străin pentru un serviciu vag. Dar, sublinie înălţimea sa, detectivii lucraseră fără cap. Chiar dacă spuneau adevărul, cu greu ţi-ai putea închipui ceva mai caraghios decît faptele lor. Scriseseră declaraţia lui Stacey în trei copii şi îi dăduseră o copie s-o înveţe pe dinafară. Susţineau că ei doresc să arate numai adevărul golgoluţ dar — atrase înălţimea sa atenţia juriului — ori declaraţia a fost cam aranjată, ori toată povestea nu era decît o ticluire mincinoasă. Şi într-un caz şi în altul este limpede că detectivii au încercat să-l distrugă pe acuzat. De ce? Clar! Din dorinţa de a cîştiga o avansare în servici. Dacă lucrurile se prezintă într-adevăr aşa, observă înălţimea sa cu gravitate, înseamnă că sistemul poliţienesc este corupt pînă-n măduvă. Totuşi, declară el în încheiere, rămîne la latitudinea juriului să se pronunţe.

Foarte curînd, juriul se-ntoarse pronunţînd verdictul: „Nevinovat".

John West părăsi incinta înconjurat de un grup de admiratori. De astădată îi era recunoscător lui Arthur Stacey.

Dar, peste cîteva săptămîni Stacey îi dădu din nou bătaie de cap.

— N-ai putea să-l mirueşti cînd vine mîine la tribunal? îl întrebă John West pe Tommy Chiorul. Dă-i una în cap, ia-l în cabrioletă şi du-l undeva să nu-l mai găsească nici dracu!

Înafară de ei doi, mai erau de faţă Joe şi Arty West, Piggy şi Sugar Renfrey. Se aflau în bucătăria unei case din vecinătatea biroului de pariuri şi anume aceea în care se mutase Tommy Chiorul. Odaia era murdară: se vedea cît de colo că-i casa unui holtei neîngrijit.

Puterea pe care o deținea John West — putere de dragul puterii și pe care o folosea pentru asuprirea celorlalți, de dragul asupririi — implica și trecerea la represalii împotriva celor ce-i mai stăteau în cale. Dorința chinuitoare de a se răzbuna pe oamenii care îi pricinuiseră neplăceri devenise la el o adevărată obsesie. În virtutea unei legi, de la cărei existență uitase toată lumea afară de David Garside, îi dăduse în judecată pe cei doi detectivi acuzîndu-i de sperjur. Dar cu toate sforțările depuse de avocat în fața instanței, după un simulacru de proces, detectivii fuseseră achitați. Pe urmă, „banda de la biroul de pariuri" încercase în zadar să pună mîna pe Stacey; și iată că, după mai multe amînări, procesul intentat împotriva oamenilor lui John West începuse să se judece. De data aceasta detectivii reușiseră să-și pună martorul la adăpost, ascunzîndu-l undeva la țară.

— Ce tot vorbești John, îl apostrofă Joe West. O să-ți pui acuma mintea cu păduchiosul ăla? Nu-ți ajunge că te-a scos din bucluc pe tine și pe Cummin? Ce mai vrei? Dă-i pace!

— Nu-l las să știu că-l caut și-n gaură de șarpe! Nu s-a născut încă omul care să mă vîndă pe mine și să scape cu fața curată...

— Și ce mare scofală ai făcut cu procesul împotriva celor doi detectivi? Zvîrli banii degeaba!

— Zvîrl banii, hai? Îi zvîrl! Nu ajunge că le-am băgat frica-n oase? Și ce crezi că noul prefect de poliție Callinan o să-i mai ție aici? Ba o să-i zvîrle unde și-a înțărcat mutu iapa. Să învețe minte să mai umble după avansări arestînd oameni cinstiți. Și mici Stacey n-o să-mi scape, o să vedeți voi!

— Dacă te legi iar de Stacey s-ar putea să te aresteze din nou, insistă Joe. Mai bine dă-i pace.

John West îl privi intrigat:

— N-ai auzit ce-a spus azi în timpul procesului?! A strigat în gura mare că l-a vizitat preotul Caroll. Cine știe ce-o să-i mai iasă din gură mîine, dacă nu-l împiedicăm să mai depună.

În timpul dezbaterilor procesului intentat împotriva lui Boney Bill și a celorlalți doi, Arthur Stacey veni în oraș însoțit de doi agenți înarmați. Ca martor al acuzării nu se mulțumi numai să declare că a pariat la biroul din strada Jackson, dar afirmă că acuzații îi dăduseră tichetele.

De fapt purtaseră măști, dar amănuntul acesta nu-l stînjenea pe Stacey. Declară Curții că i-ar fi recunoscut oricînd și oriunde. Acuma, după ce obținuse achitarea lui John West și lui Daniel Cummin, socotea că e cazul să se achite și de sarcina care-i fusese încredințată de Williams și Armfield. Arăta mult mai bine; pe cît se părea mîncase cu poftă și dormise liniștit gîndindu-se că „West și banda lui" o să-l lase-n pace.

De data aceasta Stacey dovedi talente ascunse. Caraghios din fire, ținea morțiș să-și amuze auditoriul, chiar dacă oamenii rîdeau mai mult de el decît de spusele lui. Dîndu-și importanță, afirma că detectivii îl dusesеră în „vilegiatură" la țară, ca să-și îngrijească sănătatea și fu recunoscător cînd văzu că înalta curte remarcă umorul inconștient al acestei afirmații. Apoi, cînd David Garside îl întrebă dacă este de meserie informator al poliției, răspunse că funcționase ani de zile ca informator „în timpul liber", dar că — după sfîrșitul procesului — avea perspective să primească o funcție administrativă la vamă, pe care i-o făgăduise detectivul Armfield. La gîndul că analfabetul Stacey ar fi putut ocupa o funcție la Direcția vămilor, auditoriul izbucni în hohote nestăpînite de rîs. Dar, pasă-mi-te, această explozie de veselie fu pe gustul lui Stacey, care începu să țină un discurs la bară, deși nu-l rugase nimeni:

— Asta-i doar o înscenare împotriva domnului West, a celuilalt tip și a mea, începu el, dar aducîndu-și aminte că procesul acela se isprăvise de mult, încercă s-o dreagă: Vreau să spun că la celălalt proces...

Deși magistratul îi ceru de repetate ori să răspundă numai la întrebări, Stacey îi dădea înainte.

— Sînt un om credincios, un catolic. N-am spus decît adevărul de cînd părintele Caroll m-a vizitat din partea domnului West! Alte hohote de rîs izbucniră, în timp ce curtea ridică şedinţa pînă a doua zi.

În aceeaşi seară John West îşi convocă oamenii lui. Trebuia să găsească un mijloc „ca să scape" de Stacey.

— S-ar putea face ceva, John, propuse Tommy Chiorul. E nevoie doar de patru inşi. Unul să-l caftească, doi să-l înşface şi să-l azvîrle în cabrioletă şi al patrulea să mîne echipajul. Avem cai iuţi, n-o să ne prindă nimeni urma.

— Da, se poate face, întări Piggy.

— Chiar că o şi merită cîinele ăsta, îşi dădu cu părerea şi Sugar.

— Merg şi eu, se repezi Arthur West. Eu îl pocnesc în cap.

— Nu tu. Cauliflower Dick o să fie al patrulea. Tu nu te amesteca.

Arthur West se îmbufnă.

— Trebuie să chibzuim bine, adăugă John West.

— O să-nfunzi puşcăria dacă nu te-astîmperi, îl preveni Joe. Ce dracu ai în ultimul timp? Ai înnebunit, ori ce te-a apucat? Să vezi tu dacă n-ai să putrezeşti la închisoare!

John West îl privi dispreţuitor:

— Iar tremuri ca o piftie? O să-nfund puşcăria, hai? Ştii cînd s-ar putea să-nfund puşcăria? Dacă i-aş lăsa nepedepsiţi pe nemernicii de teapa lui Stacey, care îşi rup gura trăncănind vrute şi nevrute pe seama mea.

— Eşti ţăcănit rău, John, zău că eşti ţăcănit!...

Ceilalţi urmăreau scena cu încordare.

— Cui spui tu că-i ţăcănit? Ia vezi! Dacă nu-ţi place cum ne purtăm noi cu codoşii, n-ai decît să pleci. Pleacă şi vino înapoi, numai ca să-mi spui cum îţi merge.

Joe se îndreptă spre uşă, şovăi o clipă şi se întoarse:

— Hai acasă Arty. Dar nu primi nici un răspuns. În timp ce ieșea, îl auzi pe Tommy Chiorul :

— Și ce facem cu el, John ? Eu zic să-l vîrîm într-un sac cu pietre și să-l zvîrlim în Yarra ?

— Nu, prea-i primejdios, îl auzi răspunzînd pe John West. Adu-l mai bine aici, leagă-l zdravăn, pune-i un căluș în gură și-l punem noi la popreală pînă se clasează procesul...

A doua zi, coborînd din trăsură în fața tribunalului din Carringbush, Arthur Stacey — însoțit de-o parte și de alta de doi agenți în uniformă — se bucură la gîndul că va distra din nou un public numeros.

Dar în clipa cînd traversau trotuarul, o altă trăsură se apropie. Din ea sări un om cu borurile largi ale pălăriei trase pe ochi și cu partea de jos a feței acoperită de-o batistă. Era Arthur West, care fără știrea fratelui său îl convinsese pe Tommy Chiorul să-l ia cu el. Se năpusti pe la spate asupra lui Stacey și-l izbi în cap cu un drug de fier. Stacey se prăbuși la pămînt. Pînă cînd să se dezmeticească polițiștii, Dick Cauliflower și Piggy, mascați ca și Arthur, îl culeseră de pe jos pe Stacey și-l zvîrliră pachet în trăsura care porni ca o săgeată.

După trei luni de zile, într-o sîmbătă după amiază din toamna anului 1900, Tommy Chiorul intra în biroul lui John West din magazinul de ceai al lui Cummin.

— Ce-i, Tommy?

— Cînd pleci în voiaj de nuntă, John?

— Peste trei săptămîni. Mă duc în Noua Zeelandă.

— Ascultă, John, ce facem cu pacostea aia din casă? Mă-nnebunește, zău așa. Eu nu-l mai țin. Acum că s-a terminat cu procesul, ce-ai de gînd cu el ?

— Aproape că-l uitasem. Cum se mai simte?

— Prost al dracului. Nu bagă nimic în gură și varsă mereu. Pute locul sub el de parc-ar fi la o tăbăcărie.

— Tot mai cîntă?

— I-a trecut cheful. I-am spus că dacă-l mai prind îi fac de petrecanie. A încercat el să cînte ziua, doar-doar l-o auzi cineva, așa că i-am pus căluș, doar mormăie.

A rămas numai piele şi oase. Toată ziua plînge şi se scarpină: îl mănîcă păduchii de viu. Dar de gagici tot îi mai arde. Mereu îmi cere să-i aduc o fată. Altădată a vrut să-i aduc un popă. I-am spus că nici o fată şi nici un popă n-ar vrea să aibă de-a face cu el... Eu îţi spun, dacă mi-l mai laşi mult pe cap, îi scot maţele afară, pă legea mea.

Răpirea lui Arthur Stacey fusese încununată de succes. Trăsura poliţiei încercă să-i urmărească pe răpitori, dar rămase mult în urmă; pînă la căderea nopţii, Tommy Chiorul apucă să-l pună la adăpost pe Stacey, într-un loc pregătit dinainte. După aceea îl mutară de acolo la Tommy acasă.

Îi turnară de mîntuială nişte apă pe capul însîngerat, dar nu se sinchisi nimeni de faptul că suferea de o comoţie cerebrală. Cu timpul înnebuni de-a binelea: vorbea într-una fără şir.

Presa nu publică nimic despre acest incident. Numai o notiţă apărută de mai multe ori în ziare, anunţa că procesul biroului de pariuri din Carringbush nu se putea judeca, din cauză că principalul martor al Coroanei dispăruse în mod misterios. Pînă la urmă procesul fu scos de pe rol. Toate cercetările poliţiei rămaseră fără rezultat: din întîmplare, sergentul Devlin din Carringbush împreună cu un detectiv din oraş, cunoscut de-al lui David Garside, fuseseră însărcinaţi cu cercetările!

John West bătea toba cu degetele în masă.

„Ar fi mai bine să scăpăm de ăsta, o dată pentru totdeauna, se gîndi el. Prea-i primejdios să-l mai ţinem acolo".

— Ce zici, John, să-l bag într-un sac cu pietre şi să-l dau hrană peştilor din Yarra?

— Riscăm prea mult. Şi-apoi nu vreau să-l am pe conştiinţă acum cînd plec în voiaj de nuntă, răspunse John West. Privea problema cu un calm desăvîrşit, ca şi cum s-ar fi gîndit cum să scape de o ladă cu gunoi ori de ceva tot atît de puţin important.

— Vaporul cu care ziceai c-am putea să-l expediem în Europa nu s-a întors încă, nu-i aşa?

— Cînd să se întoarcă? De-abia a plecat. Da uite pen'că veni vorba : a sosit alaltăieri un vapor care a adus niște cocaină. Căpitanul, după cîte am auzit eu, e om de înțeles. Ar putea face el treaba asta.

Miercurea următoare, în zori, Arthur Stacey, ras proaspăt și bine îmbrăcat, urca ajutat de Tommy pe bordul unui vapor — un mic vas de comerț cu un căpitan și un echipaj dubios, care naviga în lumea largă, făcînd trafic de stupefiante și de femei pentru bordelurile din Extremul Orient. Vasul era de-o zi în larg, cînd Stacey — care începuse iar să tremure de foame și de sete, în cala murdară, printre șobolani — își dădu seama că nu-l duceau nicidecum în vilegiatură la Queenscliff, cum i se spusese.

Căpitanul vasului se convinsese că Stacey nu era în toate mințile. Chiorul îi atrăsese atenția că individul era „o pacoste" care nu trebuia cu nici un chip să mai pună piciorul în Australia; „dacă va fi nevoie îi spusese el — să-i faci de petrecanie blestematului ăsta de codoș". Așa că atunci cînd Stacey se-mbolnăvi de malarie, la tropice, îl azvîrlira fără multă ceremonie peste bord, rechinilor care însoțeau vasul așteptînd pradă.

In ziua cînd Stacey se sfîrșise astfel, John West și Nellie Moran urcau la rîndul lor pe bordul unui vapor, după oficierea căsătoriei în biserica Sfîntului Iosif. Plecau spre Noua Zeelandă într-o minunată călătorie de nuntă, și-n tot timpul acestei călătorii, John West nu se gîndi nici măcar o clipă că a existat vreodată un om pe care-l chema Stacey.

CAPITOLUL IV

Gangsterul trăiește dînd mită și ajutîndu-i pe politicieni în ziua alegerilor.

MICHAEL GOLD

Cînd John West se întoarse din voiajul de nuntă, îl aștepta la birou o comunicare urgentă. Domnul David Garside telefonase că dorea să-l vadă îndată ce va veni. Trebuia să fie vorba de ceva important, căci Garside îi telefona pentru întîia dată.

West urcase mai sus ca oricînd pe culmile fericirii. Personalitatea lui era pe cale să se dedubleze. John West care-o însoțise pe Nellie Moran în Noua Zeelandă era un John West inofensiv și destul de plăcut. Nellie văzu spulberîndu-se toate temerile ei dinainte de căsătorie. Locuiră în cele mai elegante hoteluri din Wellington și Auckland și vizitară ciudatele izvoare termale și craterele clocotinde de la Rotorna. Se duseră și la cursele de galop și de trap; John West se simți foarte măgulit cînd constată că-i mersese faima pînă în Noua Zeelandă.

Intimitatea pătimașă a lunii de miere îi purificase sufletul: își dădea și el seama că se mai muiase. Dar în nici un caz nu regreta nimic din ce făcuse. John West era o fire prea realistă și nu obișnuia să mediteze asupra trecutului. Gîndurile lui stăruiau totdeauna la faptele prezentului ori se avîntau în viitor.

Garside îl primi de îndată ce se prezentă la biroul său.

— În lipsa dumitale, era cît pe ce s-o pățești, îl anunță avocatul, începînd ca deobicei să se plimbe

prin odaie. Procurorul general a prezentat Parlamentului o lege pentru a defini ce se înțelege prin local de joc și pentru interzicerea tuturor pariurilor. Tînărul Isaac Isaacs, care este și el jurist, s-a achitat foarte bine de misiunea încredințată: el a elaborat legea. Prezentînd-o, a observat, *inter alia,* că pariurile ilegale au atins proporții îngrijorătoare în colonie și că actuala lege a jocurilor de noroc ar fi cu totul inadecvată. Noua lege, a afirmat el, va permite poliției să ia măsuri atît împotriva caselor de pariuri cît și a pariurilor încheiate în stradă.

In acest moment, John West, care deschisese de mai multe ori gura, vrînd să spună și el ceva, întrebă foarte îngrijorat:

— Și a fost votată?

— După dezbateri furtunoase, a fost respinsă cu un vot. Cu un singur vot, domnule West. Și dacă n-aș fi luat eu contact cu mai mulți deputații liberali și cu doi conservatori să știi c-ar fi fost votată. De aceea, socotesc, domnule West, c-ar fi cazul să acorzi acum și dumneata un dram de atenție domnilor din Parlament. Cei mai mulți laburiști și liberali au fost împotriva acestei legi, dar conservatorii vor neapărat ca jocurile de noroc să rămînă o prerogativă a celor bogați și-au să încerce din nou să obțină votarea legii. Au să spună desigur alegătorilor: E poate adevărat că mii de oameni mor de foame, dar nu uitați că noi am închis biroul de pariuri din strada Jackson.

John West era gata să afirme că n-au să închidă niciodată biroul de pariuri din strada Jackson, dar Garside continuă să vorbească și să se plimbe, gesticulînd cu brațele ca o moară de vînt.

— Bine că mi-am adus aminte... Isaacs a descris cu multe amănunte localul dumitale. Foarte interesant, foarte ingenios. Trebuie să viu și eu într-o zi să-ți văd localul, să-ți văd „fortăreața".

Garside se opri în loc și-l privi pe West întocmai cum se uită profesorul la un elev, cu arătătorul întins, încruntîndu-și sprîncenele stufoase și răsfirîndu-și barba.

— Așa că, tinere, pe viitor va trebui să fii foarte atent cu poliția jocurilor de noroc.

— Am pe statul de plată vreo zece-doisprezece detectivi, sper că n-au să aibă neobrăzarea... sări John West.

— Ehei, domnule West. E foarte ușor să-ncepi să mituiești oamenii, dar dacă ai început, să știi că nu te mai oprești niciodată. Prea scumpul nostru prefect de poliție, înainte de a ieși la pensie, are de gînd să-l numească pe Davis O'Flaherty șef al poliției jocurilor de noroc. Și O'Flaherty, să știi de la mine, e tot atît de incoruptibil ca statuia lui George Washington. De aceea, te previn că ar trebui să te ocupi și de politică, urmă Garside. Ești un om destul de bogat și te vei îmbogăți pe zi ce trece. Poate că nu te-ai gîndit la lucrul ăsta, dar să știi că oamenii bogați exercită, fie direct fie indirect, presiuni asupra Parlamentului, care în fond tocmai în asta își găsește rațiunea : să apere interesele bogaților. Te previn de asemenea, deși poate că deocamdată nu e cazul, c-ar trebui să iei măsuri suplimentare împotriva descinderilor polițienești. O'Flaherty nu-i străin de această lege. El a și prezentat procurorului general unele amendamente la proiectul de lege.

Garside ocoli masa, luă un coupe-papier și-l îndreptă cu-n gest dramatic spre John West :

— Să nu spui că nu te-am prevenit, domnule West. Îți spun în mod categoric că, într-un viitor destul de apropiat, biroul dumitale de pariuri va fi obiectul unor atacuri vehemente atît din partea lui O'Flaherty, cît și din partea Parlamentului. Să nu zici că nu te-am prevenit. Pregătește-te din timp.

David Garside îl conduse pe John West pînă la ușă, fără să-l lase să mai deschidă gura.

— Sînt grăbit, domnule West. Apăr o biată femeie care și-a omorît copii gemeni. Micuții ar fi murit de foame, dacă în disperarea ei mama nu le-ar fi curmat zilele. Sărmana femeie ! Trebuie să-i obțin achitarea. Deschise ușa mare și dădu cu tristețe din cap. Cîteodată, domnule West, aș prefera să fiu om politic decît avocat. Aș cerceta cauzele sărăciei, aș des-

coperi cine-s vinovații și i-aș spînzura pe toți. Pe toți! Hm! se înmuie el deodată. Dar ce spun eu? Am fost doar și eu deputat liberal, cîțiva ani de zile și mi-am dat seama că nu puteam face nimic decît să țin discursuri, discursuri; foarte frumoase, e adevărat, dar în fond numai vorbe...

Dădu din nou din cap, apoi se repezi la cuier și-și luă jobenul și bastonul.

— Mă reții, domnule West, trebuie să mă duc la biata femeie.

John West o luă și el pe coridor ca să coboare la parter. Garside trecu săgeată pe lîngă el, cu barba-i fluturînd pe umeri. John îl auzi murmurînd ca pentru sine: „David Garside o s-o scape pe nefericita asta de la spînzurătoare".

Cînd avocatul ajunse în capul scărilor, la vreo zece pași înaintea lui John West, se-ntoarse cu o mișcare dramatică și, gesticulînd cu bastonul îi mai atrase o dată atenția:

— Nu uita, domnule West. Eu te-am prevenit. Pregătește-te. După această formulare lapidară, coborî scările două cîte două, cu redingota în vînt, ținîndu-și jobenul cu o mînă, iar cu cealaltă învîrtindu-și bastonul.

In timp ce John West se-ndrepta spre Carringbush, inspirînd încet aer pe nas timp de opt pași și expirînd apoi pe gură timp de alți opt pași (citise în *Doctorul familiei* că acest exercițiu ar fi foarte sănătos), se tot gîndea în fel și chip cum să facă față acestei noi amenințări care constituia o piedică în drumul lui spre putere. Pentru că puterea lui fusese amenințată, îi aruncase un sovereign lui Brogan, cum arunci un os unui cîine, mituise pe Devlin și pe detectivii din oraș, îl consultase pe Garside, mituise și intimidase martorii. Acum, văzîndu-și puterea din nou amenințată, se gîndea să-l asculte pe Garside și să-și creeze o influență politică. Și de data aceasta, ca și în alte dăți, trebuia să-și extindă puterea, ca să și-o poată menține și apăra de atacuri.

Anul Federației, 1901, avu o importanță covîrșitoare pentru colonia Victoria. La 1 ianuarie această colonie deveni statul Victoria din Commonwealth-ul Australiei.[1] Și pentru John West, anul acesta urma să fie începutul unei noi etape în viață : hotărîse să-și facă și din politică o sursă de putere.

Pînă acuma nu-l prea interesa politica. Votul nu era obligatoriu, așa că nici în ziua alegerilor nu-și dăduse osteneala să se prezinte la vot. Făcuse și înainte de 1900 cîteva donații Ligii laburiste din Carringbush, dar numai dintr-un calcul interesat.

In afară de cursele de cai, principala lui sursă de venituri, nu se interesa decît de prea puține lucruri. Nu dansa, nu fuma, nu bea și nu juca biliard; rareori se ducea la vreun concert ori vreun spectacol de varieteu. Singurele cărți pe care le citise în viața lui erau : cartea de medicină a maică-si și o gramatică pe care o împrumutase de la Barney Robinson. Citea, ce-i drept, ziarul în fiecare zi, dar numai pagina sporturilor și cronica judiciară. Renunțase la fotbal de mai mulți ani, nu era un jucător bun și nu se cădea ca un om cu avere să sufere umilința de a fi ținut atît de des pe tușe. Îi plăcea să umble pe jos și să înoate, dar practica aceste exerciții numai pentru menținerea sănătății și pentru curățenie.

Distracția lui favorită era să asiste la meciurile de fotbal și de box. Clubul de fotbal din Carringbush n-avea alt protector mai generos și nici vreun suporter mai entuziast. În cursul iernii, John lipsea uneori sîmbătă după amiază de la biroul de pariuri ca să asiste la meciuri. Dacă echipa de fotbal din Carringbush ajungea în finală, paria serios pe șansele echipei, după ce își lua în prealabil precauțiunea să „ungă" vreo cîțiva jucători din echipa adversă. Dacă la Melbourne avea loc o gală de box cu un program atrăgător, puteai fi sigur că ai să-l vezi pe John West în preajma ringului. Cu cît se vărsa mai mult sînge și cu cît „bătaia" era mai sălbatică, cu atît se distra mai bine.

[1] Comunitatea popoarelor Australiei (n. r.).

Şi iată că în ajunul alegerilor pentru primul Parlament al Commonwealthului australian, John West adăugase celorlalte preocupări ale lui şi politica.

— Ei, ce crezi, John, o să iasă? îl întrebă Sugar Renfrey, în timp ce se duceau în oraş să vadă rezultatele alegerilor afişate în faţa redacţiei ziarului *Age*.

— Nu cred c-o să fie ales. Şi p-ormă c-un om în Parlamentul federal, tot n-am făcut nimic. Pe mine mă interesează Parlamentul statului; de el depind legile jocurilor de noroc.

Omul despre care vorbeau era candidatul liberal-independent pentru circumscripţia electorală din care făcea parte şi suburbia Carringbush. „Candidatul" era un misit de terenuri care paria la biroul lui prin telefon. Cînd John West auzise că are de gînd să se vîre în politică, se oferi să-i sprijine candidatura, să depună garanţia şi să suporte toate cheltuielile. Pentru aceeaşi circumscripţie mai candida şi un laburist, dar în campania electorală omul nostru — urmînd sfaturile protectorului său, care-şi dăduse seama că trebuie să cîştigi votul muncitorilor dacă vrei să fii ales într-o regiune industrială — se intitulase şi el „prieten sincer al muncitorilor".

— Atunci, John, de ce n-ai aşteptat pînă la alegerile generale? îl întrebă Sugar. Purta un costum cadrilat bătător la ochi, pantofi lustruiţi, jobenul pe ureche, şi fuma un trabuc cît toate zilele. Renfrey avea toate viciile oamenilor crescuţi în mizerie şi în lipsuri, dar nici una din virtuţile lor. Adusese însă foarte mulţi clienţi de la atelierul de cale ferată unde lucrase. Se gudura pe lîngă John West ca un cîine credincios şi John West aprecia asta la el. Slugărnicia şi linguşirile lui erau absolut necesare personalităţii patronului său. John manevrase alegerea lui Sugar în Liga laburistă din Carringbush, ca s-o transforme într-un instrument cu ajutorul căruia să-şi poată începe acţiunea de cîştigare a influenţei politice.

— Ţi-am mai spus doar. Prin campania din alegerile astea, o să se facă cunoscut şi o să aibă mai multe şanse să fie ales în Parlamentul statului.

— Înţeleg, John. Deşteaptă chestie.

Deodată faţa lui Sugar se schimonosi toată de durere şi apucîndu-şi vîrful unui pantof cu amîndouă mîinile începu să ţopăie de parcă ar fi călcat desculţ pe cărbuni aprinşi.

— N-am putea să luăm tramvaiul, John, mă *doare* bătăturile de-mi sar ochii, în pantofii ăştia noi.

— Lasă Sugar, că-ţi face bine mişcarea, îi răspunse John West, oprindu-se şi urmărindu-i amuzat exhibiţiile. Şi aşa nu umbli destul pe jos şi e păcat. Şi apoi avem timp destul.

— Dar nu înţeleg de ce-am umbla pe jos, cînd trec atîtea tramvaie, nu se dădu bătut Sugar.

Cînd ieşiră din Carringbush, acolo unde începe oraşul, o luară pe strada Collins şi începură să coboare spre centru. Sugar se-nsenină :

— Numai cît l-am împins noi din spate şi ar trebui să iasă învingător. Am răguşit ţipînd şi am făcut bătături tot bătînd din palme la întrunirile lui, în timp ce pe celălalt l-am fluierat şi l-am întrerupt mereu. Şi-apoi i-am vrăjit pă toţi alegătorii ca să voteze pentru el, nu pentru francmasonul ăla de laburist, căruia n-ar trebui să-i dea votul nici un catolic. Azi am împărţit la localurile de vot biletele care arată cum se votează ; zău c-ar trebui să iasă la alegeri după cîte am făcut pentru el.

— N-are să fie ales, măi Sugar, ţi-am mai spus-o de o mie de ori. O să cîştige laburistul ; dar o dată ales o să fie nevoit să renunţe la locul pentru Carringbush în Parlamentul statului şi atunci omul nostru o să poată deveni el candidatul laburist. Caută să bagi cît mai mulţi dintre oamenii noştri în Liga laburistă ca să-l sprijine pe al nostru în alegerile parţiale. Partidul laburist e partidul viitoruiui.

— Las' pe mine, John. Aranjez eu. Mulţi sînt gata să intre în organizaţia locală a laburiştilor sau în alte organizaţii din împrejurimi. Dar ce mare scofală o să mai fie şi cu laburiştii ? Uită-te la tipul ăsta care a răsărit candidat împotriva omului nostru ; nici nu ia şperţ, nici nu ne sprijină biroul, nici nimica. Pe urmă sindicatele, şi ziarul ăla *Tocsin,* n-ai văzut cum strîng şurubul ?

— Da, sînt şi dintr-ăştia, dar sînt şi unii laburişti care-o să mă sprijine. Uite, de pildă Ashton, băiatul ăla care scrie pentru *Tocsin,* e un adevărat laburist şi a zis totuşi — aşa am auzit — că jocurile de noroc n-ar trebui să fie rezervate numai bogaţilor. Pe băiatul ăsta am de gînd să-l sprijin la anul în alegerile pentru Parlamentul statului. Da' n-are nici un rost să susţinem numai cîte un candidat. Lumea mai degrabă votează pentru un partid decît pentru un om, şi poate c-o să găsim totuşi oamenii potriviţi, care să candideze ca laburişti, în ciuda ziarului *Tocsin* şi a sindicatelor.

După cum prevăzuse John West, cîştigă laboristul, iar candidatul lor nu fu ales. Şi atunci, John se-ntoarse spre mişcarea laburistă ca spre o sursă mai sigură de putere.

John West era un om lipsit de imaginaţie: nu-l impresiona decît ceeace mulţumea setea lui de putere. Făcea totul numai pentru a-şi atinge scopurile, căci nu ştia mai nimic despre istoria, orientarea politică sau programul partidului laburist din Australia.

Partidul laburist din Victoria luase fiinţă în 1890, sub numele de Consiliul politic al muncii, în atmosfera de dezamăgire care urmase după înfrîngerea grevei din transporturile maritime din cursul acelui an. Fusese înfiinţat de sindicate pentru a susţine candidaţi laburişti în alegeri. Muncitorii trebuiau să cîştige locuri în Parlament, pentru că în toate litigiile de muncă de pînă atunci, fără nici o excepţie, Parlamentul ţinuse numai şi numai cu patronii. Această convingere ajută mişcarea sindicală să cîştige teren. Pînă în 1901, Consiliul politic al muncii susţinuse candidaţii în regiunile industriale, iar în 1901, cînd se întegrase în partidul laburist australian, paisprezece deputaţi laburişti făceau parte din Parlamentul Victoriei. Programul lor era similar cu al unora dintre liberali: ziua de lucru de opt ore; arbitrajul industrial; excluderea asiaticilor; închiderea devreme a hotelurilor, etc.

In loc să lupte pentru muncitorii care i-au ales, aceşti deputaţi laburişti acţionau ca nişte liberali.

Consiliul sindicatelor se arătă atît de dezamăgit, încît în 1899 votă o rezoluție care interzicea accesul acestor deputați la ședințele consiliului. Cîțiva dintre acești deputați laburiști fuseseră atacați ca „oportuniști, care intrau în Parlament abuzînd de încrederea muncitorilor și apoi deveneau independenți".

În 1901, partidul laburist elaboră un proiect de angajament prin care deputații laburiști se obligau să voteze în bloc în toate problemele care îi priveau pe sindicaliști și îndeobște pe muncitori. Nimeni nu putea să fie propus candidat laburist dacă nu semna acest angajament.

Primii deputați laburiști din Parlament fuseseră foști conducători sindicali. Din păcate, însă, mulți dintre ei socotiseră mișcarea sindicală drept o carieră și alegerea lor în Parlament drept o înaintare binemeritată. Pe la sfîrșitul secolului trecut, mulți burghezi cu ambiții politice folosiseră partidul laburist ca o trambulină care să le îngăduie alegerea lor în Parlament. În anii care urmară, sumedenie de negustori, avocați, fermieri, agenți de terenuri și alții de teapa lor, începură să facă politică laburistă.

Dar John West nu știa toate acestea. El se pregătea să folosească partidul laburist ca să-și poată atinge scopurile lui.

★

La capătul străzii Jackson, acolo unde ea ieșea din oraș și trecea prin marginea suburbiei Carringbush, se zărea un șir de dealuri abrupte, care se înălțau pe malul celălalt al fluviului Yarra. Încă de la începutul noului veac, bogătașii instalați în clădirile mari și somptuoase înșirate de-a lungul acestor dealuri se uitau disprețuitori dincolo de rîu, la cocioabele amărîte ale populației nevoiașe din Carringbush.

Printre aceste clădiri se deosebea o vilă albă, cu două etaje, avînd la intrare un portic cu trei coloane. Se înălța din mijlocul unui parc, bine întreținut, iar în spate creștea un pîlc de pini mari și frumoși. În-

tr-o zi, cam pe la opt dimineaţa, John West ieşi sprinten pe poarta dublă şi o luă în jos spre Carringbush.

John West îşi ocupase şi el locul printre bogătaşii de pe malul celălalt. După căsătorie, se mutase cu Nellie în această clădire impozantă, lăsînd-o pe mama ei în odaia din fundul prăvăliei din strada Jackson. Dar, din păcate, casele în sine nu pot asigura fericirea celor ce le locuiesc: încordarea şi amărăciunea domneau în această frumoasă vilă.

Nellie era însărcinată. „Ce naiba face atîtea toane, şi ce se plînge atîta că sufere, se gîndea John West. Parc-ar fi singura femeie care a aşteptat vreodată un copil".

De cînd purta sarcina, Nellie era nervoasă şi mereu pornită pe ceartă. John nu mai simţea nici o atracţie fizică pentru ea. Era sătul pînă peste cap de toanele şi de văicărelile ei. I-o spusese de la obraz la micul dejun, şi ieşise pușcă din casă. Avea o locuinţă frumoasă, servitori şi tot ce-i dorea inima. Ar fi putut să mai isprăvească o dată cu văicărelile astea — să-i tot vorbească mereu despre aceleaşi greţuri care-o apucă de dimineaţa şi despre neliniştea care-o stăpînea de cînd cu sarcina. Ar face bine să nu-şi mai vîre nasul în afacerile lui şi să nu mai dea crezare tuturor zvonurilor care-i ajung la ureche.

In timp ce cobora dealul şi trecea rîul, o uită pe Nellie. Deşi un tramvai tocmai se pregătea să plece de la capătul liniei, spre oraş, John trecu pe lîngă el şi o luă pe strada Jackson spre birou. Îl preocupa o afacere foarte importantă, de pe urma căreia avea perspective să cîştige cincizeci de mii de lire dintr-o lovitură; cel puţin aşa pretindea „Generalul".

„Generalul" era antrenor şi manager de ciclişti. Cu o săptămînă înainte îl informase pe John West că populara cursă ciclistă „Australul" ar putea fi cîştigată — dacă s-ar lua dinainte anumite precauţiuni — de un ciclist ale cărui şanse erau socotite de bookmakeri numai unu la cincisprezece. Trebuiau să pună totul la cale ca faimosul ciclist irlandezo-american

Plugger Pete Manson să cîştige cursa. Generalul urma să vie cu el la John West, pe la nouă dimineaţa.

Cei mai mulţi erau de acord că Manson fusese cel mai mare ciclist al timpului său, dar nu se mai putea tăgădui că acest timp cam trecuse. Acum nu mai era în floarea tinereţii ; avea patruzeci şi doi de ani şi din cauza vîrstei nu mai pedala nici atît de rapid, nici atît de viguros. Cariera lui senzaţională era pe sfîrşite. Cronicarii sportivi scriau că Plugger e „prea bătrîn" ca să mai fie un concurent primejdios pentru cicliştii de valoare ai vremii.

Înainte de venirea lui în Australia, în 1895, Manson îi bătuse pe toţi campionii din America şi din Europa — în curse de la o milă pînă la cursele de şase zile. Nu numai că fusese alergătorul cel mai rapid, dar cunoştea mai multe trucuri decît toţi rivalii săi, mai multe feluri „de-a încurca" şi „de-a tăia", mai multe feluri de a trînti adversarul. Venit în Australia, Manson înregistrase un lung şir de succese, printre care şi o victorie asupra campionului australian. Apoi însă începu să-l pască ghinionul. Un concurent „îl tăiase" într-una din cursele preliminare. După sfîrşitul cursei, Plugger se luă după el şi-i trase un pumn în nas. Pentru că fusese descalificat şi suspendat pe două luni, pierduse „Australul" din 1896 pe care-şi pusese în cap să-l cîştige. Suferise o cruntă dezamăgire. Ambiţia lui era să cîştige şi cursa aceasta : cea mai importantă cursă ciclistă din lume.

Toată lumea vorbea despre Plugger Pete Manson ; cunoscătorii se minunau de viteza, de forţa şi îndrăzneala lui, de faptul că introdusese clipsuri metalice la pedale (ce se întîmpla oare cînd cădea ?) şi cauciucurile umflate la maximum (precis c-au să plesnească).

Plugger Pete Manson se pricepea grozav să scoată bani din sport. Fusese prins mai multe ori „aranjînd" curse.

În 1897, Manson fusese din nou suspendat, de astădată pe douăsprezece luni şi de aceea nu putuse să participe nici în următoarea ediţie a cursei cicliste

„Austral". Dezgustat, plecase în America, dar se întorsese în 1899, atras de dorința de a obține victoria la care ținea ca la ochii din cap. Soarta îi fu însă potrivnică și banii pe care-i adunase începură să se topească.

Pe Manson îl pasionau jocurile de noroc. Se vorbea că pierde nopțile jucînd poker pe mize mari, ca apoi, după cîteva ore de somn, să se ducă să cîștige o mare cursă ciclistă. Miza sume mari la ciclism. Aproape că nu era cursă la care să nu parieze și în care să nu pună la bătaie șansele lui sau ale vreunui alt concurent. Oriunde se ducea, aduna în jurul lui jucători și paraziți.

La ora fixată, Manson și Generalul se prezentară în biroul lui John West, din fundul magazinului de ceai al lui Cummin. De la întoarcerea lui Manson în Australia, Generalul îi fusese tot timpul antrenor și manager; nu-și mai încăpea în piele de mîndrie că se asociase cu marele Plugger Pete. Îl recomandă foarte ceremonios pe Manson:

— Vi-l prezint pe Plugger Pete Manson, începu el cu o voce profundă, de bas. Apoi, de parcă ar fi fost în cameră un ventrilog, continuă cu o voce subțire și pițigăiată: Am venit să discutăm afacerea despre care am vorbit.

Această schimbare bruscă în tonalitatea glasului era foarte comică, dar atît John West cît și Manson se obișnuiseră cu inflexiunile coardelor vocale ale Generalului; din cauza vorbirii sale ciudate, fostul campion își pierduse însă slujba la biroul de pariuri, atunci cînd telefonul înlocuise serviciul de porumbei de la hipodrom.

John West și Manson își strînseră mîna. Ciclistul era un bărbat destul de înalt și foarte solid. Intrase în odaie cu pași apăsați. Se vedea cît de colo că avea musculatura unui bun ciclist. Era bine îmbrăcat, într-un pardesiu negru, dar n-avea pălărie. Părul castaniu deschis presărat cu fire albe pe la tîmple îl purta scurt, cu o șuviță care-i cădea pe frunte. Avea fața flegmatică și impasibilă a unui versat jucător de poker.

Cînd luară loc, John West întrebă :

— Ei bine, domnilor, ce propuneţi ?

Generalul se înclină cu un aer plin de importanţă. Era mic şi rotofei, cu faţa roşie şi nasul cîrn. Purta o pălărie neagră cu calota mare şi borurile ridicate de jur-împrejur şi era, îndeobşte, cam caraghios. Îşi căpătase însă reputaţia de neîntrecut antrenor şi masseur.

— Uite cum stau lucrurile, John, începu el de data aceasta în falset şi terminînd cu tonuri joase : S-ar putea aranja ca Plugger să cîştige „Australul". Poţi să pariezi din gros pe el. Bookmakerii dau zece şi chiar cincisprezece la unu. După acest efort susţinut în registrul de jos, Generalul îşi subţie din nou glasul, adăugînd cu şiretenie : Dacă comisia e pusă la punct cum trebuie, poţi să cîştigi o avere.

John West învăţase că, într-o întrevedere de felul acesta, era mai bine să pună întrebări, să vorbească puţin, cît mai puţin şi să se folosească din plin de privirea lui pătrunzătoare, care era îndreptată acum asupra generalului.

— Eşti sigur că se poate aranja ceva ?

— Absolut sigur... începu din nou în falset Generalul.

— O clipă, Generale, îl întrerupse Manson cu o voce groasă şi sonoră. Uite cum stau lucrurile, domnule West. Aş putea cîştiga prăpădita asta de cursă şi fără s-o aranjez ; dar vreau să le rup gura bookmakerilor, ca să-i învăţ minte pentru figura pe care mi-au făcut-o anul trecut. Ştii despre ce e vorba ?

John West dădu din cap în semn că ştie.

— In ciclism — continuă Manson — cea mai bună afacere e să-l sprijini pe acela care probabil că tot o să cîştige cursa, şi apoi — ca să fii mai sigur — începi să pui piedici în calea celorlalţi.

John West remarcă insistenţa cu care afirma Manson c-ar putea să cîştige oricum ; probabil că nu voia să recunoască nici chiar faţă de el însuşi, că vremea lui apusese.

— Dar ești pe lista neagră... Cum o să poți cîștiga ? O să trebuiască să lași pe alții să-ți ia înainte, chiar de la plecare, nu-i așa ?

— Ah doar n-o să crezi toate prostiile din ziare ! Aia scriu și că sînt prea bătrîn. Dar eu pot să le mai arăt mucoșilor ăstora cum se pedalează.

— Plugger merge tot așa de bine ca și pînă acum, interveni Generalul în falset.

— Bine, să presupunem că poți cîștiga. Și-atunci care-i rolul meu ? întrebă John West.

Manson se însufleți :

— Cursa o să aibă loc peste trei luni, dar au și început pariurile în toată Australia. Poți să mizezi pe mine cît vrei. Nu există nici o limită. Pariurile sînt unu la zece, așa că dacă pui cinci mii de lire cîștigi cincizeci de mii. Dar trebuie să-mprăștii banii. Și nici nu-i băga o dată ca să nu scadă cota prea repede. Nu-ți cer altceva decît o mie de lire, dacă eu cîștig ; dacă pierd, nimic...

— O mie de lire sînt bani grei.

— Dar nici cincizeci de mii nu-s de lepădat.

— Și cine scoate banii ca să aranjeze plata cu ceilalți alergători ?

— Bine-nțeles că dumneata !

— Prin urmare, eu suport toate riscurile. Cît o să mă coste ?

— Ca să fim absolut siguri, trebuie să ne-nțelegem cu unii în cursa preliminară, cu cîțiva în semifinală, iar în finală, dacă se poate, cu tot lotul ; una peste alta cam vreo mie de lire.

— Dar dacă în finală unul n-o vrea să colaboreze, asta înseamnă c-am pierdut șase mii de lire. O sumă frumoasă.

— Ți-am mai spus, domnule West, c-așî putea cîștiga și dacă toți ar merge la cîștig. Manson se bătu în piept cu arătătorul dreptei. Plugger Pete n-a fost încă scos la pensie. O să le-arăt eu lor.

— Bine. Risc. Trimit agenți în toate orașele de reședință ale Australiei și-n toate orașele mari din Victoria. Și-o să te sprijin pe toată linia. Dar vreau chitanțe scrise de la ceilalți concurenți, c-așa e obi-

ceiul în afaceri. O să le controlez şi apoi le rup. Iar mia dumitale ai s-o primeşti după cursă. Sînt om de cuvînt ; oricine ţi-o poate spune.

— Bine, domnule West. Manson se ridică. Pe faţa lui placidă apăru un zîmbet atît de scump la vedere. Poţi să dormi liniştit. Aş putea să-i bat pe novicii ăştia şi pedalînd cu-n singur picior. Să vezi dacă n-am să stabilesc un nou record !

*

— Şterge-o de-aici imbecilule ! Ai exploatat munca femeilor şi mai ai nas să vii în faţa noastră... Vocea răguşită a lui Cauliflower Dick răsuna ca un muget de taur deasupra zgomotului confuz care stăruia în sala primăriei din Carringbush.

Vorbitorul astfel apostrofat era candidatul laburist în alegerile parţiale din Carringbush. Se străduia în zadar să se facă auzit peste exclamaţiile, strigătele şi fluierăturile care izbucneau din toate părţile. Dacă ar fi fost conservator sau liberal, nu s-ar fi mirat nimeni că nu izbuteşte să se facă ascultat. La începutul secolului, entuziasmul pentru noul partid laburist şi amărăciunea acumulată după zece ani de deznădejde erau atît de mari, încît nici un politician care se opunea unui candidat laburist nu putea să vorbească liniştit într-o suburbie muncitorească. De data asta însă, situaţia era alta ; tocmai candidatul laburist nu izbutea să vorbească, deoarece contra candidatul era omul lui West.

Tăcut şi liniştit, John West şedea în mijlocul sălii spaţioase, pline pînă la ultimul loc. Dar tocmai el şi Sugar Renfrey organizaseră această manifestaţie zgomotoasă.

Candidatul laburist era un lungan roşu de mînie şi hotărît să spună cu orice preţ ce-avea de spus. Din felul cum îi veneau hainele albastre, se vedea că fusese obişnuit să poarte pantaloni de doc şi tricou.

Adunarea era ultima dintr-o campanie electorală înverşunată şi avea să se termine, după toate aparenţele, cu o încăierare. Erau de faţă cel puţin cinci sute

de oameni, în cea mai mare parte simpatizanți ai partidului laburist. Dar grupuri de oameni de la biroul de pariuri, răspîndiți în toată sala, nu mai conteneau cu exclamațiile și fluierăturile. Cauliflower Dick avea misiunea să dea tonul galeriei.

— Cară-te de-aici, imbecilule, strigă el din nou. Exploatezi munca femeilor și îndrăznești să apari aici în fața noastră ?!

Alții, printre care Piggy, Paddy Scoțianul, Tommy Chiorul și Urangutanul, îi țineau isonul. Numai Sugar Renfrey lipsea. Ar fi fost o greșeală tactică pentru un membru al Ligii laburiste să huiduiască la o adunare laburistă. De altfel, în ajun, Sugar Renfrey plecase în voiaj de nuntă. Se căsătorise cu o fată din cartier, care după dorința lui se convertise la catolicism. Nici Barney Robinson nu era de față ; era și el un laburist convins și nu era dispus să-și huiduiască partidul, dar nici nu și-ar fi putut îngădui să aplaude în prezența lui John West.

Cînd tumultul se mai potoli, omul de la tribună strigă :

— Munca neplătită la care se referă interpelatorul a fost prestată de cîteva tinere fete vrednice de toată lauda, care s-au oferit în mod voluntar să-mi sprijine candidatura pentru partidul laburist, împărțind manifestele...

— Ce se bagă ele în treaba bărbaților ? strigă Cauliflower.

— Acești oameni trăiesc de pe urma jocurilor ilegale de noroc și pun problema sectar ! Cuvintele vorbitorului răsunară într-un moment cînd zgomotul se mai domolise, dar de îndată strigătele și fluierăturile izbucniră din nou. În sală oamenii începuseră să se apostrofeze și să se înjure unii pe alții.

John West nu era mulțumit de desfășurarea evenimentelor în această campanie. Cu ajutorul lui Sugar Renfrey și a altor suporteri, obținuse sprijinul laburiștilor pentru omul său, fără să se mai pună chestiunea la vot, urmînd ca acesta să candideze pentru partidul laburist. Ziarul *Tocsin* demascase însă manevra și ceruse să se procedeze la alegeri în cadrul parti-

dului. La vot, omul lui John West fusese înfrînt. Începu totuşi să se intituleze „candidat laburist de elită". Tactica aceasta puse în încurcătură pe mulţi. Sugar şi oamenii lui folosiră divergenţele religioase, sfătuind pe catolici să voteze pentru omul care „cădea totdeauna în picioare".

Candidatul laburist publică un manifest prin care arătă alegătorilor că sînt induşi în eroare şi în care demască „folosirea fără scrupule a bigotismului", „mita şi teroarea exercitată de patronii biroului ilegal de pariuri." În urma acestui manifest, şansele candidatului laburist crescură. Furios la culme, John West trimisese a doua zi — ziua alegerilor — o notiţă la ziare, „cerînd cu insistenţă tuturor acelora cărora le place dreptatea şi jocul pe faţă, să nu dea crezare zvonurilor lansate..."

Oratorul aşteptă ca zgomotul să se mai domolească, apoi începu să expună programul laburist, dar Dick Cauliflower izbucni din nou :

— Sterge-o imbecilule. Nu vrem să trimitem în Parlament oameni care exploatează munca femeilor ! John West îi sugerase acest argument principal şi Dick îl repeta într-una, fără nici o variaţie.

John West observă că Eddie Corrigan, care stătea în faţa lui Dick Cauliflower, se pleacă pe spate şi îi strigă conducătorului opiniilor galeriei :

— Nu-mi mai zbiera în urechi ! Am venit aici s-aud programul laburist nu guiţatul tău. Mai taci o clipă că de nu îţi astup eu gura !

— Nu mai spune, strigă Dick Cauliflower sărind în picioare şi holbîndu-se la Corrigan. Şi mă rog, unde ţi-e gaşca ?

— N-am nici o gaşcă, strigă Corrigan.

— Atunci, na ! îi răspunse Cauliflower şi mai înainte ca Corrigan să poată schiţa un gest de apărare, îi trînti un pumn puternic în nas. Stropi de sînge săriră pe amîndoi.

Corrigan şi Cauliflower se încleştară şi se prăvăliră între rîndurile de bănci. Partea din faţă a sălii se transformă într-un viespar de oameni care se înjurau şi se băteau. Dick Cauliflower încasă de la Corrigan

mai mult decît crezuse. Se ridicaseră amîndoi iarăşi în picioare unul în faţa celuilalt, şi-şi cărau pumni cu nemiluita. Oamenii lui John West, avînd o deosebită experienţă în acest domeniu, începuseră să domine, cînd mai mulţi poliţişti îşi croiră drum cu bastoanele prin învălmăşeală, încercînd să restabilească ordinea. John West se retrase în fundul sălii. Fu nevoie de mai mult timp ca să se pună capăt scandalului. Cînd participanţii îşi reluară locurile, înjurîndu-se încă şi ameninţîndu-se cu pumnii, unora le curgea sînge din nas, alţii aveau ochii învineţiţi, iar multora le atîrnau hainele zdrenţe.

Oratorul o luă de la capăt, dar din cauza întreruperilor care nu mai conteneau, fură nevoiţi să suspende şedinţa devreme. Pînă şi în stradă, continuară unele bătăi izolate. Dick Cauliflower, cu un ochi învineţit, îl provocă pe Corrigan care sîngera rău din nas. Corrigan primi provocarea, dar poliţia interveni din nou. Muncitorii se adunaseră în grupuri, discutînd toate aspectele campaniei. Ici-colo, tot se mai iscau încăierări. Cînd John West se pregăti să plece, Eddie Corrigan îi strecură un manifest în mînă. Cum ajunse la primul felinar, John se opri să-l citească. Era un apel adresat muncitorilor din Carringbush, cerîndu-le „să-şi strîngă rîndurile în jurul candidatului aprobat, care semnase angajamentul laburist." Manifestul, reproducînd un articol din ziarul *Tocsin* scotea în evidenţă faptul că unii politicieni laburişti sabotau campania electorală locală şi presupunea, pe bună dreptate de altfel, că John West ar fi iniţiatorul acestei trădări.

„Persoane care trăiesc din profiturile unei afaceri ilegale, citi John West, utilizează experienţa cîştigată în urma cunoaşterii aprofundate a aspectelor josnice ale vieţii, pentru a introduce tactica folosită la competiţiile sportive de la Tammany Hall în viaţa politică din Victoria, cu scopul de a-l elimina pe candidatul laburist. Cetăţenii au fost sfătuiţi să-şi dea votul unui om care, din întîmplare, e şi coreligionarul lor. S-a recurs la bacşişuri, la influenţe, la presiuni în afaceri şi fel de fel de minciuni..."

Mototoli ziarul şi-l aruncă furios într-o gură de canal.

— S-o ia dracu, afurisita asta de bandă de la *Tocsin,* mormăi el. A dracului bandă blestemată!

Dar cu toate sforţările „afurisitei bande de la *Tocsin*" candidatul lui John West fu ales cu o mică majoritate. Era primul lui om care pătrundea în Parlament.

Intr-o sîmbătă dimineaţa, după două săptămîni, Sugar Renfrey se năpusti în goana mare în curtea biroului de pariuri fluturînd în mînă un număr din *Tocsin* şi intră gîfîind în biroul lui John West.

— John, John — strigă el — *Tocsinul* ăsta e un şarpe blestemat. Ia citeşte! Ascultă! Uite ce spune: „Forţele poliţieneşti din Victoria"... de un fost membru... Ascultă numai puţin...

Se scotoci prin buzunare pînă găsi ochelarii şi-i puse pe nas, se uită spanchi cu ochiul bolnav şi citi cu gravitate: „Un agent care a făcut pe vremuri o descindere fructuoasă în biroul de pariuri al lui John West a primit într-o noapte un glonte în mînă. S-a anunţat că a fost împuşcat de un borfaş. Noi ştim cine au fost borfaşii, deşi detectivii trimişi să-l caute pe presupusul criminal, nu au izbutit să pună mîna pe el..."

John West, care ascultase încruntat, smulse ziarul din mîna lui Sugar şi începu să citească în grabă şi pe sărite: ... alţi doi detectivi au fost acuzaţi de sperjur, pe simpla depoziţie a lui John West şi a vărului său..."

„Cine dracu' i-o fi informat, se gîndea John West. Stăm prost."

Cînd îşi predase serviciul detectivului O'Flaherty, comisarul de poliţie Brown îi spusese: „Iţi urez noroc! Dar pînă n-o să existe un decret parlamentar în virtutea căruia să poţi pătrunde în fiecare casă din Carringbush cu forţa, n-ai să-l poţi prinde pe John West..."

Decret parlamentar! Şi unde mai pui că asta stă scris într-un ziar laburist! Trebuie să iau măsuri.

„...Corespondența dintre cei doi detectivi și șeful departamentului ar prezenta un interes deosebit pentru orice membru al Parlamentului care ar dori să lămurească atît pe colegii săi cît și publicul..."

„...Cei doi detectivi au plătit scump neobrăzarea de a-l fi prins pe „onorabilul" John West tocmai cînd mituia un martor. Unul a fost transferat la țară, iar celălalt a fost dat afară sub un pretext oarecare..."

John West citi pînă la capăt articolul care era semnat: *Un fost membru al poliției.* „Cine dracu-o fi?" mormăi el. Dar nu descoperi niciodată că articolul fusese scris chiar de detectivul Williams, care fusese mutat într-un centru îndepărtat, undeva în interiorul țării.

John West făcea spume la gură de necaz; cînd se mai potoli puțin, un gînd care-l frămîntase și altă dată începu să-i stăruie din nou în minte. În viitor va trebui să sprijine numai pe candidatul laburist confirmat oficial. Așa o să le astupe gura blestemaților ăstora de la ziar.

★

— Ce ne facem, John, cu Meick Laver? Nu vrea să se lase bătut. Cică el aleargă pentru cei care au pariat cu el.

Sugar Renfrey își scoase mucul de țigară din gură și scuipă bucata morfolită care-i rămăsese lipită de buză.

— Cu ce-o să se aleagă el din asta? Cel mult cu o sută de lire. Oferă-i tu trei sute. N-o să-l lăsăm acum să ne strice toată afacerea. Dacă Plugger Pete nu iese primul, pierd o groază de bani. Îți dai seama, Laver ar putea să-l bată? Doar știi că Pete e pe ducă.

— Degeaba John. Nu merge. I-am oferit lui Laver patru sute, da' zice că nu se lasă bătut nici pentru patru milioane.

— Așa, vasăzică!

— P-onoarea mea. Zice că se duce sportul de rîpă cu șurubăriile și cursele astea aranjate.

John West, Sugar şi Generalul tocmai plecau din Carringbush spre terenul de cricket din Melbourne unde urma să se desfăşoare finala cursei cicliste „Austral".

— M-da, începu John West calm, cu voce măsurată. (Sugar ştia însă că, deşi vorbea pe tonul acesta, John era în stare să procedeze ca de obicei — fără scrupule). Atunci intră-n el şi scarmănă-l să-i meargă fulgii. Aranjează cu ceilalţi să-l facă praştie.

— Să nu dăm de bucluc, John. S-a şi zvonit că întrecerea a fost aranjată pentru Manson. Bookmakerii se vaită că pariurile încheiate pentru el nu sînt justificate de pronosticuri şi că nu mai pot să pună la bătaie nici un alt concurent.

— Am spus să-l aranjaţi pe Laver! Vorbeşte cu ceilalţi să dea cu el de pămînt!

— Fii fără grijă, John, începu Generalul în falset. Las' pe Plugger. Ăsta-i câine bătrîn, le ştie pe toate. Vocea lui trecu din nou în registrul de jos şi continuă: Ş-apoi uiţi că e totuşi alergător de clasă? Ai văzut ce timp bun a scos la cursa preliminară şi în semifinală...

— Dar lui Laver i se dă handicap şi e-n formă! Ascultă-mă pe mine. Plugger Pete n-o să-l prindă niciodată. Spune-i lui Manson să aranjeze ceva la plecare. Laver nu trebuie să pătrundă în fruntea plutonului.

Restul drumului nu mai schimbară nici o vorbă. Cînd ajunseră pe teren, Generalul se despărţi de ei şi se duse să-şi îndeplinească misiunea. John West mai strigă o dată după el:

— Nu uita ce ţi-am spus. Aşa să faci. Apoi se răsti la Sugar: Tu şi Generalul aţi stricat toată afacerea.

— Nu-i vina noastră, John. Noi am făcut tot ce am putut. Ş-apoi Plugger Pete e-ntr-o formă grozavă. Ar putea să câştige chiar dacă ar lupta cu toţi, dar mi-te cînd are un singur adversar.

— Crezi c-aş fi cheltuit o mie de lire şi aş fi pariat atît numai pe el, dacă aş fi ştiut că va trebui

să cîştige prin luptă cinstită ? In mod normal, Laver cîştigă. De ce ai admis ca Plugger Pete să-i dea un avans de două sute cincizeci iarzi la plecare ? Aşa-i c-ai stricat iar totul ca de obicei ? Au început şi ziarele să vorbească de mită şi de cursă aranjată.

— Ce să-i faci, John. Au intrat la bănuială, da' nu din vina mea.

— In orice caz, noi n-avem cum să dăm de bucluc. Săptămîna trecută am donat clubului cinci sute de lire, şi le-am astupat gura şi la cei mai mulţi oficiali. Dar nu mă-npac cu zvonurile astea şi nu-mi place că aleargă Laver.

Generalul veni cu sufletul la gură şi-i raportă folosind o întreagă varietate de tonuri :

— Îl aranjăm, John. Am pus cîţiva să dea peste el, să-l trîntească la plecare şi dacă nu cade, să-i închidă drumul. Dacă scapă totuşi, ca la cursa preliminară, or să-l lase singur în frunte şi să-l ajute cu schimbul pe Pete ca să-l prindă din urmă, să se păstreze aşa pentru sprintul final.

— Dar dacă nu-l mai prinde pe Laver din urmă? Ce face?! Să-l lase singur în frunte? Fleacuri. Aranjaţi-l de la plecare !

Cei patruzeci de mii de spectatori îşi găsiseră cu uşurinţă loc în numeroasele tribune şi pe peluza spaţioasă. Pista şi terenul păreau să fie într-o stare excelentă ; dar mulţi ciclişti erau de părere că pista gazonată putea fi primejdioasă, deoarece era prea alunecoasă şi insuficient de „bătătorită".

Bookmakerii anunţau pronosticurile. Mulţimea fremăta de nerăbdare. Bărbaţii purtau costume după moda vremii : haine de culoare închisă şi joben, ori haine deschise şi pălării de paie. Puteai admira mustăţi de toate formele şi lungimile. Femeile, puţine la număr, purtau rochii lungi, pălării mari cu pene şi umbreluţe de soare.

John West şi Sugar îşi ocupară locurile rezervate pentru ei lîngă linia de sosire.

La ora fixată, cei şaisprezece ciclişti ajunşi în finala cursei „Austral" se prezentară pe pistă în mijlocul uralelor. Se înşirară cu bicicletele la start şi

după ce fură fotografiaţi, secunzii se prezentară să le facă vînt, la pornire. Concurenţii purtau chiloţi de lînă şi tricouri cu mînecî scurte, avînd pe spate o bucată mare de pînză, pe care le fusese imprimat numărul.

— Am călcat cu stîngul, John.

— De ce ?

— În meciul de cricket, văd că Trumper a condus cu doi la unu, arătă Sugar peste umăr la tabla pe care erau scrise, de îndată ce erau primite, rezultatele meciului de cricket dintre Anglia şi Australia, care se disputa la Sydney. John nici nu-ntoarse capul. Băgase şaizeci de mii de lire în „Austral", aşa că puţin îi păsa de meciul de cricket.

Se auzi pistolul starterului.

Mai înainte ca grupul să fi parcurs jumătate din prima tură, un ciclist pedalînd cu furie se desprinse din mijlocul grupului şi-l ajunse pe Meick Laver. Deodată îşi pierdu echilibrul şi intră cu totul în el. Bicicleta lui Laver o porni razna. Mulţimea amuţi. Dar Laver îşi recăpătă echilibrul şi se întoarse în mijlocul grupului : printr-o adevărată minune de îndemînare sau noroc izbutise să nu cadă. Alergătorii din frunte pedalau însă în acelaşi ritm şi mai înainte de a se relansa, Laver rămase în urmă cu Manson, care era susţinut de ultimul grup.

Un freamăt de emoţie străbătu mulţimea. Printr-un sprint extraordinar, Laver începu să cîştige teren şi să se apropie de primii tocmai cînd treceau pentru întîia oară linia de sosire. Laver pedala ca un apucat. Ştia că ori răzbeşte-n frunte, ori o să fie dat peste cap. Şi astfel, într-o goană ucigătoare, pedala tură după tură — mereu în frunte, impunînd întregii curse un ritm nebun. Mai erau de parcurs două ture şi el tot mai avea un avans de patruzeci de iarzi. Deşi, precum se ştie, e mai greu să alergi în frunte, nu dădea semne că slăbeşte. Entuziasmul mulţimii nu mai cunoştea margini... se auzea fîşîitul roţilor, apoi trecea omul curajos din frunte care încerca să cîştige cursa cu orice preţ şi ceilalţi concurenţi în

urmă, încercînd pe rînd să se desprindă din grupul compact pentru a-l ajunge pe „evadat".

Trei ciclişti rămaşi în urmă, din cauza ritmului record, fură eliminaţi din cursă.

La o tură şi jumătate, Laver mai păstra încă un avans de douăzeci iarzi. Trei ciclişti se desprinseră din grup, pedalînd furios. Doi dintre oamenii cei mai în formă îl „trăgeau" pe Manson după fugar. Deşi dădea semne de oboseală, Laver zvîcni ca un fulger prin dreptul lui John West şi Sugar, avînd încă un avans de cincisprezece iarzi.

— N-o să-l mai prindă. N-o să-l mai prindă. Dacă Manson pierde, ia seama ! N-ai să mai scoţi un ban de la mine... Şi nici Generalul ! urlă John West la urechea lui Sugar, în mijlocul vacarmului care domnea în tribune.

— O să-l prindă, John, îi strigă Sugar răspunsul. Uite că Laver a-nceput să obosească.

— Chiar dacă abia şi-ar trage sufletul, tot mai ştie el cum să-sprinteze.

— Dar Manson nu-i obosit de loc. A fost „tras" tot timpul răspunse Sugar, cu o încredere pe care de fapt n-o simţea.

Oamenii care-l remorcau pe Plugger Pete Manson dădeau semne de oboseală şi el, nemulţumit de felul cum „înghiţeau" distanţa, îi ocoli şi se luă după cel care stătea în calea ambiţiei lui de a cîştiga „Australul", acum, înainte de a se retrage. Se apropie şi mai mult, la o lungime, dar nu mai aveau decît o jumătate de tură. Cu cinci ani în urmă, Manson ar fi zburat pe lîngă Laver, de parcă acesta nici nu s-ar fi urnit din loc, acum însă, numai voinţa de a învinge îl făcea să-şi mişte picioarele viguroase în acelaşi ritm cu ale adversarului.

— Plugger nu mai poate, strigă John West.

— L-a ajuns, John, ascultă-mă pe mine.

— Ce să-l ajungă! Laver poate sprinta acum, mai ales că a avut un moment de răgaz.

În timp ce John West rostea cuvintele acestea, Manson trecu pe lîngă el şi o luă înainte cu o jumătate de lungime, încît victoria-i părea asigurată. Atunci

Laver se aplecă pe ghidon şi cu ultimul dram de energie şi de curaj sprintă pentru sosire. Manson era pregătit şi sprintă în acelaşi timp, dar Laver pedala ca un nebun. Părea că va cîştiga cu un mic avans.

John West încremenise. De atîta urlet îndelungat mulţimea răguşise. Manson se apropie din nou: îi convenea ritmul cursei şi sprintase în sute de „finish-uri" ca acesta. O luă din nou înainte cu o roată, apoi fu ajuns la cincizeci de iarzi de sosire şi întrecut cu puţin. Se părea că deocamdată Laver va izbuti să-şi menţină avantajul, dar încordarea ucigătoarei curse îşi făcu efectul şi nu mai putu să susţină ritmul.

Pluger Pete Manson ţîşni ca o săgeată pe lîngă el şi cîştigă cu o lungime.

Mulţimea îşi aplaudă frenetic idolul. Se vedeau pălării aruncate în aer şi sute de oameni săriră gardul împînzind terenul. Meik Laver era uitat. Numele lui Plugger Pete era pe buzele tuturor. Cînd se dădu jos de pe bicicletă, fu ridicat pe sus şi purtat pe umeri pînă în faţa tribunei oficiale, unde urma să fie prezentat primului ministru al Australiei şi guvernatorului statului Victoria. Fanfara intonă: *Soseşte eroul victorios.*

Generalul îşi croi drum prin mulţime urlînd ca un nebun cînd mai piţigăiat, cînd cu voce mai groasă. Manson se întoarse înspre el şi strigă:

— E cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Sugar Renfrey sărea în sus ca o minge. Luă jobenul care-i căzuse jos şi-l azvîrli repede în aer. Il prinse şi iar îl aruncă şi-l prinse. Era atît de entuziasmat, încît îi sări în spate lui John West şi-l trînti jos.

— Ce ţi-am spus, John ? ! strigă ca un nebun.

Roşu de mînie, John West se ridică-n picioare.

— Eşti un prost şi prost o să fii pînă la moarte, i-o tăie scurt, scuturîndu-şi hainele. Să fim cu ochii şi urechile-n patru. S-ar putea să se ancheteze cazul !

A doua zi, tîrziu, Plugger Pete Manson şedea pe marginea patului într-o cameră de hotel din oraş. Ţinea un carnet de socoteli şi un creion într-o mînă şi un revolver în cealaltă. Pe pat se vedea un maldăr de piese de aur. Generalul stătea în picioare lîngă uşă.

Hainele îi erau atît de boţite, încît se vedea că adormiseră îmbrăcaţi. Aveau amîndoi ochii injectaţi. Generalul se cam clătina ; obrajii îi tremurau şi-şi ţinea buzele strînse atît de tare, ca şi cum ar fi vrut să împiedice cu orice preţ erupţia cu care-l ameninţa stomacul chinuit. Încercarea de a părea sobru sublinia ridicolul stării lui de ebrietate. Plugger Pete însă, care avea o constituţie de fier şi era obişnuit cu alcoolul, se arăta destul de sigur în mişcări, deşi avea cravata mototolită şi părul în dezordine.

Deodată Generalul se îndreptă din şale şi cu toată demnitatea de care era capabil în starea lui trînti uşa de perete. Se uită chiorîş la o bucată de hîrtie pe care o avea în mînă, şi strigă într-un falset care-ţi sfredelea creierii:

— W. Mathieson.

Un grup de oameni aşteptau pe culoar. Unul din ei intră în odaie. Tresări văzînd pistolul lui Manson, dar se apropie apoi de pat, în timp ce Generalul trîntea uşa în urma lui.

Manson spuse cu o voce răguşită de beţiv:

— Numele dumitale e Mathieson şi am fost de acord să-ţi dau optzeci de sovereigni, dacă izbutesc să cîştig „Australul".

— Chiar aşa.

— Atunci semnează aici şi îţi dau banii.

Mathieson semnă în chitanţier, în timp ce Plugger Pete număra banii cu mîini şovăitoare. Apoi, după ce Generalul deschise uşa cu multe fasoane, Mathieson plecă.

Operaţia se repetă de treisprezece ori; varia numai tonalitatea din vocea Generalului, numele celui strigat şi suma de plată. Apoi, actorii principali ai acestei scene se duseră la barul de jos să-şi continue petrecerea.

Aceasta a fost prima dintr-o serie de întîmplări curioase, care urmară după cursa ciclistă „Australul" din 1901. Ziarele anunţară că unul dintre sprinteri era gata să declare sub prestare de jurămînt că fusese o cursă aranjată şi că i se oferise mită ca să se lase bătut.

Cu toată influența de care se bucura John West printre oficialii ciclismului, avu totuși loc o anchetă, dar asta numai după ce toate pariurile făcute de el fuseseră încasate. Lui Meick Laver, care se declarase dispus să jure că totul fusese aranjat dinainte, nu i se dădu dreptul să vorbească în cursul anchetei, și fu închis fără să se recurgă la vreo acțiune judiciară.

Publicul nu cunoscu din această „afacere" decît puținele aspecte care-i fură dezvăluite de presă. Pasionații ciclismului rămaseră însă convinși că „Australul" fusese „o farsă" și acest sport pierdu din popularitate.

Presa se referi apoi la un proces intentat de General (pe numele lui: Robert Gordon Kitchener) lui Manson. Cerea o despăgubire de o sută de lire pentru pretinsa nerespectare a contractului. John West izbuti să împiedice publicarea dărilor de seamă amănunțite ale ședințelor; publicul află însă că Generalul pretindea că primise numai o sută lire din cele două sute promise de Manson. Nu transpiră totuși că Manson fusese pus în situația delicată de a declara sub jurămînt că nici un concurent nu primise bani de la el în vreo chestiune în legătură cu această cursă.

În perioada care urmă după victoria lui Plugger Pete Manson în cursa ciclistă „Austral", John West finanță o încercare de a-l elibera pe Richard Bradley din închisoarea Pentridge. O făcu însă fără nici un fel de entuziasm. Își aducea vag aminte de Bradley. Învățaseră la aceeași școală primară, dar Bradley era mai mare cu cîțiva ani și nu-l cunoscuse prea bine.

Bănui că Bradley se ocupase de Arthur la pușcărie; așa se explica hotărîrea lui Arthur de a-l scoate pe Bradley din închisoare.

Ca să-i facă plăcere fratelui său, John West îi făgăduise totdeauna că are să sprijine acest proiect cînd se va ivi ocazia prielnică.

John West nu putea să înțeleagă lumea stranie în care biciul flagelatorului îl împinge pe un criminal. Arthur West și Richard Bradley făceau parte din acea

frăție înfiorătoare care are ca emblemă rănile de pe spate. Lucrînd umăr la umăr în atelierul de încălțăminte al închisorii, se legaseră printr-o adîncă și sinistră prietenie.

Cînd Arthur se prezentă la biroul de pariuri și-i spuse că totul era pregătit ca să-l „salte" afară pe Bradley și pe un alt prizonier, John West șovăi. Ce-o să se facă el cu doi oameni fugiți din pușcărie și pe capul cărora o să se pună desigur preț? O să fie mai mult o povară decît un plasament; nu merită riscul.

—Ascultă John! Dick e tocmai omul de care ai nevoie, căută Arthur să-l convingă. Trage la țintă cu ochii-nchiși și-și ține gura.

— Eu dau banii, dar numai atît, răspunse John West cu hotărîre. Dacă se amestecă oamenii mei în treaba asta, și dacă Bradley și Wood o să fie ascunși într-o casă din jurul biroului de pariuri, poliția o să înceapă să ne dea tîrcoale. Îți închipui că pe tine o să te bănuie mai întîi. N-o fac decît pentru binele tău. Fă ce-ți spun eu, ca să nu mai dai de bucluc.

— Nu mă sperie pe mine poliția! Bine! Atunci dă-ne banii, dacă asta-i tot ce vrei să riști. Vreau douăzeci de lire pentru Dick și celălalt băiat și vreo cincizeci pentru gardienii care au să-i ajute.

John West îi dădu banii fără să scoată o vorbă. Arthur îi înhăță cu lăcomie.

— O să-i scap eu, n-avea grijă. Planul nu poate să dea greș. Am aranjat să vîr o boccea în închisoare — două costume de serj ca să fie pachetul mai mic, un sac, o scară de frînghie (cîrligele le fac ei în închisoare) și ceva haleală.

— De ce haleală? Asta poți să le trimiți oricînd, nu-i așa?

— Așa-i, dar au de gînd să se ascundă în închisoare pentru o zi, două. Vezi tu, cînd ăilalți doi băieți au evadat luna trecută, au fugit mai înainte ca cineva să-și dea seama; doar pe seară au văzut că lipsesc. Ei bine! Tot spre seară au să-și dea seama că Dick și camaradul lui lipsesc și au să creadă că și ei au evadat. În timpul ăsta, băieții au să se ascundă în închisoare, sus în podul fabricii de lînă. Apoi, cînd s-o po-

toli panica, ăi doi paznici pe care i-am cumpărat o să-i ajute să fugă. O să se urce pe acoperiș și de acolo, cu scara, o să coboare pe zidul de-afară. Mă gîndeam că Tommy Chiorul s-aștepte afară, dar în sfîrșit, o să găsim pe altcineva. Scara au s-o ascundă pe plajă, lîngă închisoare. Dick și Wood au să se ascundă sîmbătă după masă și o să sară zidul — poate duminică, poate luni noaptea.

Arthur porni spre ușă. „E nebun de legat" gîndi John West. Înfățișarea fratelui său justifica această apreciere: mergea adus de spate, se-mbrăca sărăcăcios, avea mișcări brusce și deplasate, fără să mai ia în seamă mustața, părul alb și ochii sticloși ca de păpușă.

Lunea următoare dimineața, John West află din ziare că încercarea de evadare dăduse greș. Se pare că un vestit hoț de buzunare, care își ispășea în închisoare una din condamnările lui obișnuite, fusese repartizat să curețe magazia de lînă, sîmbătă după masă. Auzise zgomote suspecte venind din pod, apoi așchii și praf îi căzură în cap și pe umăr. Raportase acest lucru gardianului.

Desigur că hoțul de buzunare și-ar fi tăiat mai bine mîna decît să ajungă informator, dar fără voia lui ajutase la prinderea lui Bradley și a lui Wood. Toată viața i-a fost apoi întunecată de remușcarea că i-a „vîndut".

A doua zi, cînd John West îl văzu pe Arthur la biroul de pariuri, își dădu seama că era atît de dezamăgit, încît ochii îi jucau în lacrimi, ca unui orfan amăgit că are să se-nloarcă mămica.

*

Unul dintre candidații laburiști aleși, finanțați de John West în alegerile generale din 1902, era tînărul ziarist și orator radical Frank Ashton.

Mulțimea aplaudă cu frenezie cînd Ashton păși la tribună, în noaptea cînd fură anunțate rezultatele. N-ai fi putut arunca un ac în sală, atîta lume era, și pe scaune și-n picioare. Mulțimea se-nghesuia deasemeni și în jurul tribunei, iar afară, la intrare, așteptau alții

care se-mpingeau şi se călcau în picioare. Pe pragul ferestrelor deschise, de ambele părţi ale sălii, oamenii stăteau ciorchine.

— Doamnelor şi domnilor, începu oratorul cu voce clară şi sonoră. Doamnelor, domnilor şi tovarăşi muncitori!

Gesturile şi vorbele lui aveau un efect hipnotic. Era îmbrăcat fără pretenţii: gulerul înalt şi cravata păreau deplasate. Părul lung îl purta despărţit de o cărare la mijloc, deasupra frunţii late şi-i cădea în două bucle deasupra urechilor. Bărbia hotărîtă, buzele groase şi senzuale, ochii pătrunzători şi inteligenţi, lăsau totuşi să se întrevadă multă sensibilitate, o faţă care oglindea o fire blîndă şi emotivă.

Cînd, drept ca o statuie, ridică mîna pentru a obţine tăcerea, ovaţiile încetară deodată ca prin farmec. Îşi trecu mîinile prin bucle cu un gest care-i devenise obicei şi începu să-şi desfăşoare toată gama-i oratorică ce avea să devină mai tîrziu un bun comun al întregii Australii.

Îşi lăsă încet mîinile jos şi aşteptă ca tăcerea adîncă să se prelungească timp de cîteva clipe.

„Acesta este un moment solemn în existenţa unui om care şi-a dedicat toată viaţa cauzei celor săraci şi oropsiţi — marei cauze a muncii".

Rostindu-şi apăsat ultimele cuvinte, începu să sublinieze ritmul silabelor mişcînd capul lui frumos. Majoritatea laburistă aplaudă cu frenezie, în timp ce suporterii liberali şi conservatori, care în cea mai mare parte îl ascultau pentru întîia oară, păstrau tăcere deoarece nu fuseseră încă prinşi de farmecul lui.

„Mi-amintesc bine cum am venit în această ţară minunată; eram un copilandru amărît, un băiat de servici pe un cargobot, un copil care fugea de sărăcia din lumea veche ca să-şi caute norocul în lumea nouă."

Sărăcia din lumea veche![1] Prima lui amintire din copilărie era un drum cu trenul într-un vagon de marfă, împreună cu maică-sa; sosiseră la destinaţie noaptea şi se adăpostiseră într-un hambar uriaş, unde avea să

[1] Europa (n. r.).

facă şi el cunoştinţă, printre saci de nutreţ şi printre şobolani, cu noul său tată. Ca să-l apere de şobolani maică-sa veghease toată noaptea lîngă masa pe care dormea copilul, înfăşurat în cîrpe. Mai tîrziu, băieţaşul află că omul blînd şi cu un picior de lemn, care-o rugase pe maică-sa să nu vină acolo pentru că viaţa era prea aspră, era tatăl său vitreg. Tatăl adevărat al lui Frank Ashton murise cu cîteva luni înainte de naşterea copilului. Îşi aminti cum noul său tată tocmai izbutise să transforme hambarul într-o locuinţă, cînd îşi pierdu slujba.

Cei trei începură apoi să colinde Anglia, peste tot unde tatăl lui nădăjduia că o să găsească de lucru. Pămîntul era îngheţat, noaptea gerul era cumplit, şi nimeni n-avea nevoie de-un olog cu un picior de lemn. O dată, într-un oraş, se alăturară unei coloane de şomeri care manifestau în stradă. Manifestanţii scandau lozinci cerînd pîine ; taică-său era de părere c-ar fi trebuit să ceară de lucru, nu pomană. Tocmai cînd se topise şi ultimul ban din micile lui economii, omul găsi de lucru într-un oraş minier lîngă Scarborough.

Frank Ashton îşi aminti cum locuise acolo în barăci, deopotrivă cu toţi ceilalţi mineri. Fiecare miner avea o grădină. Taică-său lucra lotul din spatele barăcilor pînă la margine, semănînd legume şi crescînd porci. Băiatul se ducea la şcoală în satul vecin, cale de două mile de acolo, şi trăi fericit pînă începu greva. Un miner care îşi pierdea slujba, îşi pierdea şi locuinţa în baracă, precum şi lotul lui de grădină ; cei care făceau grevă împărtăşeau aceeaşi soartă. Dacă totuşi minerii au declarat grevă, aceasta însemna că avuseseră motive serioase. Se reduseseră salariile, povestea tatăl. Au fost daţi afară şi ei din barăci de proprietarii minei ; apoi au locuit într-o cocioabă, dar greva a continuat.

Se părea că taică-său era unul din conducătorii grevei. Frank Ashton îşi aminti cum venise preotul din sat şi-i îndemnase pe muncitori să meargă din nou la lucru, ca nişte buni creştini şi să nu mai aducă atîta jale pe capul nevestelor şi copiilor. Îşi aminti că tatăl său i-a răspuns preotului şi a blestemat biserica pen-

tru că se dăduse de partea proprietarilor minei, cerîndu-le minerilor să se întoarne ca niște cîini bătuți, în barăcile lor murdare și neaerisite și în minele unde-și primejduiau viața pentru un salariu de mizerie.

Preotul l-a stigmatizat ca pe un păgîn și un agitator. Cînd mama lui Frank Ashton a început să dea lecții de muzică copiilor din sat, preotul i-a convins pe părinți să nu lase copiii în preajma acestei femei care era nevasta unui ateu. Atunci tatăl ca o sfidare, a compus un cîntec pentru mineri :

Imi spune popa : în domnul să crezi
Să nu ceri leafă și să lucrezi
Eu nu am pîine, dar popa-mi spune :
— O să ai pîine pe ceea lume...

Tatăl, ca de altfel cea mai mare parte din tovarășii săi, nu mai coborî niciodată în mină, preferînd să părăsească ținutul, cînd văzu că unii cedară și reluară lucrul.

Discursul lui Frank Ashton era însuflețit de aceste amintiri. Își aducea aminte și de Londra. Acolo răbdase el de foame, în mahalale mizere. Maică-sa îl trimise la școală și la biserică, unde cînta în cor. Apoi mai veni un copil, un frățior, care totuși nu-i era frate bun.

Cînd frățiorul acesta avea abia cîțiva anișori, Frank Ashton se hotărî să fugă pe mare ; poate că fusese mînat de foame, ori poate că fugise din cauza celuilalt copil, care era copilul omului cu piciorul de lemn, al omului blînd care se purta destul de bine cu el, dar totuși nu era tatăl său. Alergă în port și se ascunse pe un vapor, dar fu descoperit și debarcat. Se-ntoarse acasă în miez de noapte, și ascultînd la fereastra bucătăriei o auzi pe maică-sa plîngînd și pe tatăl său vitreg care încerca s-o mîngîie. „Nu plînge, Carrie, cînd l-o răzbi foamea se întoarce el."

Deși îi era foame, Frank Ashton plecă de la fereastră și se întoarse în port unde adormi pe niște baloturi ; se trezi în arsuna mușcăturii șobolanilor, care-i rodeau degetele și urechile. Se mută într-un căruț cu patru roate, dosit într-un colț, dar șobo-

lanii se cățărară pe osii și-l mușcară din nou. Înghețat de frig și de spaimă se sui pe bordul primului vapor, unde paznicul îi dădu un ceai și biscuiți și-i făgădui să-l ascundă în magazie. Văzîndu-l că doarme de-a-npicioarele, paznicul îi făcu un culcuș în bucătărie. Dimineața, cînd se trezi, era în largul mării, în drum spre Melbourne. Marinarul care-l descoperi îl duse în fața căpitanului. Acesta îl înjură de toți sfinții și-apoi îl puse la treabă. Marinarii îl învățară să facă noduri și odgoane. Noaptea plîngea de oboseală și urît în cotlonul unde-și făcuse un culcuș.

Cînd vaporul sosi la Melbourne, căpitanul îl amenință că are să-l ducă înapoi în Anglia ; atunci fugi de pe bord și petrecu patru ani pe vasele care făceau schimburi comerciale între Australia și insulele din Nord, apoi se-ntoarse din nou la Melbourne.

„La Melbourne am început să lupt pentru drepturile clasei muncitoare. La început în sindicatul muncitorilor din transporturile maritime, apoi la tramvaie ; am studiat problemele sindicale și politica laburistă. Pe urmă am intrat ca paznic la Colegiul muncitorilor și așa am avut prilejul să citesc, să mă instruiesc. Tot atunci am avut prilejul să-i aud vorbind pe toți conducătorii de frunte ai clasei muncitoare, în adunări ținute pe stradă, în săli și pe malurile rîului Yarra. Am luat hotărîrea să mă dedic și eu cauzei muncii, cauzei socialismului. Da, prieteni, am luptat pentru marea cauză a muncii. Mi-amintesc cît am luptat ca să-nființăm cooperativele. Chiar aici, în circumscripția asta electorală, am avut onoarea să fiu secretarul Federației laburiste din Victoria, care a organizat cooperativele..."

Mulțimea entuziasmată izbucni în ovații.

„Nu ne-am atins țelul, dar am realizat totuși multe. Apoi prietenii m-au convins să intru în arena politică..."

Poate că, în timp ce ropotul de aplauze și ovații răsună în sală, cîțiva laburiști aflați în sală apucară să-și aducă aminte că Franck Ashton și unii din tovarășii lui din defuncta federație căzuseră de acord

să nu candideze niciodată pentru Parlament, socotind că socialismul nu poate fi cucerit pe această cale. Dar acuma ei — ca și vorbitorul de altfel — se lăsaseră furați de visul muncitorilor, nădăjduind că totul avea să fie bine dacă-și vor trimite cît mai mulți dintre conducătorii lor în Parlament.

„In aceste alegeri, nici un alegător nu poate spune că a fost lipsit de drepturile sale electorale; mai mult, cifrele sînt o dovadă grăitoare că toate păturile au fost reprezentate."

Simpatia liberalilor din auditoriu pentru orator crescu, la auzul acestor cuvinte.

„In numele laburismului, pentru marile principii ale laburismului, și în interesul tuturor acestor laburiști de frunte, care au luptat și s-au zbătut pentru mine, am să reprezint cu cinste aceste principii și opinii..."

Se-ntoarse pe jumătate spre cei trei oameni din spatele lui și-l arătă pe unul din ei, pe candidatul guvernamental, care fusese și el ales în virtutea sistemului în vigoare, ce permitea ca doi membri să reprezinte aceeași circumscripție electorală, spre a stabili o justă proporție.

„Pe de altă parte, deputatul dumneavoastră liberal o să reprezinte opinii cu un caracter diferit..."

Uralele izbucniră din nou și de data asta se asociară și liberalii. Se putea ceva mai corect? Chiar și puținii conservatori care erau de față remarcară lipsa atacului la care se așteptau din partea unui om care ani de zile tunase și fulgerase împotriva capitalismului, în adunările de pe malurile fluviului Yarra, pe la colțuri de stradă și în articolele înflăcărate din *Tocsin.*

Franck Ashton își trecu degetele prin păr și așteptă ca uralele să se mai potolească.

Îl mîna o nouă ambiție: voia să devină neapărat membru al Parlamentului; și cel puțin în această seară, uită că de fapt ura pe dușmanii laburismului, și luă o poziție care avea să-i determine pe mulți să treacă de la liberali la laburiști, în cursul viitoarelor alegeri.

„Din adîncul inimii ţin să mulţumesc acestor stîlpi ai laburismului, care au luptat din răsputeri ca să-mi asigure alegerea în Parlament...“ Făcu un pas înainte şi o mişcare cu mîna, ca şi cum ar fi smuls ceva care plutea în aer.

Auditoriul era captivat. Exprimarea nu era prea rafinată, dar cuvintele îi erau izvorîte din suflet, iar vocea, muzicală.

„Mîine o să-ncerc să fac rost de bani ca să trimit un mesaj fulger peste întinderea nemăsurată a mărilor, unei perechi încărunţite ce trăieşte în cel mai mare oraş din lume, pe care l-am părăsit de atîţia ani. Şi în acest mesaj am să le dau de veste că fiul lor, care şi-a părăsit căminul din copilărie ca să-şi caute norocul în lumea largă, n-a fost nedemn de ei...“

Ce soi de înşelăciune sau autoînşelăciune mai era şi asta? Franck Ashton mai avea încă vreo cîteva lire din banii pe care i-i dăduse John West, patronul biroului de pariuri din Carringbush. Îi era ruşine că acceptase banii lui West dar îşi spusese că dacă izbutea să fie ales, va putea să facă tot ce-şi pusese în gînd pentru clasa muncitoare. Partidul laburist nu dispunea de fonduri, iar West era dispus să-l ajute. Cu ce dăuna el cauzei dacă îl ajuta pe patronul biroului de pariuri să se apere de dulăii care-l încolţeau sau punînd capăt atacurilor din *Tocsin* împotriva lui West?

„Da, prieteni, perechea încărunţită o să afle că nu sînt un fiu nedemn al ei, şi alegătorii care mi-au acordat astăzi atîta încredere să ştie că nu sînt un reprezentant nedemn de ei.“

Mulţimea începu să aplaude şi să ovaţioneze cu frenezie, iar Frank Ashton se retrase încet spre fundul estradei unde dispăru în umbră.

Duminica următoare, John şi Nellie West se duseră să asculte slujba la o biserică selectă de lîngă locuinţa lor. Nellie îngenunchie cu evlavie, urmărind pe cartea ei de rugăciuni traducerea engleză a textului latinesc psalmodiat de preot şi de corul de co-

pii. Înafară de cartea de rugăciuni avea şi un şir de mătănii atîrnat de braţ. John West îngenunchiase şi el de formă pe o batistă pusă sub genunchi ca să nu-şi murdărească pantalonii. Slujba nu-l prea atrăgea, n-o înţelegea şi nici nu ţinea s-o înţeleagă. Se ducea însă la biserică în fiecare duminică, şi ca s-o îmbuneze pe Nellie, dar şi fiindcă era recomandabil pentru afaceri; catolicii se simţeau legaţi de coreligionarii lor. Cînd rostea totuşi o rugăciune, o făcea ca să-şi ceară vreo favoare materială — pe care o obţinea de altfel graţie tenacităţii şi lipsei lui de scrupule. Cîteodată îl impresiona atmosfera mistică din biserică, lumînările, altarul împodobit cu flori, diferitele popasuri pe drumul calvarului zugrăvite pe pereţi şi statuile sfinţilor şi ale Fecioarei Maria care se profilau din umbră; dar în acea zi gîndurile lui rătăceau aiurea.

În alegerile generale făcuse un mare pas înainte spre cucerirea unei influenţe hotărîtoare în Parlamentul statului Victoria. Toată lumea ştia că partidul laburist n-avea alt sprijinitor mai bogat şi mai generos decît John West. Dar înafară de aceasta, pe tot cuprinsul statului Victoria el sprijinise pe lîngă majoritatea candidaţilor laburişti şi cîţiva candidaţi liberali, care fuseseră cîştigaţi de David Garside. De conservatori nu se apropiase: erau nişte „dulăi" nesuferiţi, porniţi să-i închidă biroul de pariuri.

Se auzi clinchetul uşor al unui clopoţel şi unul din cei doi băieţaşi îmbrăcaţi în alb şi roşu urcă scările cu cartea de rugăciuni în mîini, spre preotul în odăjdii, care păşise în faţa altarului. Credincioşii se sculară în picioare. Nellie îi făcu semn cu cotul soţului ei, trezindu-l pentru un moment din visurile lui. Se sculă şi el încet.

Plătise spezele electorale pentru opt din cei paisprezece deputaţi laburişti care fuseseră aleşi. Putea să conteze pe ei, în cazul că s-ar fi introdus un nou proiect de lege privitor la jocurile de noroc, şi aproape sigur că putea conta şi pe majoritatea celorlaţi laburişti. Deocamdată, ambiţia lui politică se mărginea la apărarea intereselor legate de biroul de pariuri.

Partidul laburist părea să sprijine părerea lui David Garside, după care jocurile de noroc n-ar trebui să fie o prerogativă a bogaților. Mai întîmpina încă o oarecare opoziție din partea unei minorități laburiste. I se spusese că aceștia ar fi extremiștii, o fracțiune socialistă. Dar și Ashton, cu toate că era socialist, făgăduise să facă opoziție oricărei legi îndreptate împotriva birourilor de pariuri.

John West descoperise că politica e ceva foarte complicat, dar deprinsese repede meșteșugul. În cursul acestei campanii învățase cel puțin un lucru, și anume că trebuie să-l sprijine pe omul care poate cîștiga nu numai în alegerile preliminarii ci și în cele definitive. N-avea nici un sens să arunce banii pe un om care n-avea șanse să cîștige. Sprijinise astfel mai mulți candidați nenorocoși, printre care și pe candidatul liberal independent pentru Carringbush, ce nu fusese ales nici măcar în alegerile preliminarii, și pe tînărul Bob Scott; pe acesta John West îl cunoscuse cu mulți ani înainte, pe cînd lucra la fabrica de încălțăminte.

Scott devenise un membru marcant al Consiliului sindical din Melbourne. Juca la biroul de pariuri, așa încît era dispus să protejeze „totalizatorul" pînă și în Parlament. Fusese propus de laburiști într-un sector industrial, dar fu învins în ultima instanță de un fost laburist care se bucura de largi simpatii în mijlocul muncitorilor.

John West își aminti de cuvîntarea lui Bob Scott, la despuierea scrutinului. Bob Scott fusese învins, dar cauza laburistă va merge înainte de-a pururi. Ar fi vrut să știe dacă Scott vorbise sincer. De fapt, asta n-avea nici o importanță, atîta vreme cît era dispus să sprijine biroul de pariuri în Parlament, cînd va fi ales. „Bob Scott va lupta pentru cauza laburistă pînă la ultima suflare, va lupta împotriva conservatorilor și a exploatării capitaliste care ruinează statul" spusese atunci Scott. Și totuși, după cîte își dădea seama John West, Scott era un tînăr ambițios care ținea morțiș să fie ales deputat.

John West compara declarațiile idealist-revoluționare făcute de unii din „oamenii săi" în public, cu declarațiile pe care i le făcuseră între patru ochi. De un lucru însă era oricum sigur: partidul laburist avea să crească; și cu cît mai repede, cu atît mai bine, mai ales că deocamdată era încă grupul cel mai puțin numeros din Parlament.

Credincioșii se așezaseră, dar el rămase în picioare pînă cînd Nellie îl trase de coada ca de rîndunică a fracului.

Slujba se apropia de sfîrșit.

Cînd ieșiră din curtea bisericii, Nellie îl apucă strîns de braț. Era uimită și cam intimidată de soțul ei. Îndoieli pe care de-abia îndrăznea să le formuleze îi trezeau negre presimțiri. Fusese îmbufnat și nervos în timpul sarcinei ei, și fiindcă el își dorise un băiat, abia dacă se uita la Marjorie, o fetiță de altfel foarte drăgălașă. Soția habar n-avea de afacerile lui, afară de știrile apărute în presă și de zvonurile care circulau. Nu discuta niciodată nimic cu ea și cînd vreunul din asociații lui venea acasă, nici nu i-l prezenta măcar. De altfel nici n-ar fi vrut să-i cunoască; îi socotea pe toți niște ființe înspăimîntătoare. De ce se măritase cu el? De ce se însurase el cu ea? Singura legătură dintre ei rămăsese dorința lui fizică pentru ea, dar și aceasta părea să fi fost trecătoare.

Cum ajunse acasă, John West se duse în salonul din față de la parter, ca să citească pagina sportivă din presa de sîmbătă; dar de astădată îi era cu neputință să se concentreze; gîndurile i se îndreptară din nou spre politică. Îi plăcea să se amestece în politică; organizarea „suporterilor" meniți să sprijine pe candidați, împînzirea auditorului, la adunări, cu oamenii lui, atenția cu care îl înconjurau toți cei ce visau să ajungă politicienii, toate acestea îl atrăgeau.

Visa și el ziua cînd va fi stăpînul Parlamentului din Victoria. O să-și cîștige astfel protecție pentru biroul de pariuri și în același timp o să-și asigure o nouă putere: puterea de a manevra din culise, influențînd dezbaterile din Parlament.

CAPITOLUL V

„Un om poate inspira groază numai dacă are destulă putere de-a face rău."

BALZAC

Într'o după amiază din iarna anului 1903, doi oameni discutau cu John West în magazinul de ceai al lui Cumnin. Era o pereche foarte nepotrivită. Paddy Woodman era scund, jovial şi gras. Squash Lewis era înalt, grav şi slab. Paddy era catolic, Squash, francmason. Dar amîndoi se pricepeau deopotrivă să scoată bani de la jucători.

— O'Flaherty şi puritanii o să te scoată din pîine, ţinu să-l avertizeze Paddy Woodman. Era îmbrăcat într-un costum ţipător în carouri, cu vestă galbenă şi o lavalieră mare; îşi ţinea gambeta pe genunchi. Capul lui chel lucea la lumina lămpii cu gaz ca un ou de porţelan. Cu O'Flaherty nu-i de glumit. Ne-a scos pe noi din pîine, o să te scoată şi pe tine, dacă nu luăm clubul ăsta împreună. O fi el irlandez, dar vine din Nord, de unde vin toţi trădătorii şi orangiştii...

— Ascultă ! îi sări ţandăra lui John West. Pe mine n-o să mă poată scoate nimeni de aici, nici chiar O'Flaherty. Putem s-ajungem la o înţelegere dacă-mi convine, dar puţin îmi pasă mie de O'Flaherty şi de blestemaţii de puritani ! De fapt îşi făcea el griji destule şi din cauza lui O'Flaherty şi a puritanilor dar mai cu seamă din cauza celui dintîi.

Woodman începu să-şi frece puternic cu palma dreaptă creştetul capului chel, gest obişnuit cînd era îngrijorat.

— Dar oricum, o să-ţi meargă mai bine dacă vii cu noi, insistă Squash Lewis. O'Flaherty n-o să ne poată face nici un rău. Purta un costum închis şi pufăia de zor dintr-un trabuc, de se umpluse camera de fum. Era foarte înalt şi avea picioarele atît de lungi, încît atunci cînd mergea sau stătea în picioare îţi făcea impresia că-i pe catalige.

— Zău, gîndeşte-te, domnule West. O să-ţi muţi biroul de pariuri la clubul Tattersall... Mai cu seamă dacă O'Flaherty îl închide pe ăsta. Tattersall... va fi un adevărat „susţitut"...

— Vrei să spui „susbstitut", Squash, îl îndreptă Woodman dispreţuitor. Vrea să spună substitut, domnule West.

— Dar n-o să-i puteţi spune noului club tot „Tattersall", obiectă John West. Fostul club cu acest nume continuă să existe, numai că s-a mutat în alt local. Instanţa nu a permis poliţiei să-i anuleze autorizaţia.

— Aşa e, dar noi o să-i zicem localului nostru Clubul orăşenesc Tattersall, iar Patrick Woodman va fi secretar. Şi n-o să am altceva de făcut decît să mă ocup de „academia de joc" de la etaj.

Squash şi Paddy conduseseră la Sydney o afacere foarte rentabilă, pînă fuseseră izgoniţi de poliţie. O luaseră de la capăt la Melbourne, dar şi aici fuseseră dibuiţi de detectivul O'Flaherty. Atunci se gîndiră să pună mîna pe venerabilul club Tattersall, ca sub egida lui să organizeze noile săli de joc. Obţinură evacuarea clubului din clădire şi socoteau că acum, dacă ar izbuti să încheie o alianţă cu faimosul John West, ar putea să-şi vadă nestînjeniţi de afaceri şi să prospere.

Negocierile durară o jumătate de oră. John West se tîrgui şi argumentă, dar pînă la urmă acceptă să împartă localul cu ei, cu condiţia ca numele lor, nu şi al lui, să figureze ca proprietari ai clubului.

Cînd rămase singur, John West îşi frecă mîinile încîntat... Nu-i mai păsa acum de O'Flaherty. Devlin aflase că O'Flaherty se pregătea să facă în curînd o descindere la biroul de pariuri din strada Jackson

şi să-l închidă pentru totdeauna, cu toate portiţele de scăpare îngăduite de lege. Să-ncerce numai! Şi chiar dacă i-ar închide biroul — noul club Tattersall însă n-o să-l poată el închide.

John West luă un ziar din sertar şi-l desfăcu pe masă.

Începu să citească subtitlurile: *Biroul central de pariuri. Un proiect ingenios. Proprietarii îşi bat joc de lege. Câteva amănunte interesante.* Citea articolul pentru a zecea oară. Articolul ăsta cel puţin prezenta lucrurile într-o lumină favorabilă. Descria localul şi platforma pe care se încheiau pariurile, îmbrăcămintea mascaţilor. Simţea că acest articol îi va fi de folos în războiul cu O'Flaherty, care nu mai putea fi evitat.

Nu trecu mult şi un vlăjgan cam de o vîrstă cu John West intră în odaie. Faţa îi era lungă şi supţă. Avea o înfăţişare corectă, dar se deslușea numaidecît că e un şmecher. Îl chema Bennett, era însă cunoscut sub numele de „Borfaşul gentleman". În seara aceea îşi pierduse obişnuita lui încredere în sine; era posomorît şi agitat.

După ce-l salută pe John West, se aşeză, îşi dădu pălăria pe ceafă şi scoase o scrisoare din buzunarul paltonului.

— Veşti proaste din Noua Zeelandă, începu el. S-au legat acum de frate-meu. Citeşte asta! Maxilarul de jos i se mişca întocmai ca la marionetele mînuite de un ventrilog.

Bennett îi dădu scrisoarea şi John West citi:

„În cursul adunării de eri seara a Asociaţiei de trap din Noua Zeelandă, H. Bennett, pe numele lui adevărat Smith şi iapa Nellie W... cunoscută şi sub numele de Phoebe, au fost descalificaţi pe viaţă pentru participarea frauduloasă în curse. Adunarea a mai hotărît să ceară Asociaţiei de trap din Australia să studieze poziţia secretarului W. J. Bennett, care a eliberat lui H. Bennett o autorizaţie şi un certificat pe numele de Smith. Asociaţia cere ca W. J. Bennett să fie descalificat pentru complicitate în această afacere şi va refuza să mai ia în consideraţie în viitor

înscrierile şi alte documente semnate de sus numitul W. J. Bennett...“

Conţinutul scrisorii nu constituia nici o surpriză pentru John West. Cînd fusese în Noua Zeelandă în călătoria lui de nuntă, începuse să se intereseze de cursele de trap, iar la întoarcere cumpărase trei trăpaşi. Unuia îi pusese numele de Nellie W..., aşa încît nevastă-sa avu onoarea de a fi prima pe lunga listă de nume cu care-şi boteză caii de curse. Intrată pe mîna unui antrenor faimos, Nellie W... cîştigă mai multe curse la Melbourne pînă cînd fu cotată drept învingătoare sigură.

Curînd începu să fie handicapată în curse, dîndu-se avantaj la pornire rivalilor ei. Văzînd că n-are să mai poată cîştiga alte curse cu ea la Melbourne, John West aranjase cu Borfaşul gentleman ca fratele lui să plece cu iapa în Noua Zeelandă, după ce-i schimbaseră numele în Phoebe.

Obţinerea certificatelor pentru „participarea frauduloasă“ fusese o chestiune foarte uşoară, deoarece Borfaşul gentleman era nu numai secretar al clububului de trap din Melbourne, ci şi preşedintele Asociaţiei de trap din Australia; în această calitate avea îndatorirea să semneze certificatele pentru caii care urmau să alerge în alte state sau peste ocean. Iapa ieşi prima în mai multe curse în Noua Zeelandă, de pe urma cărora John West şi fraţii Bennett cîştigară din premii şi pariuri bani frumoşi. Abia după întoarcere ieşi la iveală adevărata identitate a iepei. Doi amatori de trap din Noua Zeelandă descoperiseră în cursul unei vizite la Melbourne că Nellie W... era una şi aceeaşi cu Phoebe, şi raportaseră acest fapt oficialilor de trap.

— Şi acum ? întrebă John West.

— Acum ? Mi-am pierdut postul de preşedinte al asociaţiei şi am auzit că o să fiu descalificat pe viaţă.

— De ce-ţi faci sînge rău ? Am realizat un cîştig serios şi poţi să pui caii să alerge pe numele altcuiva.

— Dar toată lumea știe că pe nevasta dumitale o chiamă Nellie și că iapa de fapt îți aparține. S-ar putea să fii și dumneata descalificat.

— N'aș crede... și chiar dac-ar fi așa ? Ce ? O să mă omor ? N-am decît să trec iapa pe numele altcuiva și gata.

— Dar clubul de trap din Melbourne n-o să mai fie dispus să trateze cu dumneata, stărui Bennett.

John West se plecă înainte bătînd cu degetele în masă.

— Deocamdată mai ocupi postul de secretar, nu-i așa ? De ce nu rămîi secretar ?

— Aș putea rămîne secretar dacă recurgi la influența dumitale pentru a aranja chestiunea asta.

— Bine, am s-o aranjez. Asta nu-mi place la tine, că-ți pierzi capul cum te poticnești de ceva. Mai bine ai face tot ce știi ca să punem mîna pe acțiunile clubului de trap din Melbourne.

— N-o să fie ușor, John. Asta o să coste bani, nu glumă !

— Nu mă sperie pe mine asta, toate costă o groază de bani. Politicienii și poliția mă storc de bani. Biserica mă exploatează la sînge. Ce-o să fie dacă o să mai bag bani și în clubul de trap ?

— Dar dacă ajungi stăpîn pe clubul de trap ai să faci avere, știi prea bine.

— Ai dreptate. Atunci aranjează tu în așa fel ca să devin eu stăpîn. Să faci ce ți-am spus. Clubul nu prea e în fonduri. Ai grijă să dea faliment și pe urmă vino la mine să-mi ceri ajutor. Am vorbit cu tînărul Lammence, președintele clubului. E tocmai omul de care am nevoie.

— Cu Frank Lammence poți să faci treabă, John. Vezi numai să nu te lași dus de nas, că-i mare șmecher. Asta tace și face. Te trage pe sfoară, cît ai zice pîs.

— N-ai grijă. Știu eu cum să-l iau. E tocmai omul care-mi trebuie ; o să se ocupe el pe urmă de cursele de trap pentru mine, mai ales că — să nu te mire — am de gînd să încep și curse cu poney.

Eu am să dirijez cursele, şi am să deschid pe urmă şi o casă de pariuri — asta am de gînd.

— E un program măreţ, John!

— O fi, dar nu pentru mine, rosti John West răspicat. Ai citit ce scrie despre biroul meu în ziarul „Herald?"

— Da, am citit. Nu e rău ca reclamă. Ai nevoie de asta ca să lupţi cu dulăii de puritani. Mi se pare că au o adunare diseară. Dar nu ştiu unde. Vor cu tot dinadinsul să se dea la biroul tău de pariuri, John. Ce-ai de gînd să faci?

— Nu-mi fac eu griji pentru atîta lucru. Se întrunesc în Biserica Tabernacolului. Am trimis şi cîţiva oameni pînă acolo, ca să se mai dezmorţească puţin atmosfera

„Dulăii de puritani" (cum se exprimase fără pic de respect Bennett despre Liga din Carringbush pentru prohibiţie şi moralitatea publică) se dădeau la el bine de tot. Scriau articole în presă, trimiteau delegaţi la primul ministru, vorbeau din amvonul bisericilor protestante şi ţineau adunări ca aceea care tocmai începea cînd Bennett ieşea din biroul lui John West.

Biserica era plină de lume cînd reverendul Owen, un omuleţ timid şi evlavios, se sui în amvon. Se gîndea că ar fi fost mai bine ca banda de oameni zgomotoşi din fundul sălii să-şi fi văzut de treabă. Vorbind cu o voce piţigăiată începu să enunţe scopurile urmărite de ligă, de parcă ar fi ţinut predica de duminică.

„Fraţi întru domnul, scopurile acestei organizaţii, din care fac parte cetăţenii cei mai de frunte, sînt: în primul rînd stîrpirea tuturor jocurilor de noroc, în al doilea rînd să asigure un control direct asupra tuturor autorizaţiilor pentru vînzarea băuturilor alcoolice..."

Vorbitorul se uită îngrijorat peste rama ochelarilor spre fundul sălii şi tuşi caraghios, dar spre marea lui

surpriză constată că nimeni nu se năpusteşte spre tribună şi nici nu aruncă în el cu zarzavaturi.

„Hm... în al treilea rînd, să asigure o respectare riguroasă a repaosului duminical ; în al patrulea rînd să împiedice vînzarea literaturii obscene ; în al cincilea rînd să ducă o acţiune comună împotriva caselor rău famate şi să contribuie la asigurarea unei înalte moralităţi..."

Owen continuă apoi cu o voce tremurătoare :

„Am primit o scrisoare particulară şi confidenţială prin care o persoană onorabilă mă anunţă că o gloată de oameni va încerca să tulbure această adunare, ca să nu-şi împlinească ţelul. O astfel de acţiune n-ar avea nici un rost. Doar toată lumea vede ce se-ntîmplă în jurul nostru, vede că stricăciunea s-a cuibărit chiar printre noi şi admite desigur că o organizaţie de felul acestei ligi este absolut necesară..."

Se uită din nou la grupul numeros din fundul sălii, dar din nou nu observă nici o mişcare şi nici un zgomot, înafară de un murmur continuu. Asta îl încurajă.

„După cum am mai spus, liga urmăreşte să suprime în primul rînd biroul de pariuri din strada Jackson, care este o monstruozitate — o reptilă care suge sîngele poporului şi distruge căminele atîtor familii..."

Deodată o voce sonoră, care se rostogoli parcă prin toate ungherele bisericii, îl întrerupse pe vorbitor :

— Dă-i înainte ! Să vedem pînă cînd o să latri !

Reverendul ridică privirea şi se uită foarte enervat să vadă cine-l apostrofase. De sigur omul acela necioplit cu urechi clăpăuge ! Fără îndoială că el şi tovarăşii lui veniseră să provoace scandal. Adunarea aceasta va împărtăşi deci soarta adunărilor politice care se opuneau „candidaţilor lui West". Toţi membrii şi sprijinitorii ligii, care ocupau primele locuri, întoarseră capul uitîndu-se spre fundul sălii ; apoi vorbitorul, făcînd apel la tot curajul ce-l mai avea, îşi continuă cuvîntarea, făcînd eforturi disperate să pară energic.

„Acest „totalizator" îi încurajează pe leneşi, şi-n el s-au cuibărit oameni care trăiesc pe spinarea publicului". Adepţii ligii aplaudară într-o doară, aproape

cu teamă. Gloata din fund începu atunci să fluiere şi să huiduiască.

„Eu personal n-am nimic împotriva domnului West, presupusul proprietar al biroului. Dimpotrivă am auzit vorbindu-se mult bine despre el şi despre operele sale de binefacere."

Urale puternice izbucniră în fundul sălii, aplauze moderate în faţă.

Ajungînd astfel la un compromis cu opoziţia, reverendul Owen căută să-i satisfacă şi pe adepţii săi, atacînd cu violenţă biroul de pariuri, cerînd ca poliţia să ia măsuri severe împotriva lui. Zgomotul de voci din fund, din ce în ce mai puternic, mai că-i acoperea glasul. Vorbitorul se uita împrejur, căutînd parcă o portiţă de scăpare, dar negăsind nici una continuă:

„Sper, doamnelor şi domnilor, că astă-seară, în această clădire, nu se va întîmpla nimic care să necinstească casa domnului..."

Cauliflower Dick se sculă în picioare:

— Vreau să vă-ntreb ceva, strigă el în gura mare.

— Mai tîrziu, prietene, la timpul său.

— Aha! Vasăzică vrei să-mi pui botniţă?

Atunci un tînăr din faţă sări-n picioare ca să ia apărarea ligii. Îi asigură pe participanţi, şi îndeobşte pe cei din fund, că „el personal n-are nimic împotriva domnului West"; avea însă de obiectat împotriva tuturor jocurilor de noroc şi a tuturor birourilor de pariuri.

— Cîndva am fost şi eu clientul domnului West, încheie el, dar acum am găsit un prieten mai bun în Isus Hristos.

Cînd omul care-l părăsise pe John West pentru Hristos se aşeză, Owen îşi continuă atacul împotriva jocurilor de noroc, ridicînd glasul ca să poată fi auzit, în mijlocul exclamaţiilor violente care izbucneau necontenit în fundul sălii.

Amintindu-şi cu părere de rău că John West îl sfătuise să nu recurgă la violenţă, Dick Cauliflower spuse:

— Of, haidem, că-mi face rău. Lasă-i să-şi ţină şedinţa asta idioată !...

Şi urmat de toţi oamenii lui părăsi sala.

După o lună, publicul din Victoria putea citi următorul anunţ scris de Barney Robinson şi publicat în toate ziarele :

JOHN WEST

are onoarea să anunţe că primeşte pariuri pentru cele două cupe, Apsom şi Metropolitan, imediat plasat sau S. P. în toate eventele.

Clubul orăşenesc Tattersall
strada Bourke 224
Melbourne
Tel. 3103

Adresa telegrafică : John West, Melbourne.
(Se răspunde în mod prompt la orice corespondenţă)

Localul din strada Bourke 224 era cît se poate de încăpător. La parter se afla o sală cu două mese mari de biliard, în mijloc un fel de cafenea, unde „membrii" puteau să mănînce şi să bea, bineînţeles contra cost, precum şi un salon cu mai multe canapele şi fotolii. Pe zidul salonului atîrnau în rame fotografiile cailor de galop, poneilor, trăpaşilor, boxerilor şi fotbaliştilor cunoscuţi. Nenumărate ziare şi reviste de sport erau puse la dispoziţia membrilor. O ediţie a Enciclopediei britanice împodobea în mod cam nepotrivit o etajeră din colţ. Barney Robinson insistase asupra acestui punct pretinzînd că astfel o să „creeze atmosferă" ; deseori putea fi văzut răsfoind şi studiind paginile ei cuprinzătoare.

Sus, în salonul din faţă, Squash Lewis şi Paddy Woodman îşi aranjaseră sălile de joc. Intr-o altă încăpere şi mai spaţioasă, John West îşi instalase casa lui de pariuri : în spatele unui birou lung situat într-un capăt al sălii, el şi funcţionarii lui înregistrau pariurile membrilor clubului şi răspundeau la telefon. Membrii plăteau o cotizaţie de un şiling pe an. Paddy şi Squash făceau pe directorii.

Utilizarea dată clădirii era adecuată cu istoricul ei. Pe la 1880, Jean Mace, un fost atlet englez, organizase acolo un club sportiv. După ce se retrăsese, Squash Lewis și Paddy Woodman preluară localul și sub camuflajul unei frizerii organizară săli de joc. Pe la 1890, cei doi asociați trecură temporar printr-o criză și plecară la Sydney.

Localul fusese ocupat apoi de un anume Asqui, cetățean mai mult sau mai puțin onorabil, care se dădea drept „contabil la curse și importator de țigări". Asqui camuflă localul sub firma unui magazin de țigări cu „fumoarul" respectiv de probă. Avusese însă grijă să pună în vitrină cotele curselor și organizase la etaj o casă de pariuri. Cărțile lui de vizită anunțau pe eventualii clienți nu numai că importă cele mai bune țigări, dar și că vinde și cumpără cai de curse; că organizează comisiile de turf și fixează pronosticurile. Dar în 1896 poliția avusese prostul gust să-l aresteze. După ispășirea pedepsei plecă la Sydney, sperînd că acolo va putea să-și umple vitrina magazinului cu liste de pariuri, fără ca poliția să-și mai vîre nasul.

Apoi clădirea încăpuse pe mîna unui tînăr imigrant evreu, Solomon Solomons, care se intitula administrator a clubului Tattersall. Clubul era frecventat de personalitățile turfului. Proprietarii, antrenorii, crescătorii de cai, puteau să mănînce și să bea acolo, să joace biliard și cărți, dar pentru administratorul Solomon clubul era de fapt cel mai mare centru de pariuri din Australia.

„Sol-Solomons-Melbourne" — această adresă era suficientă pentru miile de clienți, mari și mici. Se părea că nimeni nu-i cunoaște cazierul. După sosirea din Anglia, practicase un timp la Sydney nobila meserie de canamangiu pînă ce fusese prins cu mîna într-un buzunar străin și băgat la închisoare. După ce-și ispășise pedeapsa, se întorsese la Melbourne, dar intrase din nou la pușcărie după ce fusese prins amanetînd un ceas care nu-i aparținea. Cît a stat a doua oară la închisoare a avut timp să se convingă că trebuie să fie și căi mai ușoare de a face bani, lașă că în-

dată ce se văzu liber să însură cu o evreică bogată şi deveni în curînd faimos ca bookmaker sub numele de „Levithanul curselor".

Gloria lui Solomon dură pînă la 1903, cînd Squash Lewis şi Paddy Woodman avură o întrevedere cu proprietarul; îi oferiră chiria triplă şi înlăturîndu-l pe Sol se asociară cu John West.

Intr-o seară, la vreo şase luni de la deschiderea clubului orăşenesc Tattersall, prefectul poliţiei din Victoria, Thomas Callinan pornise pe strada Bourke, care urca în pantă. Era un om foarte înalt şi cam predispus la îngrăşare, dar îmbrăcat după ultimul jurnal de modă. Purta un joben care-i acoperea părul alb, cam rărit, şi învîrtea în mînă un baston.

Thomas Callinan îşi văzuse visul cu ochii cînd fusese numit prefect de poliţie. Era înfumurat şi se lăsase încîntat de perspectiva că în noua lui funcţie va avea mai multă putere şi o situaţie socială mai înaltă. De fapt însă, acum avea poate mai multe necazuri de cît înainte.

Callinan fusese unul din primii comisari înscrişi pe statul de plată al lui John West şi cînd fusese numit prefect de poliţie, West se dovedi a fi un stăpîn lipsit de orice scrupul. Il avea în mînă pe Callinan care nu vedea nici o portiţă de scăpare din această situaţie. Circulau zvonuri că prefectul poliţiei ar fi fost „uns" de West. Deputaţii conservatori ridicaseră în Parlament chestiunea imunităţii legale de care părea a se bucura biroul de pariuri din strada Jackson şi pretinsul club orăşenesc Tattersall. Cereau insistent să se ia măsuri împotriva maniei jocurilor şi a regimului de teroare exercitat de John West, care recursese în ultimul timp chiar la acte vădite de violenţă.

Abia cu cîteva săptămîni în urmă, un tînăr poliţist recent angajat şi trimis de O'Flaherty să spioneze biroul de pariuri din Carringbush, fusese zvîrlit afară, bătut măr şi cu ochiul învineţit. Trupul lui mai purta şi acum urme de julituri şi tăieturi. După cîte-

va zile, încă un proaspăt poliţist, care urma să spioneze pe cei care veneau la noul club Tattersall, fusese atacat de şase oameni mascaţi, pe cînd cobora din tramvai lîngă casă, lovit brutal cu un drug de oţel peste faţă şi în cap, şi lăsat în nesimţire pe marginea trotuarului. Omul mai zăcea încă în spital şi avea să poarte toată viaţa urmele acestei agresiuni.

Thomas Callinan era sigur că dacă ar fi putut să-l ţină în frîu pe O'Flaherty, West ar fi renunţat la aceste răzbunări neruşinate. Dar cum să-l ţii în frîu pe O'Flaherty!? Acesta făcuse chiar aluzie c-ar fi la curent cu înţelegerea infamă dintre prefectul de poliţie şi West.

„Dave O'Flaherty — se lăudase o dată detectivul — e şeful brigăzii de jocuri de noroc şi o să pună capăt carierei lui West, cu toată mita pe care o dă multora şi cu toate portiţele de scăpare pe care i le îngăduie legea jocurilor de noroc."

La jumătatea pantei, Callinan se opri în faţa hotelului „Royal Oak". Se trase lîngă zid, dincolo de cercul de lumină al felinarului din colţul străzii, şi aruncă priviri piezişe în susul şi-n josul străzii înainte de intra în hotel. Urcă repede scările, traversă în grabă coridorul şi bătu uşor în ultima uşă pe dreapta.

Aşteptă nerăbdător cîteva clipe, uitîndu-se în dreapta şi-n stînga, pînă cînd auzi vocea lui John West: „Intră". Intră repede, îşi scoase pălăria şi se aşeză pe un scaun.

Era o odăiţă mică, sumar mobilată. John West stătea la un birou, aşezat într-un colţ întunecos; la dreapta lui se afla Arthur. Pe pereţi se vedeau trei fotografii: a iepei de trap Nellie, a unui boxer şi a unui fotbalist în tricou negru cu alb, culorile clubului din Carringbush. John West se folosea de această cameră pentru întrevederile cu detectivii săi sau cu alţi asociaţi, care nu voiau să fie văzuţi intrînd în „biroul" din strada Jackson, ori la club.

— Am riscat mult ca să vin aici, începu Callinan, sucind nervos pălăria şi bastonul în mîini.

— Uite, te-așteptau banii aici. Mă-ntrebam de ce n-ai venit să ți-i iei în ultimele săptămîni, spuse John West, deschizînd sertarul biroului.

— N-am venit pentru bani, West. Mai bine nu m-aș fi atins niciodată de banii tăi spurcați.

John West închise încet sertarul. Arthur se uită la Callinan cu o licărire de ură în priviri.

— Socoteam că-i o convorbire particulară, adăugă Callinan, făcînd aluzie la prezența lui Arthur acolo.

— Ah, exclamă John West, credeam că-l cunoști pe acest domn.

— De unde să-l cunosc?

— Ar fi trebuit să-l cunoști. E fratele meu, Arthur. Arty, „înălțimea sa", prefectul poliției.

Arthur West dădu din cap.

— Mi se pare că am auzit de dumneata, se bîlbîi Callinan.

— Dacă n-ai auzit, o s-auzi, răspunse tăios Arthur West.

Callinan se uită cînd la unul cînd la celălalt. John — dur, tăcut, abil; Arthur — slab, înăcrit, crud. În cursul lungii sale cariere, Callinan venise în contact cu cei mai îngrozitori criminali, dar își dădu acum seama că avea în față cei mai primejdioși oameni pe care-i întîlnise vreodată.

John West îl trezi din această meditație.

— Prin urmare te temi de dulăi, nu-i așa?

— Nu mă tem de nimeni.

— Atunci de ce nu iei banii?

— De ce? Pentru că nimeni nu te mai poate proteja. Mergi prea departe. Tragi asupra polițiștilor, cumperi martorii, îți mutilezi dușmanii. De-acum înainte legea n-o să te cruțe, West!

— Crezi că faci bine că vorbești așa?

— De mult ar fi trebuit să-ți vorbesc așa!

— Îți dai seama că cei mai mulți detectivi nu sînt de părerea dumitale?

— Din păcate îmi dau seama. Dar sînt destui care vor să-ți vie de hac. Și tare mă tem că pînă la urmă o să te pună cu botul pe labe.

— N-o să fiţi în stare. Legea-i elastică şi voi n-aveţi destulă putere.

— S-ar putea să obţin această putere.

— Dacă vrei să faci aluzie la guvern, cred că te-nşeli, ripostă John West, mai mult cu speranţă decît cu convingere.

— In cadrul legii ori înafara legii, să ştii că sînt pe urmele tale; ca şi Dave O'Flaherty, de altfel.

— Nu mi-e frică mie nici de tine, nici de O'Flaherty, răspunse prompt John West. Scoase din sertar un teanc de bancnote noi-nouţe şi începu să se joace cu ele resfirîndu-le ca pe nişte cărţi de joc. Eşti sigur că n-ai să-ţi schimbi părerea?

— N-am să-mi schimb părerea niciodată.

— Eşti copil, dacă te temi de duelăi şi de delegaţii lor; şi pentru că veni vorba, ai văzut ce le-a răspuns primul ministru? Că trebuie să călcaţi legea, altminteri nu puteţi pune mîna pe mine.

— Poate că Dave O'Flaherty e „dispus" să calce legea ca să pună mîna pe tine.

John West băgă bancnotele la loc în sertar.

— Fă cum vrei. Dar ştii că am obiceiul să plătesc celor care mă joacă pe două tablouri!

— Mă ameninţi? Pe mine, prefectul poliţiei?

— Ia-o cum vrei. Prefectul poliţiei nu-nseamnă nimic pentru mine. Stai liniştit deoparte şi nu stîrni lucrurile. Nu te poţi pune cu mine, Callinan, şi te sfătuiesc nici să nu-ncerci. Ţi-am dat bani şi ia-i primit. Ce-ai zice dacă s-ar afla?

— N-ai să-ndrăzneşti!

— Nu, zău? Eu zic să nu mă pui la încercare, c-o să te usture.

— Uite cum ar fi mai bine, o lăsă mai domol Callinan. Inchide biroul tău de pariuri, şi o să-l conving şi eu pe O'Flaherty să nu se atingă de club.

— Nu mă încîntă propunerea. Şi biroul de pariuri şi clubul vor rămîne deschise şi toţi blestemaţii de copoi din Australia la un loc n-or să fie în stare să închidă vreunul din ele.

— Bine, mormăi Callinan. Cum ţi aşterni aşa vei dormi. Apoi ridică glasul: Am să te pun eu la res-

pect cu toate măsurile tale de precauție, cu toți avocații străluciți, mardeiașii plătiți și detectivii, și politicienii mituiți. Se cunoștea însă că nu-i convins sută la sută. Venise să-ncheie un armistițiu, să ajungă la un compromis; fără să vrea, însă, adoptase o poziție falsă.

Callinan se sculă și-o porni șovăind spre ușă. Nu voia să se despartă în termenii aceștia. De altfel, nici John West.

— Ce rost are să ne certăm, aruncă John West pe un ton mai amabil. Doar sîntem amîndoi catolici, nu-i așa?

Asta le întrecea pe toate! Prefectul poliției se-ntoarse de la ușă și se plecă furios peste masă.

— Tu vorbești de biserică! Tu care nu știi decît să profiți de pe urma ei? Habar n-ai ce-i aia credință! Dacă-i vorba că te bizui pe sprijinul bisericii, să știi că eu pot conta pe asta la fel ca și tine.

— Cîți ani ai, Callinan?

— Ce-ți pasă?

— Ai peste șaizeci, nu-i așa? Știi, cred că toată lumea a fost revoltată cînd ai ridicat limita de vîrstă pentru pensionare la șaizeci și cinci de ani, numai ca să mai rămîi în slujbă, nu-i așa? Toată poliția e nemulțumită. Și sînt o mulțime de ambițioși care abia așteaptă să-ți ia locul. Ei bine, nici eu nu mă-mpac de loc cu prelungirea limitei de vîrstă, și o să mă folosesc de influența de care dispun ca să fie din nou coborîtă, așa încît actualul prefect al poliției și ramoliții lui de colegi să fie scoși la pensie.

Callinan făcea fețe-fețe.

— Ești un mizerabil, lipsit de scrupule, West. De ce nu-mi dă dumnezeu putere să te-nfund?... Ieși trîntind ușa.

John West rămase pe gînduri, pînă cînd Arthur se ridică:

— Te scap eu de cîinele ăsta spurcat, John, scrîșni el.

John West se destinse încet.

— N-ai să faci nimic, Arty; riscăm prea mult. Ca să scapi de un cîine, nu-i neapărat nevoie să-i zbori creierii.

Peste vreo două săptămîni, pe la trei noaptea, trei camioane pline de oameni voinici, polițiști în haine civile, urcau în susul străzii Jackson din Carringbush. Coborîră toți la vreo cinci sute de metri de magazinul de ceai al lui Cummin. Erau înarmați cu puști sau revolvere încărcate, iar unii purtau lanterne, topoare, tîrnăcoape sau drugi de fier. În întunericul nopții formară un grup în spatele detectivului sergent O'Flaherty, care-i întrecea pe toți ca înălțime.

— Fiți atenți, băieți ! le dădu O'Flaherty ultimele indicații. Procedați conform instrucțiunilor. Și nu uitați : dacă întîmpinați rezistență, trageți în plin.

Detectivul sergent O'Flaherty nu era la prima acțiune de acest fel. În prima-i acțiune polițienească participase la înfrîngerea rezistenței disperate opuse de banda Kelly din Glenrowan, iar acum era pe punctul de a lua cu asalt fortăreața lui John West ; dar cu toate că pe lîngă John West, Ned Kelly putea trece drept un mieluşel nevinovat, era convins că și de astă dată își va îndeplini misiunea cu succes.

Actele de violență comise împotriva oamenilor săi îl îndîrjiseră și mai mult pe O'Flaherty. Ardea de dorință să pună odată capăt carierei lui John West, iar recenta schimbare de atitudine a lui Callinan îi ușurase sarcina. O'Flaherty era sigur că planul lui de acțiune e bun ; trebuia întrucîtva să nesocotească legea privind jocurile de noroc, dar Departamentul Regal al Justiției înclina să fie de acord cu el. Va ocupa depozitul de lemne, curtea interioară și prăvălia, și dacă West va căuta să-și revendice proprietatea, îl va aresta pentru că implicit ar recunoaște prin asta că el patronase biroul de pariuri. Iar dacă John West nu va cere să i se restituie proprietatea, poliția va rămîne să o stăpînească pînă la judecata de apoi.

O'Flaherty își dispuse oamenii, aleși cu grijă, în cîte zece rînduri de trei, și în fruntea lor porni spre biroul de pariuri. Polițiștii erau încordați. Știau la ce se puteau aștepta dacă oamenilor lui West — care nu se dădeau în lături de la nimic și erau buni trăgători — le-ar fi dat prin minte să reziste. Oamenii păşeau hotărîți. Numai cîțiva şovăiau în flanc, dar nu puteau da

înapoi cînd știau că Dave O'Flaherty merge în frunte, dornic să repete isprava de la Glenrowan.

La biroul de pariuri, Tommy Chiorul moțăia în fața focului din curte, în timp ce Piggy, Urangutanul și Dick Cauliflower dormeau de-a binelea pe platformă, înveliți fiecare în mai multe pături. Piggy sforăia zgomotos. Tommy Chiorul ședea pe o ladă, cu capul în piept, cu ochiul sănătos închis în toropeala somnului, în timp ce orbita goală a celuilalt ochi se căsca îngrozitoare în lumina palidă a focului.

Deodată un zgomot asurzitor sparse tăcerea rece a nopții. Poarta depozitului de lemne era luată cu asalt, cu topoare și tîrnăcoape. Intr-o clipită fu dată de perete și David O'Flaherty cu un topor într-o mînă și cu revolverul în cealaltă, se năpusti înăuntru, urmat de o parte din oamenii lui.

Incă somnoros, Tommy Chiorul se-ntinse și se frecă la ochi, iar Urangutanul și Dick Cauliflower se foiră în pături ; numai Piggy continuă să sforăie.

Tommy se sculă buimac în picioare. Prin mintea lui încă adormită miji într-o frîntură de gînd bănuiala că zgomotul ar putea veni de mult mai departe.

Un alt ropot de izbituri îl trezi de-a binelea, iar cînd a doua poartă pîrîi și se dădu cu zgomot în lături, mai mult simți decît văzu siluetele vag conturate care se năpusteau spre ei. Se afla într-o situație cît se poate de proastă. In întuneric, privirea lui nu putea să străbată dincolo de raza focului. Urangutanul și Dick Cauliflower se ridicară în picioare somnoroși ; chiar și Piggy se trezi și se sculă frecîndu-se la ochi ; Tommy Chiorul își scoase revolverul, dar mai înainte de a face uz de el fu dezarmat de cîțiva polițiști. Ceilalți trei se strecurară buimăciți printre gratiile platformei, dar nimeriră drept în brațele agenților de poliție.

Apoi se auzi zgomotul topoarelor și al drugilor de fier cu care al doilea grup de polițiști asalta ușa din față a prăvăliei. Dar odată intrați în prăvălie nu putură pătrunde în biroul lui John decît după ce cîțiva din polițiștii aflați în curte își croiră drum prin ușa dindărăt și sparseră drugii, lanțurile și lacătele care îl baricadau pe dinăuntru.

După ce puseră stăpînire şi pe biroul lui West, poliţiştii îi luară de subsuori pe cei patru paznici şi-i zvîrliră afară, prin uliţa din fund. Fortăreaţa din strada Jackson căzuse.

Peste o jumătate de oră, o bătaie în poartă turbură somnul lui John West. Nellie se mişcă lîngă el şi gemu încet în somn. Sub motiv că are nevoie de mult aer, John West pusese să fie scoşi cei doi pereţi de afară, aşa încît dormitorul se afla de fapt pe o terasă.

Se ridică într-o clipită, îşi scoase revolverul de sub pernă şi sări jos din pat. Îşi încălţă pantofii, luă o haină pe umeri şi porni încet, bîjbîind prin întuneric; trecu în cabinetul de toaletă de alături şi-apoi de acolo spre capul scării. Cineva bătea nerăbdător în poartă. Inima îi zvîcnea cu putere în piept. Era stăpînit şi de teamă şi de nelinişte. Cine să fie ? Poliţia ? Vreun duşman ? Coborî scările încet una cîte una. Ar fi trebuit să aibă un paznic şi aici, nu numai la „birourile" lui.

Aproape ajunsese la uşă, cînd auzi din nou bătînd în poartă. O bătaie puternică şi ameninţătoare.

Se strecură şovăind afară, cu revolverul întins, dar tremurîndu-i în mînă. Spera că servitorii n-au să audă nimic din fundul curţii unde stăteau ei. Se tupilă în faţa uşii bogat împodobită, aşteptînd ca omul să bată din nou în poartă. După un răstimp, care i se păru o veşnicie, îl auzi din nou. I se făcuse părul măciucă şi de-abia putea scoate o vorbă. Cînd, în sfîrşit, deschise gura i se păru că vocea lui răsuna ca şuieratul unui bici în aer.

— Cine-i ?

— Eu, Tommy. Copoii au luat biroul. Sînt acolo o mulţime. Hai, vino jos, pentru numele lui dumnezeu !

La început nu-şi dădu seama de importanţa ştirii, sentimentul de uşurare că nu-l ameninţa nici un pericol fizic înlăturase orice alt simţămînt. Corpul lui încordat se destinse şi mîna cu revolverul îi căzu ca moartă. Îşi dădu seama că tremură.

— Bine, răspunse. Cobor acum, aşteaptă-mă aici.

— Da' vino repede, se rugă Tommy Chiorul.

John West porni să urce scara.

— Unde eşti John ? Unde eşti ? Ce s-a întîmplat ? o auzi pe Nellie chemîndu-l din capul scărilor.

— Nu s-a întîmplat nimic, mă caută cineva.

O podidi un plîns nervos. Cînd el intră în cameră, ea se vîrî din nou în aşternut, tremurînd.

— Ce oameni or mai fi, care vin la ora asta ? întrebă ea îngrozită. Şi de ce ţi-ai luat revolverul ? De ce-l ţii sub pernă ? De ce l-ai luat jos cu tine ?

John West se-mbrăcă grăbit.

— S-a întîmplat ceva la birou, catadixi să-i spună, şi o lăsă plîngînd. Îl găsi pe Tommy Chiorul în faţa uşii din faţă.

Se suiră în cabrioleta cu care venise Tommy Chiorul şi o porniră în goana cailor la vale, spre Carringbush. Tommy Chiorul îi povesti ce se întîmplase şi trebui să recunoască, răspunzînd la întrebările puse de John West, că în seara din ajun uitaseră să înlăture de la birou tichetele şi celelalte dovezi. John West, care-şi revenise din spaima prin care trecuse, era acum furios.

In bucătăria casei unde locuia Apucatul, îl găsiră pe Piggy, pe Joe şi Arthur West, pe Dick Cauliflower şi pe Urangutanul strînşi în jurul unei lămpi cu gaz. Cînd John West intră în odaie, Apucatul se sculă repede şi-i oferi scaunul. Tommy Chiorul şi Apucatul se aşezară jos, de-a dreptul pe duşumea, rezemaţi cu spatele de perete.

O aşteptare plină de nerăbdare plutea în aer.

— De ce i-ai lăsat să intre ? se răsti John West.

După o tăcere prelungită, Joe răspunse pentru ceilalţi :

— Cum ar fi putut să-i împiedice ? Erau vreo treizeci, şi înarmaţi pîn-n dinţi.

— Ar fi trebuit să-i audă la timp. Dacă i-ar fi întîmpinat la poartă şi ar fi îndreptat armele spre ei, i-ar fi pus pe goană. Cunosc eu marfa asta, doar gura-i de ei.

— N-am mai avut timp, John, minţi Piggy ca să-şi găsească o scuză. Intr-o clipă au şi fost peste noi.

— Tommy spune că dormeaţi. Eu nu vă plătesc ca să dormiţi. Nu vă plătesc ca să lăsaţi noaptea în birou

tichetele și cartoanele. Cine trebuia să facă treaba asta aseară ?

— Eu, John, bîigui Dick Cauliflower rușinat. Da' nu ne-au mai călcat de ani de zile și nu ne așteptam...

— V-am atras doar atenția c-or să vie. De ce am dublat paza ? Nu v-am spus să fiți cu ochii-n patru, strigă John West bătînd toba nervos în masă. Tu, Dick, trebuia deci să scoți foile de acolo. Foare bine. Du-te și scoate-le acum.

— Cum să mă duc, John ? Mișună copoii pe-acolo.

— Treaba ta, trebuia să fi scos foile de aseară. N-ai decît să sari gardul și să dai fuga prin curte. Dacă tichetele mai sînt acolo pune mîna și pe ele și ia-o la sănătoasa. Nu te lega de halate și de măști, că alea nu-s dovezi.

— Mai bine să-i atacăm cu focuri de pistol, propuse Arthur West.

— Ce ești nebun ? E prea tîrziu ca să mai tragem acum.

— Da nici eu nu pot să intru acolo, scînci Dick. Mă-mpușcă ei ca pe un cîine.

— Nu te duci ? Atunci nu mai ai ce căuta aici !

Fostul boxer se uită disperat de jur-împrejur, dar nici una din figurile profilate-n umbră nu făcu un gest de încurajare. John ieși în curtea din fund. Se luminase de ziuă și oamenii începură să se strîngă grupuri-grupuri în jurul biroului de pariuri așteptînd parcă ceva. Credeau poate că John West va porni în fruntea oamenilor săi să-și recucerească localul cu forța.

John se urcă pe o ladă și se uită peste gard în curtea interioară a biroului de pariuri. Văzu mai multe grupuri de polițiști și de detectivi. Cuprinse totul într-o ochire. Exista doar o șansă la o mie ca un om să poată străbate curtea pînă la platformă, ca să pună mîna pe file și pe tichetele de pariuri — și asta numai în cazul că ar mai fi fost acolo unde le lăsaseră noaptea trecută.

Intră din nou în casă și se propti în fața lui Dick Cauliflower :

— Hai, du-te ! Dacă foile și tichetele mai sînt acolo, s-ar putea să pui mîna pe ele.

— Nu mă duc, John. Cum să mă duc !...

— Hai, repede, sări gardul. Altminteri — ţi-am spus — nu mai ai ce căuta aici !

Dick Cauliflower ieşi codindu-se şi se apropie de gardul din fund. Se sui şi el pe o ladă şi aruncă o privire în curtea biroului de pariuri. Mînat de teamă şi de deznădejde, sări peste gard şi îndoit de spate, o luă la fugă spre platformă.

O aşteptare încordată se aşternu în bucătărie. Il auziră pe Dick Cauliflower strigînd :

— Nu trageţi ! Nu trageţi !

John West ieşi într-un suflet şi urcîndu-se pe o ladă mai apucă să vadă cum trei poliţişti masivi îl scoteau pe Dick Cauliflower în ghionţi afară pe poartă.

In aceeaşi zi, spre prînz, John West avu o întrevedere cu David Garside care-l sfătui să nu reclame restituirea localului biroului de pariuri. I se părea mai indicat să pornească a acţiune judiciară împotriva lui O'Flaherty.

Toată noaptea, somnul nu se lipi de John West. In schimb, îşi biruise teama şi îndoiala şi era din nou însufleţit de voinţa de neînfrînt specifică celor care s-au obişnuit să comande. Invăţase să cunoască legile reale după care se conducea societatea în care trăia. Victoria este aşa dar a celui mai puternic, îşi spunea el. Dacă dispui de bani, de şiretenie şi putere, tribunalele şi poliţia n-au ce să-ţi facă. Talentul, onoarea şi influenţa, toate pot fi cumpărate. Oamenii pot fi amăgiţi cu vorbe măgulitoare, mituiţi, intimidaţi, terorizaţi. Ce bucurie e să poţi exercita puterea ! Intreaga lui simţire era concentrată asupra acestor gînduri.

Cu cinismul care-l caracteriza, începu să acţioneze Il trimise pe Paddy Cummin, cu toată împotrivirea lui, să-şi ceară înapoi magazinul de ceai şi depozitul de lemne. Cu un topor pe umăr, Paddy Scoţianul se apropie de poarta din fund şi ceru să intre. Dave Flaherty îi răspunse în batjocură că „pînă la noi ordine", poliţia va continua să ocupe clădirea. Iar dacă

West vroia înapoi biroul, n-avea decît să vină să-l ocupe.

A doua zi, Oficiul de pariuri din Carringbush îşi reîncepu activitatea, chiar sub nasul poliţiei de ocupaţie, într-o casă din strada Bagville.

Ziarele din Melbourne şi chiar cele din Sydney publicară această ştire şi mai multe caricaturi, luînd la început totul în rîs; dar comisarul şef O'Flaherty şi puritanii care încercau să-i vină de hac lui John West socotiră că evenimentele care urmară erau cu totul lipsite de haz.

John West ţinea cu tot dinadinsul să-i pedepsească pe cei care-l înfruntaseră. Represaliile se adaugă la numărul satisfacţiilor pe care ţi le oferă puterea şi el avea la îndemînă mijloacele de a trece la represalii: numai la club şi la biroul de pariuri avea vreo sută de oameni, dintre care mulţi nu s-ar fi dat în lături de la nimic.

Un cetăţean care ţinea o prăvălie lîngă Clubul orăşenesc Tattersall începu să facă spionaj pentru O'Flaherty. Fu descoperit. Din ordinul lui John West îi sparseră cu o cărămidă vitrina şi nu se mulţumiră cu atît: cum punea geamul la loc, cum i-l spărgeau iarăşi. O'Flaherty şi ceilalţi detectivi se văzură umăriţi zi şi noapte. Mulţi dintre ei primiră scrisori anonime de ameninţare, iar puritanii din Melbourne şi din Carringbush îl denunţau acum în mod public pe John West. Oamenii lui dădeau necontenit tîrcoale clădirii în care era instalată Prefectura Poliţiei. Cazarma pentru instruirea noilor recruţi ai poliţiei era spionată iar agenţii care căutau să pătrundă îmbrăcaţi civil în localul Clubului Tattersall erau daţi afară fără multe menajamente.

Un ziarist, plătit de pastorii protestanţi, publică un pamflet care înfiera corupţia ce domnea în unele sectoare ale poliţiei şi cerea să se ia măsuri împotriva lui West „parazitul care se-ngraşă pe spinarea săracilor". Doi mascaţi aţinură calea ziaristului. Unul din ei, chiar Arthur West, îl pocni în cap cu un drug de fier. Unealta ucigaşă se lovi însă de perviazul unei

ferestre şi numai aşa scăpă omul cu viaţă ; dar tot a trebuit să fie dus în nesimţire la spital.

Trecură astfel săptămîni şi luni; poliţia continua să ocupe localul biroului de pariuri. John West începu o campanie prin intermediul unor ziarişti prieteni. Ziarul *Age* era de părere că biroul de pariuri trebuia legalizat, justificînd această cerere prin publicarea unor cote din beneficii luate la întîmplare şi care se dovediseră mai mari decît acelea ale bookmakerilor oficiali de pe hipodrom. *Herald* deplînse într-un articol de fond risipa care se făcea cu banul public, plătindu-se şaizeci de poliţişti (trei schimburi a cîte douăzeci) care ocupau fără nici un rost localul biroului de pariuri al lui West. *Argus* însă ţinea isonul puritanilor, făcînd loc în paginile lui unei campanii împotriva biroului de pariuri.

Frînat de lacunele de care dădea dovadă legea, O'Flaherty aştepta în zadar ca John West să-şi reclame bunul. Paza fu redusă treptat, pînă cînd rămase de gardă numai un singur agent, atît ziua cît şi noaptea.

Acum John West se hotărî să-şi recucerească fortăreaţa. Intr-o dimineaţă în zori, tocmai cînd agentul care făcea de pază trecea din curtea biroului de pariuri în curtea depozitului de lemne, se trezi înconjurat de cinci mascaţi care săriseră gardul şi-l năuciră cu o ploaie de lovituri. Simţi şi ţeava unui revolver înfiptă în coastă. Incercă să se smucească din mîinile lor, dar agresorii îi luară cheile şi-l azvîrliră în strada Bagville după ce-i învineţiră şi un ochi.

A doua zi, presa relată incidentul. Curînd după aceea, Arthur West, Urangutanul, Piggy, Dick Cauliflower şi un nou membru al bandei, Bill Lunganul fură daţi în judecată pentru agresiune. David Garside care le recomandase să ocupe din nou localul se întrecu pe sine la proces. Descoperise o veche lege britanică în virtutea căreia dovedi că agentul care se afla în incinta „inviolabilă" a biroului de pariuri nu putea exercita nici o atribuţie acolo. Acuzaţii fură achitaţi.

John West ieşi nevătămat din această campanie şi

ajunse cunoscut în toată Australia. Puritanii care erau împotriva tuturor jocurilor de noroc, tunau şi fulgerau împotriva lui; socialiştii din mişcarea muncitorească şi ziarul radical *Bulletin* din Sydney îl denunţau ca pe un duşman al săracilor, dar chiar *Bulletin* era nevoit să admită că „pe străzile din Melbourne mai multă lume întoarce capul după John West decît după guvernatorul general."

Avea faima de om generos şi acest lucru birui propaganda adversarilor săi. Oriunde se ducea, împărţea daruri. Unui amărît, întîlnit pe stradă, îi dădea bani să-şi ia ceva de mîncare; altuia îi strecura o informaţie pentru curse; cei care pierdeau la biroul de pariuri ori la club primeau cîteodată din partea lui cîţiva şilingi „ca să mai taie ghina"; dacă o femeie zdrenţuită îl oprea pe drum şi i se plîngea că a rămas în urmă cu chiria, i-o plătea el, la zi. Distribuia în mod ostentativ donaţii pentru biserica catolică şi pentru operele de binefacere, astfel încît pentru mulţi oameni, numele lui era sinonim cu generozitatea zîmbitoare.

Îşi conducea „imperiul" cu o îndemînare şi un geniu organizatoric care îi uimea pe asociaţii săi. Începu să se ocupe de promovarea trapului şi a boxului. Bennet izbutise să-i asigure controlul asupra clubului de trap din Melbourne, iar Franck Lammence, secretarul clubului, intră şi el în solda lui John West; el supraveghia toate cursele săptămînale de trap, şi-l mai ajuta în administraţia Clubului orăşenesc Tattersall.

John West îşi pusese în cap să se scape de prefectul poliţiei. Prin poliţiştii care-i erau binevoitori, întreţinu o campanie împotriva prelungirii limitei de vîrstă pentru pensionare la peste şaizeci de ani. Rămase ferm pe poziţie chiar cînd campania pornită de el luă un caracter politic; poliţiştii care stăruiau să se menţină limita de vîrstă pentru pensionare la şaizeci de ani cereau totodată sporirea salariilor, îmbunătăţirea condiţiilor de trai şi formarea unei comisii regale de anchetă. Se foloseau de această campanie ca să-l intimideze pe Callinan. Mai mult, David Gar-

side izbuti să trimită o delegație de polițiști în audiență la primul ministru și la ministrul de interne al statului Victoria. Garside avu grijă ca delegația să se refere numai la problema limitei de vîrstă, dar își făcuse socotelile fără să țină seama și de șiretenia primului ministru Thomas Bond.

In calitatea lui de lider al partidului conservator, Bond nu avea altă preocupare decît să promoveze interesele oamenilor de afaceri, ale bancherilor și ale noilor coloniști. Situația era cît se poate de nimerită pentru jocul lui politic. Cazul John West devenise o problemă politică spinoasă, iar Callinan de asemenea. Ar fi putut desigur să reducă limita de vîrstă, ba chiar să instituie și o comisie regală, exploatînd astfel la maximum situația, dar problema era mult mai delicată decît părea.

— Limita de vîrstă va fi redusă la șaizeci de ani cînd voi socoti eu de cuviință, fu tot ce răspunse delegației.

După aceea, David Garside îi spuse lui John West că se temea c-a mers prea departe. Bond era șiret, s-ar fi putut întîmpla să reducă limita de vîrstă, instituind însă totodată și o comisie regală. S-ar fi putut chiar să introducă o lege pentru a-l susține pe O'Flaherty. Intre timp, John West începu să acorde o deosebită atenție politicii. In alegerile federale din 1904 numai șase candidați laburiști fură aleși în Victoria, optsprezece laburiști izbutiră să fie trimiși în Parlament. Printre aceștia se numărau și Frank Ashton, Bob Scott și David Garside, care intrase din nou în viața politică, pentru a-l ajuta pe John West.

La început, David Garside refuzase să candideze pe lista laburiștilor și să semneze angajamentul. „Nu semnez eu nici un angajament! declarase el atunci. Ce, să ajung la cheremul cabalei din sindicate?!"

Dar John West nu se dăduse bătut. Relațiile dintre ei suferiseră o schimbare. John West era acum cel mai important client al lui Garside, așa că avocatul trebuia să facă ce-i dicta el, ca și toți ceilalți care figurau pe statul de plată al lui West.

Zece din cei optsprezece laburişti fuseseră aleşi în noul Parlament cu sprijinul bănesc al lui John West. Tot cu banii lui fuseseră aleşi şi doisprezece liberali. In cazul cînd ar fi fost prezentat un proiect de lege pentru interzicerea jocurilor de noroc, John West putea deci conta pe treizeci de voturi. Dar premierul Bond era în fruntea unui grup de treizeci şi opt de conservatori. Situaţia era încă foarte critică.

*

— Cine zici c-o să iasă în cupa Caulfield, John? se auzi acesta interpelat într-o dimineaţă de un muncitor, în timp ce se ducea la noul său club Tattersall.

— Cred că Whisper, calul meu, o să cîştige, răspunse John West, ascultînd de un impuls generos.

— Mulţumesc pentru informaţie, John. O să pun şi eu cîţiva şilingi pe el.

— Foarte bine faci. Dacă-i în forma lui obişnuită, e ca şi cîştigător.

Speranţa lui John West că Whisper va cîştiga era într-adevăr îndreptăţită. Avea de gînd să aranjeze într-aşa fel alergarea, încît să dea cu pariurile o lovitură, faţă de care cîştigurile din victoria lui Plugger Pete Manson în cupa „Austral" aveau să rămînă doar un fleac.

Whisper era un armăsar de cinci ani, bine antrenat, pe care John West îl cumpărase de curînd şi-i dăduse în grija unuia dintre cei mai buni antrenori. Deşi calul era considerat un *outsider,* John West trimise oameni în toată ţara să parieze pe el, socotind că va fi în stare să mituiască pe jocheii celorlalţi favoriţi. Dăduse instrucţiuni salariaţilor ocupaţi cu totalizatorul şi celor de la club să nu se încarce ei cu pariuri pe Whisper, ci să trimită cît mai mulţi clienţi la Sol Solomons, ca să parieze acolo pe acest cal.

In timp ce John cobora strada Bourke, o scenă neobişnuită se petrecea în salonul Clubului orăşenesc Tattersall. Cam o duzină din salariaţi se adunaseră

ciorchine în jurul lui Barney Robinson, care stătea pe sofa, urmărind foarte interesaţi articolul pe care acesta îl citea în *Argus*.

John West avea cea mai proastă părere despre *Argus*, „această infamă fiţuică a puritanilor conservatori". Era singurul ziar pe care nu-l primea acasă. Articolul pe care-l citea Barney Robinson justifica animozitatea lui. Titlul spunea de la început despre ce era vorba : MANIA JOCURILOR. Subtitlu : *Domnia Teroarei.* Aducea o dare de seamă foarte amănunţită asupra metodelor utilizate de John West pentru a-şi apăra interesele comerciale.

Barney tocmai termina articolul.

„...atît de eficace a fost acest act de violenţă, încît nu s-au putut obţine nici un fel de probe care să fie acceptate în faţa instanţelor judecătoreşti. Oamenii lui O'Flaherty au fost urmăriţi zi şi noapte şi au primit scrisori de ameninţare înfiorătoare.

Iată metodele acestor indivizi care nu urmăresc decît un singur lucru : să stoarcă bani cît mai mulţi bani din... a... asta... predilecţia..."

Cînd citi cuvîntul, Barney se-ncurcă dar se grăbi să explice : Asta înseamnă obiceiuri... Continuă : „S-au adunat laolaltă oameni care... hm... care au suferit condamnări, ba şi unii care au fost chiar biciuiţi la închisoare...". Barney se uită pe furiş la Arthur West ; faţa acestuia era schimonosită de un rînjet.

Deodată Dick Caulifiower strigă :

— Sfinte dumnezeule, ia te uită. Ne-au pus la ziar ! Uite ce scrie aici : ...„Cîteva cuvinte despre oamenii lui..."

— Ei, ce ziceţi de asta, se înghesui şi Piggy, gata să-i ia ziarul din mînă. Scrie şi de mine. Uite ce spune : „O condamnare pentru tîlhărie, doi ani muncă silnică". Măi să fie a dracului ! Toate le ştie !

Arthur West se aşeză îmbufnat într-un fotoliu. Paddy Woodman se frecă în creştet cu multă energie.

— Să ştii că ăştia vor să ne facă reclamă.

Gluma lui trecu neobservată. Toţi se-nghesuiau în jurul canapelei trăgînd care mai de care de ziar.

— Uite-mă și pe mine! Șase luni pentru fals. Optsprezece luni pentru tăinuire de lucruri furate!

— Ia te uită, spune aici de unul cu treizeci și nouă de condamnări. Care-i ăla?

— Unde-i a mea? Lasă-mă să văd și eu.

Mototolisără ziarul de tot. Barney se scutură și se ridică.

— Stați, strigă la ei. Vă întind ziarul jos și o să vă uitați cu toții. Pe mine și așa nu mă interesează, că n-am fost condamnat niciodată.

Deși Barney Robinson nu contribuise cu nimic la *Domnia teroarei,* atît el cît și Florrie erau foarte îngrijorați de situație.

Poate că ar fi ascultat-o pe Florrie, care-l cicălea mereu să-l lase pe West, o dată pentru totdeauna, dar John îl punea doar să facă afișe pentru box — nu-i mai cerea nimic altceva.

Barney netezi ziarul și-l întinse pe podea. Toți se îngrămădiră în jurul articolului, unii în genunchi, alții aplecîndu-se peste ceilalți și lungindu-și gîtul ca să vadă.

Paddy Woodman rămăsese în fotoliu.

— Ce-o să se-nfurie John! îi spuse el lui Arthur West.

Tocmai atunci intră și John și se opri lîngă ușă. Nimeni nu-l observase.

— Uite! Uite aici e vorba de mine...

— Da de unde, eu ștint ăla. Tu n-ai stat niciodată la răcoare pentru agresiune.

— Asta-s eu; șase luni pentru furt, trei ani muncă silnică și biciuire pentru agresiune și crimă. Dacă-ți spun!

Și continuară să citească și să discute așa, în timp ce Arthur West și Paddy Woodman ședeau îngînduați în fotolii, iar Barney Robinson în cealaltă parte a salonului citea din Enciclopedia care-i era atît de dragă.

John West urmărea scena cu o figură dezgustată.

— Cînd terminați, poate vă duceți sus să vă vedeți de treabă, rosti el tare.

Zgomotul încetă ca prin farmec, oamenii se ridicară de jos ca niște copii prinși că se joacă în noroi. Ieșiră unul după altul fără să scoată o vorbă, lăsînd pe podea ziarul mototolit.

John West ridică ziarul, îl netezi cît mai îngăduia starea jalnică în care se afla, și tocmai se pregătea să-l arunce pe un scaun, cînd Arthur îi spuse:

— Ai face mai bine să-l citești, dacă tot ai pus mîna pe el. Auzi: *Domnia teroarei.*

John West găsi articolul, îl citi pînă la capăt, mototoli ziarul cu furie și-l azvîrli cît colo.

— Arty! glasul lui suna liniștit. Vino sus.

Se întoarse apoi spre Barney:

— Hai, nu mai sta meșeu cu nasul vîrît în blestemata aia de carte și vino și tu. Vreau să stau de vorbă cu voi despre meciul dintre Squeers și Dick Cauliflower.

— Bine, John, răspunse Barney punînd cu grijă cartea la loc în raft. Și afișele sînt gata.

John West semnase un contract cu Bill Squeers, una din speranțele boxului la categoria grea și în lipsa unui adversar mai bun, îl aleseră victimă pe Dick Cauliflower.

In timp ce urcau scările, Barney veni lîngă John:

— Auzi, John, mi-a spus cineva că Sol Solomons își trimite pariorii aici să-l joace pe Gladstone. Zice că Gladstone o să facă minuni în cupa Caulfield.

John West se mulțumi să se-ncrunte și întrebă:

— Frank Lammence e aici?

— Da, e aici.

— Așteaptă-mă puțin în birou, Barney. Vreau să văd afișele. Știi, trebuie să dăm impresia că Dick Cauliflower o să facă figură frumoasă.

Sus, intră împreună cu Arthur într-unul din cele două birouri de lîngă marile săli de joc. Frank Lammence făcea niște socoteli. Era mai tînăr decît patronul său, înalt și subțirel și cu fața posomorîtă. Cînd intrară frații West, se sculă în picioare. Era roșcovan, mișcările lui erau pedante, aproape pompoase.

John West se-ncredea în el ca în nimeni altul. Frank se dovedise a fi priceput, șiret, lipsit de scrupule și tăcut ca mormîntul. Transformase noul club Tattersall

într-o asociaţie legală, el era secretar, iar Sugar Renfrey preşedinte.

— Ai văzut, *Argusul,* Frank? îl întrebă John West.

— Da, domnule West, am păstrat un exemplar şi pentru dumneavoastră. Lammence se aşează şi scoţînd ziarul din sertar, i-l dădu lui John West.

— L-am citit, spuse John West. Aş vrea să afli tu cine a scris articolul şi să-l dai pe respectivul pe mîna lui Arty şi a băieţilor.

— Foarte bine, domnule West. Chiar asta voiserm să vă propun şi eu. Dacă permitem ca asemenea articole să rămînă nepedepsite, n-o să avem niciodată linişte.

Lammence se obişnuise să ghicească gîndurile patronului său şi nu pierdea prilejul să cadă de acord cu el. Avea intenţia să se facă indispensabil, să devină mîna dreaptă a lui John West. Nu căuta niciodată să iasă pe primul plan, era omul intrigilor sinistre. De aceea era gata oricînd să îndeplinească dorinţele lui West, fără a sta mult pe gînduri şi fără pic de remuşcări.

— Şi cu ce-l atingem, domnule West? îl întrebă Lammence.

— Faceţi cu el ce vreţi, dar să nu mai poată scrie niciodată articole ca ăsta.

— Bine, domnule West, lăsaţi pe mine.

După ce John West trecu în biroul de alături ca să discute cu Barney Robinson, Lammence îi spuse lui Arthur West:

— Mă interesez eu la redacţia *Argus*-ului şi pe urmă poţi trece dumneata „la acţiune" cu băieţii.

John West şi Sugar Renfrey se aflau la tribună, în partea rezervată membrilor, pe hipodromul Caulfield.

Era o vreme minunată. Peluza verde, florile strălucitoare, gardul alb de fier, lumea nerăbdătoare, totul se îmbina într-un tablou pitoresc, dar atenţia publicului se concentra numai asupra cailor pur sînge ce luau startul în „Cupa Caulfield", ediţia 1904.

— Au pornit!

— Demas e-n frunte, spuse cineva de alături.

— M-da! In ciuda instrucţiunilor primite, după cîte ştiu eu, îi răspunse cu glas tare celălalt. Să ştii de la mine, că-i ceva putred în cursa asta.

— Ai auzit ce-a spus? îi şuflă Sugar la ureche lui John West.

Caii parcurseseră în galop susţinut jumătate din drum — o milă şi jumătate. După prima mie de metri, Demas era tot în frunte, spre consternarea proprietarilor lui, care dăduseră indicaţii să fie menajat. Grupul trecu în formaţie compactă pe lîngă stîlpul de la care mai erau opt sute de metri pînă la sosire. Demas dădea semne de oboseală, în urma efortului disperat pe care-l făcuse pentru a conduce pe tot parcursul, şi iată că unul din ceilalţi favoriţi trecu în frunte. Cînd caii luară în galop întins curba spre sosire, Emir îl atacă pe Demas. Gladstone calul lui Sol Solomons, venea în urma lor; Whisper era al cincilea şi conform instrucţiunilor primite începea să cîştige teren. Cu urlete sălbatice, spectatorii începură să-şi încurajeze favoriţii.

— Merge tocmai cum i-ai spus tu, John, strigă Sugar Renfrey, în urechea lui West. Se ţine deoparte pînă îşi scot ăilalţi sufletul.

— Ce face Gladstone? De ce nu atacă Gladstone? I-am spus să se lanseze înainte de curbă, ca să-l atragă pe Whisper.

— Uite c-a pornit, John.

Sugar avea dreptate; cînd grupul luă curba, dînd să intre pe pista dreaptă, la patru sute de metri de sosire, Gladstone se desprinse pe neaşteptate din grup şi galopînd disperat pe margine, trecu pe lîngă cei doi cai din frunte şi le-o luă înainte.

Cam la vreo sută metri de John West şi Renfrey, Sol Solomons stătea împreună cu unul din funcţionarii lui, chiar lîngă gard, în dreptul liniei de sosire. Era un bărbat masiv, de vreo treizeci de ani, îmbrăcat cu pretenţii de eleganţă. Nelipsita-i gambetă ascundea un început de chelie. Deşi în aparenţă calm, tremura de enervare; Solomons considera, pe bună dreptate de altfel, că Gladstone era un cal sigur; n-avea însă de unde ghici că jocheul său „alerga cursa pentru Whisper". Cînd calul său luă conducerea în linie dreaptă, masca

de indiferență căzu de pe fața lui Solomons. Își apucă funcționarul de braț.

— Ce face băiatul ăsta? Ce face?! I-am spus să aștepte pînă la ultima sută de metri, pentru ultimul galop!

Ingrijorarea se dovedi în curînd justificată. Demas rămase în urmă, iar Gladstone alerga cap la cap cu Emir, pe parcursul drept spre sosire. Cînd se apropiară de ultimul stîlp, la jumătatea pistei, mii de voci începură să strige numele lui Emir și al lui Gladstone. Dar, deodată, micul roib Whisper trecu ca fulgerul pe lîngă caii din frunte; avînd de dus aproape douăsprezece kilograme mai puțin, îi depăși cu ușurință și trecu potoul cu un avans de trei lungimi, în mijlocul unui entuziasm nestăvilit.

Oamenii se-nghesuiau în jurul lui John West, felicitîndu-l.

— Frumoasă cursă, John, frumos l-a alergat!

— Am jucat și eu, John, mulțumesc că mi-ai spus.

—Noi ăștia din Carringbush am pariat toți pe el. Să trăiești!

Pe gazon, lîngă ei, un polițist își azvîrli casca în aer și strigă fericit:

— Toți am jucat pe el; ne-a spus John West că Whisper e o lovitură.

John West zîmbea; își croi drum prin mulțime și se duse spre locul unde mult dorita cupă urma să-i fie înmînată.

Timp de cîteva zile nu apăru nici o aluzie în presă că s-ar fi petrecut ceva necinstit. Presa anunță cu multă seriozitate că John West dăduse jocheului o treime și antrenorului două treimi din premiu, iar unele ziare publicară o scrisoare adresată de John West primarului din Carringbush, căruia îi trimitea cinci sute de lire, cu rugămintea să le împartă săracilor și nevoiașilor din district. Fu publicată de asemenea, cu lux de amănunte, darea de seamă asupra festivității care avusese loc la Clubul orășenesc Tattersall; printre cei care ridicaseră paharul în cinstea lui John West fuseseră și patru politicieni laburiști.

Bulletin fu primul ziar care făcu aluzie la „unele procedee ilegale“ în „Cupa Caulfield“, scriind în numărul imediat următor: „În loc să fie menajaţi pentru galopul final, favoriţii cursei, Emir şi Gladstone, au fost lansaţi înainte de ultima curbă ; o tactică neobişnuită, ţinînd seama de faptul că înainte de a se lansa cu toate forţele ocupau totuşi o poziţie avantajoasă.“

Comentînd cu ironie gesturile generoase ale lui John West, după victoria lui Whisper, articolul respectiv vorbea despre el ca despre „un cetăţean nu prea onorabil care exploatează pe săraci“. Dădea de înţeles că această cursă fusese „aranjată“, şi încheia adresîndu-se în stil cu totul neacademic politicienilor care băuseră în cinstea lui la club, că „ar trebui să le fie ruşine.“

Presa cotidiană publică apoi ştirea că Victorian Racing Club [1] care controla cele patru hipodromuri de galop din oraş şi toate cluburile de galop din ţară avea de gînd să ia măsuri împotriva unui anumit proprietar, de cînd un jocheu cunoscut declarase că personajul în chestiune participase la aranjarea unei importante competiţii.

— Nu cred că V.R.C.-ul o să provoace un scandal, îi spuse John West lui Sugar Renfrey după ce citi articolul. Cel mult n-o să-mi dea voie să mai prezint caii. Ei şi ? Am să-i trec pe numele altcuiva.

Curînd după aceea, V.R.C.-ul făcu o anchetă secretă asupra victoriei obţinută de Whisper în „Cupa Caulfield“, după care îl descalifică pe John West pe viaţă şi-l excluse din toate cluburile pe care le controla. West îşi trecu caii pe numele altora, dar păstră o ură neîmpăcată V.R.C.-ului.

In timpul lunilor ce urmară avu de susţinut lupte grele, pe mai multe fronturi.

Campania iniţiată de el pentru a crea dificultăţi inspectorului de poliţie Callinan se-ntorsese împotriva

[1] Clubul hipic Victoria (n. r.).

lui. Primul ministru Bond stabilise limita de vîrstă tot la şaizeci şi cinci de ani, dar instituise o comisie regală pentru a cerceta situaţia din poliţie. John West şi David Garside izbutiră să influenţeze alegerea unora dintre membrii comisiei, în alcătuirea căreia intrară trei politicieni care le erau binevoitori. Garside conta de asemeni pe faptul că nu erau numai ei interesaţi. Nenumăraţi membri ai guvernului conservator, funcţionari superiori, comercianţi de băuturi spirtoase şi mari bogătaşi îşi spălaseră rufele murdare prin mijlocirea poliţiei corupte din Victoria, încît el nu se mai îndoia că această comisie avea să-şi termine lucrările, ca atîtea alte comisii asemănătoare, cu un raport inofensiv.

— Bond o să fie încîntat să dizolve comisia înainte de a lichida cu Callinan, fu de părere Garside.

— Ai grijă să nu mă cheme să depun, îi ceru John West. Mai că-mi vine mie să-i demasc într-o bună zi. O să adun şi eu orice-oi afla pe socoteala lor şi o să dau în vileag totul, în parlament, de la tribunele publice, în faţa comisiilor regale, oriunde. Sînt cu toţii nişte mişei, lingăii ăştia de puritani. O să văd eu dacă le-o conveni cînd am să arăt adevărata lor faţă.

Cu fiecare zi ce trecea, creştea şi ura lui John West împotriva lui David O'Flaherty. O' Flaherty continua să-şi trimită iscoadele la biroul de pariuri şi la club, dar în acelaşi timp nu înceta să facă presiuni în vederea modificării legii jocurilor. El fusese acela care furnizase ziarului *Argus* informaţiile pe baza cărora se întocmise articolul ce-l demascase pe John West.

Dar iată că destinul îi oferi lui John West posibilitatea de a porni un atac eficace împotriva clubului hipic Victoria. Aflase că administratorul hipodromului Apsom era într-o situaţie financiară atît de critică încît nu fusese în stare să dea cîştigătorului cupei de aur „Apsom" nici premiul în bani, nici trofeul cuvenit.

Aflînd acest lucru, John West se grăbi să-i facă o vizită lui Benjamin Levy junior, proprietarul lui Apsom

şi a altor două hipodromuri neînregistrate pentru curse de poney.

Benjamin Levy senior, bătrînul Ben — cum i se spunea — şi Benjamin Levy junior, tînărul Ben — îl aşteptau în biroul Antrepozitelor de mobile Levy.

John West studie perechea privindu-i peste masă. Tînărul Ben era scurt, gras, adus din umeri, avea capul rotund, părul oreţ şi faţa smeadă; deşi purta haine scumpe, părea totuşi neîngrijit. Lîngă el şedea bătrînul Ben, un bătrînel ofilit, chel, prăpădit, care dăduse în mintea copiilor.

Tînărul Ben îşi întinse mîinile grăsuţe pe masă şi începu discuţia:

— Aşadar îţi închipui că pentru simplul motiv că Clubul Apsom n-a fost în stare să ofere azi premiul şi cupa, o să-ţi permitem să organizezi alergări pe hipodromurile mele?

— Hipodromurile tale? îl întrerupse bătrînul Ben, cu o voce cavernoasă. Vrei să spui hipodromurile mele. Sînt încă hipodromurile mele.

Bătrînul Ben avea peste optzeci de ani, dar refuza să predea tînărului Ben, celorlalţi trei băieţi sau fiicei sale, administrarea imensei sale averi.

Cînd venise din Anglia, Benjamin Levy senior deschisese o dugheană de vechituri la Melbourne.

In timpul celor zece ani petrecuţi în această prăvălie, strînsese douăzeci de mii de lire, se însurase cu o servitoare şi din căsătoria lor se născuseră cinci copii. După moartea nevestei lui, obiectul afecţiunii sale deveni o întreprindere de tutunuri la preţ redus, de pe urma căreia se alese cu treizeci de mii de lire beneficiu şi mai multe amante. Pe la 1880, cînd începuse epoca de glorie în construcţii, bătrînul Ben începu să facă afaceri cu mobile şi introduse în colonie sistemul de vînzare în rate. In curînd înghiţi toate întreprinderile mai mici de mobile, stabilind un adevărat monopol. După opt ani era milionar, dar în urma crahului din 1890 îşi pierdu aproape jumătate din avere.

Nu de mult, bătrînul Ben se-nsurase cu o tînără irlandeză de optsprezece ani, pe care o cunoscuse în

Carringbush. Băieții și fiica lui Ben o socoteau pe fata asta drept o adevărată primejdie. Bătrînul Ben o copleșea cu daruri pe noua lui nevastă, așa încît familia lui ajunsese să creadă că-și modificase și testamentul în favoarea ei.

De aceea, cam la vreo săptămînă, îl răpiseră pe bătrînul Ben și îl aduseseră înapoi acasă, unde se declarase de acord să-și facă un nou testament, prin care lăsa tinerei sale neveste doar o făbricuță și o mică sumă de bani — și asta numai cu o condiție: să i se îngăduie să se întoarcă la ea.

In timp ce bătrînul Ben încerca să urmărească conversația printr-un cornet acustic, John West și tînărul Ben se tîrguiau. Cursele de poney, arăta John West, se aflau într-o situație critică: fondul de premiere era din ce în ce mai redus, iar sportul în sine era iremediabil corupt. Pretindea că el ridicase din nou prestigiul curselor de trap și făgăduia că va face același lucru și în ceea ce privea cursele de poney. Intenționa să mărească premiile, și să lichideze cursele aranjate spre a atrage astfel un public mai numeros. Vorbea ca și cum afacerea ar fi fost încheiată și parafată; va prelua ei cîteșitrei hipodromurile. Avea să reabiliteze acest sport și să scoată bani buni — atît pentru el cît și pentru familia Levy.

— Stai puțin, domnule West, am și eu de pus oarecare condiții, îl întrerupse tînărul Ben. Era priceput, șiret și lipsit de scrupule; îi plăcea să dea el tonul într-o tranzacție comercială. Facem tîrgul, dar cu anumite condiții. Ca să pui mîna pe Apsom, trebuie mai întîi să cumperi o treime din acțiunile terenului.

— De acord. Chiar îmi convine, răspunse John West. In sinea lui însă gîndi: „Nu și-o fi închipuind c-o să dau înapoi pentru atîta lucru..."

— Cu celelalte hipodromuri cum facem? Ești proprietarul unuia din ele, după cîte știu, iar pe celălalt îl închiriezi de la Ralstone Council. Așa e?

— Poate ne-om înțelege și cu privire la celelalte două, dar nu uita că mai sînt încă trei... hm... cluburi care au contracte de închiriere cu ele.

— Deci dacă aranjez cu celelalte cluburi eşti de acord să le preiau ?

— Da, sînt de acord. Dar... mai trebuie să punem la punct încă o mică chestiune, domnule West. Ai auzit vreodată de vînzările în rate ? Noi le zicem închiriere-vînzare ca să fim mai politicoşi, spuse tînărul Ben cu-n zîmbet şiret. Ei bine, află că este cea mai grozavă afacere, mai grozavă decît birourile de pariuri.

— Biroul meu de pariuri e o afacere cinstită.

— Ca şi închirierea-vînzarea. Uite cum funcţionează. Să spunem că cineva cumpără, de exemplu, un pian. Plăteşte la început un avans de cîţiva sovereigni, iar restul urmează să-l verse săptămînal. Pe suma rămasă de plată, noi luăm dobîndă de zece la sută, sau cel puţin aşa îşi închipuie cumpărătorii. Zece la sută în medie pe an se transformă în peste sută la sută, mă-nţelegi ? Plătesc zece la sută şi pentru banii pe care i-au plătit. Straşnică şmecherie, nu-i aşa ? Pe lîngă afacerea asta, pariurile sînt jocuri de copii, domnule West. Şi tînărul Ben încheie cu un rîs strident.

In acest moment, bătrînul Ben, care tot îşi răsucise cornetul cînd spre unul cînd spre celălalt, se adresă lui John West cu o voce spartă, piţigăiată:

— Vezi, domnule West, nu numai dumneata; am fost şi eu descalificat pe viaţă.

— Da ?

— Da, domnule West. Nu eşti singurul care poţi să aranjezi o cursă, cotcodăci el mîndru, gesticulînd cu cornetul acustic. Eu şi Ben junior am importat un cal din Anglia, un campion. I-am schimbat numele şi a cîştigat o groază de curse în vestul Australiei, pînă cînd ne-a dat de urmă V.R.C.-ul şi ne-a eliminat pe viaţă. Să mori de rîs, nu-i aşa ? Pe urmă am organizat curse de trap şi de poney la Elsternwick, pînă mi-au închis hipodromul pe motiv că se plîngea lumea de înjurături, de scandaluri şi de zgomot. Numai ce-o aud pe fata mea, Rosie : „Tată, zice, să nu mai aud de hipodrom, afacerea aia cu mobile e mai respectabilă". Aşa zicea. Eu

zic: „Bine, Rosie, bine". Așa că iau și celelalte trei hipodromuri și le închiriez altora, pentru că fiica mea Rosie se plînge că o enervează zgomotul și vorbele urîte..."

Tînărul Ben îl întrerupse nerăbdător:

— Ce-ai zice dacă ai băga niște capital în afacerea cu închirierea-vînzarea, domnule West? Nu chiar atîta ca să intri în consiliul de administrație, dar de ajuns ca să faci o groază de bani. E drept că ne-au cam mers prost afacerile, chiar foarte prost. Cîteodată, cînd luăm lucrurile înapoi de la oamenii care nu pot să plătească, constatăm că sînt uzate, alteori dispar clienții cu mobilă cu tot. În ultimul timp am avut cam multe lovituri proaste; dar situația o să se schimbe curînd și-o să ne umplem de bani. Ne-am asigurat monopolul în această afacere și avem de gînd să-l păstrăm; o să facem milioane din închiriere-vînzare, și ai putea să te înfrupți și dumneata cu cîte ceva, domnule West. Vezi care-i situația, noi avem prea mulți bani blocați. De aceea afacerea asta trebuie lărgită într-una.

— Să vorbim pe șleau, domnule Levy, ce-mi propui?

— Dacă investești, să spunem, cincizeci mii de lire în întreprinderile mele, s-ar putea să-ți închiriez cîteși trei hipodromurile. Cumperi o treime din acțiunile Apsom și te aranjezi pe urmă cu cei trei administratori. Ei, ce zici, domnule West?

— Pui condiții foarte grele, domnule Levy, răspunse John West, în timp de gîndea: „O să iasă bani, nu glumă, din afacerea asta; a fost mult mai ușor decît m-așteptam". Și îndată adăugă: Da, sînt de acord. O să mă adresez avocatului meu.

— Cui? Domnului David Garside? Nu, domnule West, e prea chițibușar. Avocatul meu o să încheie contractul și domnul Garside poate să-l studieze pe urmă.

— Cum îți convine dumitale, domnule Levy. Eu vreau să se facă totul corect și... cît se poate mai repede.

Cînd se despărțiră, John West era încîntat. De-acum încolo să ia seama V.R.C.-ul!

John West își și închipuia reclamele din ziare, cu numele lui jos. Își închipuia cum o să fie lipite pretutindeni afișe cu fotografia lui încadrată de o potcoavă. Vedea poney gonind ca vîntul pe pistă și auzea aclamațiile mulțimii. Va putea să deschidă case de pariuri, să tipărească propriile lui programe și să scoată caii lui la alergări folosind numele alt cuiva. O să deschidă și bufetele de lîngă hipodrom, barul și restaurantul din incintă, iar dacă va reuși să mențină în acțiune biroul de pariuri și clubul, o să poată asigura controlul și asupra pariurilor înafara hipodromului. O să fie regele curselor de trap și de poney!

Nici nu le trece prin minte granguriloor care conduc V.R.C.-ul ce adversar vor avea. O să-i învețe el minte să-l elimine pe viață!

*

Barney Robinson era foarte bine dispus. Obținuse onorabilul post de „director al publicității și reclamei" întreprinderilor lui John West. După demascarea din *Argus,* și înainte de a fi înaintat, Florrie mai că-i ceruse să aleagă între ea și John West; acum însă era mulțumită, mai cu seamă pentru că vedea cît e el de mîndru și fericit.

Cu un creion în gură și mîngîindu-și mustățile, Barney ședea la biroul lui de la parter.

„E chiar foarte bine", gîndi el și începu din nou să citească de la capăt, textul afișului pe care-l scria:

„...O luptă înverșunată pentru supremație între cei mai puternici, cei mai sănătoși și rezistenți, cei mai științifici și talentați boxeri! Doi atleți de talie mondială!!! Nici că se putea mai bine. Asta o să atragă lumea. O s-o trimit la toate ziarele".

Ridicînd privirea îi văzu pe John West și pe Frank Lammence, care treceau prin fața ușii deschise. Își luă hîrtiile și se repezi după ei.

— John! îl strigă foarte agitat. Sînt gata afişele pentru gala de box şi pentru cros. Ia ascultă ce-am scris pentru box: *„Tim Murphy contra lui Bill Squeers. Palatul Expoziţiei.* In momentul cînd Squeers a călcat pe pămîntul Australiei, toată lumea şi-a dat seama că un veritabil campion se află în mijlocul nostru. După ce am admirat forţa lui extraordinară, s-a pus întrebarea dacă se va găsi *un luptător demn de clasa lui,* care să urce cu cinste treptele ringului împreună cu el. Dar deodată, ca un răspuns la îndoielile noastre *o nouă stea, o stea între stele,* a apărut pe firmamentul pugilistic. *Tim Murphy!* S-a întors acasă de pe ringurile din America înarmat cu ultimele instrucţiuni şi metode tactice. Cu o rapiditate fenomenală şi cu o uşurinţă remarcabilă a făcut mai întîi să pălească steluţele mai mici, apoi, cu multă îndrăzneală..."

John West îl asculta nerăbdător.

— Foarte bine, Barney, dar s-ar putea ca meciul să se amîne deocamdată. Murphy se lasă greu.

— Atunci să punem pe altcineva în locul lui Bil...

— Pe cine ? Nu vreau să fie iar un fiasco, ca la meciul cu Dick Cauliflower. Squeers nu mai înghite de-astea, aşa că trebuie să-l aşteptăm pe Murphy. Sau poate reuşesc să-l aduc pe Jeffries din America şi pe Mike Williams din Anglia. Am oferit fiecăruia cîte o mie de lire ca să lupte contra lui Squeers.

John West porni spre scară.

— Stai, John, stai să-ţi citesc şi anunţul pentru cros.

— Citeşte-i-l lui Frank. Eu am treabă.

In primul moment, Barney se-ntunecă la faţă, apoi se-ntoarse către Lammence.

— Am de gînd să dau anunţuri mari în ziare, cu toate înscrierile pentru crosul West Thousand. O să încep aşa. Ascultă. Barney începu să citească solemn ca un actor de tragedie: „Din nordul şi din sudul ţării, din toate ungherele acestui continent, vin tinerii australieni, falnici, mînaţi de speranţa victoriei şi de răsplata bogată oferită în cadrul acestei competiţii sportive unice în felul ei. Iată-l pe campionul

din Snowy River, pe cel din Overflow, elita sportivă din Our Selection, numai tineri bronzaţi cu trupuri mlădioase, fii ai unei naţiuni tinere. Şase sute treizeci şi cinci de alergători şi-au manifestat intenţia de a..."

Lammence nu părea de loc impresionat.

— Ai scris anunţul pentru cursa Apsom? îl întrerupse cînd se aştepta el mai puţin.

— L-am scris. Uite-l aici, răspunse Barney, înmînîndu-i lui Lammence o coală mare de hîrtie. Frank luă hîrtia şi cît timp o citi, nici un muşchi nu se clinti pe faţa lui.

— Hm!... Clubul pentru curse de poney din Victoria şi clubul hipic Galloway... *Apsom,* neîntrecutul *Apsom*... pitorescul *Apsom*... popularul *Apsom*... Luni. Luni. Luni... Sub o nouă direcţiune... Mize mai mari. Intîlniri mai spectaculoase... Control desăvîrşit... Strictă supraveghere... Un Flemington în miniatură...

— Da, merge, declară în cele din urmă, Lammence, deşi n-ai fi putut citi aceiaşi aprobare pe faţa lui lungă. Lammence nu era impresionat de ideile lui Barney despre publicitate. „Prea exagerează" îi spusese lui John West. Barney se înconjură, se întoarse în birou la el şi începu să citească din Enciclopedie, pe care o mutase acolo, din salon.

Sus, sala cea mare răsuna de glasul jucătorilor şi de strigătele funcţionarilor care stăteau în faţa panourilor uriaşe, primind pariuri şi răspunzînd la telefoane.

John West intră în biroul din spatele ghişeelor. Unul din telefoane tocmai suna. Ridică receptorul:

— Allo. Bine, dă-i drumul. Se făcu deodată linişte şi în tăcerea care se aşternu, John West rosti cu voce tare: Caii sînt la start. Continuaţi cu pariurile. Nu uitaţi. Nu se mai primesc pariuri după ce au intrat în linie dreaptă.

Cîţiva jucători se apropiară şi depuseră pariuri de ultima clipă, în timp ce John West cu receptorul la ureche, repeta descrierea evenimentelor transmise de la Apsom. Observatorul de la celălalt capăt al firului vorbea despre caii care se aliniau pentru plecare. De cîtva timp, John West introdusese me-

toda „retransmisiunii" prin telefon, anticipînd astfel cu douăzeci de ani moda retransmiterii curselor prin radio.

Mulțimea de clienți se strînse în jurul ghișeelor ca să asculte. Găseai printre ei fel de fel de tipuri: jucători exagerat de eleganți, filfizoni, muncitori care n-aveau de lucru sau care își luaseră o zi liberă, pe ici pe colo cîte un om de afaceri sau vreun muncitor îmbrăcat ca de sărbătoare, apoi tot soiul de delicvenți care-și petreceau timpul liber, ziua în sala de pariuri și noaptea în sala tripoului.

Sîmbătă, înghesuiala era și mai mare, dar de fapt grosul afacerilor se-ncheia prin poștă sau prin telefon. Profiturile clubului se cifrau la peste cinci sute de lire pe săptămînă.

— Au pornit! anunță John West, vorbind repezit. Dinkum e în frunte urmat de Katie, Queen Bess și Prince vin după ei...

In timp ce continua descrierea, unii mai depuseră cîteva pariuri.

— Cum e cotat Dinkum?

— Doi la unu, înainte de cursă. John, la cît e-acum Dinkum?

— Doi la doi.

— Pun șase lire pe el.

— Dinkum continuă să conducă. Queen Bess a trecut pe locul doi, la numai două lungimi. Prince e al treilea, iar Sammy Boy încearcă o ieșire pe margine. John West ridică mîna dreaptă, ca polițistul care dirijează circulația. Au intrat pe linia dreaptă. Nu se mai primesc pariuri.

Jucătorii ascultau — unii stăpîniți de emoție, alții însuflețiți de o speranță nebună — pînă cînd transmisiunea sfîrși în mijlocul strigătelor de bucurie ale puținilor care jucaseră pe cîștigător și a exclamațiilor de dezamăgire sau disperare ale celor care nu-l jucaseră.

John West puse telefonul la loc și se îndreptă spre Paddy Woodman.

— Paddy, vino puțin pînă la birou.

Paddy îl urmă și se așezară amîndoi în fotolii.

— Mi-a cam scos peri albi comisia asta a poliţiei, John.

— Nu trebuie să-ţi faci sînge rău. Acum putem s-o lăsăm în grija lui David Garslide. Eu mai degrabă mă tem de spionii poliţiei. Tot mai e unul în club. De luni de zile s-a strecurat aici şi culege dovezi.

La auzul acestei ştiri, Paddy începu să se frece-n cap neliniştit. Barney Robinson povestise o dată în glumă că Paddy chelise numai din pricina obiceiului de a-şi freca creştetul capului ori de cîte ori era îngrijorat.

— Nu mai spune, John! exclamă el. Eşti sigur? De unde ştii?

— Mi-a spus un detectiv.

— Ştii barem cine-i mizerabilul de codoş?

— Am cam mirosit eu ceva.

— Da' cum de s-a strecurat aici? Cum naiba, cînd avem oameni de-ai noştri pînă şi la examenele pentru poliţişti, ba unii îi urmăresc pe recruţi şi cîte nu pun la cale!

— Ei, cum, necum, uite că a intrat. O'Flaherty e tare, s-o ştii de la mine. Pun capul că el l-a trimis, cîinele!

— Şi ce-ai de gînd să faci, John?

— Cred că e tipul ăla, Baddson. E şi-acum în sală. Am trecut aseară cu Frank pe la el, imediat după ce-am primit informaţia, da' nu l-am găsit acasă şi maică-sa n-a vrut să-mi spună nimic. Ar trebui să discutăm puţin cu el. Pe urmă îi facem vînt de aici.

Se duse din nou în sală şi se opri lîngă un tînăr înalt, îmbrăcat cu o haină lungă, neagră.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu dumneata, între patru ochi.

Omul se schimbă la faţă şi-l urmă pe John West în birou. Înainte de a intra, John West strigă peste umăr la Piggy:

— Vino puţin încoace.

John West se aşeză la birou, iar Paddy Woodman pe celălalt fotoliu.

— Baddson te cheamă, nu-i aşa?

— Da, răspunse tînărul timid, uitîndu-se după un scaun pe care să se aşeze.

— Eşti în slujba poliţiei? îl întrebă deodată John West.

Baddson îşi învîrtea pălăria în mînă cînd Piggy intră-n odaie şi se postă în spatele lui.

— Nu cred c-o să te-njoseşti în aşa hal încît să te-nrolezi în poliţie, nu-i aşa? îl întrebă Paddy.

— Dacă trebuie să avem o convorbire particulară, nu văd ce caută oamenii ăştia aici?

— Ştiu eu cine trebuie să fie de faţă, se oţîrî John West.

— De ce m-ai căutat acasă ieri seară? îl întrebă Baddson.

— Mi s-a părut că ai pariat alaltăieri pe nişte cîştigători, minţi John West. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Faci parte din poliţie?

— Nu.

— Îmi dai voie să te caut?

Baddson îşi puse pălăria pe masă, îşi scoase încet pardesiul, haina şi jiletca şi le întinse lui John West, care se uită la el neştiind ce să facă. Apoi începu să scotocească prin buzunare.

Ceva mărunţiş, cîteva fituici de hîrtie, un pachet de tutun, un bilet de tren, alte fleacuri, nimic dubios.

John West ocoli masa, îl căută în buzunarele de la pantaloni şi scoase dintr-unul un carneţel. Îl răsfoi, apoi începu să-l cerceteze filă cu filă, dar foile erau albe, neîntrebuinţate. Azvîrli carneţelul pe masă cu o mişcare furioasă şi începu să se plimbe ca un leu în cuşcă.

— Şi totuşi, eşti codoşul lui O'Flaherty. Îţi spun şi ziua cînd te-ai înrolat în poliţie. Ştiu tot ce se petrece.

Baddson îl privea intimidat.

— N-are rost să mă duci cu minciuni. Ştiu tot. Treizeci de poliţişti a înrolat O'Flaherty de cînd s-a deschis clubul ăsta: pe toţi i-a recrutat ca să mă spioneze, şi toţi au fost daţi afară după cîteva luni de serviciu.

John West îl înfruntă pe Baddson amenințîndu-l cu arătătorul.

— Soarta asta ai s-o ai și dumneata, să știi. O'Flaherty ar merita să fie călcat în picioare pentru că nenorocește băieți buni ca dumneata. Ridică glasul: Chiar de-ar fi fratele meu și tot așa da o mînă de ajutor să-l fac fărîme. Mă-nțelegi? E un cîine O'Flaherty ăsta.

— Păi nu ți-am spus o dată? Nu sînt de la poliție și nici nu-l știu pe O'Flaherty, răspunse Baddson deznădăjduit, uitîndu-se peste umăr la Piggy.

John West bătu cu pumnul în masă.

— Nu mai umbla cu baliverne. Ți-am spus că știu cine-mi ești, asta ești; un blestemat de codoș.

— A-a-atunci de ce mă mai întrebi pe mine?

— Ascultă-mă. Nu face pe nebunul. Știu că ești din oamenii lui O'Flaherty. Am mirosit eu asta de cînd ai călcat aici; am spus asta și celor din comitet, dar nu ți-am făcut dificultăți! Vocea lui John West deveni împăciuitoare. O să ne purtăm bine cu tine. O'Flaherty o să te folosească o bucată de vreme cu șase șilingi pe zi, și-apoi o să-ți dea cu piciorul. Ascultă-mă, că te-nvăț de bine: dă-l dracului! La'să ia pe altcineva pentru treaba asta murdară. Hai, mai bine fii omul meu. Să știi că sînt darnic. Spune-i lui O'Flaherty că aici e un club monden și că n-am decît o participație la el; pentru asta, uite ce am de gînd să fac. Îți ofer douăzeci și cinci de lire și un post plătit cu cinci lire pe săptămînă la unul din hipodromurile mele. Ei, ce zici? Slujbele sînt plăcute și ușoare pe hipodrom.

Baddson părea să șovăie. Douăzeci și cinci de lire erau bani frumoși. Și încă cinci lire pe săptămînă! Dar deodată îi răsări în minte figura aspră, privirea pătrunzătoare a lui O'Flaherty și răspunse:

— Nu, mulțumesc. Îți spun doar că nici nu-l cunosc pe O'Flaherty.

John West îl pironi cu o privire tăioasă.

— Termină o dată cu minciunile. Știu că ești un blestemat de codoș. Chiar maică-ta mi-a spus ieri seară că ești polițist.

— Minți, răspunse Baddson, pentru prima oară cu convingere. Mama n-a putut spune una ca asta. Te-a rugat doar să-i dai o informație pentru cursele de azi. I-ai recomandat trei cai și au ieșit toți în coadă.

— Nu zău! Faci pe șmecherul. Ei bine, află că tu și O'Flaherty al tău degeaba vă dați la mine. Nici unul din judecătorii noștri n-o să admită acțiunea la apel. Și să nu-ți închipui că dacă mă vinzi, scapi cu fața curată!

Baddson se făcu alb la față. Era și supărat și speriat. Se uita pe rînd cînd la Piggy, cînd la Paddy Woodman.

— Nu ești chiar așa de deștept cum te crezi, West.

— O să vedem noi. Ia dă-l afară, Piggy. John West îi adună hainele de pe masă, i le aruncă în cap și ieși din cameră trîntind ușa. Se duse imediat în biroul lui Frank Lammence. În urma lui, Paddy Woodman începu să se frece pe cap, iar Piggy îi spuse lui Baddson care se îmbrăca zorit:

— Hai, șterge-o și să nu te mai prind pe-aici. Cară-te, pînă nu-ți fac eu vînt pe scară. Să știi că noi nu-i prea înghițim pe codoși.

John West trase ușa după el și-i spuse lui Frank Lammence:

— Sînt sigur că Baddson ăsta e spionul. Tocmai am vorbit cu el și l-am dat afară. Vezi, să nu-l mai prind pe aici.

— Fiți fără grijă, domnule West.

— Trebuie să mă descotorosesc de Baddson și de O'Flaherty. John West vorbise foarte calm. Dar în sinea lui clocotea. De luni de zile nu-și mai găsea liniște din cauza urii neputincioase împotriva lui O'Flaherty. Siguranța că Baddson e spionul îl înfuriase atît de tare, încît singura posibilitate de a se liniști era să se gîndească la represalii. Precis că O'Flaherty l-a trimis pe Baddson. Trebuiau să-și primească amîndoi pedeapsa. Atunci o să fie în siguranță. Era doar atotputernic.

Frank Lammence nu se arătă de loc surprins de această afirmație.

— Vrei să spui... că ar trebui.. să luăm măsuri contra lor...

— Da, şi cît mai repede. Văd că O'Flaherty îşi face de cap. Nu mai vreau să-mi dea de furcă. Ai citit ce-a spus ieri în comisie?

— Da, şi sînt de acord că nu mai putem tolera lucrurile astea.

— Foarte bine. Îţi încredinţez ţie sarcina asta. Dar nu cumva să-i laşi pe-ai noştri să se amestece în chestiunile astea. Găseşti la Melbourne destui oameni care şi-or omorî şi mama pentru cinci lire. Eu plec luni la Sydney să cumpăr un hipodrom. O să lipsesc vreo două săptămîni. Vreau ca pînă la întoarcerea mea totul să fie aranjat. Fii foarte atent, vezi să nu sufli o vorbă nimănui. Angajează oameni dinafară pentru treaba asta. In sfîrşit, o să-i dăm o lecţie lui O'Flaherty.

Miezul nopţii suna la un turn din depărtare, cînd apăru silueta masivă a lui Dave O'Flaherty care se-ndrepta cu paşi greoi spre casă. Detectivul locuia într-un cartier central.

„Cu cît merg mai mult, cu atît mă-ngraş mai mult" îşi spuse el. Vorbesc şi doctorii ăştia numai ca să nu adoarmă. Cică am nevoie de mai multă mişcare. Ei, poftim! şi se vede?"

Era o noapte de vară, caldă şi senină. In curînd Dave începu să-şi şteargă cu batista sudoarea de pe gît şi de pe frunte. Deodată auzi zgomot de paşi în urma lui. Dar nici nu întoarse capul. „Băieţii lui John West!" gîndi el. „Iar mă-nsoţesc pînă acasă. Drăguţ din partea lor!"

Dave O'Flaherty ajunsese obsedat de gîndul de a pune o dată capăt „carierei" lui John West. De obicei executa dispoziţiile legale fără teamă sau favoruri. N-avea nici o părere, bună ori rea, despre lege şi despre infractori. „Dacă cineva calcă legea" zicea el, „îl dai în judecată, ori îl arestezi — şi gata povestea." Dar lupta cu John West devenise o chestiune personală.

O'Flaherty își pipăi revolverul în buzunar și se liniști. Era urmărit de luni de zile, încît ajunsese la concluzia că John West dorea numai să-i cunoască toate mișcările ; era convins că clubul Tattersall nu era dispus să riște un atac violent împotriva celui mai cunoscut adversar al său.

Felul cum decurgeau lucrările comisiei polițienești însărcinată să ancheteze cazul acesta îl supăra și-l dezgusta pe O'Flaherty. Nici comisia n-avea să rezolve nimic; reușise doar să stînjenească întrucîtva activitatea lui Callinan și a comisarilor de poliție. Un lucru era sigur : pe John West n-avea să-l supere prea mult. Bietul Callinan se pomenise însă că se dezgroapă vechea afacere veroasă a Comisiei regale din 1881 și alte afaceri ale lui care se adunaseră de atunci, de pildă aceea cu depozitul de vinuri și spirtoase sau faptul că se opusese să fie urmărit în justiție hotelul lui John West. Dar nimeni nu se dovedise destul de puternic să scoată la iveală celelalte afaceri ale lui Callinan cu patronul biroului de pariuri. Mult mai mulți decît altădată mințiseră sau păstraseră tăcerea în fața comisiei.

„Dar la urma urmei nu pot spune că nu mă așteptam la una ca asta !"

Callinan reușise să scape de dosarele din cazul Williams și Armfield. Mare pramatie și prefectul, dar un laș fără pereche. In loc să ajute comisiei să-l demaște pe West, el și vulpea aia bătrînă de Garside aranjaseră totul în așa fel ca să-i dea pe alții în vileag. „Mă mir că n-au încercat să-mi arunce și mie ceva în spinare. Și ce tocmeală cu privire la permisii, la înaintări, la limita de vîrstă și la mărirea soldelor. Poate că totuși o să ajute ceva în ceea ce privește solda. O să mai pună stavilă mitei — și nici mie nu mi-ar strica un spor de leafă. Dacă vor fi condițiile mai bune, vom putea atrage elemente mai bune în poliție".

Dave O'Flaherty se uită furiș peste umăr și văzu două umbre trecînd sub un felinar, la vreo sută de pași în urma lui. „Au de gînd pesemne să mă conducă pînă la poartă".

Auzi dumneata, să instituie o comisie regală în poliţia din Victoria şi să nu-l cheme în faţa comisiei pe John West! N-avea nici un haz! „In tot cazul o să pun eu mîna pe el — şi chiar pe baza legii astea. „N-am eu nevoie“ gîndea el „de legi noi sau de comisii regale ca să pun mîna pe West! O să-mi cadă el mie în laţ, şi ce-o să se mai zbată!“

Cele două umbre îl urmăreau încă, dar cu prudenţă, de la distanţă. „Nu-mi miroase a bine. De obicei cînd văd că o iau spre casă, mă lasă în pace... Are dreptate Baddson că se teme de un atac violent împotriva lui. Cînd West trimite scrisori de ameninţare, poţi să fii sigur că se-ntîmplă ceva. Bine cel puţin că Baddson s-a ascuns într-un loc unde nici un om de-al lui West n-o să-i dea de urmă“.

O'Flaherty îşi continua drumul, jucîndu-se cu cîteva tichete de pariuri pe care le ţinea în buzunar. „Baddson a făcut treabă bună. S-a zis cu West de data asta. E adevărat că-i nevoie de o nouă lege ca să-i pună capăt carierei! Dar un nou proces vine tocmai bine ca să grăbească adoptarea legii.“

Dave O'Flaherty coti pe o stradă mărginită de o parte de locuinţe, iar de cealaltă parte de o grădină publică. Intră pe poarta unei clădiri. Rămase cîteva minute în umbra verandei, apoi se-ncumetă cu multă precauţie să privească peste poarta de fier. La vreo cincizeci de paşi, în colţul străzii, văzu doi oameni stînd tupilaţi în umbră.

Intră în casa îngustă, cu două etaje, aprinse lumina în salonul din faţă şi-şi scoase cizmele. Cînd urcă scara auzi respiraţia soţiei şi a copiilor care dormeau sus.

„Sper că banditii lui John West n-au de gînd să-mi facă vreo figură“, îşi zise el. Deşi tocmai acum ar fi timpul — acum cînd domnul şi stăpînul lor e la Sydney.“

Sus, O'Flaherty se strecură în dormitorul din faţă şi se dezbrăcă pe întuneric. Văzu mişcîndu-se în pat silueta masivă a nevestei lui.

— Dave, tu eşti? murmură ea.

— Da, Maggie.

— Iar ai venit tîrziu. Eram îngrijorată; am vrut

să te-aştept, dar pe semne că m-a furat somnul. Cît e ceasul ?

— E trecut de unu.

Detectivul continuă să se dezbrace, apoi îşi puse cămaşa de noapte, se lovi la genunchi de pat şi trase încet o înjurătură. Se vîrî în aşternut, dar se sculă din nou, îşi luă revolverul din haină şi-l ascunse sub pernă.

Maggie sufla greu. Pe semne că adormise iar. El, în schimb, sta întins în întuneric şi deşi era frînt de oboseală, somnul nu se lipea de el. „Nu cumva îi pregătesc ceva ? De ce l-au urmărit pînă acasă ? Şi de ce n-au plecat ? Cînd e ziuă îţi vine să rîzi de toate astea, dar noaptea, cînd ştii că te pîndesc afară, punînd poate la cale ceva..."

„Indivizii ăştia nu se dau înapoi de la nimic, nici chiar dela crimă... Iţi faci griji degeaba, băiatule, n-o să îndrăznească ei să se atingă de Dave O'Flaherty. Şi totuşi ! West e plecat la Sydney, s-ar putea să-şi fi căutat un alibi..."

Gîndurile i se încîlciră. Cuprins de nelinişte, îşi dădu seama că se afundă într-o stare de toropeală vecină cu somnul : în sfîrşit adormi, adormi adînc ca toţi oamenii frînţi de oboseală.

Casa rămase tăcută şi întunecată în noaptea caldă. Afară, doi oameni cu şepcile trase pe urechi se furişau spre gardul din faţă. Cele două mogîldeţe se ţinau în umbră, căutînd să ocolească fâşia de lumină care se furişa printr-unul din geamurile de la parter.

Deodată se auzi un zgomot de geam spart. Doamna O'Flaherty sări în sus ca arsă.

— Dave, Dave, strigă ea ca ieşită din minţi, cu glas înăbuşit. Scoală-te, Dave ! E cineva în casă ! Îşi zgîlţîi cu disperare bărbatul adormit. Lui O'Flaherty îi trebui mult ca să se deştepte, apoi se sculă, frecîndu-se la ochi în întuneric.

— Ce-i, Maggie ?

— E cineva în casă. Am auzit un zgomot, s-a spart un geam, şi parc-ar fi lumină jos.

Dave O'Flaherty apucă revolverul de sub pernă şi se dădu jos din pat.

— Mi se pare c-am uitat lumina aprinsă în față, spuse cu voce gîtuită. Ești sigură c-ai auzit zgomot?

— Sigur! M-a și trezit din somn, îi răspunse nevasta, în timp ce el păşea în vîrful picioarelor spre uşă. Pentru numele lui dumnezeu, Dave, ai grijă!

Detectivul se apropie de fereastră. Văzu două siluete care alergau prin parcul din față. Ridică revolverul să tragă, dar umbrele se mistuiră în noapte.

Doamna O'Flaherty îl văzu profilîndu-se în lumina slabă, cu revolverul întins.

— Ce s-a întîmplat, Dave, ce s-a întîmplat?

— Ai avut dreptate, îi răspunse el. M-au urmărit doi indivizi pînă acasă, și-acum i-am văzut fugind prin grădină. Mă duc jos să văd de ce au spart geamul.

Tocma cînd murmura aceste cuvinte, tăcerea nopții fu sfîșiată de un zgomot asurzitor: casa se cutremură. podeaua părea că fuge de sub picioare, tablourile căzură de pe pereți. Doamna O'Flaherty scoase un țipăt sfîșietor și se ghemui cu așternutul în cap. Din toate ungherele casei se auziau strigăte care aduceau cu gemetele răniților pe cîmpul de bătaie. Dave O'Flaherty rămase stană de piatră, apoi nervii i se destinseră și ieși în fugă din odaie. Pe culoar se lovi de băiatul lui mai mare, un tînăr de optsprezece ani, care striga ceva de neînțeles.

Dave auzi trosnetul flăcărilor și văzu fumul ce se înălța pe scări. Doamna O'Flaherty ieși strigînd:

— Dave, copiii! Pentru numele lui dumnezeu, copiii!

Trosnetul focului se auzea mai tare, mai înfricoșător. Umbre fantastice se profilau pe pereți prin balustrada scării, iar fumul pe culoar era din ce în ce mai gros. Mirosea a vapori de gaz. Dave O'Flaherty își apucă băiatul de braț și căută să-l liniștească.

— Vino-ți în fire, băiete. Vezi că în camera din față arde! Ieși prin dos și adu pompierii. Da' grăbește-te! Grăbește-te! Băiatul o luă la fugă iar el se duse s-o ajute pe Maggie să scoată din casă copiii mai mici,

Prin fumul gros, își croi drum la primul etaj spre dormitorul din față, tușind și înecîndu-se, și-i auzi pe micuți plîngînd și gemînd, în timp ce nevasta lui intră

în dormitorul de alături, de unde scoase pînă-n capul scărilor o fetiță de cincisprezece ani, înnebunită de groază.

Salonul de jos era un adevărat iad : flăcările înaintau lacome prin coridorul de jos. Dave O'Flaherty ieși purtîndu-i pachet pe cei doi copii mai mici și-ncepu să coboare scara urmat de soția lui și de fata mai mare. Cînd ajunse jos, strigă celorlalți :

— Ieșiți repede pe ușa din dos.

Flăcările începeau să-i învăluie de pretutindeni ; izbutiră totuși să iasă prin ușa din dos — aproape înăbușiți de fum.

In jurul casei se adunase o mulțime de oameni, cei mai mulți așa cum se sculaseră din pat. Unii dintre ei încercau s-o liniștească pe doamna O'Flaherty și pe copii, în timp ce Dave, ajutat de cîțiva voluntari, pătrundea în casă încercînd să mai scoată o parte din mobile și alte lucruri.

— Am crezut că-i cutremur, zău așa ! spuse cineva.

In curînd sosiră și pompierii. Unii dintre ei începură să împroaște cu apă flăcările, iar ceilalți se repeziră la ușa din dos ca să-i ajute lui Dave, în operațiile de salvare. Fațada casei era toată un zid de fum și flăcări.

După o jumătate de oră nu mai rămăseseră în picioare decît pereții exteriori de piatră ai casei. Sosiră și cîțiva gazetari care-l căutau pe Dave O'Flaherty. Il găsiră în curtea din fund, cu cămașa de noapte pe el, mînjit tot de fum și de cenușă. Își deschiseră carnețelele la lumina slabă a unei lanterne de buzunar.

— Aveți vreo bănuială ? Credeți că cineva a pus la cale acest mîrșav atentat la viața dumneavoastră ? îl întrebă unul.

— Nu mai rămîne îndoială în privința asta. E desigur o tentativă a celor ce patronează jocurile de noroc. A trebuit să-i dau pe mîna justiției, răspunse cu fermă convingere O'Flaherty. Mă urmăreau ei de multă vreme, îmi tot supraveghiau casa... mă așteptam să facă vreo ispravă. Știam că are să-mi vină și mie rîndul. Un ziarist care a scris un articol despre jo-

curile de noroc a fost lovit în cap cu un drug de fier. Unui prăvăliaș care a dat o mînă de ajutor poliției i-au spart vitrina de patru ori. Pe altul l-au atacat și l-au schilodit pe viață. Ascultați-mă pe mine: avem în Melbourne o bandă de tîlhari care nu se dau în lături de la nimic. Vocea lui Dave O'Flaherty tremura de mînie și indignare. Numai legea va putea să le vină de hac. Această crimă ar trebui să deschidă ochii celor din Parlament. Dacă nu iau nici un fel de măsuri, înseamnă că sîntem la discreția acestor nemernici care sfidează legea!

Impreună cu doi polițiști și cu șeful brigăzii de pompieri, Dave începu să cerceteze maldărul de ruine fumegînde care pe vremuri fusese modestul lui salon. Găsiră corpul delict, care dovedea că prin geamul spart fusese aruncată o bombă făcută dintr-o sticlă de bere plină cu praf de pușcă, în care era vîrît un fitil.

— Au văzut lumina, deduse O'Flaherty, și au crezut că mai sînt în odaie.

— Dacă ați fi fost aci, erați acum carne tocată, domnule comisar, își exprimă unul din polițiști, în felul lui, simpatia.

A doua zi, publicul uluit citi amănuntele în legătură cu dezastrul cauzat de explozia bombei. În zilele următoare, toate ziarele înfierau în articolele de fond mania jocurilor de noroc. Guvernul oferi un premiu de cinci sute de lire aceluia ce va putea să dea informații care să ducă la arestarea făptașului, iar prefectul poliției, Callinan, declară foarte serios că era îngrozit. În timpul acesta, John West se-ntorcea de la Sydney.

O atmosferă de înmormîntare domnea la club în după-amiaza cînd urma să se înapoieze din călătorie John West. Alec Fulgerul și Barney Robinson jucau biliard, fiecare cu gîndul aiurea, așa că nu puteau înscrie decît puține puncte, iar conversația lor era un schimb de cuvinte fără șir.

Barney se simţea apăsat de un simţământ de vinovăţie ; Florrie îl ameninţase că dacă nu pleacă imediat de la John West, va părăsi ea casa. Decît să-l ştie la John West, cu toată funcţia lui de director al serviciului de publicitate, ar fi preferat să-l vadă din nou la fabrica de încălţăminte.

Deşi nu exista nici o dovadă, amîndoi jucătorii de biliard ştiau de la cine a pornit atentatul la viaţa lui O'Flaherty, cum o ştia şi Bill Lunganul, omul cu părul cărunt, care mătura fără chef salonul părăsit de alături. Nici în cafenea nu era ţipenie de om, iar la etaj sala jocurilor de noroc stătea chiar închisă. Numai în sala de pariuri era oarecare activitate. Cîţiva jucători, clienţi obişnuiţi, învechiţi în rele, stăteau de vorbă ; la birou lucrau numai doi funcţionari. Telefoanele nu mai zbîrnîiau. Oamenii lui West se adunaseră în biroul lui Frank Lammence, plecat în întîmpinarea şefului. Se aflau acolo : Tommy Chiorul, Paddy Woodman, Squash Lewis, Arthur West, Piggy şi Sugar Renfrey, care renunţase nu de mult la slujba lui de la atelierul căilor ferate, ca să „lucreze" tot timpul pentru John West. Simţeai plutind în aer spaima ce-o încearcă cei care se aşteaptă să fie judecaţi sub o acuzaţie gravă.

Paddy Woodman se freca mai mult ca oricînd pe chelie cu mîna dreaptă.

— Dacă John are vreun amestec aici — spuse el — apoi să ştiţi că s-a cam întrecut cu gluma.

— Ar fi trebuit să-i facă de petrecanie acu' vreo cîteva luni, cum l-am sfătuit eu, îşi dădu şi Arthur West părerea, mîngîindu-şi mustaţa albă cu degetele-i nervoase. Să-l fi dat numai pe mîna mea pe ciinele ăsta !

— Şi aşa avem destule buclucuri, se văicări Sugar Renfrey, jucîndu-se cu ochelarii. Din clipă în clipă mă aştept să intre O'Flaherty, în odaie, să ne aresteze pe toţi.

— Nu scăpăm noi cu faţa curată, n-aveţi grijă, mormăi Squash Lewis, care stătea tolănit într-un scaun şi cu picioarele întinse. Şi nici John West nu scapă.

— Dar nici în pielea ălor doi n-aş vrea să fiu. Tremură inima-n ei, nu altceva. M-am întîlnit cu unul din ei azi dimineaţă, îi informă Piggy. Zicea c-ar fugi dracului din ţară, numai să poată.

— Vasăzică tu ştii cine-a dat lovitura ? privi chiorîş la el Paddy Woodman.

— Nu, nu ştiu. De unde să ştiu, bîigui Piggy, întorcînd mult capul, ca să vadă ceasul din perete.

Tocmai cînd rostea aceste cuvinte, John West urca pe scară urmat de Frank Lammence. Traversară sala de pariuri şi intrară în birou, unde aşteptau ceilalţi ; Frank Lammence închise uşa după ei.

— Squash, Paddy, vreau să vorbesc ceva cu băieţii, nu vă supăraţi, spuse John West, după ce aruncă o privire în jur.

După plecarea lor, John se plecă peste masă.

— Altceva mai bun decît o bombă de bîlci n-aţi găsit ? mîrîi, fără să se adreseze nimănui. Toţi se fereau de privirea lui înfricoşătoare.

La Sydney fusese neliniştit şi nervos. Urmărise zilnic ziarele, căutînd să citească amănunte privind atentatul îndreptat împotriva lui O'Flaherty. De la distanţă, unde se afla, începuse să-i pară rău că dăduse ordin să se ia măsuri împotriva detectivului şi a lui Baddson. Era un risc mult mai mare decît îşi luase vreodată în trecut, dar nici nu putea îngădui ca O'Flaherty să-l sfideze în aşa hal, fără să fie pedepsit. John West era doar cel mai mare bookmaker din Australia. Contabilii lui socoteau că realiza un profit de cinci mii de lire pe săptămînă din diferitele întreprinderi în care îşi investise banii. Cum era să-i îngăduie lui O'Flaherty să pună capăt acestei cariere? Şi totuşi îl înspăimînta gîndul c-ar putea fi implicat într-un atentat. Nu putea să doarmă şi de mai multe ori fusese pe punctul să se întoarcă la Melbourne ca să-şi revoce ordinul.

Apoi aflase despre explozia bombei. Primise ştirea cu un amestec de furie şi teamă : era furios că atentatul dăduse greş, îi era teamă că acţiunea pornită ar fi putut avea urmări neplăcute pentru el.

— Vă dați seama că m-ar putea aresta pentru asta? Dar nu! Aflați că n-am de gînd să înfund pușcăria pentru o turmă de imbecili!

Se uită pe rînd la ei. Toți tăceau, ferind vinovații privirile. Nu-l văzuseră niciodată atît de furios. Tăcerea lor îl înfuria și mai mult. Bătu cu pumnul în masă și strigă:

— Ce stați ca niște domnișoare de pension? Gîndiți-vă! Ce-am putea face ca să ieșim cu fața curată? Frank pretinde c-am putea să aruncăm vina pe ceilalți doi bookmakeri care-au fost urmăriți de O'Flaherty.

— Așa ne-am gîndit și noi, își luă inima-n dinți Piggy. Au spus doar în gura mare c-au să-i facă de petrecanie lui O'Flaherty. Și noi ne-am gîndit c-am putea să dăm vina pe ei.

— V-ați gîndit! Numai eu trebuie să gîndesc aici. Voi n-ați fost în stare să născociți altceva decît o bombă de bîlci. N-ați fost în stare să dați de urma lui Baddson și nici pe O'Flaherty nu l-ați nimerit! Dacă l-ați fi ascultat pe Frank, nu scăpa el cu viață. Pe viitor să nu mai ieșiți din cuvîntul lui. Ați auzit? Băgați-vă bine-n cap: cînd nu sînt eu, Frank comandă aici. Să nu mai aud că cineva se împotrivește ordinelor lui.

— Äia se lăudau că o bombă de-a lor ajunge să dea gata zece ca O'Flaherty, se îmbufnă Arthur West. Dacă Frank m-ar fi lăsat să-l judec cum am vrut eu pe cîinele ăsta, îi luam piuitul!

John West nu luă în seamă spusele fratelui său.

— Eu v-o spun: dac-o fi să intre cineva la apă pe chestia asta, în nici un caz n-o să fiu eu acela. M-ați înțeles? N-o să fiu eu. Ba mai mult, s-ar putea să fie unul dintre voi. Îl zgîlțîi pe Sugar Renfrey de umăr: Simte-te și dă-mi scaunul să șed. Sînt obosit.

Sugar sări în picioare. John West se așeză la capătul mesei dus pe gînduri. Numai să nu-și piardă cumpătul. După un timp scoase un pachet de bancnote din buzunar și numărînd cîteva hîrtii, i le aruncă lui Piggy.

— Piggy, caută-i pe ăia care-au aruncat bomba, dă fiecăruia cîte o sută de lire și spune-le s-o șteargă din țară și să nu se mai întoarcă. Sîntem în pericol din cauza lor. S-ar putea să-i înhațe O' Flaherty și să vorbească. Acum să aranjăm frumușel lucrurile ca și cum ăilalți bookmakeri ar fi de vină. Să trimitem o anonimă polițistului care a făcut arestările împreună cu O'Flaherty și să-l amenințăm că-i vine și lui rîndul, sau cam așa ceva. Tommy află tu cum îi zice copoiului și atinge-l cu un bilețel. Voi, prăpădiților, m-ați băgat mesa și eu trebuie să umblu să vă scap și pe voi!

— Aranjez eu totul, domnule West, rosti Lammence liniștit. Dacă m-ai fi ascultat pe mine, O'Flaherty ar fi dormit acum somnul de veci.

— Frank, am de gînd să trimit și o notă la ziare. Să ofer un premiu, sau cam așa ceva, se ridică John West și se întoarse spre el. Îi spun eu lui Barney s-o scrie. Haidem! Și voi, băgați-vă mințile în cap. Dacă îmi mai faceți una ca asta, sau dacă nu vă țineți gura, vă scot mațele afară!

Cruzimea cu care vorbea îi îngrozi chiar și pe oamenii aceștia atît de violenți.

*

A doua zi, gazetele publicară o notă din partea lui John West, scrisă în stilul înflorat al lui Barney Robinson. Epistola dezmințea că John West ar fi avut vreun amestec în această chestiune, deoarece fusese plecat la Sydney și încheia oarecum pripit că era dispus să plătească o mie sau chiar un milion de lire sterline, aceluia care ar putea să facă dovadă că a avut vreun amestec în această crimă. John West nu era încă milionar, dar era pe cale de a deveni. Și un milionar nu putea să fie acuzat de atentat la crimă.

Presa publică de asemeni știrea că sergentul de poliție care-l asistase recent pe O'Flaherty într-o afacere cu jocurile de noroc primise o scrisoare anonimă de amenințare: „La seama! Îți vine rîndul!"

A doua zi, apăru şi o scrisoare din partea unui senator laburist din Parlamentul Commenwealthului. Originar din Queensland, senatorul era unul din primii care căzuse sub influenţa lui West. John West cumpărase două hipodromuri în Queensland şi începuse să se bucure de influenţă în partidul laburist din acest stat.

In scrisoare, senatorul ridiculiza insinuarea lui O'Flaherty că atentatul la viaţa lui ar fi pornit de la John West şi încheia spunînd: „Dacă aş fi John West, i-aş cere comisarului O'Flaherty să aibă curajul răspunderii şi să-mi spună drept în faţă dacă s-a referit la mine în grava acuzaţie adusă, şi dacă într-adevăr crede că domnul West a avut cunoştinţă de aşa ceva, a pus el lucrurile la cale sau a avut vreo legătură cu crima sau cu criminalul."

Apoi fură publicate două răspunsuri foarte diferite la această scrisoare: o declaraţie solemnă a prefectului Callinan care afirma că nu credea ca domnul West să fi avut vreo legătură cu această crimă, şi alta din partea lui Flaherty, în care acesta întorcea pe dos scrisoarea senatorului: „Pesemne că domnul West şi prietenii lui au ceva pe conştiinţă" încheia O'Flaherty.

O altă scrisoare, scrisă de John West în termeni împăciuitori, lăsa să se înţeleagă că domnul West avea o bănuială şi că era dispus să i-o comunice comisarului O'Flaherty, dacă acesta ar binevoi să-i facă o vizită.

Dave O'Flaherty binevoi să-l viziteze chiar în cursul după amiezii; John West îl conduse în biroul său de la etaj.

— Spui că ai o bănuială în privinţa tentativei de asasinat. Hai dă-i drumul, începu O'Flaherty, îndată ce se aşeză în faţa lui John West. O'Flaherty era îmbrăcat civil şi ţinea în mînă o pălărie de fetru moale.

— Da, domnule comisar, răspunse John West calm. Ai citit cred în ziare că un comisar de poliţie a primit o scrisoare de ameninţare?

— Da. O'Flaherty cercetase scrisoarea anonimă şi ajunsese la concluzia că era o înşelătorie la mijloc.

— Știi că acest comisar a luat parte recent la arestarea celorlalți doi bookmakeri din suburbie ?

— Știu. Ei și ?

— Ei ? Judecă singur.

Din roșu cum era la față, Dave O'Flaherty se făcu stacojiu. Se plecă înainte și bătu cu pumnul în masă.

— Ascultă West ! Am cercetat eu și știu cum stau lucrurile. Sînt sigur că-i o încercare josnică de-a arunca vina pe-un nevinovat. John West încercă să răspundă, dar O'Flaherty continuă cu vehemență : E mîna ta la mijloc, John West ! Dar de data asta ai mers prea departe. Sînt pe urmele tale. O să-ți închid și clubul și biroul. Ba mai mult, în curînd o să te văd după gratii pentru tentativă de atentat la viața mea. S-a terminat cu teroarea pe care ai exercitat-o pînă acum !

John West se cutremură ca și cum l-ar fi plesnit în față, dar înainte de a putea răspunde ceva, detectivul ieși, trîntind ușa.

Dave O'Flaherty nu era convins c-o să-și poată pune în aplicare amenințările, dar voia cel puțin să-și descarce furia.

In urma lui lăsase un om îngrozit. John West rămase la masă, palid ca un mort. Să se fi lăudat O'Flaherty ? Ca toți acuzații care sînt vinovați, se gîndi ce probe i-ar putea opune. Să fi vorbit careva ? I-o fi expediat oare Piggy pe ăia cu bomba, așa cum pretinde ? Să fi avut O'Flaherty pe cineva care a ascultat la ușă cînd se sfătuiau să arunce vina pe altcineva ? Il frămîntau tot felul de îndoieli. Increderea lui arogantă îl părăsise. Trebuia să plece imediat. Să părăsească țara. Să-și transfere banii și să se ducă undeva unde O'Flaherty să nu-i mai poată da de urmă.

Se sculă clătinîndu-se ca un om beat și se duse la biroul lui Frank Lammence :

— Frank, vino te rog diseară la mine acasă. Te aștept pe la opt.

Cînd ajunse acasă, John West plutea într-un vis. Teama reușise să străbată dincoace de baricadele pe care ani de zile le clădise în jurul lui. De-abia se

atinse de mîncare, nu lucră, nu dormi şi nu schimbă un cuvînt cu Nellie. Mama lui îi trimisese vorbă c-ar fi vrut să-i spună ceva, dar nici nu-i răspunse.

Înainte, îşi bătuse joc cu dispreţ de temerile lui Nellie, acum însă era el însuşi îngrozit de deznodămîntul inevitabil. De mai multe zile, soţia lui era rece şi tăcută. Părea că-l urmăreşte cu privirile, mută, îngrozită, convinsă de vinovăţia lui. Atmosfera era atît de încordată, încît Marjorie, fetiţa cea mare, care avea şase ani, suferea din cauza aceasta.

Pînă cînd izbucnise scandalul cu explozia bombei, Nellie se străduise să se resemneze în căsnicie, să se adapteze situaţiei de soţie a unui „sportiv" de frunte şi a unui stîlp al bisericii. Încercase să nu mai plece urechea la zvonuri şi să nu mai ia în seamă rezerva cu care era tratată de cei care se ocupau de operele de binefacere bisericeşti. Alungase orice presentimente din mintea ei şi se ocupa numai de gospodărie şi de servitori. Dragostea ei pentru cei doi copii îi dăruia bucurie şi mulţumire. În primii ani de căsnicie, caracterul violent al soţului ei se manifestase şi acasă, înfiorînd-o; dar în ultimii ani, John West căuta să se impună prin violenţă numai asociaţilor şi salariaţilor lui, la club ori la biroul de pariuri. Avea atîta influenţă asupra lor, încît îşi exercita voinţa chiar şi în lipsă. Acasă era rezervat şi morocănos, politicos dar autoritar.

De la explozia bombei, Nellie se ducea zilnic să-şi viziteze mama. Doamna Moran se prefăcuse declarînd că nu socoteşte justificată îngrijorarea ei şi că e convinsă de nevinovăţia lui John West; totuşi în ajun, îndurerată de disperarea fiicei ei exclamase, ţinînd-o strîns îmbrăţişată:

— Scumpa mamei, de ce te-am lăsat să-l iei?

Nellie îşi pierduse cumpătul şi începuse să plîngă cu suspine.

— Fii tare, fetiţa mea, o sfătuise doamna Moran. Fii tare. Gîndeşte-te la copii. Mai treci şi duminică pe-aici, să vedem ce-i de făcut.

În sufrageria ei luxoasă, Nellie îşi aştepta soţul să vină acasă. Era palidă şi obosită, dar frumoasă şi

gîngaşă în rochia ei albă. Fetiţa cea micuţă, care era încă în leagăn, dormea sus, dar Marjorie, o copilă încîntătoare cu bucle aurii, veni fugind în odaie, urmată de guvernantă.

— Noapte bună, mămico, eu mă duc la culcare.

Fetiţa i se sui în poală şi o sărută.

— De ce-ai plîns mămico?

— N-am plîns. Sînt puţin obosită, drăguţa mea, asta-i tot. Am să mă duc şi eu să mă culc. Hai, acum du-te şi nu uita să-ţi faci rugăciunea.

— De ce eşti tristă mămico?

Guvernanta aştepta stînjenită. Nellie îşi stăpîni plînsul şi repetă:

— Nu-s tristă, drăguţa mea, sînt numai obosită.

După ce guvernanta plecă sus cu copilul, Nellie îşi suflă nasul şi se şterse la ochi; îl auzi pe John intrînd în casă.

Nu se duse sus să se spele cum făcea de obicei. Intră în sufragerie cu capul plecat, cu şuviţa rebelă căzîndu-i neîngrijit peste frunte. Umerii îi erau căzuţi, iar mîinile îi atîrnau de-alungul trupului. Ochii duşi în fundul capului îi erau umbriţi de cearcăne. Fără să se uite la soţia lui, John se aşeză în capul mesei.

Părea că-şi dă seama că ea îl urmăreşte cu privirea.

„De ce nu spune nimic? se gîndea. Ori ştie ceva? S-au mai văzut bărbaţi trădaţi de nevestele lor."

Fără să-şi ridice privirile, spuse:

— Diseară o să vină domnul Lammence. Ia seama, dacă te-ntreabă cineva, n-am avut vizite.

— De ce îi chemi acasă? Ştii că nu-mi place să-i văd pe aici.

— Ce-ai tu cu ei? Vin la mine, şi numai cînd îi chem eu.

Nellie ocoli masa şi se opri în faţa lui:

— Treaba ta! Eu nu ţin să-l văd. Nu vreau să fac cunoştinţă cu toţi hoţii şi... incendiatorii.

Rosti cuvintele acestea plină de scîrbă. John West se sculă în picioare şi o apucă de umeri. In ochii lui se putea citi groază.

— Incendiatori ? Ce vrei să spui cu asta ?

Ea își dădu seama că mîinile lui care-i cuprinseseră umerii tremurau. Nu era furios. Se petrecea altceva cu el. De ce îi ocolea privirea ? Se depărtă de el și privindu-l drept în ochi, strigă:

— Nu mai pot să-ndur. Tu i-ai îndemnat să-l omoare pe O'Flaherty. Nu-i așa ? Nu-i așa, John ?

Citise adevărul în ochii lui, cu toate că se ferea s-o privească drept în ochi și se făcuse moale ca o cîrpă. John o auzi suspinînd. Apoi, izbucnind în plîns, Nellie ieși din odaie și porni spre scări. Deși nu se aflau covoare pe parchetul lustruit, mergea fără zgomot: era în papuci. O luă pe scări în sus ca o umbră albă.

John West se ridică s-o urmeze.

— Nellie ! strigă el. Apoi șovăi, se-ntoarse și se așeză la locul lui. Servitoarea observă că de-abia se atinsese de mîncare.

In seara aceea, discută cu Lammence timp de o oră. In fața aghiotantului său favorit, John West izbutise să-și vină în fire. Era sigur că Lammence îi era credincios. Lui putea să-i destăinuie toate temerile care-l chinuiau. Dacă lucrurile se vor înrăutăți, are să fugă din țară. Îi ceru lui Lammence să-i pregătească totul pentru plecare și să preia conducerea afacerilor. Cînd lucrurile se vor liniști, are să se întoarcă în țară. John West se plînse că nu se mai prinde somnul de el, că suferă de dureri groaznice de cap și simte o încleștare apăsătoare în dreptul inimii. Lammence știa cît ținea șeful lui la sănătate. De aceea, deși era convins că-i bolnav închipuit; îl sfătui în mod discret să se ducă la doctor.

Cînd să plece, Lammence îi spuse:

— Știți ce zic eu ? N-ar strica să treceți pe la Garside. El e obișnuit cu treburi de astea. Vă poate fi de mare ajutor.

Moralul lui John West crescu deodată. Cum de nu se gîndise la avocatul lui ?

A doua zi se duse mai întîi la un doctor de pe strada Collins, care îi spuse că n-are nimic serios, dar că i-ar face bine o croazieră pe mare. Extraordinara vita-

litate a lui John West fusese măcinată de atîta încordare şi de nopţile nedormite; la aceasta se mai adăugase, după toate, spaima din ultimele zile.

De la doctor, se duse întins la biroul lui David Garside.

Garside era calm ca niciodată, şi mai înainte de a fi apucat John West să deschidă gura, începu să-i vorbească liniştit:

— Te aşteptam, domnule West. Situaţia este cît se poate de critică. Nu te întreb dacă dumnealtă ai dat dispoziţii celor care au întreprins acest atac laş — poate încă înainte de plecarea dumitale la Sydney. De obicei, cînd mă ocup de o afacere, îl întreb pe client, ca să ştiu dacă-i vinovat sau nu, dar în cazul acesta, n-am să insist. Făptaşii acestei crime şi toţi cei care ştiu că ai o legătură cu ea — presupunînd pentru moment că ai fi fost implicat — trebuie puşi în imposibilitate de a vorbi şi feriţi să intre în contact cu O'Flaherty. Toată lumea ştie că O'Flaherty e un om simplu, dar plin de bun simţ şi şiret. N-a făcut decît să recurgă la un truc vechi: pretinde că are toate dovezile necesare ca să te aresteze. Dumneata ai căzut în cursă şi eşti într-o stare de spirit care te-ar putea face să comiţi greşala să crezi că ştie ceea ce n-are de unde să ştie, şi să-i divulgi astfel unele lucruri, crezînd că-i sînt cunoscute. Desigur că şi oamenii dumitale o să reacţioneze la fel. Te sfătuiesc deci să iei seama ca nici unul din oamenii dumitale să nu dea ochii cu O'Flaherty.

— Bine. Am să le vorbesc. Ai doi care au făcut isprava au şi fugit din ţară, se dădu de gol John West, fără să vrea, în faţa lui Garside. Vorbea răguşit şi Garside îşi dădu seama că era zdruncinat. Mă gîndeam să plec şi eu. Bill Squeers, unul din boxerii mei, a primit o ofertă în străinătate şi mă gîndeam să-l însoţesc ca manager pînă cînd s-or mai linişti lucrurile pe-aici. Dealtfel şi doctorul m-a sfătuit să fac o călătorie pe mare. Zice că sînt surmenat.

Garside rîse, încercînd să risipească încordarea.

— Surmenat, asta-i bună! Eşti surmenat, şi ai de gînd s-o ştergi ca să nu te mai surmeneze justiţia.

John West se încruntă. Garside se opri din rîs şi continuă:

— Iartă-mă, domnule West, dar nu m-am putut stăpîni să nu apreciez comicul situaţiei. Vino-ţi în fire o dată. Ai muncit foarte mult, e adevărat, şi spaima prin care ai trecut în ultimele zile a lăsat urme. Dar nu sînt deloc convins că O'Flaherty ar putea să-ţi pună această crimă în spinare. Poţi lăsa să se-nţeleagă c-ai de gînd să pleci din ţară, ar fi însă mai bine să nu pleci. O să fac şi eu o anchetă. Mai treci pe-aici după masă, pe la patru. Intre timp, fii bărbat. I-am mai dus noi pe ăştia şi altădată.

Existau însă indicii îngrijorătoare că O'Flaherty era hotărît să pună în spinarea lui John West această crimă. In cursul nopţii precedente, Piggy fusese interogat de O'Flaherty şi se făcuse o descindere la locuinţa unuia din incendiatori. John West anunţă prin presă că intenţiona să însoţească în străinătate pe Squeers, care va încerca să cucerească titlul de campion mondial.

Cînd se-ntoarse la Garside, îl găsi foarte bine dispus. Avocatul primise informaţii sigure, chiar de la Departamentul Regal al Justiţiei: din lipsă de dovezi, O' Flaherty renunţase, cel puţin deocamdată, la ideea de a aresta pe cineva pentru atacul cu bomba; în schimb se pregătea să-şi concentreze toate sforţările ca să închidă biroul de pariuri şi clubul.

Temerile lui John West se spulberară şi îl cuprinse un sentiment de uşurare. Rîse nervos.

— Degeaba face O'Flaherty pe deşteptul, spuse el clătinînd din cap şi-ndreptîndu-se din spate. Nu-i destul de deştept ca să-i vie de hac lui John West. John West e un maestru.

A doua zi dimineaţa, Baddson, îmbrăcat de astă dată în uniforma de poliţist, se prezentă la Clubul orăşenesc Tattersall şi lăsă citaţii pentru mai mulţi membri, printre care se numărau Frank Lammence, Sugar Renfrey şi chiar John West.

CAPITOLUL VI

„Noi condiții necesită legi noi și o politică nouă".

LYSANDER

„Puritanii pretind că am de gînd să plec din țară pentru că din anumite motive m-aș teme de justiție, declară John West la un banchet special dat în cinstea suporterilor săi la clubul Tattersall. Ei bine, tocmai d-aia nu mai plec. Reputația mea mi-e mai scumpă chiar decît sănătatea. Zvonurile care circulă sînt cu totul neîntemeiate. Iar insinuările și declarațiile pe care le fac unii interesați ori invidioși, sînt numai și numai minciuni infame. Toată lumea știe acum că n-am nici un amestec în atentatul comis la locuința comisarului O'Flaherty. După cum fiecare știe că-n viața mea n-am dat un șiling pentru a corupe conștiința unui judecător sau a altcuiva."

Auditoriul — format din funcționari ai biroului de pariuri și ai clubului sportiv, cîțiva oameni politici și cîțiva ziariști — îl ovaționă pe John West, aprobîndu-l.

„Am să rămîn în țară — continuă el — și voi lupta împotriva puritanilor și chiar a guvernului."

Alte urale pentru John West; huiduieli pentru disprețuitii de puritani.

„...Bill Squeers va pleca totuși în străinătate pentru a se întîlni cu cei mai buni boxeri din lume, la New York, la Londra și la Paris. Să sperăm că o să ne aducă mult dorita eșarfă de campion."

Izbucniră strigăte: „Bravo, Bravo!" iar Bill Squeers, foarte suplu se-nclină.

„...managerul campionului nostru va fi chiar Barney Robinson."

Ultimele cuvinte fură primite cu aplauze puternice. Popularul domn Robinson se sculă, își împreună mîinile, schițînd gestul boxerilor victorioși, apoi se lansă într-un discurs presărat din belșug cu citate latinești și franțuzești, cam nesigure. Ridicară apoi paharul în sănătatea lui John West și pentru succesul lui Bill Squeers. Și tot închinînd toasturi, oaspeții băură pînă la ultimul strop băuturile alese oferite din abundență de John West.

John era din nou sănătos și bine dispus. În ultimele două luni își recăpătase energia, încrederea în sine și dorința de a domina. Mereu în plină activitate făcea planuri de viitor ; adversarii lui simțiră din nou pe pielea lor fărădelegile pe care le punea la cale.

Atentatul comis împotriva lui O'Flaherty fusese dat uitării. Lăsase urme numai în relațiile lui familiare ; cei doi soți se înstrăinaseră și mai mult unul față de de celălalt ; Nellie se închisese într-o cochilie de rezervă și teamă.

Un public numeros urmărea cu interes în sala de judecată noul duel de forțe dintre reprezentanții autorității legale și cuplul West-Garside, în cazul clubului orășenesc Tattersall.

— Apărarea va pretinde desigur că clubul Tattersall e un club legal, începu procurorul Coroanei. S-a montat cu multă grijă o farsă, pentru a salva oarecum aparențele. Într-adevăr, anul trecut, clubul a devenit de ochii lumii o societate legal înregistrată ; s-au emis și acțiuni care acordau dreptul de a fi membru al clubului. Spre sfîrșitul anului ai fi putut crede chiar că s-a transformat într-o instituție politică. Un om politic laburist, prieten intim cu domnul West, nu a socotit că e mai prejos de demnitatea lui să contribuie la acțiunea întreprinsă pentru a ascunde adevăratele țeluri ale clubului, ținînd acolo o conferință asupra democrației socialiste, Persoanele care i-au ascultat con-

ferința, nu veniseră desigur în acest scop, dar n-au avut încotro...

Hohote de rîs salutară aceste cuvinte. Procurorul încercă și el la rîndul lui să distrugă unul cîte unul toate eventualele argumente aduse de apărare. Dar își făcuse socotelile fără să țină seama de David Garside.

„Bătrînul Davie" izbuti să obțină o amînare pentru a pune la punct ultimele amănunte ale apărării. John West se folosi de aceste trei zile pentru a-l amenința și a-l mitui pe al doilea martor al apărării, care spionase la club împreună cu agentul Baddson. Martorul cumpărat se învoi să identifice un străin în locul lui Sugar Renfrey, să declare că n-a pariat la club, și că l-ar fi văzut pe John West la club într-una din zilele cînd se putea dovedi că fusese plecat la Sydney. Și, de necrezut, dar totuși adevărat, David Garside aduse în fața instanței un om care era dublura lui Sugar Renfrey.

— Îl recunoști pe acuzatul Renfrey?

— Pare a fi el.

— Spune precis, e sau nu e?

— Da, el e.

—Ei bine, află că nu e el! Ai jurat că la 14 august acuzatul West primea pariuri la club și că ai primit un tichet chiar de la el — uite-l. Scrie aici: șase șilingi la doi pe Kismet. Ei bine, la această dată domnul West era la Sydney, așa că nu putea să primească pariuri în Melbourne.

John West apucă strîns marginea scaunului pe care ședea.

— Ba e tichetul lui John West. Am pus pe unul de-i zice John — care mi se pare că lucrează la Teatrul Regal — să facă un pariu și i-am spus să-mi ia un tichet de la West. Mi-a dat tichetul ăsta și mi-a spus că-l are de la West.

John West se destinse. Vechea poveste, gîndi el. Codoșii ăștia seamănă ca două picături de apă între ei: amenință-i numai, apoi dă-le bani și faci ce vrei din ei.

— Păi parcă ai jurat că West încheia pariuri în ziua aceea la club şi că tu i-ai fi spus : Şase la două pe Kismet, John ! Aşa-i ?

— Da, am spus : şase la două, Kismet, John ! Aşa îl cheamă pe omul care mi-a adus tichetul.

Dave O'Flaherty se plecă pe scaunul lui din primul rînd, se sculă pe jumătate, deschise gura ca să protesteze, apoi se aşeză la loc, roşu la faţă.

— Uite ce scrie în declaraţia dumitale : „Am spus: Şase la două pe Kismet, John, şi el, adică West, mi-a dat tichetul, iar eu l-am pus în buzunar." Aşa-i ?

— Biletul nu mi l-a dat John West, dar era totuşi tichetul lui.

Garside făcu doi paşi în direcţia martorului încurcat.

— Atunci minţi ! Minţi cu neruşinare ! In unele din rapoartele dumitale spui că l-ai văzut pe John West la contoar primind pariuri.

— Cred că n-am spus că primea pariuri.

Magistratul gras şi chel se uită foarte încurcat şi murmură :

— Martorul a jurat că a încheiat pariuri cu West şi cu alţii.

Apoi Garside continuă :

— In raportul din 13 septembrie scrie : „Intr-una din camere se afla un ghişeu lung, în spatele căruia stăteau West şi alţi oameni care primeau pariuri."

— N...n-am spus că primea pariuri.

— L-ai văzut vreodată pe West primind pariuri ?

— Nu.

— Inălţimea voastră, se ridică procurorul Coroanei, vă cer asentimentul să-l declarăm pe acest martor — duşmănos.

David Garside îl întrerupse cu un aer triumfător :

— Aha ! Cereţi deci o condamnare bazîndu-vă pe depoziţia unui martor duşmănos.

— Rămîne în competinţa onoratei instanţe să hotărască ea cum trebuie interpretată această... depoziţie a martorului.

Magistratul se învioră deodată :

— Am impresia că martorul s-a încurcat la contra interogatoriu şi acum vreţi să-l socotiţi duşmănos.

— Îmi permit să spun că nu s-a încurcat din întîmplare şi că totul a fost aranjat dinainte.

— Nu cred că instanţa va îngădui această însinuare, sări Garside.

— Dacă procurorul Coroanei nu poate aduce dovezi în sprijinul acestei afirmaţii, îl rog s-o retragă.

— N-am exprimat decît o părere personală. Procurorul Coroanei dădu din umeri. John West îşi încrucişă braţele, zîmbind.

A doua zi, Albert Baddson ocupă aproape tot timpul boxa rezervată martorilor, arătînd cum îşi desfăşurase el misiunea ca agent al poliţiei la clubul Tattersall. Rezistă tuturor manevrelor pe cît de subtile pe atît de perfide ale lui Garside, care încerca să-l încurce ori să-l discrediteze.

Luînd cuvîntul în apărare, David Garside făcu în încheiere o amplă expunere, declarînd că procesul se baza pe acuzaţiile cele mai lipsite de temei pe care le auzise vreodată.

Magistratul îşi exprimă părerea că, după toate probabilităţile, tovarăşul lui Baddson era slab de înger şi avea o minte confuză. In schimb îl caracteriză pe Baddson ca pe „un martor de încredere" care a putut produce şi dovezi : un teanc de tichete pentru pariuri. Depoziţia sa era de nezdruncinat şi nu putea fi dezminţită.

— ...E neîndoios — declară el — că acuzatul West este conducătorul acestui stabiliment. Deoarece nu s-a putut dovedi cu certitudine că Renfrey ar fi fost prezent la club în ziua la care se referă martorul, şi deoarece nu există nici un fel de dovezi că Lammence ar fi încheiat pariuri, îi scot din cauză pe aceşti doi acuzaţi. Declar vinovat pe West şi pe ceilalţi acuzaţi şi le aplic o amendă de o sută de lire.

David Garside anunţă la sfîrşitul şedinţei că va face apel în faţa unei instanţe superioare. Iar în faţa acestei instanţe, cînd se făcu aluzie la condamnările anterioare suferite de West, judecătorul întrebă cu multă gravitate :

— Oare nu trebuie să luăm în seamă porunca : să le iertăm greşiţilor noştri ?

După ce deliberă două ceasuri asupra probelor, instanța ajunse la concluzia că n-are altă alternativă decît să claseze verdictul, ceea ce era chiar adevărul adevărat, mai ales că procurorul se înțelesese mai dinainte cu David.

Exasperat la culme, O'Flaherty îl determină pe prefectul poliției, Callinan, să-i promită că va lua contact cu primul ministru și cu ministrul de interne, cărora le va cere să introducă noi legi pentru îngrădirea jocurilor de noroc.

Sentimentul de triumf pe care îl încercă John West dispăru însă cînd un dulău de puritan mai „colțos" decît toți ceilalți, reverendul Joggins, îl acuză în mod public pe judecător că s-ar fi lăsat mituit; ba adresă chiar o scrisoare primului ministru, cerîndu-i să deschidă o anchetă publică în această chestiune, mai înainte ca West să-și ia tălpășița spre a scăpa de sancțiuni.

În cursul ultimelor luni, mai multe din „plăcutele după-amieze de duminică" de la biserica Wesley fuseseră departe de a fi pe placul lui John West. Joggins folosea amvonul în loc de tribună ca să-l demaște. Totodată, reverendul organiza mereu mitinguri în suburbiile orașului, cerînd să se ia măsuri împotriva „celor două vicii care merg mînă-n mînă, beția și mania locurilor de noroc"; dar mai înainte de toate să fie adoptată o lege pentru închiderea localurilor clandestine de pariuri.

Judecătorul îi răspunse prin presă lui Joggins, opunîndu-i o întrebare puerilă: „Oare un judecător care a primit bani ca să dea un anumit verdict mai stă să cîntărească probele timp de două ceasuri?"

După aceea, ori de cîte ori Joggins vorbea la biserica Wesley, într-o sală sau o biserică din suburbie, necunoscuți veneau și-i spărgeau imediat geamurile. În fiecare noapte primea telefoane din partea cuiva care-l amenința „c'o să-i facă de petrecanie, dacă nu se potolește".

Îngrozit, Joggins obținu să i se dea un agent de pază și scrise primului ministru retrăgîndu-și propunerea ce-o făcuse pentru deschiderea unei anchete,

dar cerînd din nou un amendament la legea jocurilor de noroc.

Atunci John West organiză banchetul la care-şi anunţă hotărîrea de a rămîne în Australia.

*

— De stricate ce-s, miros şi prin coajă, îi spuse Dick Cauliflower lui John West, arătîndu-i punga plină de ouă pe care o ţinea în mînă. Înafară de ei se mai aflau în saloanele Clubului orăşenesc Tattersall încă vreo douăzeci de oameni pregătiţi de plecare; printre ei bineînţeles Barney Robinson, Piggy, Sugar Renfrey, Squash Lewis, Bill Lunganul şi Paddy Woodman.

— Nevastă-mea le păstrează de vreo două luni pentru o ocazie ca asta, îi informă şi Squash Lewis.

— Nu uitaţi. Intraţi unul cîte unul. Iar pachetele astea să le ţineţi ascunse.

— S-a făcut John.

— Şi să n-azvîrliţi ouăle pînă nu faceţi puţină „muzică"; mai cu seamă despre femeia pe care a lăsat-o Joggins cu burta la nas. Retrageţi-vă în galeria din stînga, de-acolo puteţi ţinti fără greş.

— Eu nu mă duc la galerie, spuse Barney Robinson, că şi aşa n-am de gînd să-i bombardez cu ouă. O să-l huiduiesc pe Joggins, dar din mijlocul sălii. Barney n-avea chef să fie arestat tocmai în ajunul plecării lui în străinătate. Îl părăsise pe John West după povestea cu bomba, ca să se întoarcă apoi — după ce obţinuse consimţămîntul dat în silă de Florrie — cînd fusese numit managerul lui Squeers.

— Bine, încuviinţă John West, pe cînd ceilalţi plecau cu pungile şi buzunarele pline de ouă clocite. Cîte bilete aţi tipărit?

— O sută şi n-o să rămînă nici unul nefolosit, răspunse Barney. O să rămînă trăsnit Joggins cînd o vedea c-am pus mîna pe o invitaţie şi c-am copiat-o. Un adevărat *coup d'état* [1] — cum ar spune franţuzul.

[1] Lovitură de stat (n. r.).

În acest timp, domnul Joggins se îndrepta spre teatrul Gaiety însoțit de doi agenți voinici. Reverendul era un pachet de nervi ; mergea săltîndu-se de parcă ar fi avut arcuri în pantofi. Înainta cu doi pași de fiecare dată, pînă ce polițiștii abia se urneau făcînd un pas. Statura lor înaltă scotea și mai mult în evidență făptura-i pipernicită.

Joggins era întruchiparea vie a termenului de „puritan". Era un omuleț cu o față slabă de ascet și o licărire de fanatism sălbatic în ochi. Pentru el, cele șapte păcate capitale erau : jocurile de noroc, băutura, cursele de cai, anecdotele pornografice, meseria de hotelier, desfrînarea și concubinajul. John West i se părea o întruchipare a diavolului, iar ciracii lui — îngerii căzuți. Joggins se lăudase în public că ținea socoteală cîți bărbați frecventează clubul Tattersall și bordelurile doamnei Brussell. Declara cu nerușinare că adeseori, în nopțile de vară, se pitea în jurul parcurilor și a plajelor, spionînd tinerele perechi de după boschete.

Spumega cînd auzea de băutură și de jocuri de noroc, dar rămînea nepăsător cînd vedea că în păturile de jos ale societății nu găseai decît sărăcie, cocioabe și mizerie, iar în rîndurile celor „de sus" bogăție, palate și belșug. Pornise războiul „sfînt" împotriva păcatelor sărăcimii, dar nu-l interesau păcatele celor bogați. Săracii erau amărîți pentru că așa era „voia domnului". Părerea lui era că săracul trebuie să îndure mizerie și umilințe ca să fie răsplătit în viața viitoare.

„Fericiți cei săraci, căci a lor va fi împărăția cerurilor" propovăduia Joggins. „Iar pînă atunci nevoiașilor din preajma noastră să le aducem cuvîntul domnului, să le facem pomană cu mere și supă și vreo pătură două iarna. Dar înainte de toate trebuie să-i apărăm pe săraci de jocurile de noroc, de beție și de stricăciune."

Nemaifiind în stare să-și înfrîneze poftele trupești, Joggins începuse de la o vreme să întrețină în taină relații cu o tînără profesoară de la școala duminicală. Cum însuși el se ridicase împotriva acestor obiceiuri,

nu prea îi dădea mîna să se afle despre legăturile lui cu această fată ; pe de altă parte nici nu se putea hotărî să se însoare cu ea : lumea trebuia să creadă în celibatul lui militant.

Fanatismul îngust al lui Joggins îi insufla un fel de curaj nebunesc. Stîrnise o nemaipomenită mişcare de mase împotriva viciului şi mai cu seamă împotriva localurilor de joc ale lui John West.

— O să fie foarte multă lume astă seară, se bucură Joggins cînd se apropiară de teatrul Gaiety şi văzură lumea revărsîndu-se de pe trotoare. Şi unde mai pui că banditii lui West n-au putut să pătrundă înăuntru, pentru că intrarea e numai cu invitaţii.

Intrară în sală printr-o uşă dosnică ; cei doi poliţişti rămaseră în culise.

Pastorul care urma să prezideze îl întîmpină :

— Sala geme de lume Joggins. Să mulţumim domnului că ne-a îngăduit să avem o dată sala plină numai cu adepţii noştri.

Se uitară prin gaura cortinei. Într-adevăr, sala vuia tixită pînă la ultimul loc. Joggins scrută cu ochii lui mici auditoriul. Incontestabil că printre cei prezenţi în acea seară era un procentaj mult mai mare de oameni „subţiri" bine îmbrăcaţi. „Dar, sfinte dumnezeule, să fie cu putinţă ? Şi totuşi, el e !"

— Ia priveşte, prea sfinte, acolo în fund. Nu-i banditul ăla de Renfrey ? Ia uită-te, acela cu trabucul !

— Doamne dumnezeule, ai dreptate. Şi uite şi alţi nemernici de teapa lui. De unde-or fi avînd biletele ?

— Or fi furat cîteva. Cum e cu putinţă atîta stricăciune ?

— Au împînzit toată sala, constată în sfîrşit Joggins, pe un ton resemnat. Trebuie să ne aşteptăm la un scandal astă seară.

Fură nevoiţi să închidă uşile mai înainte de ora fixată.

Joggins şi preşedintele se apropiară cu sfială de masa de pe scenă, în timp ce ziariştii şi o femeie pieptoasă, care urma să cînte în încheierea programului, luară loc în spatele lor.

În timp ce președintele anunța publicului că oratorul fiind prea cunoscut e inutil să-l mai prezinte și că subiectul prelegerii din aceea seară va fi „Păcatele și nebuniile din Melbourne", Joggins bău tremurînd o înghițitură de apă.

Se ridică de pe scaun și începu cu vocea-i stridentă, dar fără avîntul lui obișnuit :

— Noi cei din Melbourne trecem printr-o criză...

— O să treci tu printr-o criză și încă foarte curînd, se auzi un glas din galeria din stînga.

— ...Pe care drum vom porni ? A venit timpul să alegem...

— Pariez zece la unu că ai luat-o pe un drum greșit, strigă Barney Robinson din sală, în mijlocul rîsetelor.

— ...De ani de zile — urmă Joggins, făcîndu-se că nu aude rumoarea din sală — viața din statul Victoria a fost, din punct de vedere politic, social și individual...

— Ești un trîntor, Joggins, urlă Dick Cauliflower cu o voce tot atît de agresivă ca și înfățișarea lui, dînd astfel semnalul pentru izbucnirea scandalului. Polițiștii plasați în punctele strategice ale sălii așteptau ordine din partea celor de pe scenă.

— ...Dumnezeu a coborît în mijlocul poporului său.

— Lăudat fie domnul, imită Barney Robinson tonul evlavios al lui Joggins.

— ...Vreau să vă spun adevărul despre biroul de pariuri din Carringbush, continuă Joggins.

— E pîinea săracului, urlă Piggy.

— West a adunat o avere uimitoare pe spinarea săracilor, strigă drept răspuns Joggins. Într-o zi am numărat : au venit două mii de oameni la biroul de pariuri, iar printre ei erau și bătrîni și adolescenți...

— Ca să vezi de ce popularitate se bucură ! strigă Sugar Renfrey care „dădea tonul" galeriei din fundul sălii. Într-o clipită fu înhățat de trei polițiști și dat afară.

— Jocurile de noroc sînt cea mai mare nenorocire din țară, ridică tonul Joggins. Se uită furios la mul-

ţime ; micul pastor care stătea lîngă el tremura ca varga.

— Dar jocurile de bursă şi învîrtelile oamenilor de afaceri ? De ce nu te legi şi de bogaţi ? strigă un socialist care intrase cu invitaţie falsă, primită de la Barney Robinson.

— Da, se repezi o femeie de lîngă el. De ce nu te legi şi de oamenii de afaceri care jecmănesc pe săraci ?

— Pentru prima oară aud o femeie ridicînd vocea ca să sprijine viciul...

Se născu un mare tumult ; deodată Squash Lewis se ridică în picioare în galeria din stînga şi rămase nemişcat pînă cînd Joggins îl băgă în seamă.

— Aş vrea să pun o întrebare ?

— Ce anume ?

— De ce nu-ţi plăteşti datoriile ? întrebă Squash cu gravitate.

Oamenii lui Joggins începură să strige : „Afară, afară", în timp ce scandalagiii lui West urlau : „Da, da, de ce nu-ţi plăteşti datoriile ? Cum rămîne cu datoria aia de şaptesprezece lire ?"

— Adepţii jocurilor de noroc lansează toate zvonurile astea despre mine.

— Vrei să spui că n-ai o datorie de şaptesprezece lire ?

— Chiar azi dimineaţă am vorbit cu omul acela şi mi-a dat în scris că nu datorez nimic.

— Afară cu el, strigară oamenii lui Joggins.

— Nu vă obosiţi că ies şi singur, spuse Squash cînd se văzu încadrat de trei poliţişti. „Dacă n-o şterg cît mai repede, s-ar putea să mă mai plimbe şi pe la poliţie" se gîndi.

— ... De ce joacă oamenii ?... întrebă Joggins, pregătindu-se să răspundă, în timp ce lunganul de Squash se trezi azvîrlit în stradă ca o boccea.

— De ce bea pisica lapte ? !

— Pe vremuri mulgeai capra vecinului, Joggins.

Socialistul care-l mai întrerupsese o dată pe Joggins se ridică şi-i ceru să pună în discuţie naţionalizarea

tuturor instituțiilor de joc, printre care și Bursa, și Clubul hipic din Victoria.

Joggins refuză; atunci Dick Cauliflower sări în picioare în mijlocul galeriei dezlănțuite și urlă:

— De ce nu te însori cu fetișcana aia, Millicent Smith? Întrebarea produse oarecare nedumerire, și se vedea foarte bine că Joggins stătea ca pe ghimpi. „Cum de au putut afla de Millicent? Să se-nsoare cu ea? Sfinte dumnezeule, ce lovitură!" Nu mai deschise gura decît atunci cînd zgomotul se potoli de-a binelea:

— ...Spuneam...

Dar Dick Cauliflower îl întrerupse din nou:

— Ce spune Millicent?

Joggins era ca năuc, dar izbuti să continue:

— Lumea începe să-și dea seama că în statul Victoria viciul și desfrîul își fac loc...

— Tu vorbești, muscoi scîrbos!...

— ...Priviți Melbourne noaptea. Atunci începe domnia răului, continuă Joggins, fără prea multă convingere, în timp ce pastorul care prezida răsucea cuvertura de pe masă și se uita cu teamă la galeria din stînga, de unde porneau principalele atacuri. Deși majoritatea auditoriului era formată din adepții lui Joggins, cei mai mulți regretau că nu rămăseseră acasă.

— Cred că nimeni nu se îndoiește cît de răspîndit e viciul în acest oraș. Oare nu este adevărat...

Joggins fu întrerupt de o voce răgușită care strigă imitînd un vechi refren:

„Hai să-l spînzurăm pe Joggins d-un măr păduret!"

Cîțiva dintre acei care-i țineau hangul lui Joggins prinseră curaj și inițiară o contrademonstrație; începură să aplaude, iar unul strigă:

— „Arde-i, domnule Joggins."

— O să-l ardem noi pe domnul Joggins.

Apoi, tot cei care-l interpelaseră începură să cînte:

„S-a dus unde nu se joacă biliard..."

Joggins aşteptă fremătînd pînă cînd terminară.

— Cum se lasă noaptea, o parte din populaţie se afundă în mocirla viciului. Diavolul şi-a făcut lăcaş chiar aici, în Melbourne.

— Da, fiindcă Joggins e aici.

— Cum rămîne cu fetişcana pe care ai batjocorit-o? strigă Dick Cauliflower care, de obicei, nu se îndepărta de la instrucţiunile primite.

— Eşti un beţiv şi un stricat, strigă şi Joggins, plin de venin.

Asistenţa era din nou nedumerită.

Epuizat de încercările nereuşite de a-şi ţine discursul pregătit cu atîta migală, Joggins se pomeni punînd întrebări auditoriului:

— ...Cum aveţi de gînd să vă înfăţişaţi în faţa atotputernicului?

— Cu faţa mai curată decît tine.

— Nu mi-e ruşine de nici una din faptele mele. Judecătorii ştiu prea bine asta, pentru că au pus detectivi să cerceteze ce-am făcut în viaţa mea, an de an.

— Aşa am şi aflat de domnişoara Smith.

— Şi de datoriile pe care nu vrei să ţi le mai plăteşti!

— ...Oare am acordat noi în frica lui dumnezeu votul pe care el ni l-a încredinţat?

— Da, Joggins, strigă Barney Robinson. Votez pentru partidul laburist.

Strigătele şi zgomotele încetară şi Joggins putu să-şi continue expunerea cam un minut, după care un ou aruncat cu precizie milimetrică de Dick Cauliflower îl lovi între sprîncene. Joggins simţi că i se întorc maţele pe dos. Începu să plouă cu ouă clocite. Reverendul, preşedintele şi reporterii se pomeniră mînjiţi de sus pînă jos cu ouă clocite, care li se prelingeau pe haine. Unul din ziarişti ridică un soaun şi-l ţinu scut deasupra cîntăreţei, pe care o însoţi în culise unde o puse în siguranţă.

Joggins era ţinta principală iar persecutorii săi ochiau cu destulă precizie. Ouăle îl izbeau în faţă şi pe haine. Cum se ştergea de gălbenuş pe faţă, pe ochi

sau pe haine, îl și pocneau din nou, pînă cînd fugi în culise. Un miros nesuferit se răspîndi în sală. Adepții lui Joggins arătau înspre galeria din stînga și strigau:

— Uite-i, acolo sînt!

Polițiștii alergau încoace și încolo încercînd să-i descopere pe cei care aruncau cu ouă.

Patru dintr-o dată urcară la galerie și puseră mîna pe Dick Cauliflower și pe unul din tovarășii lui.

După cinci minute de tumult, în cursul cărora adepții lui Joggins fură și ei bombardați cu ouă, oratorul se-ntoarse declarînd că „toți oamenii trebuie să apară în fața judecății de apoi". Pentru această osteneală se alese cu o nouă ploaie de ouă. Închise în sfîrșit mitingul și plecă acasă escortat de cei doi vlăjgani care îl însoțiseră și de încă trei polițiști.

*

Într-o seară, cam după o săptămînă, mama lui John West se legăna în balansoar, lîngă soba din bucătărie. Împletea o pereche de șosete pentru Joe și ținea lucrul foarte aproape de ochi, deși purta ochelari.

Se simțea foarte bine în scaunul ei. Refuzase să se despartă de el, chiar acum, cînd grație generozității fiilor ei, și în special a lui John, ar fi putut să-și cumpere cel mai frumos fotoliu din țară.

Bătrîna era ciudat de nepotrivită în aceste locuri. Ea și scaunul ei păreau a fi ultima baricadă a vechii ordini, care rezista noului. Focul ardea luminos, iar la lumina lămpii cu gaz ea împletea dusă pe gînduri, cu șalul ei vechi înfășurat pe umeri pentru a-i ocroti trupul ofilit de curentul care pătrundea prin pereți, fără ca mobila nouă să-i fie stavilă.

Deși abia împlinise șaizeci de ani, fața ei era străbătută de cute adînci, pecetea anilor nemiloși. Ochii îi erau adînciți în fundul capului; o pieliță gălbuie acoperea lumina lor, așa că era aproape

oarbă. Gura ei ajunsese o linie subțire care se lăsa la colțuri.

Deodată auzi zgomot de pași la ușa din dos și încetă să se legene. Joe intră și-și puse pălăria pe masă.

— Bună seara, mămico, murmură el, așezîndu-se pe scaunul din fața ei, de partea cealaltă a căminului.

— Unde-i Myrtle, Joe?

— Are guturai măicuță și maică-sa spune că-i prea frig ca s-o scoatem afară.

— Are dreptate. Nu cumva să se îmbolnăvească, draga bunichii.

Toți trei băieții se-nsunaseră: Joe luase o fată drăguță, dar simplă pe care doamna West o iubea foarte mult. N-o iubea pe îngîmfata Nellie Moran, care socotea că nu-i de demnitatea ei să facă o vizită soacrei singuratice. Dar doamna West fusese dezamăgită și de alegerea lui Arthur — o fată cu pretenții, și vulgară, care în cursul singurei vizite pe care-o făcuse bătrînei nu pierduse prilejul să-i spună: „Să nu-ți închipui c-am rupt inima tîrgului cînd l-am luat pe Arty. În noaptea nunții i-am văzut pentru prima oară urmele rănilor de pe spinare. N-am știut ce să mai zic, așa c-am rîs. M-a luat de gît și mi-a spus: „Dacă mai rîzi o dată de asta, te omor.“ Și nu glumea. Da, să știi. N-am dat lovitura cu Arty. Mi-e groază de bărbatul meu.“

Bătrîna porni iar să se legene continuînd să împletească. Tăcură un răstimp.

— Ce s-a ales la judecată cu oamenii lui John care au dat cu ouă clocite?

— Au fost amendați fiecare cu o sută de lire. John a plătit amenda pentru ei și gata.

— N-are de gînd o dată să-nchidă clubul și biroul de pariuri?

— Nu, mămico, nu cred; afară doar dacă l-o sili legea cea nouă.

— Of, de-ar da dumnezeu. Ar fi mai bine. Ar scăpa de Piggy și de toți borfașii și criminalii ăia și s-ar mulțumi cu celelalte afaceri ale lui.

Joe nu răspunse nimic. Era și el de părere că John ar fi trebuit să rupă o dată legătura cu acești criminali, dar funcția lui de director al biroului de pariuri era foarte ușoară. Poliția nu-și mai vîra nasul în treburile lor, și cum era și leneș din fire se declara foarte mulțumit de salariul pe care-l încasa cu regularitate de acolo. Administra localul și avea în subordine douăzeci de oameni, printre care: Paddy Scoțianul, Alec Fulgerul, Apucatul, Benney Bill și alți „băieți buni". „Urangutanul", singurul personaj violent care mai rămăsese, avea și acum rolul de a-i da afară pe recalcitranți.

Doamna West era foarte mulțumită cînd Joe venea și stătea cu ea, la gura sobei, în camera unde se zbătuse atîta vreme în ghiarele sărăciei. Acum nu mai știa ce e sărăcia. John îi pusese capăt. Și totuși trecutul îi era mai drag. Își amintea cu duioșie de timpul cînd băieții erau mici și odaia sărăcăcioasă răsuna de rîsul și de zbenguielile lor copilărești. Asta mai înainte ca Arty să fi intrat în bucluc sau ca John să se fi apucat de pariuri. De atunci n-a mai putut să se apropie sufletește de Arty. Îl vedea de altfel foarte rar. Rămăsese tot așa, morocănos și închircit, rupt de lumea în care trăiau ei. Dar simțea că atîta timp cît va mai exista o licărire de viață în ea, își va face griji pentru el și va încerca să-l ajute. Cîteodată se gîndea că poate ar fi fost și el ca toată lumea, dacă s-ar fi însurat cu o fată înțelegătoare și simplă. Așa, dumnezeu știe cum o s-o sfîrșească. Își dădea seama că Arty, știindu-se ocrotit de John, era în stare să facă orice. Și se mai auzea că Dick Bradley a ieșit din pușcărie.

— Joe, să fie adevărat c-a ieșit Bradley?

— Cum? N-aș putea spune. De unde să știu eu?

— Ba știi, Joe. A ieșit?

— Da.

— S-a văzut cu Arty?

— Da. Fiul ei rămăsese cu ochii ațintiți la flăcările din sobă; părea încurcat și-și răsucea degetele.

— Doamne apără-ne și ne păzește. Trebuie să vorbești cu John. E destul de rău și-așa cu derbedeii lui

care dau foc la case şi schilodesc oamenii, dar mi-te acum c-a mai eşit şi Bradley!

— John n-are ce să înceapă cu Bradley, mămico. Bradley e prost ca noaptea. Nici nu vrea să ştie de el.

— Dar Arty ţine la el. Ştii asta prea bine; l-ai auzit cum vorbea. Trebuie să vorbeşti cu John. Să închidă biroul şi clubul, numai să scape de criminalii ăia şi să-i dea lui Arty o slujbă — poate undeva la un hipodrom. Trebuie să vorbeşti cu el, Joe. Te implor, pe sfînta fecioară Maria, să vorbeşti cu John.

Joe se uită la chipul ei rugător: „Ce-o mai fi sperînd? De ce şi-o mai fi făcînd atîtea griji? se gîndi el. Prea tîrziu; mai bine s-ar împăca cu soarta".

Atît cît îi îngăduia apatia lui înnăscută, Joe ţinea la maică-sa. Dar ce putea să facă? In ce-l privea, hotărîse de mult să profite cît o putea mai mult de pe urma situaţiei. Nu-i ascundea nimic bătrînei, dar ea mai era însufleţită de speranţa că Arty şi John au s-o apuce într-o zi pe drumul drept.

— Trebuie să vorbeşti cu John, stărui ea.

— Spunea c-o să treacă p-aici astă seară.

Se aşternu tăcerea, întreruptă doar de tic-tacul ceasornicului de pe cămin şi de trosnetul focului. Deodată se auziră paşi venind de după colţul casei.

John West intră în odaie.

— Bună seara, spuse el vesel, scoţîndu-şi pălăria şi punînd-o pe masă, lîngă pălăria mai modestă al lui Joe. Straşnic foc. E frig rău afară. Se aşeză cu spatele la foc.

Paltonul elegant şi costumul de culoare închisă îi veneau ca turnate. Îţi făcea impresia unui om cu bani care ştie să se îmbrace. Costumul ieftin al lui Joe, îmbrăcămintea sărăcăcioasă a bătrînei, toate astea aminteau de o anumită viaţă, în care ar fi părut cu totul la locul lor; dar tînărul elegant şi mobilele moderne pe care i le cumpărase aparţineau unei alte lumi. Doamna West simţea acest lucru.

John încercă să-şi netezească şuviţa de păr roşcat de pe frunte, şi-n ochii mamei lui deveni din nou băiatul de odinioară, copilul ei preferat. Dar asta era doar o parte din visul ei.

— Nu pot să stau mult, mamă, se scuză el. Am niște afaceri de rezolvat. Cum mai stai cu ochii ?

— Tot așa.

— Ar trebui să mai chemăm și un alt doctor. Asta nu ți-a făcut nimic. Și cum stai cu finanțele ?

— Of, n-am nevoie de bani, John. Joe se uită la ea, cînd se plecă înainte să-l apuce pe John de braț. John — continuă ea — de ce nu închizi biroul și clubul, cum te-am rugat ; să scapi odată de toți nemernicii ăia !

Joe văzu cum se topește privirea de oțel a fratelui său, înduioșat de rugămințile mamei.

— Te rog, John, fă-o pentru mine. Pentru mama ta.

O clipă avu impresia că-l are în față pe John cel de odinioară care atunci cînd o vedea plîngînd în bucătărie pentru că nu avea ce să le dea de mîncare, îi spunea : „Cînd oi fi mare, o să cîștig o groază de bani și o să am grijă de tine, mămico. O să fii fericită !" Dar privirea lui, ca un metal incandescent care se răcește, devenea din ce în ce mai dură.

— Dă-i o slujbă lui Arty. Nu-l lăsa să se înhăiteze cu Dick Bradley.

John West se încruntă :

— Aha, asta te rîcîie. Păi vorbește dumneata cu Arty, asta nu-i treaba mea.

— Ce pot face eu ? Degeaba vorbesc cu Arty, o știi prea bine, John.

— Nici eu n-am ce-ți face. Nu-i treaba mea, mămico. Nu pot face nimic. De ce să-nchid clubul și biroul ? Muncitorilor le place să-și încerce norocul. De ce n-ar face-o ? Și ți-am mai spus-o, nu te lua după ce latră în ziare dulăii ăia de puritani — sînt numai minciuni.

— Nu sînt numai minciuni.

John mai încercă să o convingă. Scoase un plic din buzunar și i-l vîrî maică-si în mînă.

— Ține mămico, cumpără-ți ceva, poate vreo rochie.

Bătrîna vru să refuze, dar apoi se răzgîndi. La ce bun ? Chiar și sentimentele ce le nutrea pentru propria lui mamă și le exprima tot în bani.

Auziră vocea lui Arthur West în faţa casei: „Ce mai faci Barney?“ „Răsufleţi uşuraţi?“ — Barney Robinson îi răspunse tot de-afară: „Am îngheţat ca un vierme pe hoitul unui urs polar.“

— Barney Robinson e afară? se miră bătrîna.

— Da, mă aşteaptă în brişcă.

— Cheamă-l înăuntru să bem un ceai. Barney e băiat bun şi nu l-am văzut de un car de ani. E adevărat că pleacă în America?

— Da, pleacă. Dar nu-l chem înăuntru că întîrziem, răspunse John tocmai cînd Arthur West intră în odaie. Se uitară la el cum îşi scoate paltonul şi pălăria.

Arthur bolborosi repezit:

— ...seara, mămică.

— Eu am plecat. La revedere, mai spuse John West şi luîndu-şi paltonul şi pălăria ieşi din odaie.

Tocmai cînd să se urce în brişcă, unde-l aştepta Barney, o auziră pe doamna West strigînd din pragul uşii:

— Bună seara, Barney Robinson.

— Ce-mi auziră urechile? Nu-i dragostea mea de odinioară? răspunse Barney. Ce mai faci, doamnă West?

— Binişor, Barney.

— M-am plictisit tot aşteptînd să te desparţi de omul dumitale, glumi Barney. Am căzut şi eu în laţ, de multă vreme, zău aşa. Nu-i o fată rea, Florrie, dar mi-a rămas inima la dragostea mea dintîi.

Doamna West rîse cu poftă de vechea glumă din tinereţea ei. Apoi auzi vocea lui John West, strigîndu-i din întuneric:

— Intră în casă, mamă, c-ai să răceşti. Brişca porni şi tropotul cailor se depărtă.

Doamna West intră bîjbîind în bucătărie. Joe o ajută să se aşeze în balansoar. Apoi scormoni jeraticul.

Arthur îşi mîngîia mustaţa căruntă. Maică-sa se întoarse şi se uită ţintă la el.

— Arthur, te rog, nu începe iar cu Bradley!

Arly se uită la ea cu o lucire fanatică în ochi.

— Dick Bradley a avut grijă de mine în închisoare. E tovarășul meu și nimic nu poate rupe prietenia noastră.

Bătrîna își plecă privirile și din nou se auzi încet sunetul andrelelor ciocnite. Ochii îi erau din nou izvor de lacrimi și simțea un nod în gît, gata s-o înece.

Băieții nu-i mai țin tovărășie multă vreme. Cînd Joe se scula să plece „pentru că s-ar putea să nu-i fie bine copilului", Arthur îl însoți.

Doamna West rămase uitîndu-se la foc, cu lucrul uitat în poală. Suspină din adînc, ca omul care și-a pierdut orice nădejde.

John West și Barney Robinson se aflau în odaia din față, acasă la Bob Scott. Bob fusese ales de curînd în Parlamentul din Victoria.

— Ai vorbit cu Ashton în privința asta ? îl întrebă John West pe Scott.

— Da, am vorbit. Nu vrea să colaboreze, răspunse Scott. Bob Scott, „Luptătorul" — cum își spunea singur — era un tînăr frumos, cu părul buclat; deși scund și îndesat, era de o vitalitate uimitoare și era înzestrat cu un sclipitor talent oratoric. Nutrea convingeri radicale, fără să fi învățat prea mult, și fără să cunoască scrieri teoretice; era jucător pătimaș și carierist — într-un cuvînt tocmai tipul de om care, după concepția lui John West, putea fi numit democrat și prieten al muncitorilor.

— E cam complicat, continuă Scott. Laburiștii vor combate legea în Parlament pentru că este în favoarea Clubului hipic din Victoria (V.R.C.) și a bogătașilor. Nu cred să putem antrena prea mulți în această chestiune. N-am putut atrage deocamdată decît șase persoane, dar cred că-i deajuns pentru început. M-am gîndit să-i spunem acestei organizații: Mișcarea socialistă creștină; a mai fost una la Melbourne acum cîțiva ani. O să ținem o adunare duminica viitoare la teatrul Bijou. O să fac un drapel cu harta albă a Aus-

traliei pe un fond verde. O să facem politică pentru o Australie a albilor și, mă rog, celelalte povești obișnuite. O să-l atacăm pe Joggins și vom cere să-l trimită la muncă. Și dacă vor neapărat să facă o reformă a jocurilor de noroc, vom cere să înceapă cu V.R.C.-ul.

— Foarte bine! Nu vreau decît un singur lucru, și anume ca organizația să dea impresia că atît socialiștii cît și laburiștii sînt împotriva lui Joggins. Dacă faceți treabă bună, am eu grijă de tine și de ceilalți.

— Ai moțiunea scrisă pentru adunare?

— Da. O ai la tine, Barney?

— Da, John. S-o citesc tare?

Barney scoase o bucată de hîrtie din buzunarul de la piept și citi cu gravitate: „Această impunătoare adunare de oameni liberi și cu frica lui dumnezeu socotește că urletele fățarnice ale unor fonfăiți prefăcuți care îl înfierează pe omul sărac ca pe un păcătos, pentru că mizează un șiling la jocuri de noroc, dar fac sluj și se ploconesc în fața escrocilor auriți de la Bursă și de la V.R.C., constituie o permanentă amenințare împotriva Păcii, Progresului și Prosperității..."

Barney se opri să-și răsucească mustața și să vadă ce efect făcuse această enumerare... „Ei vor o populație bălțată, sub stăpînirea chinezilor și japonezilor; comerț liber, care nu ar aduce un cîștig mai mare de zece lire pe săptămînă; paisprezece ore de lucru pe zi, pentru salariul unei singure ore; trudă, muncă silnică și toate celelalte odioase combinații politice și economice care vor face să se îngrașe și mai mult tocmai porcul cel gras. Acești fățarnici ar trebui să fie expulzați imediat din Commonwealth, în interesul Păcii, al Ordinei și Bunei Guvernări".

— O să-i zgîndărească un pic pe puritani, exclamă Scott.

— Las'c-o să meargă, spuse John West. Vrem să obținem un sprijin cît mai larg din partea muncitorilor. Dar principalul este să dăm impresia că cei care sprijină biroul de pariuri și clubul meu sînt tot atît de numeroși ca și cei care luptă împotriva lui. Să arătăm ce ipocriți sînt puritanii ăștia. Facem uz de argumentul de care v-am mai vorbit. Să spuneți că nu

sînteţi contra religiei, dar că biserica făgăduieşte o mulţime de lucruri minunate pe cealaltă lume, pe cînd muncitorul care încheie un pariu, poate să le obţină chiar pe lumea asta, unde are mai multă nevoie de ele. Atacaţi cultele. Spuneţi că ele construiesc catedrale impozante, în timp ce muncitorii n-au nici case de locuit.

— Las' pe mine că ţi-i aranjez eu pe popi, spuse Scott. Pot să mă dau şi la biserica catolică ?

— Fără să-i spui pe nume, că nu-i împotriva jocurilor de noroc.

Duminică, teatrul Bijou era arhiplin. Din cînd în cînd se părea că mitingul era pe punctul să degenereze într-o farsă, din cauza glumelor exagerate şi a întreruperilor aprobative. Capodopera lui Barney fu chiar citită ca o moţiune şi fu sprijinită de mai mulţi vorbitori; toţi se folosiră de acest prilej pentru a-l ataca pe Joggins şi pe pastorii care-l susţineau. Pe drapelul desfăşurat pe scenă se putea citi: „Platforma laburismului creştin-socialist."

Bob Scott ţinu o cuvîntare combativă; bătu cu pumnul în masă, strigă, declamă. Declară că Joggins şi adepţii lui sînt nişte şarlatani, nişte ipocriţi pe plan politic şi religios, care se leagă de biroul de pariuri dar nu îndrăznesc să se atingă de Clubul hipic şi de Bursă.

„...Uitaţi-vă la biserici ! strigă el bătînd cu pumnul în masă pînă cînd aceasta începu să salte. Au fost cheltuite milioane de lire pentru a se construi aceste biserici, în timp ce săracii trăiesc în bordeie. Dacă Isus Hristos s-ar întoarce pe pămînt, ar spune: „Mai bine aţi construi case pentru săraci". Vocea lui Bob tremura — se prefăcea că e mişcat. Oamenii de teapa lui Joggins ar trebui să fie trimişi la muncă..."

Chiar în seara aceea, Joggins rosti un nou discurs împotriva lui John West, la teatrul Gaiety.

A doua zi, sir Samuel Gibbon, ministrul de interne al statului Victoria, anunţă că va prezenta un pro-

iect de lege care va da mînă liberă poliţiei să închidă biroul de pariuri.

John West îşi intensifică sforţările pentru a obţine un sprijin mai puternic din partea mişcării laburiste. Sprijinul maselor devenise acum absolut necesar. Înregistră succese, dar observă şi semne care dovedeau că există şi o opoziţie. Cîteva organizaţii ale partidului laburist — printre care şi acea din Carringhush — adoptară rezoluţii condamnîndu-i pe politicienii „care acordă sprijin public şi moral jocurilor de noroc şi jucătorilor." Organizaţia din Carringbush luase cică asemenea măsuri contrar instrucţiunilor primite de la secretarul ei, domnul Renfrey, care atacă violent adunarea pentru această eroare politică. Mai tîrziu Sugar Renfrey îi explică lui John West, contrariat la culme de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, că mişcarea fusese iniţiată de extremiştii socialişti. Făgădui că-şi va dubla eforturile pentru a împăna organizaţia cu „elementele potrivite".

A doua zi dimineaţa, Barney Robinson, care citea *Age* în salonul clubului, descoperi un articol pe care-l citi cu voce tare lui John West, Sugar Renfrey şi Frank Lammence.

Articolul descria manifestaţia şomerilor, în drum spre Scots. Manifestaţia fusese organizată de Tom Mann, liderul partidului socialist din Victoria.

Mann, fost lider sindical în Anglia, sosise de cîţiva ani la Melbourne ca să activeze pentru partidul laburist. Acesta îl dezamăgise foarte curînd, aşa că îşi dăduse demisia şi înfiinţase partidul socialist din Victoria. Tot el începuse să scoată gazeta săptămînală *The Socialist*.

Eddie Corrigan, care făcea parte din partidul lui Mann, îl anunţase dinainte pe Barney despre această demonstraţie; şi pentru prima oară de la nunta lui, Barney se duse la biserică — chipurile să se distreze.

Credincioşii, de o eleganţă sobră, nu ştiau ce-i aşteaptă cînd părăsiseră vremelnic locuinţele lor arătoase pentru a se închina unui dumnezeu de care erau

foarte mulțumiți. Mann trimisese vorbă că va veni cu șomerii, dar reverendul care oficia slujba nu-i anunțase pe credincioși, sperînd că poate amenințarea era doar o glumă de prost gust.

Mann îi conduse pe manifestanți de la Uniunea sindicatelor pînă la treptele bisericii. Părea mai degrabă un liber profesionist oarecare decît conducătorul unor muncitori oropsiți. Era de statură potrivită și purta o haină de culoare închisă. Te izbeau trăsăturile lui regulate, ochii albaștri blînzi, dar pătrunzători, gura hotărîtă, umbrită de o mustață mare, neagră.

În urma lui mergeau Eddie Corrigan, îmbrăcat în hainele lui de duminică, și Percy Lambert, aghiotantul și omul de încredere al lui Mann, un tînăr scund și îndesat, cu capul rotund, cu fălci puternice și buzele ridicate la colțuri, încît părea că rîde într-una de o glumă pe care o știa numai el.

Lambert purta un steag roșu. Un slujitor al bisericii se repezi înaintea lor:

— Ați face mai bine să lăsați steagul ăsta afară! le zise, și luînd steagul îl sprijini sub portal.

Tom Mann intră în biserica pe jumătate goală; în urma lui se îmbulziră atîți cîți putură să intre. Un alt slujitor al bisericii murmură:

— V-au fost rezervate băncile din fundul bisericii.

Priviri îngrijorate se ridicară de pe cărțile de rugăciuni, întîmpinînd intrarea neașteptată a acestui om cu înfățișarea corectă, urmat de strania lui bandă de „credincioși" în zdrențe.

— Nu zău? făcu Mann ironic. N-avem de loc intenția să ne lăsăm plasați în ultimele rînduri. Haideți în față, tovarăși! Vreo sută de perechi de picioare se îndreptară tîrșind spre primele bănci.

Alți manifestanți intrară și se așezară în fundul bisericii, în timp ce ultimii se-nghesuiau sub portal și pe trepte. Cîțiva credincioși aflați dintru început în biserică își schimbară locurile ca să-și manifeste disprețul.

„Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor e împărăția cerurilor", rosti preotul, gîndind în mintea lui îngustă

de conservator că astfel îi va liniști pe revoltați. Dar dimpotrivă, vorbele lui stîrniră murmure spontane.

— Dragii mei frați, continuă el, dacă lumea n-ar crede că există o altă viață după moarte, atunci n-ar mai exista nici un respect față de autorități.

Eddie Corrigan se sculă și strigă:

— Hristos a spus: „Vindeți tot ce aveți și împărțiți săracilor."

Cîțiva șomeri aplaudară iar ceilalți se uitau la Mann neștiind ce să facă.

— La Melbourne, numai cei care nu vor să muncească nu găsesc de lucru, strigă și preotul.

In mijlocul larmei care se stîrnise, Lambert se sculă de pe locul său de lîngă Mann; era cît se poate de serios, dar un zîmbet batjocoritor îi flutura pe buze.

— Citește-ne ce a spus Isus despre săraci și n-o să mai scoatem o vorbă, și se așează iar jos.

Tom Mann stătea calm în aparență, deși nu era prea sigur că manifestația se desfășura după cum plănuise. Nădăjduise să-l determine pe preot să se adreseze șomerilor și să le asculte plîngerile. Mann privea această demonstrație ca o mișcare de mase, urmărind nu numai să ușureze soarta săracilor, ci mai cu seamă să organizeze pe șomeri, ca oamenii să-și dea seama de propria lor forță.

Speriat, preotul îi binecuvîntă în grabă și se retrase în altar.

— Uite, vezi aici sute de înfometați, strigă Lambert în urma lui.

Orga începu să cînte și credincioșii speriați își croiră drum spre ieșire. Se depărtară, urmăriți de observațiile sarcastice ale șomerilor.

Mann făcu semn manifestanților să stea pe loc și încercînd să treacă dincolo de cei trei slujitori ai bisericii, care căutau să facă ordine, vru să-l urmeze pe preot în altar.

Lambert strigă:

— De trei ori ura pentru noua revoluție socialistă! Parcă și stîlpii se cutremurară cînd izbucniră urale entuziaste, dar și amenințătoare.

Oprit de slujitorii bisericii, Mann strigă:

— Cereți-i preotului să le vorbească șomerilor și ascultați-le plîngerile. Cereți-i asta și n-are decît să refuze dacă-i dă mîna.

— Nu-i cerem nimic, răspunse unul din slujitorii care-l țineau strîns pe Mann.

Mann încercă să se smulgă din mîinile lor. Slujitorii bisericii îl țineau în loc, în timp ce mulțimea se îmbulzea, gata să se repeadă înainte. Situația devenea din ce în ce mai încordată, cînd Barney Robinson, care se gîndise c-o să fie doar un simplu observator, creie o diversiune, strigînd cu prefăcută pietate:

— Este scris: „Casa mea este o casă de rugăciuni dar voi ați făcut din ea vizuină de hoți!"

Urale puternice îi răspunseră și se auziră strigăte: „Vizuină de hoți! Vizuină de hoți!" în timp ce preotul tremura în altar așteptînd poliția după care trimisese.

Slujitorii bisericii îi dădură drumul lui Mann, care îi scoase pe manifestanți afară, și începu să le vorbească.

— Astăzi ați avut o pildă grăitoare de felul cum sînt ascultate poruncile lui Hristos. Am venit în biserica lor să le spunem acestor „credincioși" că mii de oameni mor de foame în orașul ăsta, în timp ce ei se scaldă în bogății. Ei au fugit însă de noi. Nu mai avem ce căuta aici. Dar aceste manifestații vor continua. Lupta pentru socialism va merge mai departe, sub toate formele.

Eddie Corrigan strigă:

— Pentru zarafii din templu, de trei ori huo!

Apoi mulțimea intonă *Bandera rossa,* cîntecul revoluționar pe care Tom Mann îl popularizase în Australia.

...Steagul roșu să-nălțăm
La umbra lui trăim sau murim
Deși lașii se tem și trădătorii rînjesc
Vom face să fluture steagul roșu aici!

Terminînd de citit articolul, Barney spuse:

— Bine le-a făcut!

— Să te strîmbi de rîs, nu altceva, răspunse Sugar.

Lammence nu făcu nici un comentariu. Cît despre John West, de unde la început nici nu voia să asculte, cum începu Barney să citească, îl urmări cu atenţie.

Barney era entuziasmat :

— De asta avem noi nevoie. Muncitorii trebuie să pornească la atac. Tom Mann, ăsta e omul nostru ! Numai prin socialism vor putea ajunge la ceva muncitorii !

— Nu-s chiar aşa de sigur, îşi dădu cu părerea John West. Mann merge prea departe. El cere răsturnarea întregului sistem.

— Chiar aşa şi trebuie ! Asta e singura cale pe care trebuie să pornească muncitorii. Şi cu cît pornesc mai repede cu atît va fi mai bine pentru ei, cu atît vor ajunge mai repede !

— Da de unde, susţinu John West, aprinzîndu-se. Intr-un fel cred şi eu în socialism. Dar nu în lucrurile despre care vorbeşte Mann.

— Te temi c-ar putea să-ţi închidă biroul de pariuri şi clubul, dacă vine la putere, nu-i aşa ? întrebă Barney ironic. Avea în buzunar biletul pentru America, aşa că nu se mai temea să spună cu glas tare ce-avea pe suflet.

— Ce legătură are una cu alta ? Cred însă că Tom Mann ăsta trebuie să-şi fi cîştigat o mulţime de adepţi.

— Sigur că da ! Şi numărul lor creşte pe zi ce trece. Ar trebui să vezi sutele de oameni care se-nghesuie pe malurile rîului Yarra şi la teatrul Bijou duminică seara.

— Da, cred. Zici că la Bijou, hai ? Ce părere are despre jocurile de noroc ?

— L-am auzit o dată spunînd că jocurile de noroc sînt o urmare a nesiguranţei şi că socialismul o să pună capăt acestei nesiguranţe. Spunea că lipsa de locuinţe şi şomajul sînt rele mult mai mari decît jocurile de noroc.

— Zău, aşa a spus ?

Duminica următoare pe la zece seara, Tom Mann își terminase tocmai conferința și cei o mie de oameni care-l ascultaseră, începură să se scurgă din teatrul Bijou. Ieși din sală și el și rămase vorbind cu lumea și răspunzînd la întrebări.

— Poftim... pentru mișcare, și domnul să te binecuvînteze, spuse un om slab la braț cu o femeie jerpelită.

Se vede că nici el, nici soția lui, nu mai mîncaseră de mult pe săturate. „Să-i dau banii înapoi? se gîndi Mann. Un șiling"... Se vedea foamea întipărită pe fața lui osoasă. Ochii știnși ai femeii de lîngă el se umpluseră de lacrimi.

— Mulțumesc, răspunse Mann. Cu șilingi d-ăștia o să schimbăm noi lumea.

Mulțimea începuse să se împrăștie.

Curînd nu mai rămăsese nimeni în sală. Se stinseră și luminile. Percy Lambert veni lîngă Mann, pe trotuar.

— Reușită adunare, Tom. Te duci acasă?

— Da, Percy. Mă duc și eu acasă. Ne-ntîlnim mîine dimineață, la opt.

Lambert plecă, lăsîndu-l pe Tom cufundat în gînduri: se gîndea la populația nevoiașă din oraș și din suburbii care se ducea acum la culcare — dar cîți n-aveau nici un pat unde să se culce, cîți erau înfometați! Se gîndea la miile de oameni fără servici, la disperarea lor, la scîncetele copiilor flămînzi, la bolile care ar fi putut fi înlăturate... „Dacă aș putea să spun tuturor femeilor și bărbaților din toate orașele în suferință, că noi socialiștii cunoaștem leacul. Dar n-are să fie chiar așa de ușor. Socialismul este remediul pentru aceste lipsuri, dar va fi nevoie de ani îndelungați de muncă, de propagandă și de organizare înainte de a vedea rezultatele. Sînt atîtea de făcut! Și atît de puțini care s-o facă. Și atît de puțini bani ca să duci lupta."

— Dumneata ești Tom Mann? îl trezi din gînduri o voce liniștită. Nu-l observase pe omul care se ascunsese în gang, cînd mulțimea începuse să se-mprăștie.

Era un bărbat mai înalt decît Tom Mann, dar mult mai slab. Pălăria îi era trasă pe ochi.

— Da, eu sînt Tom Mann.

— Am un cec de o mie de lire pentru dumneavoastră ca să-l împărțiți șomerilor.

Trecură cîteva minute pînă cînd Tom Mann să-și dea seama de importanța sumei pomenite.

— Minunat, răspuse într-un tîrziu. Avem atît de puține fonduri pentru ajutorarea săracilor. Minunat. Minunat.

Omul cel slab îi întinse un plic. Tom Mann îl privi în față:

— Cui datorăm acest act de generozitate?

— Domnului John West.

Tom Mann se pregătea tocmai să deschidă plicul, dar la auzul acestui nume șovăi.

— Domnului John West?

— Da. Mi-a spus să vă dau cecul pentru șomeri și să vă spun că n-o să vă ceară nimeni socoteală de felul cum l-ați întrebuințat.

— Hm... Domnul John West. Asta e patronul biroului de pariuri din Carringbush și al clubului Tattersall.

— Da.

Mann nu știa ce să mai spună. Nimeni nu analizase cu mai multă perspicacitate decît el legăturile lui John West cu mișcarea laburistă, iar Eddie Corrigan îi povestise o mulțime de lucruri despre regele pariurilor.

— Îmi pare rău. Mann vorbea blînd, dar hotărît, pe un ton care nu admitea replică. Îi înapoiez plicul. Îmi pare foarte rău, dar nu pot să primesc. Dacă domnul West vrea să împartă bani șomerilor, să-i dea el în persoană.

Celălalt păru foarte surprins.

— Și mai spune-i te rog, că partidul socialist din Victoria n-are să accepte o mie de lire, care au fost stoarse, ban cu ban, de la bieții muncitori.

După care Tom Mann porni sprinten, lăsîndu-l pe Frank Lammence — căci el era — cu gura căscată.

Peste cîteva zile se prezentă la clubul Tattersall o delegaţie de şomeri. Fură poftiţi în sala de biliard unde John West şi Frank Lammence se întreţinură cu purtătorul lor de cuvînt, în timp ce ziariştii luau note.

— Aşa dar, oamenii dumneavoastră... n-au nevoie de pomană, au nevoie de lucru, le vorbi John West pe un ton pătruns, după ce omul spusese ce avea de spus. Se-ntoarse spre Lammence şi-l întrebă : Am putea să dăm de lucru unora din ei pe hipodromurile noastre ?

— Cred că s-ar putea, domnule West. N-avem nici o lucrare urgentă — răspunse Lammence grav — dar s-ar putea să iniţiem unele lucrări care să dea de lucru la zece-cincisprezece oameni.

— Cincisprezece ? Nu. Treizeci. Vezi să fie pentru treizeci ! replică John West, sever, răsplătit cu aplauze din partea petiţionarilor definitiv ouceriţi. Cred c-am putea găsi de lucru pentru vreo şapte-opt zugravi, iar ceilalţi pot fi lucrători necalificaţi. Asta o să uşureze puţin presiunea. Într-adevăr, e o situaţie jalnică. Să vezi atîţia oameni sănătoşi şi voinici, dornici să muncească, care nu pot găsi de lucru. Cred că este de datoria guvernului să procure de lucru celor care vor să muncească.

— Dac-ar fi el prim-ministru ! exclamă şoptit, dar destul de tare ca să poată fi auzit, un om sărăcăcios îmbrăcat care stătea în spatele lui.

— Afirm de asemeni că este de datoria fiecărui cetăţean să dea oamenilor posibilitatea să cîştige pîine, ba chiar unt pe pîine pentru nevestele şi pentru familiile lor. Ţinînd seama de toate astea, vă rog să alegeţi treizeci dintre dumneavoastră, cărora să le dau de lucru timp de trei luni.

Această afirmaţie fu salutată cu puternice aplauze şi observaţii : „E un adevărat gentleman, zău aşa".

— O să lucrăm conform principiului cooperatist. Nu puteţi porni la lucru nemîncaţi şi dezbrăcaţi, aşa că am să vă dau o sută de lire ca să vă cumpăraţi haine de lucru, şi o să mi-i restituiţi din leafă.

Noi aplauze salutară acest gest filantropic.

— N-are nici un rost să afirmăm că nu există șomeri. Voi știți lucrul ăsta. Și eu o știu. Cu toții o știm. Am trecut și eu prin clipele grele pe care le încercați voi acum, și asta tot numai din cauza prostului sistem de guvernare.

— Bravo, strigă cineva.

— Și-o să mai trecem prin momente grele pînă cînd va fi instaurată o formă mai bună de guvernămînt. Am să vă plătesc salariile stabilite pentru fiecare categorie de muncitori. Și-acum să vă dau ceva ca să vă cumpărați și de-ale gurii.

— Nu-i așa că-i grozav? se întoarse conducătorul delegației spre ceilalți.

— Pesemne că o fi avînd bani cu carul, spuse un altul.

Conducătorul îi mulțumi domnului West pentru generozitatea lui neprecupețită și-l însoți în birou unde acesta îi înmînă un cec.

Presa făcu o largă publicitate în jurul acestui fapt. Singurul comentariu nefavorabil fu publicat în ziarul *Bulletin*: „John West a dat șomerilor o sută de lire cîștigate fără trudă de la el și de la alții ca ei, iar acești bani constituie o nouă reclamă grandioasă pentru matrapazlîcurile lui. Singura deosebire dintre ceilalți milionari și milionarul West este că el știe cum să vorbească cu săracii, pe cînd ceilalți nu știu".

John West se aprinse de mînie în fața impertinenței de care dădea dovadă „infama fițuică extremistă".

Intre timp, legea pentru suprimarea jocurilor de noroc începuse să fie luată în discuție de Parlamentul din Victoria și avea să ducă, după toate probabilitățile, la închiderea biroului de pariuri și a clubului, precum și la micșonarea substanțială a numărului de curse permise la Apsom și pe celelalte două hipodromuri ale lui John West. Legea definea cu precizie locul unde urmau a fi încheiate pariurile. Deasemeni, ea mai prevedea încă vreo șaizeci de clauze, printre care și dreptul autorităților de a

aresta persoanele găsite în aceste localuri precum și pe proprietarii sau chiriașii acestor întreprinderi. Una din clauze mergea atît de departe, încît prevedea că legea conferă persoanei care a pierdut un pariu într-o casă ilegală de joc, dreptul legal de a pretinde să i se restituie banii. Legea autoriza Ministerul de Interne să controleze componența cluburilor hipice și fixarea zilelor în care urmează să aibă loc alergările.

In timp ce rostea cuvîntul introductiv, ministrul de interne, Gibbon, fu întrerupt de nenumărate ori. Interjecții cu nemiluita plouară din partea unor deputați laburiști și liberali și în special din partea onorabililor deputați Garside și Scott. Interpelatorii protestau, sub cuvînt că se face o distincție de clasă în privința curselor de poney și a biroului de pariuri.

Cînd Gibbson descrise „fortificațiile" biroului de pariuri din Carringbush, Bob Scott strigă :

— Dacă West ar fi fortificat Port Arthur, ar fi rezistat și astăzi !

Vorbind în favoarea unei moțiuni de amînare, după prima lectură, a proiectului de lege, David Garside îl apără pe John West. Nu apucase să spună prea multe, cînd un membru al guvernului strigă :

— Ești reprezentantul plătit al lui West !

Garside își scutură capul pletos cu aerul unui om adînc jignit.

— Da, e unul din clienții mei și mă plătește pentru serviciile pe care i le aduc, ripostă el.

Franck Ashton dădu tonul, luînd atitudinea adoptată de laburiști. Se informă dece fuseseră lăsate la o parte alte proiecte de legi importante, ca să se dezbată numai acela privind suprimarea jocurilor de noroc ?

Laburiștii se declarară împotriva legii, deoarece știau că nu se bucură de popularitate printre muncitori. Știau de asemenea că toți conservatorii și acei dintre liberali care le acordau sprijinul se foloseau de această lege pentru a distrage atenția publică de la faptul că nu izbutiseră să introducă reforme sociale mai necesare. Dar Bob Scott și majoritatea

laburiştilor acţionau în primul rînd din motive pecuniare: primiseră bani de la John West în acest scop.

Biroul de contabilitate, care ţinea socotelile afacerilor lui John West, îl înştiinţă că ajunsese milionar. Pariurile, cluburile şi hipodromurile erau principalele lui surse de venituri. Legea era îndreptată împotriva lui. Trebuia să găsească o modalitate s-o înfrîngă sau cel puţin „să-i mai reteze din colţi".

Dîndu-şi seama că noua lege ar fi întărit şi mai mult clubul hipic din Victoria şi suferind încă nespus de mult din pricina „descalificării pe viaţă" care i se aplicase, John scrise primului ministru, oferindu-se să închirieze hipodromul Flemington cu douăzeci şi cinci de mii de lire pe an. Oferta produse senzaţie.

Flemington era cartierul general al selectului club din Victoria, care obţinuse hipodromul pentru o chirie anuală simbolică. Simpatiile publicului erau împărţite. De o parte era John West care strînsese o avere din cursele de poney şi de trap, de cealaltă parte era V.R.C.-ul, care pretindea că nu urmăreşte scopuri materiale; în realitate era controlat de oameni care se îmbogăţiseră de pe urma curselor de galop, şi în mod indirect prin creşterea şi programarea celor mai buni pur sînge. Ca şi John West, comitetul V.R.C.-ului urmărea să facă bani şi să obţină influenţă prin curse, şi se bucura de imunităţi în anchetele conduse de lacheii aflaţi în slujba lor.

Primul ministru Bond respinse categoric oferta, declarînd că guvernul era mulţumit de activitatea clubului hipic.

In Parlament şi în afara Parlamentului, John West făcea intervenţii peste intervenţii împotriva legii, dar fără prea mult succes. Apoi, tocmai cînd dezbaterile se apropiau de sfîrşit, îi veni o ideie strălucită.

Îi chemă la el pe Bob Scott, Frank Lammence, Sugar Renfrey și David Garside. Trecuse vremea cînd bătrînul David putea insista ca John West să vină la el.

Se întîlniră într-un local recent închiriat pentru întreprinderile sportive ale lui John West. Biroul era mic și neîngrijit: o masă și cîteva scaune constituiau tot mobilierul; pe pereți atîrnau oblșnuitele fotografii sportive.

— Bună ziua, domnii mei, îi salută vesel John West. Cum stăm cu marile dezbateri?

— Destul de prost, răspunse David Garside. Dădea semne de oboseală, iar barba, părul și sprîncenele îi încărunțiseră. În cel mai bun caz, vom putea să le facem dificultăți ca să mai prelungim viața biroului de pariuri și a clubului, pînă după marile curse de primăvară, așa cum ai cerut.

— Dumneata ce părere ai, Bob?

— Mă tem că David are dreptate, dar am putea să aranjăm ca numărul curselor pe hipodromurile tale să nu fie prea mult redus.

— Da, asta și plănuiam. Trebuie să rezistați pînă după cursele de primăvară și cel mai important lucru este să-mi obțineți cel puțin douăzeci de alergări pe an pentru fiecare hipodrom. Dar, domnilor, mi-a venit o idee. Mi se pare că putem să ne descotorosim de legea asta.

— Cum, John? întrebă Scott interesat, în timp ce Garside își mîngîia barba căruntă și se uita pe sub sprîncene ca și cum ar fi spus: „Ce dracu ți-a mai trecut prin minte?"

— Legea asta vrea să sprijine V.R.C.-ul și să mă dea pe mine peste cap, nu-i așa? Ce-ar fi deci, dacă am modifica legea așa încît V.R.C.-ul să nu mai profite depe urma ei? Oamenii lui i-ar pune imediat pe Bond și pe Gibbon să dea proiectul de lege peste cap. Așa e?

— Este, John, afirmă Scott.

— Ei bine, băieți, mîine unul dintre voi se va da de partea puritanilor și va propune un mic amendament.

Şi anume : să fie suprimate toate pariurile, pretutindeni, deci şi la Flemington.

— Eşti deştept, dat dracului, măi John ! strigă Bob Luptătorul care nu scăpa nici un prilej să-l linguşească pe bogatul său protector.

— Da, ai dreptate. Aşa s-ar putea să scapi, spuse şi Garside.

— Sigur că s-ar putea ! Gîndeşte-te — continuă John West entuziasmat — am auzit că legea asta porneşte de la Swinton. El a elaborat-o pentru Bond şi Gibbon. O fi pretinzînd el că e puritan pînă-n măduva oaselor, dar de fapt face parte din comitetul V.R.C.-ului. Vă daţi seama că măcar de astă dată V.R.C.-ul o să fie partea noastră, şi aşa scăpăm de lege. Blestemaţii de conservatori n-o să admită ca bogaţii să fie împiedicaţi să parieze la Flemington şi la celelalte hiprodromuri înregistrate.

— Bine înţeles că n-o să admită, interveni Scott. Dar şi eu am o idee. Putem să propunem un amendament care să interzică publicarea, înainte sau după alegeri, a pariurilor încheiate. Atunci şi Sol Solomons şi ceilalţi bookmakeri ai V.R.C.-ului au să fie de partea noastră. Am găsit noi ac de cojocul lor !

— Asta-i bună ! exclamă Sugar mucalit. Nu putem găsi ceva ca să-l facem şi pe Joggins să se ridice împotriva legii ?

— Pregătesc eu amendamentul, se oferi David Garside.

— Nu. Lasă-l pe Ashton să-l facă. E omul nostru ! Nu cred că-i nimerit să-l prezinţi dumneata, după cîte ţi-au spus pînă acum.

— Da, ai dreptate. Fă cum crezi !

— Acu' trebuie să pice şi Ashton.

— Vine aici ? Atunci ar fi mai bine să plec. Nu prea mă-nghite, dar nici eu pe el. Auzi, ce îndrăzneală, să mă facă pe mine trădător în plină şedinţă. Incidentul avusese loc cînd Garside, care intrase în Parlament după ce semnase angajamentul laburist, îşi călcase cuvîntul trecînd la liberali, unde voia să joace un rol de frunte.

Pe John West nu-l interesau divergențele de păreri dintre reprezentanții săi politici, atît timp cît se achitau de îndatoririle contractate față de el. Era mulțumit și de Ashton și de Garside. Amîndoi îi susțineau foarte bine interesele împotriva proiectului de lege. Asta era tot ce le cerea. Se mulțumi deci să spună :

— Du-te, dacă vrei, dar nu uita să supraveghezi schimbarea tactică, în ședința de azi după amiază.

— N-ai nici o grijă.

După plecarea lui Garside, Sugar Renfrey îi atrase atenția lui John West.

— Ai adunat destule informații despre Gibbon și Swinton ?

— Destule. Pe Gibbon îl și am la mînă. Am aflat că e omul de paie al unui mare bookmaker și că el e proprietarul bordelurilor patronate de madam Brussells. Grozav, nu-i așa ? E rîndul lui să fie demascat. Să vedem cum o să-i placă. Înainte de a pleca în America, Barney a scris un articol despre asta. Am de gînd să-l trimit ziarului *Truth* [1]. I-aș mînca de vii pe puritanii ăștia !

— Dar de Swinton, ai aflat ceva ?

— Nu, afară doar c-a redus salariile muncitorilor de la construcția marelui baraj. În schimb am aflat o mulțime despre Bond. O dată și-a uitat bastonul de președinte al Camerei Comunelor întruna din casele rău famate ale lui madam Brussells. Dar deocamdată nu mă leg de el. Aștept să văd ce-o să spună delegației noastre cu privire la programările curselor.

— Nici eu n-am aflat nimic despre Swinton, mai că se tîngui Sugar. Nu fumează, nu bea, mă-ntreb chiar dacă s-o fi culcînd cu nevastă-sa.

Între timp, Frank Ashton era în drum spre ei. Fruntea lui mare era încrețită de griji. John West îi telefonase și în ajun, și în cursul dimineții. Voia să-i dea o informație despre un cal și spunea că nu poate să i-o transmită prin telefon, de teamă ca nu cumva Joggins să-i intercepteze convorbirile. „Dar a spus că o

[1] Adevărul (n. r.).

să joace el pentru mine. O fi cîştigat oare? Trebuie s-o iau de bună."

In cursul dimineţii îl chemase din nou la telefon şi-l rugase să vină la biroul clubului hipic; îi spusese că e vorba de o chestiune urgentă: „Ei bine, uite că mă duc, dar mi se pare că în curînd domnul West şi domnul Ashton o să-şi cam spună la revedere. Toate bune, cît e vorba să-l ajut cu proiectul ăsta de lege, dar..."

— Ai să-mi spui ceva, domnule West? îl întrebă ocupînd locul care rămăsese liber după plecarea lui David Garside.

— Da. Ce zici, cum merge legea?

— După cîte se arată, o să fie votată fără prea multe amendamente.

— Ce-ai zice dacă s-ar propune un amendament pentru interzicerea tuturor pariurilor, chiar şi a celor de la Flemington?

— Unii membri ai guvernului o să fie de acord. Swinton şi alţi cîţiva o să fie *nevoiţi* să se declare de acord, după cîte au declarat pînă acum. Nu m-am gîndit de loc la posibilitatea asta. S-ar putea să fie eficace, deşi mă cam îndoiesc. Bond e dat dracului. Ar putea pur şi simplu să excludă amendamentul.

— S-ar putea totuşi să se lase momit, se arătă Scott mai optimist.

— Ce-ai zice să pregăteşti un amendament şi să-l prezinţi chiar azi după amiază? propuse John West. Am putea să sprijinim legea, în loc s-o combatem, cu condiţia ca să interzică toate jocurile de noroc.

Ashton părea tulburat şi se vedea că vrea să scape cît mai repede.

— Bine, domnule West, am să prezint amendamentul, de cum se deschide şedinţa.

Tocmai cînd se pregătea să plece, John West îl opri:

— Ah! Uitasem! Calul a cîştigat. N-am putut să-ţi comunic numele la telefon: era Prince Charles. A cîştigat ultima cursă cu şapte la unu. Am pus zece lire pentru dumneata. Poftim şaptezeci de lire. Îi întinse un plic lui Ashton. Acesta ezită, apoi îl luă.

— Mulţumesc foarte mult, bîigui şi plecă. Era roşu la faţă de ruşine.

Frank Ashton își dădea seama că banii erau doar o mită deghizată. Însemna deci că acceptă ceva mai mult de la John West, care și așa suportase cheltuielile electorale. Unde-o să ajungă ? Nu era prea îmbucurător pentru un om care colindase de curînd toată țara împreună cu Tom Mann, vorbind în orașe și la sate despre avantajele socialismului și tarele capitalismului.

Cu cele șaptezeci de lire avea să facă față celor mai urgente datorii. Deși odinioară trăise cu mijloace foarte modeste, decînd fusese ales în parlament își dăduse seama că nu-i ajungea salariul de deputat. Se însurase după prima lui victorie politică și acum avea doi băieți. Se obișnuise să joace și-i plăcea să bea cîteodată un păhărel cu prietenii și să mănînce în restaurante de lux. Totuși starea precară a finanțelor lui nu se datora numai acestor cauze.

Frank Ashton nu putea să refuze pe nimeni din cei care veneau să-i ceară ajutor. Toți deputații erau asaltați cu cereri din partea societăților sportive sau de binefacere din circumscripția lor electorală, cu cereri de a le patrona — era un fel politicos de a solicita o donație. Frank Ashton nu le refuza niciodată, cum nu refuza nici pe șomerii din ce în ce mai numeroși, care aflaseră că de la el „poți să scoți o bucată de pîine", nu-i putea refuza. Unii dintre cei care-l acostau pe stradă erau într-adevăr oameni nevoiași, alții însă îl „tapau" pur și simplu.

Cunoscuții lui îl vedeau adesea împărțind cîțiva penny sau șilingi, nu unuia, ci mai multor persoane în cursul unei singure plimbări. De cele mai multe ori nici nu aștepta să fie rugat. Adeseori prietenii îi spuneau că e „fraier", dar el se mulțumea să răspundă zîmbind : „Scopul spre care tindem într-un viitor îndepărtat este lichidarea sărăciei, așa că trebuie să-ncep de pe acum". Lipsa de bani era însă o grijă continuă pentru soția lui, Marta, o femeie simplă care se plîngea într-una și nu arăta nici un fel de înțelegere pentru temperamentul soțului ei.

Cînd se deschise ședința de după amiază a parlamentului, John West se afla în galeria rezervată publicului. Deputații se sculară cînd intră președintele

Camerei. Rostiră „Tatăl nostru", apoi Frank Ashton se ridică şi propuse un amendament. Cu gestul lui obişnuit îşi flutură buclele de pe frunte şi începu :

— Aş dori să propun un amendament la al doilea proiect căruia i s-a dat cetire, domnule preşedinte. Adunarea deputaţilor este de părere că legea propusă împotriva pariurilor şi a jocurilor de noroc trebuie să poată acţiona pe plan general, fără nici o deosebire de clasă, de loc sau persoană. De aceea ea trebuie elaborată astfel încît să interzică pariurile şi jocurile de noroc, atît pe hipodromurile înregistrate cît şi pe celelalte. In caz contrar, această lege ar putea fi socotită doar un subterfugiu ipocrit, exprimînd o stare de lucruri cu care nu se poate declara de acord.

Bond discuta foarte agitat cu Gibbon.

In vederea admiterii unui asemenea amendament, urmă o lungă discuţie în cursul căreia Bob Scott ceru deputaţilor laburişti să-şi asume rolul unui partid care să înfăptuiască o reformă morală, prin interzicerea tuturor jocurilor de noroc.

— Care să puie beţe-n roate ar fi expresia mai nimerită, îl întrerupse sarcastic Bond.

Pînă la urmă, liderul laburist propuse ca amendamentul să fie supus din nou forului laburist pentru eventuale modificări.

— Eu l-aş prezenta în altă parte, strigă plin de sarcasm Bond, adeverind încă o dată că puţin îi păsa de forme şi că nu-şi punea lacăt la gură. Eu i l-aş supune lui John West.

Atunci David Garside sări în picioare susţinînd că amendamentul era perfect redactat aşa cum fusese prezentat. Ca de obicei, pretinse că se pricepe mult mai bine la procedura parlamentară decît preşedintele Camerei, preşedinţii diferitelor comitete sau decît oricine altul.

Frank Ashton se ridică din nou şi interveni pe un ton ironic :

— Vreau să pun la încercare sinceritatea guvernului. Dacă susţine această lege ca să-i apere pe săraci de calamitatea jocurilor de noroc, desigur c-ar

trebui să acorde protecţie şi bogaţilor cărora proiectul de lege le îngăduie să se înjosească jucînd. Cer primului ministru să retragă insinuarea că amendamentul ar fi fost elaborat de o persoană străină. Este nedrept şi neadecuat. Cenzorul adunării a fost de faţă cînd l-am redactat.

— Dacă cineva se simte jignit, îmi retrag cuvintele, răspunse diplomat, bătrînul Bond. Spusese ceea ce avea de spus, aşa că nu mai avea nici o pretenţie.

Pe culoar, liderul grupului laburist îl întrebă pe Ashton de ce propusese amendamentul fără să-l consulte în prealabil şi pe el. Era oarecum intimidat de influenţa lui John West în partid, dar de data asta lucrurile ajunseseră prea departe. Ashton bîlbîi ceva. Era un bun membru de partid, aşa că-şi dădea seama că se făcuse vinovat, şi cînd liderul parlamentar îi ceru să-şi retragă amendamentul, nu îndrăzni să-l refuze.

La reluarea şedinţei, Ashton îşi retrase amendamentul. Bond surîse pe sub mustaţă. John West îi aruncă o privire furioasă lui Frank Ashton. Apoi se ridică Bob Scott şi propuse un amendament interzicînd publicarea pronosticurilor. Premierul Bond era atît de încîntat de victoria obţinută asupra duşmanului său Ashton, încît îl acceptă fără să-şi dea seama de importanţa lui. A doua zi apăru în presă o scrisoare scrisă de secretarul Clubului hipic din Victoria, care protesta cu tărie împotriva acestei noi clauze.

Imediat premierul Bond respinse amendamentul. Atunci suporterii lui John West începură să facă obstrucţie pentru a amîna legea. David Garside se întrecu pe sine însuşi. Ori de cîte ori se ivea prilejul, se ridica în picioare ţinînd discursuri interminabile. Pînă la urmă bătu chiar şi recordul australian în acest domeniu, vorbind treisprezece ore în şir, presărîndu-şi discursul cu citate din istorie, din legile în vigoare, din textele juridice şi din poezia clasică, insultîndu-i pe rînd pe toţi membrii guvernului.

Cam pe la sfîrşitul lunii noembrie 1906, legea pentru suprimarea jocurilor de noroc fu votată. Biroul

de pariuri din Carringbush şi clubul Tattersall erau acum ambele sortite pieirii. Numărul alergărilor care puteau să aibă loc pe hipodromurile lui John West fu redus de la o sută cincizeci şi două la patruzeci şi opt pe an. Din punctul de vedere al lui John West ar fi putut să fie şi mai rău, dar el nu privea niciodată lucrurile sub această prismă. S-ar fi putut să fie însă şi mai bine, acesta era esenţialul, şi de aceea Gibbon, Swinton şi Bond trebuiau să plătească într-un fel pentru că-l persecutaseră.

Ca primă victimă îl alese pe Gibbon. Trimise articolul scris de Barney Robinson ziarului *Truth*. Apoi îl rugă pe Frank Ashton să treacă pe la el.

— M-aţi chemat, domnule West?

— Da. Aş vrea să prezinţi mîine la Cameră acest material.

Ashton îşi aruncă ochii pe hîrtiile bătute la maşină care-i fuseseră înmînate.

— Îmi pare rău — se eschivă el — dar dacă vrei ca laburiştii să se ocupe de această chestiune, trebuie să vorbeşti cu liderul partidului.

— Am vorbit cu el. E un cap sec. Zice că nu vrea să se folosească de el, c-ar fi de prost gust.

— Dacă el nu-şi dă asentimentul, eu nu pot să mă amestec în treaba asta. Ashton îşi trecu mîna prin păr, nu se simţea la largul lui.

— Nu face pe nebunul. Gibbon e un ipocrit şi un puritan. Merită să fie demascat.

— Fără îndoială că merită, dar nu pot să acţionez împotriva directivelor date de şeful meu.

— Bine. John West îl privi plin de ură. Dar să ştii că la alegerile viitoare s-ar putea să-mi revizuiesc părerile şi să sprijin pe altcineva.

— Asta te priveşte personal, răspunse Ashton şi ieşi repede din odaie, roşu la faţă de ruşine şi de mînie stăpînită. West se uită după el şi dădu din umeri.

●

Sir Samuel Gibbon era un bărbat înalt, cu favoriţi şi cu un nas de papagal. Stătea la birou încercînd

să lucreze, dar era prea preocupat ca să se poată concentra.

John West își exprimase în public hotărîrea de a demasca „jocul dublu și ipocrizia" lui Gibbon.

Deodată Gibbon fu trezit din gîndurile-i sumbre chiar de primul ministru. Bond deschise ușa și-și vîrî capul în cabinetul lui ministerial. Își ridicase ochelarii pe frunte. Avea o sclipire răutăcioasă în ochi, iar barba-i tremura.

— Ai văzut ziarul *Truth,* Sam ?

— Nu obișnuiesc să citesc așa ceva, răspunse Gibbon distrat.

— Credeam că ai cel puțin numărul de azi.

— Ei bine, află că nu-l am.

Bond zîmbi și închise ușa. „De ce dracu' m-o fi întrebat de *Truth ?"* se gîndi Gibbon. „Sfinte dumnezeule ? Dar nu-i cu putință ! Nu ! N-au s-o facă ! N-au să îndrăznească !"

Se sculă și se duse chiar el, într-un suflet, la chioșcul de ziare din apropiere.

„Sfinte dumnezeule ! Pe prima pagină !"

Se-ntoarse în cabinet, se așeză la birou gîfîind și începu să citească pe nerăsuflate. Se cutremură de parcă ar fi fost înjunghiat în stomac.

Lubricitate și Afacerism glăsuia titlul. *O scrisoare deschisă lui sir Samuel Gibbon.*

„...Nu de mult făceai pe reformatorul. Adeseori, în calitate de primar al orașului Melbourne, ai prezidat întruniri publice și alte reuniuni avînd de scop suprimarea viciului și a crimei și ridicarea moralității oamenilor...

...În cursul ultimelor săptămîni, ministru fiind, ai votat legi împotriva jocurilor de noroc, a beției și a altor forme de viciu. Aici se pare însă că interesele dumitale particulare vin în conflict și trec pe planul al doilea față de interesele dumitale bănești, și cu îndeplinirea justă a îndatoririlor dumitale..."

Gibbon strînse ziarul cu atîta furie încît era cît pe ce să-l rupă.

„...ești proprietarul mai multor localuri și ești legat prin ipoteci de multe altele. Inafară de interesele

dumitale în traficul de spirtoase, eşti, după cum sînt informat din sursă demnă de încredere, sfătuitorul legal şi agentul lui Joe Johnson, moşier absenteist şi bookmaker temut, proprietar a mai multor clădiri din Melbourne printre care şi cîteva localuri de consumaţie. Dacă zvonurile care circulă nu sînt, după cum pretind unii, chiar „minciuni răsuflate", acelaşi formidabil profitor şi jefuitor ar fi şi proprietarul altor case şi localuri, mai rău famate decît cel mai ordinar bordel..."

Sir Samuel gemu, îndurînd chinurile iadului, în timp ce continua să citească:

„...ai împrumutat bani în nenumărate rînduri celei mai josnice şi mai desfrînate femei din Melbourne — madam Brussells, cunoscutul monstru al imoralităţii, care de mai mulţi ani trăieşte din infamia surorilor ei într-un stricăciune: casa ei de toleranţă e un stigmat infamant ce umbreşte moralitatea mult lăudată a „minunatului Melbourne", în ultimul sfert de veac"...

Gibbon nu citi pînă la capăt articolul. Nu-şi putea închipui că ar conţine alte acuzaţii mai grave. Mototoli ziarul şi rămase pe gînduri. Simţea o sfîrşeală la stomac de parcă n-ar fi mîncat de mai multe zile. Tremura.

Nu putea să se înfăţişeze în faţa haitei de laburişti după această lovitură. „O să demisionez — îşi zise — o să plec din ţară." Acum că îi fusese demascată viaţa dublă, Gibbon nu mai avea nici un chef să continuie. Îşi făcuse rost de un titlu nobiliar, era bogat, şi în orice caz i se urîse de politică. Cu cît va pune mai repede largul necuprins al mărilor între el şi Melbourne, cu atît mai bine. Naiba ştie ce i-o mai da acum în cap lui John West. N-avea nici un chef s-aştepte să-i explodeze o bombă în salonul ce dădea spre stradă. Acest gînd îl făcu să se cutremure şi-i băgă groaza în suflet.

Din nou îl întrerupse primul ministru.

— Ai făcut rost de un ziar, Sam?

— Şi ce-i de rîs? mîrîi Gibbon. Niciodată nu-l înghiţise pe Bond. Prea se credea grozav. Prea făcea pe

caraghiosul. S-ar putea ca în curînd să rîzi şi tu albastru!

— Eu? De ce?

— S-ar putea să se afle unele din tranzacţiile tale cu terenurile sau de bastonul de preşedinte pe care l-ai uitat la madam Brussells.

Zîmbetul dispăru ca prin farmec de pe faţa lui Bond. S-ar putea... Într-adevăr s-ar putea. Începu să se gîndească la ultimele întîmplări. „Scott m-a numit deunăzi rechin al afacerilor cu terenuri. Fir-ar a dracului de lege. Cine m-a pus s-o prezint!"

— N-o să îndrăznească!

— Şi eu ziceam aşa.

Bond schimbă subiectul.

— Sună clopoţelul, vii la Cameră?

— Doar nu-ţi închipui că mai pot da ochii cu Scott şi cu Garside, după povestea asta?

În mai puţin de-o săptămînă, sir Samuel Gibbon părăsi Australia pentru totdeauna. Fu urmat în curînd de premierul Bond, care lipsi timp de şase luni.

Cealaltă victimă aleasă de John West se dovedi a fi un adversar mult mai dîrz. Sir George Swinton lăsase să se-nţeleagă că politicienii laburişti ar fi fost cumpăraţi ca să se opună legii pentru interzicerea jocurilor de noroc. John West îşi anunţă intenţia de a susţine un candidat independent împotriva lui Swinton, în cursul viitoarelor alegeri. Asta îl îndîrji şi mai mult pe Swinton, care trecu la noi atacuri. John West declară că va participa la ultima întrunire electorală a lui Swinton pentru a răspunde acuzaţiilor.

Cei peste o mie de oameni, care ocupau sala pînă la ultimul loc, văzură cu uimire că vreo cîteva zeci de tineri elegant îmbrăcaţi formau un zid pe scenă, în spatele lui Swinton şi a prezidentului. Mai mulţi poliţişti înconjurau mulţimea.

John West stătea în fund, în mijlocul unui numeros grup de partizani de-ai lui, în frunte cu Sugar şi Dick Cauliflower. Era sigur că Swinton n-o să-şi poată dovedi acuzaţiile; va reieşi deci că fusese defăimat pe nedrept. Tremura de nerăbdare.

După deschiderea mitingului, avea de gînd să se ducă pe estradă, spre a lua notiţe în timpul discursului lui Swinton, pentru ca apoi să-l provoace să dovedească afirmaţiile. Acesta era semnalul pentru ca Dick Cauliflower să se repeadă în fruntea a o sută de bătăuşi de şoc, să ia cu asalt tribuna, să-i stîlcească în bătăi pe Swinton şi pe prezident şi să-i îngăduie astfel lui John West să preia el conducerea mitingului.

John West străbătu culoarul din mijloc şi îşi ocupă locul la tribună. Îşi puse pălăria pe podea lîngă el şi aruncă o privire îngrijorată peste umăr. Prezidentul îl prezentă pe Swinton, în mijlocul uralelor asistenţei din primele rînduri şi a huiduielilor celor din fund.

— Domnule prezident, începu Swinton. Era obişnuit cu întrunirile dificile. Pe la 1890 fusese considerat un radical, dar cînd începuseră să se ridice laburiştii, se alăturase conservatorilor.

— De trei ori ura pentru John West, urlă Dick Cauliflower, iar gloata din fund răspunse cu entuziasm.

Swinton zîmbea, dar era neliniştit.

— Nu vă cer altceva decît să vă purtaţi corect.

— O să fii servit, amice ! strigă cineva.

— O să spun lucrurilor pe nume, continuă Swinton. Adversarul meu este reprezentantul celor mai josnice elemente, a celor robiţi de patima jocului şi a băuturii.

— Spune numai ce ai de spus despre John West, strigă Dick Cauliflower.

— După cîte ştiu eu, domnul West încearcă să-şi asigure controlul asupra Parlamentului pentru a revoca legea jocurilor de noroc.

„Sper că boxerii ăştia amatori boxează bine, cum s-au lăudat“ se gîndea Swinton în timp ce vorbea.

— Adversarul meu nu e laburist — de fapt nimeni nu ştie ce apartenenţă politică are, în schimb toată lumea ştie că primeşte ajutor direct din partea conducătorului biroului de pariuri din Carringbush.

John West îşi lua note în grabă, cu aerul virtuţii jignite.

— Mulţi o să spună : de ce n-ar avea domnul West dreptul să sprijine pe cine crede de cuviinţă ?

Aplauze din fundul sălii.

— Domnul West poate să se folosească de acest privilegiu la alegeri. Nu mi-e prieten mie şi are tot dreptul să sprijine pe cineva care să-i fie prieten !

— Ai tăiat salariile muncitorilor, urlă Dick Cauliflower şi oamenii lui începură să înainteze.

— Il vrem pe John West, scandară cîţiva.

— Domnul West a avut îndrăzneala să distribuie în această circumscripţie electorală un fel de apel în favoarea „celuilalt candidat, care reprezintă un sport de frunte şi o mare industrie".

Aplauze furtunoase izbucniră din partea „gloatei lui West". Suporterii lui Swinton erau prea speriaţi ca să mai sufle o vorbă măcar.

„De ce nu-şi repetă acuzaţiile de mită ?" se gîndea John West, uitîndu-se peste umăr la tinerii zdraveni şi eleganţi din spatele lui.

— „Sportul de frunte" e hipismul, cu toate afacerile care se fac în jurul lui, iar „industria" e biroul de pariuri din Carringbush, continuă Swinton nervos. Urletele de protest se ridicau asurzitor. Incăierarea părea gata să se dezlănţuie, din clipă în clipă.

— Un... doi... trei... patru. Banda de scandalagii începuse să numere ca să acopere cuvintele oratorului.

Swinton încercă timp de cîteva minute să se facă auzit. Işi dădu însă seama că încercarea era de prisos şi pînă la urmă se aşeză la loc.

John West se ridică aruncînd pe furiş o privire în spate. Prezidentul, cu ajutorul a trei oameni din fundul tribunei, îl obligă să stea jos. Gloata lui Dick Cauliflower începu să înainteze.

— Să vorbească John West ! Să vorbească John West !

— Domnul West n-are ce vorbi aici, strigă preşedintele înfuriat. N-are decît să-şi închirieze şi el o sală şi să vorbească.

Dick Cauliflower îşi conduse banda înainte prin sala înţesată de suporterii speriaţi ai lui Swinton. Poliţiştii postaţi în sală şovăiau.

— Pentru John West de trei ori: Hip, hip, ura! Hip, hip, ura! Hip, hip, ura, ura, ura!

— O să-l scoatem pe Swinton afară.

Oamenii lui West ajunseră în față. O parte din public plecă, temîndu-se că se va ajunge la acte de violență.

Președintele rosti cu voce întretăiată:

— Autoriz pe domnul West să pună o întrebare.

John West se ridică din nou în mijlocul uralelor furtunoase ale suporterilor săi, care ajunseseră lîngă scenă. Era nervos, dar vocea lui răsună puternic și limpede.

— Sir George Swinton m-a acuzat că i-aș fi mituit pe membrii celui mai înalt for din această țară. Îl provoc să susțină această acuzație. John West scoase un cec din buzunar. Pun la bătaie cinci sute de lire.

Se uită cu un aer agresiv la Swinton. Prezidentul puse mîna pe umărul lui John West.

— Nu te lega de el, spurcăciune, îi șuflă în ureche.

John West azvîrli cecul pe masă.

— Ei, primești provocarea? Hai, dacă ai curaj, scoală-te și repetă acuzația. Era alb la față de mînie și enervare.

Swinton își pierduse calmul, ochii lui bulbucați îi ieșiseră și mai mult din orbite.

Se sculă în picioare.

— N-am afirmat niciodată că West ar fi mituit vreun membru al Parlamentului, încercă el să se scuze.

— Ba da. John West știe ce spune, urlă Dick Cauliflower.

Zgomotul era asurzitor, gloata se îmbulzea în jurul scenei.

John West se adresă din nou auditoriului:

— Este adevărat sau nu că Swinton a votat în 1902 reducerea salariilor muncitorilor în bazinul Waringa?

— Nu pot să-mi aduc aminte tot ce-am votat, rosti Swinton cu nervozitate.

John West scoase un ziar din buzunar și i-l vîrî sub nas. Era pornit, gata de orice.

— Atunci citeşte aici, strigă el.

— Dar abia de curînd le-am mărit din nou salariile cu un şiling pe zi, îngăimă Swinton.

— Nu ocoli răspunsul! se răsti John West.

— Nu ocoli răspunsul! repetă gloata ca un ecou.

Prezidentul începu să vorbească, dar John West continuă să-l interpeleze, de fiecare dată, în timp ce banda lui striga şi vocifera. Un omuleţ timid se ridică în mijlocul sălii şi propuse să se strige de trei ori ura pentru Swinton. Tommy Chiorul îl apucă de guler, îl împinse pe intervalul dintre bănci şi-l scoase afară din sală. Boxerii de pe estradă, care primiseră ordin să intervină numai dacă tribuna va fi asaltată, rămaseră nemişcaţi, aşteptînd.

In mijlocul vacarmului, prezidentul discuta în contradictoriu cu John West. Dick Cauliflower avu impresia că John West era pe punctul să fie eliminat cu forţa din discuţii şi îşi îndemnă oamenii:

— Haideţi băieţi. Pă ei! Spre deosebire de John West, el nu dăduse nici o atenţie faptului că estrada era înţesată de oameni. Avea ordin s-o ia cu asalt şi deci trebuia să se conformeze.

— Poliţia! Poliţia! urlă prezidentul, speriat de-a binelea.

De pe intervalele laterale, poliţiştii se avîntară în mijlocul mulţimii, lovind şi îmbrîncind, ca să-şi facă drum în faţă.

Dick Cauliflower sări pe scenă. Acesta era semnalul convenit la care boxerii amatori trebuiau să intre în acţiune. Doi dintre cei mai voinici îl înşfăcară pe Dick Cauliflower şi-l aruncară drept în braţele tovarăşilor săi.

Mai multe braţe solide îl apucară pe John West. Cîţiva dintre oamenii lui reuşiseră să se urce pe estradă şi se angajară în luptă cu garda elegantă, dar puternică, a lui Swinton.

Poliţia nu izbuti să intervină. Cei care mai rămăseseră în sală se ridicaseră în picioare şi strigau încurajîndu-i pe eleganţii luptători. Tribuna se transformă într-un cîmp de bătaie. Oamenii lui John West se aflau într-o situaţie nefavorabilă, cei mai mulţi

fiind împinşi înapoi şi stîlciţi mai înainte de a putea pune piciorul pe estradă.

Apucînd scaunul pe care stătuse John West, unul dintre oamenii lui Swinton îl pocni cu el în cap pe Dick Cauliflower, care-şi pierdu cunoştinţa.

John West primi, după toate regulile artei, o directă cu stînga deasupra ochiului drept şi din arcada spartă sîngele începu să i se prelingă pe faţă. Nu făcu nici o încercare ca să lovească şi el, căută doar să scape din învălmăşală.

Swinton şi prezidentul îngrozit se strecurară printre perdelele din fundul sălii şi fugiră prin uşa din dos.

Oamenii lui Swinton îi respinseră pe adversari şi-i siliră să se retragă.

John West îşi culese de pe jos pălăria stîlcită şi călcată în picioare. Cu faţa însîngerată şi cu hainele ferfeliţă fu scos pe umeri de oamenii săi învinşi.

*

John West stătea singur în curtea biroului de pariuri, peste care se lăsau umbrele serii. Aerul răcoros anunţa sosirea iernii şi John îşi ţinea mîinile în buzunarele paltonului. Joe şi ceilalţi plecaseră acasă. Demontaseră tot ce se putea căra de acolo. Biroul de pariuri din Carringbush îşi încheiase cariera. Nimeni nu va mai striga pronosticurile, iar mulţimea nu se va mai îmbulzi să parieze.

Sîrma ghimpată rămăsese deasupra gardurilor şi singure mai dăinuiau uşile secrete şi vechea prăvălie : magazinul de ceai al lui Cummin. Rîse amintindu-şi şmecheria, datorită căreia putuse să ducă poliţia de nas aproape paisprezece ani. Îl năpădi un val neobişnuit de sentimentalism. În acest decor îşi începuse el ascensiunea spre bogăţie şi putere. Aici, împreună cu Joe, cu Sugar, cu Piggy şi — da şi cu Mick O'Connell — construiseră prima platformă pentru pariuri. Ce-o fi ajuns oare Mick? Mai mult ca sigur că a plecat pe terenurile aurifere din Vest. Păcat de el. N-avea decît să fie cinstit? Şi Barney?

Era acum în America!... John West își aminti de toți, în afară de Jim Tracey.

Nici stivele de lemne nu mai erau acolo. Lemnele care stătuseră în curte timp de paisprezece ani, și din care nu vînduse nici o surcică. Ce uscate erau și ce frumos or să cînte în focul din căminul mamei!

Se apropie de gardul din fundul curții. O să trebuiască să închirieze casele astea. Aruncă o privire în curtea de unde el, împreună cu ceilalți, plănuiseră recucerirea curții lor de pariuri, după ce fusese ocupată de O'Flaherty.

Își recucerise într-adevăr fortăreața. Și iată că acum trebuia să plece fără scandal, numai din pricina cîtorva puritani. Altceva nu-i mai rămînea de făcut. Își împachetase lucrurile și plecase fără să mai opună nici o rezistență. Și asta numai pentru că votaseră o lege. Din pricina cîtorva puritani și-a unui petec de hîrtie căruia îi spuneau: *Legea pentru interzicerea jocurilor de noroc,* era nevoit să plece fără luptă.

Legea era votată. Urma numai să fie pusă în aplicare. Dar aici e aici. Cine spune c-o să-i lase s-o aplice! Toți băieții erau furioși fiindcă își pierdeau slujba. De ce să-și piardă slujba? Cererea ca această proprietate și clubul orășenesc Tattersall să fie declarate localuri de joc de noroc urma să fie înaintată curînd în fața instanțelor judecătorești și David Garside îl sfătuise să închidă fără scandal. Dar de ce, mă rog? Nu era el proprietarul biroului de pariuri? Și ar fi putut să achiziționeze și clădirea clubului. Le-ar apăra la nevoie cu armele în mîini. Să vedem, atunci, ar putea poliția să aplice legea?

Da! Va apăra biroul de pariuri și clubul cu forța. Îl avea pe Dick Bradley și pe Arty, și încă o mînă de oameni care ar fi bucuroși să pună mîna pe o armă. Asta o să și facă. Să vedem dacă o să poată cineva să-l dea afară pe John West.

Ridică fruntea sus și se-ndreptă cu pași hotărîți spre poarta din fund. Ieși, trase zăvorul, puse siguranța și dădu colțul pe strada Jackson.

Noaptea se lăsase brusc peste Carringbush și prin spărturile norilor nevăzuți începuseră să sclipească stelele reci și strălucitoare. John West porni spre casă, cufundat în gînduri.

A doua zi, înainte de a fi apucat să discute noul său plan cu cineva, fu chemat de prefectul de poliție, Callinan.

— Ai trimis după mine? întrebă John West cînd intră în cabinetul lui Callinan. Ochii lui aruncau flăcări.

— Da, răspunse Callinan, lăsîndu-se pe spate în fotoliul său masiv, cu mîinile pe marginea biroului lustruit, încercînd să pară nepăsător.

Dave O'Flaherty era lîngă Callinan.

— Te-am chemat în legătură cu birourile dumitale de pariuri, domnule West, preciză prefectul de poliție, pe un ton prietenos. „Ce laș" gîndi O'Flaherty.

— Ce-i cu ele? rosti John, aproape fără să miște buzele.

Callinan își răsuci mustața, nervos, apoi începu să se joace cu un toc de pe masă.

— Văd că noua lege le-a scos din funcțiune.

— Asta nu înseamnă că n-am de gînd să le mai deschid. Cererea voastră de a declara proprietățile mele localuri de joc ar putea să fie respinsă pe motiv că nu mai e necesară, deoarece aceste localuri nu mai sînt folosite ca localuri de joc.

— Îți dai seama, domnule West, că dacă deschizi iar biroul de pariuri sau clubul, vom aplica legea?

— În cazul acesta trebuie totuși să ne dați afară.

Callinan, care ținea ca această întrevedere definitivă să fie totuși amicală, spuse:

— Îmi dau seama.

O'Flaherty aruncă o privire furioasă spre șeful său.

— O să vă scoatem, n-aveți grijă, domnule West, se băgă el în vorbă. Și dacă deschideți în altă parte, o să vă scoatem și de acolo.

John West îşi întoarse încet privirile spre O'Flaherty. În ochii lui strălucea o ură neîmpăcată.

— V-am dat afară data trecută, cînd aţi intrat cu forţa — şuieră el printre dinţi — şi dacă aşi vrea, aşi putea s-o mai fac o dată.

— Nici nu mă îndoiesc că ai putea, domnule West, răspunse Callinan supus.

John West se uită din nou la Callinan.

— Ţine clubul şi biroul de pariuri închise şi n-o să te supere nimeni cu nimic, continuă Callinan. O'Flaherty îl privi din nou furios. „Cum s-ar zice, îi dă un cec în alb ca să poată comite mai departe delictul", gîndi el.

„Callinan e speriat, se gîndi şi John West, la rîndul lui. Aş putea să-l joc pe degete, dacă n-ar fi O'Flaherty... Timpiţii ăia ! De ce şi-au greşit ţinta ?"... Deodată se aplecă spre Callinan, care se dădu puţin înapoi.

— Îţi dai seama că sînt un om foarte puternic, care nu uită şi nu iartă niciodată ?

Callinan se făcu roşu la faţă şi nu găsi nici un răspuns. Dar cu arătătorul întins, ca să dea şi mai multă greutate cuvintelor rostite, Flaherty răspunse în locul şefului său :

— Să nu ne-ameninţi pe noi, West ! Dacă mi se întîmplă ceva, poliţia o să ştie unde să-l caute pe vinovat. Mai avem în dosarele noastre cîteva crime rămase nerezolvate şi dacă n-ai să fii băiat de treabă, am putea redeschide ancheta.

John West se aprinse :

— Şi dacă deschid biroul de pariuri şi clubul ?

— Introduc imediat cererea, răspunse O' Flaherty. Şi dacă nu reuşesc, acţionez şi fără ea. Noua lege este destul de largă ca să-mi îngăduie acest lucru.

— Dar dacă apăr localurile ? Dacă recurg la forţă ca să vă împiedic pe voi şi pe blestemaţii voştri de codoşi să pătrundeţi ?

— Ei da, mă aşteptam să spui asta. Vrei să ştii ce am să fac ?

Callinan deschise gura, dar înainte de-a apuca să scoată o vorbă, O'Flaherty continuă, cu un rînjet pe buzele lui groase :

— ...Nu uita că sînt responsabil pentru jocurile de noroc în acest stat. Dacă faci asta, West, am să scot armata, cu mortiere şi arme automate, şi am să rad de pe faţa pămîntului biroul de pariuri din Carringbush şi clubul Tattersall — cu dumneata şi cu oamenii dumitale cu tot.

John West rămase încordat cu ochii ţintă la O'Flaherty. Îşi dădea seama că irlandezul ar fi în stare să facă întocmai ce-şi pusese în gînd.

Timp de cîteva zile, John West se zbătu în nehotărîre. Nu suflă nici o vorbă nimănui despre această întrevedere. În primul moment fusese gata să-i înfrunte, dar pe urmă îşi dădu seama că asta ar fi o absurditate. „Sînt doar milionar, se gîndi el. Ce rost are să mă bag într-o luptă în care voi fi încolţit de lege şi de puritani, de Parlament şi de O'Flaherty ? Legea nu se atinge de ceilalţi milionari, de ce m-ar urmări pe mine ?"

În săptămînile care urmară, hotărî să-şi schimbe fundamental tactica. Făcuse carieră — dar numai după ce doborîse nenumărate obstacole care-i stăteau în cale. Fusese silit de împrejurări să ia decizii hotărîtoare, dar acum îşi schimbă tactica de bună voie.

Se gîndi îndelung la ceea ce-i spusese Barney Robinson, în urmă cu cîteva luni. Cînd John West îşi exprimase părerea că pe semne V.R.C.-ul îi cumpărase pe membrii guvernului conservator ca să voteze legea pentru interzicerea jocurilor de noroc, Barney îi răspunsese : „Nu, John. Bogaţii n-au nevoie să-i mituiască pe politicienii conservatori, pentru că formează împreună cu ei o mare familie. D-aia, măi John, marii colonişti şi capitalişti nu-i mituiesc pe politicieni. N-au nevoie. Şi aşa marii politicieni sînt toţi părtaşi de interese cu ei. Adu-ţi aminte că-n epoca de prosperitate a construcţiilor nu s-a auzit de nici o mituire. Speculanţii aveau grijă să dea un os de

ros şi politicienilor, şi-atunci specula devenea o afacere. Politicienii noştri conservatori sînt totodată şi mari capitalişti, aşa că fac legi care să le convină lor şi prietenilor lor putrezi de bogaţi. Lucrează deci în cadrul legii, şi fură, tot conform legii!"

Barney avea dreptate. De ce n-ar intra şi el, John West, în legalitate? Ceilalţi milionari se-mbogăţesc tot atît de repede ca şi el, cu singura deosebire că recurg la alte metode — şi-atîta tot. Poliţia nu-i supără: se poartă altfel cu oamenii politici. Era şi el milionar: de ce nu s-ar bucura şi el de privilegiile şi imunitatea pe care i le acordă legea?

Începu să-i încolţească un plan în minte. Biroul de pariuri şi clubul trebuia să le considere închise. Dar celelalte întreprinderi pe care le-avea erau legale. Putea să ajungă un om de afaceri foarte respectabil, care să lucreze numai în cadrul legii, şi deasupra ei. Va face uz de metode superioare, diferite de cele pe care le foloseau ceilalţi mari oameni de afaceri. Avea cîteva hipodromuri: o să cumpere mai multe, în toată ţara. Avea case şi hoteluri: ei bine, o să cumpere şi mai multe. Se ocupa de box şi de atletism: o să-şi lărgească cîmpul de activitate, eliminîndu-i pe toţi ceilalţi concurenţi. Participa la multe combinaţii de afaceri: hotărî să achiziţioneze tot mai multe. O să joace la Bursă, o să cumpere acţiuni ale minelor de aur şi ale altor întreprinderi...

Va avea şi mai multă nevoie de influenţă politică. O să şi-o asigure în toate partidele, poate chiar şi în rîndurile conservatorilor. Dar tot maşina laburistă va conta pînă la urmă. Va veni o zi cînd laburiştii vor fi la putere în toate parlamentele din Australia, şi el va contribui la obţinerea acestui rezultat. Pe viitor n-o să se ocupe de politică numai în Victoria. Trebuia să-şi cîştige influenţă în toate statele şi, mai cu seamă, în Parlamentul federal. Sugar şi Bob Scott o să se ocupe de situaţia din Victoria, iar cînd interesele lui vor creşte, va antrena alţi oameni, în toate statele. Într-o zi o să aleagă el Parlamentul din Australia!

Această perspectivă îl entuziasmă : se vedea atît de puternic şi atît de bogat ! Atunci va fi el însuşi legea !

Mai era însă poliţia : trebuia să fie de partea lui. Numai să scape de Callinan, atunci va fi uşor să-şi cumpere imunitatea. O'Flaherty nu mai conta. Poliţia depindea de Parlament. Ministrul de interne avea forţele poliţieneşti în subordine şi tot de el depindea repartizarea hipodromurilor. Într-o zi, ministrul de interne o să fie omul lui : „unul din partizanii lui West".

Avea încă nevoie de o puternică gardă armată, dar ca s-o folosească altfel, mai discret. O să păstreze doar cîţiva : pe Arthur, pe Dick Bradley şi pe tinerelul ăla, cum naiba îl cheamă ? „Băiatul acela care ţine o casă de pariuri pentru mine, e iute de mînă şi trage bine la ţintă... Tanner. Da, Snoopy Tanner. Bun băiat." Şi mai avea încă vreo cîţiva prin care putea să acţioneze indirect.

Două atacuri înverşunate pornite în 1907 împotriva lui John West, prin presă, îi amintiră de faptul că — dintre toţi milionarii din Australia — numai el era atacat în presă.

Bulletin scria : „Închiderea biroului de pariuri şi a clubului va avea urmări binecuvîntate. Îl vom vedea în sfîrşit pe John West redus la situaţia unui rentier care duce o viaţă de îmbuibat, dintr-un venit de cîteva mii de lire pe an provenit din plasamentele averii lui agonisite în mod necinstit, prin jefuirea ultimilor bănuţi ai muncitorilor, dar cel puţin, de acum încolo, bănuţii acestora nu-i vor mai umple buzunarele."

Peste o săptămînă apăru la Melbourne primul număr al revistei *Lone Wolf* [1] editată de *Bulletin*. Aproape toate articolele din cuprinsul revistei contribuiau la o demascare usturătoare a carierei lui John West. O spunea şi titlul : *West şi banditii lui.*

Chiar unul din primele articole reproducea o „capodoperă literară" a lui Barney Robinson : o scrisoare

[1] Lupul singuratic (n. r.).

adresată presei de John West cînd preluase pentru prima oară controlul curselor de trap.

„Toate încercările de a reînvia interesul pentru nobilul sport al curselor de trap" — așa începea scrisoarea — „au fost sortite eșecului, iar entuziaștii care se ocupă de acest sport numai de dragul lui, ca și acei care au investit sume enorme în creșterea cailor pur sînge și construirea splendidelor grajduri model, au ajuns în pragul disperării. In dilema lor mi s-au adresat mie, rugîndu-mă să plasez clienților mei eventuri pentru cursele de trap și asigurîndu-mă, în același timp, că vor sprijini în mod necondiționat toate sforțările mele de a populariza acest sport..."

Referindu-se la această scrisoare ziarul comenta: „Anunțul lui John West, mai sus menționat, este cel mai potrivit text pentru demascarea acestui infam cetățean și a manevrelor lui. Acest articol va pune în lumină toate manevrele pe care le folosește.

La începutul carierei lui de bookmaker, John West își jefuia tovarășii, luînd pariuri pentru cursele de cai. In mahalaua nevoiașă din Carringbush s-au găsit întotdeauna destui tineri și bătrîni, tentați oricînd să-și joace ultimii bani pe care îi mai aveau, tocmai pentru că și așa acești bani nu le erau de ajuns ca să trăiască. West primea pariurile și acumula capital pe spinarea lor".

Deoarece materialul fusese trimis de Dave O' Flaherty și prelucrat de cei mai buni ziariști din redacția *Bulletin-ului,* articolul cuprindea amănunte picante în legătură cu toate procesele biroului de pariuri. Fuseseră publicate și fotografii de ale lui John West, fotografia căsuței modeste din Carringbush unde se născuse, și a palatului în care locuia acum.

La biroul său de curse, John West citea spumegînd de furie, și de umilință:

„...Faptul că West împărțea cu abilitate daruri în dreapta și în stînga i-a creat falsa reputație de om generos, iar apelurile-i calculate la rece, în care încerca să exploateze sentimentul religios al oamenilor, i-au servit ca să-și atragă simpatia unei întregi pături a populației Observatorii ușuratici l-au privit pe John

West ca pe-o diversiune amuzantă şi l-au socotit un democrat pentru că era „împotriva guvernului". Dar ce democrat e acela, care profită de prostia muncitorilor şi se îmbuibă pe spinarea lor...

„...John West poate spune că şi-a ales salariaţii pe garanţie. „Paznicul de la uşa din faţă", ar putea spune domnul West, „a fost condamnat în 1887 la doi ani muncă grea ; omul meu de încredere de la biroul de pariuri a fost condamnat de cîteva ori pentru hoţie şi alte pungăşii, înainte de a suferi o condamnare la doisprezece ani pentru viol. Toţi paznicii mei personali, care îmi fac fel de fel de servicii, au suferit diferite condamnări ; au fost chiar bicîuţi ori condamnaţi la moarte, iar unul dintre ei, care îmi este chiar rudă de sînge, a suferit — bietul de el — ambele condamnări..."

Citind aceste rînduri, John West se-ncordă deodată şi Frank Lammence observă că strîngea ziarul în mînă, de i se albiseră încheieturile.

„...In cei şase ani care au trecut de atunci, banii cîştigaţi prin mijloace necinstite de John West şi-au spus cuvîntul în multe alegeri generale şi federale, nu întotdeauna de partea învingătorului, dar totdeauna de partea violenţei. West a devenit un impertinent profanator al politicii. De curînd şi-a cîştigat pe unii candidaţi, măgulindu-i : spunîndu-le că îi consideră „oamenii lui". Faţă de aceştia se poartă cu totul altfel. La o adunare a deputatului laburist Scott, forţa brutală sub care se manifestă de obicei influenţa lui West a luat forme de-a dreptul tragicomice pentru bieţii spectatori, care erau nevoiţi, vrînd-nevrînd, să-şi ţină gura. O întrebare nu prea binevoitoare a candidatului, ar fi primit drept răspuns un pumn în nas din partea celui mai apropiat adept al lui West. Şi astfel frumoasa adunătură i-a dat un entuziast vot de încredere lui Scott, ca şi celorlalţi deputaţi laburişti.

„...După ce Callinan a fost numit prefect de poliţie, legea împotriva tripourilor în general şi a biroului de pariuri al lui West în particular a devenit şi mai puţin eficace..."

Articolul descria în amănunte „reocuparea" biroului de pariuri, măsluirea cursei cicliste „Austral" şi a „Cupei Caulfield", şi lăsa să se înţeleagă că John West ar fi avut un amestec în dispariţia lui Arthur Stacey şi în atentatul asupra lui O' Flaherty.

John West rămase cu ochii pironiţi în masă. După un răstimp, Frank Lammence, care citise mai înainte articolul, i se adresă :

— N-ar trebui să îngăduiţi asta, domnule West.

După un timp de tăcere, John ridică încet capul.

— Ce vrei să fac ? Să-mi smulg părul ? i-o întoarse scurt.

Lammence nu răspunse. Îl cunoştea acum destul de bine. „Cînd şeful e-n toanele astea, aşteaptă să-ţi dea ordine şi-apoi execută-le." Dar nu primi nici un ordin.

— Doar nu-ţi închipui că mă impresionează pe mine fiţuica asta ! izbucni John West.

— Am putea afla cine l-a scris şi...

John West păstră tăcerea. Fierbea de mînie şi simţea nevoia să strîngă de gît pe cineva ; îşi reveni însă repede. Îl cuprinse un sentiment de pace şi îşi recîştigă acea stăpînire de sine care-i îngăduia să fie puternic şi să pornească la atac împotriva duşmanilor. Dar nu putea ataca : şi-ar fi dat peste cap tot planul. Trebuia să mai aştepte. O să vină vremea cînd toţi duşmanii se vor tîrî la picioarele lui. Puţină răbdare şi o să pună el botniţă şi ziarelor. Va veni o zi cînd el va hotărî totul în ţara asta. Dar *trebuia* să aştepte. Ar fi fost curată nebunie să se dea acum în vileag şi să-l atace pe autorul articolului, ar fi fost mult prea primejdios. Da, trebuia să mai aştepte, dar o să le plătească el polita, la timpul lor.

— Ce-ai rămas aşa cu gura căscată, Frank... ?

— Credeam că...

— Credeai c-o să-mi ies din sărite şi o să mă răzbun ? Ei bine, află că n-am să fac nimic. Am de gînd s-aştept. S-aştept, mă-nţelegi ? Bătu cu pumnul în masă. Crezi că mă simt jignit ? Te-nşeli amarnic. O s-aştept. Am pus totul la punct. Într-o bună zi, chiar foarte curînd, o să le bag eu pumnul în gură ziariştilor

lor ăştia. Şi-o să fiu stăpîn în ţara asta, m-auzi. Toţi vor face ce vreau eu !

Lammence rămăsese într-adevăr cu gura căscată.

John West se-nfundă în fotoliu.

După un răstimp de tăcere, se plecă spre Lammence şi-i spuse liniştit :

— Frank, adună cît mai mulţi oameni cu putinţă şi trimite-i repede să cumpere toate exemplarele care au mai rămas în Melbourne din fiţuica asta scîrboasă.

— Da, domnule West, răspunse Lammence.

— Şi dacă mai scot vreo ediţie, cumpără-le şi p-alea !

— Bine, domnule West.

John West rămase pe gînduri, rumegînd demascarea usturătoare, pînă cînd se-ntoarse aghiotantul lui.

Lammence intră, neştiind ce şi cum să-i mai vorbească.

— L-am trimis pe Sugar să facă treaba asta, bîigui el. O să angajeze toţi oamenii disponibili, ca să cumpere ediţia.

— Foarte bine, Frank.

Lammence considera foarte ciudată schimbarea de atitudine a patronului său. John West era din nou amabil, bine dispus.

— Ştii — îi spuse el — trebuie să ne dăm la fund cîtva timp, să aşteptăm. Am un plan grandios. O să ţi-l spun şi ţie în curînd.

Intotdeauna printre oamenii cei mai săraci şi mai amărîţi se găsesc unii care ţin cu tot dinadinsul să se îmbogăţească, folosind singurele căi ce le stau la îndemînă. Se fac pungaşi, agenţi ai poliţiei ori gazde de hoţi, sînt în stare să flămînzească numai ca să pună ceva deoparte şi să-şi adune „un capital", cu care să se apuce de afaceri — de obicei dubioase ; devin contrabandişti de băuturi alcoolice, proprietari de case de toleranţă, cămătari sau bookmakeri de ultimă oră.

Astfel se întîmplase şi cu John West.

Dacă unul din aceşti săraci e destul de deştept, neîndurător şi lipsit de scrupule, atunci poate să obţină bunuri şi să acumuleze avere. Fără îndoială că în acel sfîrşit de veac, la Melbourne, John West a fost ajutat

şi de împrejurări. Cu cincizeci de ani mai tîrziu i-ar fi fost aproape cu neputinţă să se îmbogăţească, deoarece toate bunurile aveau să fie adunate în mîinile cîtorva bogătaşi.

John West nu ştia precis ce înseamnă puterea sau setea de a o cuceri. Şi cu toate acestea, setea de putere prinsese adînc rădăcini în el. Mintea lui bîjbîia căutînd să înţeleagă situaţia la care ajunsese, mergînd pe calea apucată dintru început. Era milionar şi începea să-şi dea seama că interesele lui erau şi interesele milionarilor. Puterea lui era o parte din puterea lor : puterea de clasă. Dispunea şi el de toate sursele de putere deţinute de ceilalţi milionari, înafară de acestea dispunea şi de alte mijloace suplimentare culese de-a lungul drumului spinos care-l dusese spre putere.

Astfel se cristaliză în mintea lui un nou plan pentru a-şi exercita dominaţia. Şi pentru a discuta acest plan, Arthur West, Dick Bradley, Piggy şi Snoopy Tanner se adunară peste cîteva zile la Arthur West acasă.

Ciudată adunare!

Arthur West spuse :

— Aşa, băieţi, intrăm şi noi în planul lui John. Ei, ce spuneţi ?

Piggy îşi şterse rîtul cu dosul palmei.

— Mişto ! Putem să învîrtim şi noi ceva afaceri, vreo... sau cam aşa ceva.

Tanner îşi curăţa unghiile. La prima vedere părea doar un tînăr de la oraş, cam prea dichisit, dar dacă te uitai mai îndeaproape, te izbeau ochii lui — nesinceri, cruzi. Sifilitic din naştere, îşi începuse cariera ca ucenic într-un grajd de curse ; cînd nu mai putuse răbda, începuse să se ocupe de poney ajungînd pînă la urmă hoţ de buzunare ; era priceput în cazuri dificile, dar prea îi plăcea să „pilească". Ţinuse şi o casă de pariuri, pe hipodromurile lui John West. Mai făcea şi cîte „o afacere" sau două, pe de lături, organizînd aceste „afaceri" cu un talent de-a dreptul genial. Amabil, prietenos, destul de curajos, era un bun cap de bandă şi organizator de tineri delicvenţi.

— Planul e minunat, își dădu și Tanner părerea. Cum nu se poate mai bun. Dar în sinea lui gîndea: „Îmi convine de minune. O să mă bucur de protecția lui West și o să-mi fac și eu o bandă a mea. Lucrez pentru West, dar știu să-mi văd și de interesele mele."

Bradley se aplecă peste masă, morocănos, închiondorat. Era scurt, dar lat în spate și solid. Avea fața buhăită și pungi sub ochi: o față vădit asimetrică, ce arăta ca și cum două jumătăți cu totul deosebite ar fi fost lipite la mijloc. Devenise criminal din pricina deznădejdii și a demoralizării în care fusese împins de sărăcie și biciuire. Se spunea că la prima condamnare suferită fusese nevinovat, dar nimeni nu știa prea bine cum stăteau lucrurile. De altfel, asta nu avea nicio importanță; de cînd se bucura de o „înaltă" protecție și primea anumite directive, ajunsese să fie cel mai primejdios om din Australia. Ceilalți așteptau acum să se pronunțe și el. Dar Bradley stătea nemișcat. Nu se arăta de loc entuziasmat — tocmai el, omul care era în stare să schilodească ori să ucidă un semen de-al lui tot atît de calm ca un bancher care anulează o ipotecă, cu sînge rece, fără să-i pese de victimă.

Dick Bradley nu scoase într-adevăr o vorbă. Așa era el întotdeauna: nu spunea nimic, dar nimeni nu se îndoia că e de acord.

Și astfel, în 1907, John West, avînd alături pe Frank Lammence, porni la drum hotărît să devină cel mai puternic om din Australia.

În cursul acestui an, mulți din sutele de oameni rămași pe drumuri din ziua cînd închisese biroul și clubul, începură să se plîngă c-au fost trași pe sfoară, dar John nu-i luă în seamă, pînă cînd vreo cîțiva dintre ei începură să-l amenințe.

Timp de cîteva luni fu păzit zi și noapte de Bradley și Arthur West. Începu să știe ce-nseamnă teama de întuneric, de locuri pustii. Trăi clipele de groază ale celor ce așteaptă să fie asasinați. Dar supraviețui, după un atentat nereușit. Fusese atacat de trei inși,

dar pînă la urmă, el şi paznicii lui, îi puseră pe goană, trăgînd după ei focuri de revolver.

Dar chiar cînd viaţa îi era ameninţată, John West nu pierdea din vedere planul lui măreţ. Era milionar! Are să se bucure şi el de putere şi de respectul de care se bucură ceilalţi milionari, cu deosebirea că el o să fie cel mai puternic dintre toţi.

SFIRŞITUL VOL. I

Responsabil de carte : M. Scarlat
Tehnoredactor : A. Vîntu
Corector : B. Zuckerman

Dat la cules 13.08.54. Bun de tipar 18.11.54. Tiraj 15.000+2600+500 ex. Hîrtie ediţii tip B. de 60 gr. m.p. Ft. 840 ×1080/32. Coli ed. 16,52. Coli de tipar 9,87. Preţul unui exemplar broşat 5,35—1/2 legat 8,56—1/1, legat 10,65 lei. Ediţia I. Comanda 743. A. nr. 02809. Pentru bibliotecile mici indicele de clasificare 8 A=R

Tiparul executat sub com. nr. 631 la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. STALIN", Bucureşti R.P.R.

Lei 8,56